

Giới thiệu Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài

Thể loại: Ngôn tình, Sủng

Tiêu Mộc Diên không thể nào ngờ được mình lại bị chính cha mình gài bẫy, cô bị cưỡng ép phải mang thai hộ cho người khác, không dừng lại ở đó mà khi Tiêu Mộc Diên sinh ba con, cô còn chưa kịp nhìn hình dáng đứa con mới chào đời đã bị ba cô ôm đi mất 1 đứa con để đổi tiền, khoảng khắc ấy, lòng cô lạnh thấu xương.

Lo sợ ba lại ôm 2 đứa còn lại đem bán nên Tiêu Mộc Diên hốt hoảng ôm 2 đứa nhỏ bỏ trốn, ra nước ngoài đến nương tựa bà ngoại. Sáu nay sau anh và cô gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mang thai hộ

Đêm đã qua canh ba.

Sắc trời âm u.

Một đám mây đen lướt qua, bóng tối nháy mắt bao phủ cả bầu trời.

Tiêu Mộc Diên người không mảnh vải nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, xung quanh là bóng tối vô hạn. Cô bị bọn họ đưa vào đây, chẳng biết là chỗ nào, càng không biết người sắp tới muốn cô sẽ là ai? Mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn hoảng loạn khó kìm chế được.

Bất chợt, một loạt tiếng bước chân mạnh mẽ hữu lực vang lên từ phía ngoài hành lang, ngày một gần, trong lòng Tiêu Mộc Diên chấn động.

Tiếp theo là âm thanh vặn chốt cửa, cánh cửa dần dần được mở ra, theo ánh sáng ảm đạm từ bên ngoài chiếu vào, mơ hồ có thể thấy được một bóng người cao lớn rắn rỏi, những thứ khác đều không thấy rõ.

Đột nhiên, một làn hơi thở lạnh lùng bất ngờ tập kích tới, khiến toàn thân cô căng thẳng.

"Tôi..." Lời đến khóe miệng đành ngừng lại, Tiêu Mộc Diên dường như có thể cảm giác được người đàn ông với khí tức lạnh lùng tôn quý này cũng không muốn cô mở miệng.

"Sợ sao?" Giọng nói người đàn ông lạnh lùng mà dễ nghe, nhưng tràn đầy châm chọc và khinh thường.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên bỗng nhiên đau nhói một trận, con đường này là do cô chọn, cô có tư cách để sợ sao. Chỉ là cô chưa từng nghĩ tới, giọng nói người đàn ông này lại trẻ trung như vậy, dễ nghe như vậy.

Bàn tay Thịnh Trình Việt đặt trên thân thể Tiêu Mộc Diên, nặng nề di chuyển. Trong bóng tối, anh có thể cảm giác được làn da cô nhẵn nhụi, căng mềm, khiến anh không nhịn được muốn lại gần.

Thân thể Tiêu Mộc Diên run rẩy, cảm nhận được thân hình cao lớn của đối phương, cô có thể cảm giác được đôi chân anh rất dài, ngang hông không có một chút thịt dư, toàn thân cũng tản ra một loại hơi thở tôn quý. Tay nhỏ của cô đặt trước ngực anh, Mộc Diên có thể cảm giác được cơ ngực khỏe khoắn của anh, cô nghĩ, anh hẳn là một người đàn ông vô cùng hoàn mỹ.

Bất chợt, Thịnh Trình Việt sát lại gần Tiêu Mộc Diên, nhất thời một mùi hương thiếu nữ thoang thoảng xông vào mũi, lại là hương bách hợp, môi mỏng không nhịn được in lên. Lần đầu tiên dưới tình huống như vậy, anh hôn một người phụ nữ.

Tiêu Mộc Diên bị nụ hôn bất ngờ dọa sợ, toàn thân đều căng thẳng, nhưng vẫn may cô không có phản kháng. Mộc Diên vô cùng rõ ràng mục đích cô tới đây.

Bàn tay Thịnh Trình Việt không thương hoa tiếc ngọc chút nào nắm lấy nơi tròn trịa của cô, chỗ đó của cô rất đầy đặn, anh dùng sức nắn bóp! Bàn tay còn lại du ngoạn khắp thân thể cô, vóc người cô đẹp vô cùng. Chỉ dựa vào cảm giác anh cũng biết, cô tuyệt đối là một báu vật.

"A..." Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân giống như có một luồng điện vụt qua, cô theo bản năng muốn giãy giụa. Ngực bị anh bóp rất đau nhưng nháy mắt lại có một loại cảm giác kỳ quái lan tràn, khiến thân thể cô mềm nhũn, cảm giác như vậy khiến Mộc Diên vô cùng sợ hãi.

Nụ hôn của anh hướng xuống phía dưới, đến khung xương quai xanh mê người kia liền cắn nhẹ. Anh cảm nhận được rõ ràng thân thể cô khẽ run, lần đầu tiên có một người phụ nữ hợp khẩu vị của anh đến vậy.

Nụ hôn của anh lại trượt xuống, cho đến nơi tròn trịa của cô, anh khẽ liếm nụ hoa trước ngực cô, vô cùng hưởng thụ thân thể cô run rẩy. Sự nhạy cảm và căng cứng của cơ thể Mộc Diên khiến cho anh vô cùng hài lòng.

Trong lòng không hiểu sao dâng lên một loại cảm xúc khó nén, cảm giác như vậy khiến cô sợ nhưng lại càng khiến cô trầm mê.

Tiêu Mộc Diên đột nhiên có một loại khao khát muốn được thấy dung mạo của anh, muốn biết cô mang thai cho một người đàn ông có dung mạo thế nào. Có lẽ là bởi vì cô có chút tâm tư riêng đi, nhìn thấy anh rồi, đến lúc đó cũng dễ dàng tìm thấy đứa nhỏ của cô hơn.

Đang lúc Tiêu Mộc Diên hoảng hốt nghĩ như vậy, hạ thân bỗng truyền tới một trận đau đớn, thô bạo kéo cô về thực tại.

Loại đau này giống như muốn kéo cô từ trên đỉnh mây xuống tận đáy địa ngục, một loại cảm giác đau đến không muốn sống.

Cảm giác đau đớn thấu tim đó đã chứng nhận, từ lúc này trở đi, cô từ một cô gái trở thành một người phụ nữ thực sự, bắt đầu từ ngày hôm nay, người đàn ông tên Tiêu Lâm đó đã không còn là ba cô nữa. Công ơn nuôi dưỡng của người đàn ông đem cô làm vật cược trong canh bạc ấy xem như đã trả hết bằng đau đớn của cô đêm nay. Cô vốn cũng chỉ là một công cụ ông ta nhặt được mà thôi.

Hơi thở nóng bỏng của Thịnh Trình Việt phả xuống mặt cô, mùi hương trên người anh vô cùng dễ ngửi, một mùi vị thanh mát như chanh, cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Thứ mùi này dường như đã giảm bớt không ít đau đớn cho cô.

"Ngoan, kêu lên đi!" Giọng nói của anh dễ nghe một cách kỳ lạ, nhưng lại tản ra một vẻ ngang ngược khó lòng kháng cự.

Tiêu Mộc Diên cắn răng, cuối cùng cũng không kêu thành tiếng.

Động tác Thịnh Trình Việt lúc này đột nhiên bỗng trở nên điên cuồng, giống như đang trừng phạt sự kháng cự vừa rồi của cô vậy. Chẳng qua là một người phụ nữ vì muốn tiền mà sinh con cho anh, già bộ cao ngạo cái gì chứ.

Tiêu Mộc Diên nhất thời cảm giác đau thấu xương, bàn tay cô nắm chặt ga trải giường, dường như đang cực lực chịu đựng cơn đau anh mang đến.

Một hàng lệ theo khóe mắt chảy ra, trong nháy mắt chôn giữa hàng tóc mai, ướt gối.

Thịnh Trình Việt cũng không hề thương tiếc Mộc Diên, anh vẫn điên cuồng muốn cô như cũ, thân thể thật sâu sáp nhập vào thân thể cô.

Điên cuồng triền miên.

Anh rời đi trong bóng tối, như một con gió biến mất khỏi tầm mắt cô.

Tiêu Mộc Diên mở điện thoại lên, ánh sáng yếu ớt chiếu sáng căn phòng hỗn loạn, còn có vết máu bắt mắt trên giường kia, dường như muốn từng giây từng phút nhắc nhở cô, cô đã không còn "sạch sẽ" nữa.

Đúng lúc này, đèn trong phòng bất ngờ sáng lên, đồng thời có một người phục vụ cầm một bộ quần áo đi vào.

Tiêu Mộc Diên sau khi rửa ráy xong, thay quần áo liền bị mang ra khỏi biệt thự. Đêm vẫn đen như vậy, cô vẫn không biết đây là đâu, càng không biết là mang thai cho ai.

Cho đến khi trở về nhà mình cô mới phát hiện, vòng hạt châu may mắn đã bị cô bỏ quên ở đó, ở nơi cô triền miên cùng một người đàn ông xa lạ.

Chớp mắt, mười tháng trôi qua. Tiêu Mộc Diên sinh ba, còn chưa kịp nhìn thấy đứa trẻ mình sinh ra có hình dáng ra sao đã bị ba cô ôm mất một đứa đi, đổi lấy tiền đem về. Một khắc kia, trái tim cô lạnh ngắt.

Lại sợ ba ôm hai đứa nhỏ còn lại đem bán, cô hốt hoảng ôm hai đứa bỏ trốn, xuất ngoại đến nhờ cậy bà ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bảo bối xinh đẹp vô cùng

Đào mất đã sáu năm.

Ở sân bay, một dáng người thanh tú dắt theo hai đứa nhỏ, mỗi đứa một bên. Đây chính là hai đứa con Tiêu Mộc Diên lên mạng đi năm đó, đứa còn lại đã bị ba cô ôm đi đưa cho người khác rồi.

Cảm nhận mùi vị quen thuộc, sáu năm, cô cuối cùng lại trở về nơi này, trong lòng luôn nhung nhớ đứa con trai bị ẵm đi năm đó. Con à, con có biết mẹ vẫn luôn nhớ con lắm không? Bởi vì không bỏ được con, cho nên, mẹ quay về.

Tiêu Mộc Diên vẫn là mang khí chất xinh đẹp thoát tục, vóc người vẫn mềm mại hấp dẫn như xưa, vậy nhưng đôi đồng tử trong cặp mắt phượng đã mang thêm một phần trầm ổn quyến rũ. Trên người cô toát lên vẻ hấp dẫn của một người phụ nữ trưởng thành, sáu năm qua ngâm đắng nuốt cay. Cô cũng không còn là cô gái mười tám tuổi đơn thuần khi đó nữa!

Tiêu Viễn Đan đeo một chiếc kính râm cỡ lớn, khuôn mặt xinh đẹp bị che đi phân nửa, chỉ lộ ra đôi môi nhỏ nhắn cùng chiếc cằm hoàn mỹ. Khỏe miệng cậu luôn mang theo nụ cười tao nhã, thu hút ánh nhìn của không ít người, dường như họ cũng muốn được tận mắt chiêm ngưỡng gương mặt nhỏ nhắn tú bên dưới chiếc kính râm kia vậy.

Tiêu Nguyệt Nguyệt đội chiếc mũ che nắng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn với đường nét tinh tế, cặp mắt to như nước trong veo luôn cong cong như đang cười, khiến nhiều người không khỏi chảy nước miếng.

"Oa, đây không phải là tiểu minh tinh Nguyệt Nguyệt hay sao?" Bất chợt, có một đứa bé trai kinh ngạc kêu lên, trong mắt là vẻ sùng sốt tột độ, dường như không nghĩ tới sẽ gặp được tiểu minh tinh trong lòng ở đây.

Tiếng hét chói tai của cậu nhóc khiến mọi người xúm lại, toàn bộ đổ dồn về phía này.

Tiêu Mộc Diên thoáng cảm thấy nhức đầu, con gái cô chỉ là lên ti vi một lần, trở thành tiểu minh tinh từ lúc nào kia chứ. Hơn nữa lần trước là lên cùng cô, người ta làm sao không nhận ra cô đây.

Tiêu Viễn Đan tà ác cười một tiếng, liền buông lỏng tay Tiêu Mộc Diên. Cậu tháo đôi kính đen trên mắt xuống, nhất thời dung nhan như thiên sứ làm chấn động tất cả mọi người. Khiến bọn họ chớp mắt quên mất chuyện phải đi tìm Tiêu Nguyệt Nguyệt.

Vào lúc này, Tiêu Mộc Diên nhân cơ hội dẫn Tiêu Nguyệt Nguyệt rời đi.

"Các cô đi chú bác, anh chị em ở đây, cháu vừa lạc mẹ rồi, mọi người có thể giúp cháu tìm một chút hay không. Trước tiên tốt nhất là nhường cho cháu một con đường." Tiêu Viễn Đan vừa nói chuyện vừa tỏ ra bộ dáng khổ sở tội nghiệp, đôi mắt linh động hơi có vẻ thâm trầm giống như chuẩn bị khóc đến nơi.

Những người xung quanh nhất thời cũng mềm lòng, có mấy em gái nhỏ thậm chí còn tiến lên đưa khăn tay cho Tiêu Viễn Đan. Còn có một cô nhóc không nhận được, "chụt" một cái hôn lên mặt cậu bé.

"Mẹ, anh trai lại làm ra vẻ đáng thương với các bạn nữ kia, tranh thủ sự đồng cảm của người ta." Tiêu Nguyệt Nguyệt ngồi trong xe kinh ngạc kêu lên, trong lòng khinh bỉ cách làm của Tiêu Viễn Đan vô cùng.

"Không phải là vì cứu hai người hay sao? Em không thấy anh cũng phải hy sinh nhan sắc, để tiểu nữ sinh kia cưỡng hôn đấy à." Tiêu Viễn Đan đã chạy ra tới cửa xe, Tiêu Mộc Diên lái xe phi như bay.

Tiêu Nguyệt Nguyệt cao ngạo ngẩng đầu lên.

"Anh không phải nói rất thích tiểu nữ sinh hôn anh hay sao? Nói cái gì mà loại cảm giác đó ngọt giống như ăn đường." Tiêu Nguyệt Nguyệt bắt mắt vạch trần Tiêu Viễn Đan. Hừ, không biết bao nhiêu tiểu nữ sinh phải khóc lóc vì gương mặt gây họa này của cậu, cậu còn không biết xấu hổ nói bị tiểu nữ sinh cưỡng hôn.

Tiêu Viễn Đan cười hi hi, thỉnh linh sắp lại gần Tiêu Nguyệt Nguyệt. "Chụt" một cái hôn lên má cô bé.

"Tiêu Nguyệt Nguyệt nhà ta đang ghen tỵ đây mà, vậy thì tặng cho tiểu Nguyệt Nguyệt một cái hôn đó." Tiêu Viễn Đan tự biên tự diễn như thật vậy.

Tiêu Nguyệt Nguyệt tức giận giương mắt nhìn cậu bé. Ăn đậu hũ của cô nhóc rồi còn nói cô đang ghen, cứ làm như là cô bé chiếm tiện nghi của cậu không bằng.

"Viễn Đan, con phải nhường em chứ. Các con đến nhà dì Bản Bản phải ngoan ngoãn một chút nghe không?" Tiêu Mộc Diên vừa lái xe vừa cười nói. Sáu năm, cô không nói tiếng nào rồi đi, bây giờ lại đột nhiên quay về, không biết Bản Bản sẽ mắng cô thế nào đây?

Chông điện thoại vang lên, cô bèn mở ra xem, là Âu Việt Đình gọi tới. Cô ưu nhã cười một tiếng, lúc đi cũng chẳng nói một tiếng với anh ấy, Âu Việt Đình hẳn sẽ lo lắng lắm. Nếu như không có anh ấy, những năm này cô căn bản không chống đỡ được, cho nên cô biết ơn Âu Việt Đình từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tìm gặp chẳng bằng tình cò

"Tiêu Mộc Diên! Em ở đâu?" Âu Việt Đình hiển nhiên vô cùng lo lắng.

Tiêu Mộc Diên sững sốt một chút, trong ấn tượng của cô, cho tới giờ cũng không nghĩ tới Âu Việt Đình sẽ tức giận.

"Em về nước rồi, em..." - "Bụp" một tiếng, cô dường như nghe thấy tiếng di động bẻ nát, vì sao anh ấy lại đột nhiên tức giận như vậy, là bởi vì cô lên rồi đi hay sao?

Nhìn biệt thự trước mặt một chút, cô thở dài, chuyện này đành giải thích với Âu Việt Đình sau vậy. Cô trước tiên phải đi tìm bạn thân Trương Bản Bản của mình, trước tiên phải cho hai đứa nhỏ chỗ dừng chân cái đã.

Tiêu Mộc Diên đậu xe ngoài cổng, cửa còn chưa kịp gõ, một dáng hình rắn rỏi đã từ trong đi ra, bóng dáng kia càng ngày càng gần, cho đến khi Tiêu Mộc Diên có thể thấy rõ dung mạo của anh, cô gần như phải hít vào một hơi khí lạnh.

Một người đàn ông vô cùng anh tuấn, ngũ quan như điêu khắc với mái tóc màu nâu, vài nếp gấp giữa chân mày đen nhánh. Đôi mắt thâm thúy mà sắc bén, sống mũi anh tuấn thẳng tắp, môi mỏng quyến rũ, tựa như một vương tử từ trong truyện cổ tích đi ra.

Thịnh Trình Việt chỉ nhìn lướt qua Tiêu Mộc Diên, đồng tử thâm thúy thoáng qua một tia không rõ. Một người phụ nữ xinh đẹp thoát tục mà thôi, anh căn bản cũng không nhìn tới đứa trẻ bên người cô, liền dẫn trợ lý vội vàng rời đi, giống như có chuyện gì gấp gáp vậy.

Chỉ là người trợ lý của Thịnh Trình Việt không nhận được quay đầu nhìn đứa trẻ bên cạnh Tiêu Mộc Diên, thằng bé kia và tiểu thiếu gia thật sự giống nhau như đúc, nhất là đôi mắt lạnh lợi sáng ngời kia.

Trương Bản Bản nhìn thấy Tiêu Mộc Diên liền không nhận được mà tròn to hai mắt, nhìn thấy hai đứa nhỏ trong tay cô, đôi mắt lại càng mở lớn hơn.

Nghĩ đến anh trai mình Trương Vân Doanh vẫn một mực cảm mến Tiêu Mộc Diên, nếu như lúc này anh ấy thấy được hai đứa nhỏ, không biết là sẽ có cảm tưởng gì đây!

"Tiêu Mộc Diên! Mấy năm nay cậu chết ở đâu, cậu có biết tớ gần như muốn lật tung cả thành phố Hải Vân này lên hay không, cậu còn biết trở lại cơ à!" Bản Bản tức giận lớn tiếng.

Tiêu Mộc Diên biết tính của Trương Bản Bản, cô ấy chính là vui vẻ liền hấp tấp như vậy, trái tim cô ấy chính là mềm như vậy.

"Thật xin lỗi!" Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ tóm gọn được bằng một câu nói, cô biết tính của Trương Bản Bản, nhưng lại chẳng thể giải thích được điều gì.

Đôi mắt to của Tiêu Nguyệt Nguyệt long lanh chớp chớp, cuối cùng cười hi hi kéo tay Trương Bản Bản.

"Di Bản Bản xinh đẹp thật đó, người cũng như tên vậy." Tiêu Nguyệt Nguyệt cố ý khen ngợi Trương Bản Bản.

Trương Bản Bản liền cảm thấy trên tay mềm nhũn, nhìn xuống thấy một đôi tay mũm mĩm đang nắm lấy tay mình, tiểu cô nương này và Tiêu Mộc Diên trông giống nhau như đúc, trong lòng Trương Bản Bản đột nhiên dâng lên một tia xúc động, bề bồng con bé lên, không khỏi hôn một cái. Đứa nhỏ này quá dễ thương. Tiêu Mộc Diên nắm đó rồi đi hẳn là vì hai đứa bé này.

Lại nhìn thấy một Tiêu Viễn Đan đang mở to hai mắt nhìn mình. Ôi, trên đời sao lại có đứa trẻ đẹp tuyệt sắc như vậy, đứa nhỏ Tiêu Mộc Diên sinh ra này nhất định chính là một cực phẩm đây.

"Di Bản có phải cũng muốn hôn cháu một cái hay không." Tiêu Viễn Đan bắt ngờ nở nụ cười, nụ cười này của cậu nhóc dường như khiến sắc trời cũng tối đi mấy phần. Quá quyến rũ mẹ ơi! Khiến ông trời cũng không thể không nhường nhịn vài phần.

Trương Bản Bản rất muốn nói không muốn, nhưng thân thể giống như không bị khống chế thụt xuống, cô ấy mà, chính là không nhận được cảm dỗ.

Tiêu Mộc Diên nhìn một màn trước mắt này, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Đứa nhỏ này của cô chính là hào quang khắp người như vậy, đi tới đâu cũng có thể tỏa ánh sáng vạn tượng, mặc kệ người mẹ này là cô trong bóng tối đi.

"Di, chúng ta đi vào nhà rồi nói tiếp. Tớ mở tiệc đón gió tây trần cho mấy người, chỉ là anh trai đã ra khỏi nhà rồi, nếu như anh ấy biết cậu đã trở lại, nhất định sẽ hưng phấn tới nỗi ngủ cũng không ngon giấc." Trương Bản Bản kích động nói, nhưng lúc nhìn đến hai đứa nhỏ tuyệt sắc, trong lòng lại thoáng qua một chút khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thai ba

Sau khi hết thấy đã sắp xếp thỏa đáng, Trương Bản Bản cùng Tiêu Mộc Diên ngồi ở trong phòng khách, hai đứa bé cũng thức thoir vào phòng ngủ nghịch

mấy vì tính.

Tiêu Mộc Diên biết Trương Bản Bản lo lắng cho cô, nhưng chuyện của cô cũng chỉ có thể cất giữ ở trong lòng, một khi nói ra, cô rất có thể sẽ mất đi cả hai đứa nhỏ này, cho nên cái gì cô cũng không thể nói.

"Cậu chắc là vẫn chưa gặp ba mình đúng không, ông ta bởi vì thiếu nợ người cho vay nặng lãi, ngồi tù rồi." Trên mặt Trương Bản Bản nhiều thêm một phần nặng nề, lúc đó Tiêu Lâm cũng tới tìm cô ấy, hỏi thăm tung tích của Tiêu Mộc Diên, nhưng cô ấy cũng thật sự không biết, hơn nữa cho dù biết cũng sẽ không nói cho ông ta, Tiêu Lâm làm hại Tiêu Mộc Diên còn chưa đủ thảm sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên nháy mắt liên tấp nhợt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lãnh đạm. Sáu năm trước lúc cô đưa cho Tiêu Lâm mười lăm tỷ, cô đã nói rõ ràng với ông ta, từ đây đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô sẽ tìm được mẹ. Là ông ta ép mẹ rời đi. Nhưng nghe thấy ông ta ngồi tù, trong lòng vẫn đau đớn không hiểu vì sao.

"Cậu tới gặp ông ta đi." Trương Bản Bản hiểu Tiêu Mộc Diên, cô thật ra là một nha đầu vô cùng hiểu thuận, nếu như không phải do ba cô, dựa vào thành tích năm đó của cô, hẳn đã có thể cho bản thân một cơ hội thay đổi vận mệnh.

Tiêu Mộc Diên không khỏi cắn môi, sắc mặt cũng trắng bệch.

"Ngày mai tớ đi tìm việc làm, chuyện của ông ta sau này hãy nói đi." Tiêu Mộc Diên bây giờ thậm chí còn chẳng gọi một tiếng ba, đối với Tiêu Lâm, trái tim cô hẳn là đã vô cùng lạnh lẽo.

Trương Bản Bản nhìn Tiêu Mộc Diên, còn định mở miệng hỏi vài chuyện liên quan tới bọn nhỏ, nhưng trên mặt Tiêu Mộc Diên rõ ràng đang hạ lệnh đuổi khách, cô không muốn để Bản Bản biết.

Trương Bản Bản không thể làm gì khác đành thở dài một cái. Thôi vậy, cô không muốn thì thôi, đến khi cô muốn nói khác sẽ nói cho mình, nếu như cô không muốn nói, cho dù hỏi cũng chẳng hỏi được gì.

Tinh mơ, đã ngập tràn ánh dương tươi sáng.

"Mẹ, đây là trường học gì, vì sao học sinh nào cũng ăn mặc cao quý như vậy!" Tiêu Nguyệt Nguyệt nhìn trường học nguy nga lộng lẫy trước mặt, không nhận được hỏi nhỏ.

Tiêu Mộc Diên xoa đầu Tiêu Nguyệt Nguyệt, cười vô cùng sáng lạn.

"Đây chính là trường học quý tộc tốt nhất. Mẹ đã phải tốn rất nhiều tiền mới xin được cho các con vào đây, không được để mẹ thất vọng đâu đó." Lúc nói chuyện với hai đứa nhỏ, Tiêu Mộc Diên luôn là cười dịu dàng.

"Oa, mẹ có thấy nhìn thấy bộ âu phục số lượng có hạn tên tiểu tử đó đang mặc không mẹ? Chính là bộ tối hôm qua con vừa thấy trên máy tính. Giá hơn ba mươi tỷ đó." Tiêu Viễn Đan tròn to hai mắt, hừ, bộ quần áo này tối hôm qua cậu ta nhìn trúng mà.

Thịnh Tuấn Hạo nghe được, khinh thường nhếch khóe miệng, đối với người ghen tị sau lưng cậu, cậu cũng chẳng thêm ngoái lại nhìn.

"Mọi người thấy không, cậu ta dường như rất cao ngạo, cái mặt hình như còn đang hất hất lên kia." Tiêu Nguyệt Nguyệt chỉ bóng lưng Thịnh Tuấn Hạo, mặt đầy kinh ngạc nói.

Tiêu Mộc Diên nhìn bóng lưng đứng thẳng cao ngạo kia, bỗng nhiên lại nhớ tới dáng người rắn rỏi sáu năm trước, trong chớp mắt chợt cảm thấy dường như có nét giống nhau. Cô mạnh mẽ hất suy nghĩ lung tung này ra khỏi đầu.

"Hai đứa mau mau vào trường đi, mẹ phải đi làm rồi." Tiêu Mộc Diên cười dịu dàng với hai đứa nhỏ, âu yếm hôn lên má hai đứa.

"Tạm biệt mẹ!" Tiêu Viễn Đan kéo tay Tiêu Nguyệt Nguyệt đi vào trong trường học.

Đưa mắt dõi theo hai đứa nhỏ vào trường, trong lòng Tiêu Mộc Diên thoáng qua tia ảm áp, bất kể khổ đến đâu mệt mỏi đến đâu cũng nhất định để bọn nhóc hạnh phúc lớn lên, âm thầm nghĩ như vậy, cô liền vội vàng tới công ty phỏng vấn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Làm thư ký

Nơi Tiêu Mộc Diên đến phỏng vấn hôm nay là tập đoàn thiết kế Thịnh thị, sáu năm qua cô vẫn luôn tự mình học thiết kế, cũng có lúc sẽ học hỏi bà ngoại, mặc dù mẹ đã ly dị với ba, nhưng bà ngoại vẫn rất yêu thương cô, bà ngoại cô là nhà thiết kế nổi tiếng, bây giờ đã về hưu ở nhà rồi.

Tiêu Mộc Diên, mời vào!

Người phỏng vấn đã gọi đến tên cô, đôi tay Tiêu Mộc Diên căng thẳng, hít sâu một hơi, mới ung dung đi vào.

Người phỏng vấn quan sát trên dưới Tiêu Mộc Diên một chút, mới bảo cô ngồi xuống.

Sau khi nhìn qua tài liệu trong tay cô, hỏi mấy câu, liền nói cô trở về chờ điện thoại. Thật ra Giám đốc thiết kế quảng cáo của bọn họ đã tuyển được rồi, nhưng thấy Tiêu Mộc Diên xuất sắc như vậy, còn cả bản thiết kế của cô, bọn họ liền không muốn buông tay, bởi vì cô thực sự là một nhân tài.

Tiêu Mộc Diên ưu nhã đứng dậy, mỉm cười gật đầu với bọn họ một cái, xoay người rời đi.

"Chờ một chút!" Ngay khi cô vừa bước tới cửa lớn, người phỏng vấn nữ đột nhiên kêu lên.

Hà? Tiêu Mộc Diên có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh trên mặt liền mang theo nụ cười, dáng người thon dài dừng bước, xoay người lại.

"Chỗ chúng tôi còn thiếu một thư ký, không biết cô có hứng thú hay không?" Người phỏng vấn nhìn Tiêu Mộc Diên, dựa vào gương mặt của cô, vốc người cùng khí chất của cô, làm một thư ký hẳn là dư sức đi.

Tiêu Mộc Diên hơi cau mày, thì ra chức vụ Giám đốc thiết kế của bọn họ đã có người được nhận, cô tới muộn mất rồi.

"Thật xin lỗi, tôi không làm thư ký."

"Cô đừng vội vàng từ chối như vậy, thư ký chỗ chúng tôi lương cũng rất cao, hơn nữa nếu như có biểu hiện xuất sắc, đến lúc đó cũng có thể đề cô đảm nhiệm chức vụ Giám đốc thiết kế." Người phỏng vấn giải thích, chuyên hay không chuyên là chuyện của cấp trên, việc anh phải làm là giữ lại nhân tài, như vậy tiền lương của anh ta mới cao.

Tiêu Mộc Diên bị câu nói sau cùng kia của người phỏng vấn kia hấp dẫn, trong lòng hơi có chút lộ xúc động, vào tập đoàn Thịnh thị làm Giám đốc thiết kế là mơ ước lớn nhất của cô, có cơ hội tại sao không tranh thủ một chút.

"Được, vậy khi nào tôi có thể bắt đầu công việc?" Tiêu Mộc Diên thuận miệng hỏi, còn nhìn đồng hồ trên tường một chút, đã tám giờ bốn mươi rồi, hôm nay hẳn không được.

Người phỏng vấn cũng nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Cô đến Phòng nhân sự báo cáo, hôm nay liền có thể trực tiếp đi làm." Người phỏng vấn nói xong, liền mở miệng kêu người kế tiếp.

Tiêu Mộc Diên không nhịn được có chút kinh ngạc, phỏng vấn cùng ngày liền đi làm luôn? Chuyện này là thế nào?

Sau khi cô làm xong hết thủ tục, đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc đã là chín giờ rưỡi.

"Đem cà phê vào đây!" Đột nhiên trong gian phòng làm việc truyền tới một giọng nói đàn ông trầm thấp đầy từ tính, dễ nghe mà lạnh lùng.

Tiêu Mộc Diên lập tức đi pha cà phê, trong lòng đang nghi ngờ tại sao chỉ có một người thư ký là cô, những người thư ký khác đâu?

Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng gõ cửa một cái,

" Vào đi!" Giọng nói trong trẻo mà lãnh đạm

Tiêu Mộc Diên tiến vào mới kinh ngạc phát hiện, người đàn ông anh tuổi đến mức không còn gì bắt bẻ này chính là cực phẩm nam nhân ngày hôm qua cô gặp ở trước cửa nhà Trương Bán Bán, hơn nữa trong tay anh đang bưng cả phê uống, bên cạnh còn có một thư ký khác ăn mặc diêm dúa lờ lợc cực hạn. Tiêu Mộc Diên nhìn lại cả phê trong tay mình một chút, đột nhiên có một cảm giác chưa bao giờ có, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ửng hồng, không ai nói cho cô trong phòng làm việc cũng có thư ký mà.

Thịnh Trình Việt lúc này hiển nhiên cũng nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, là cô! Người phụ nữ ngày hôm qua anh gặp ở cửa nhà Trương Vân Doanh. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía cà phê trong tay cô, tà khí nhú mây, cô chính là thư ký mới tới Phòng nhân sự vừa gọi điện thông báo?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Một giờ ba triệu

Tiêu Mộc Diên bị Thịnh Trình Việt nhìn đến mức toàn thân mất tự nhiên, nhất là đôi mắt thâm thúy mà tràn đầy lạnh lùng của anh.

"Tiêu Mộc Diên! Bụng cà phê tới đây." Thịnh Trình Việt lãnh đạm nói, đồng thời cũng để xuống ly cà phê trong tay kia.

Tiêu Mộc Diên cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của cô thư ký bên cạnh Thịnh Trình Việt. Cô biết, đó là tức giận.

Thịnh Trình Việt nhận lấy cà phê trong tay Tiêu Mộc Diên, ngón tay thon dài khi nhận lấy ly cà phê vuốt qua ngón tay cô, anh rõ ràng cảm giác được cơ thể cô trong nháy mắt đó cứng ngắc.

Đôi mắt thâm thúy lại trầm hơn một chút, nhìn chăm chăm Tiêu Mộc Diên, nhẹ nhàng thưởng thức cà phê cô pha. Mới nhấp vào, đầu tiên là hơi đắng, trong cà phê không cho thêm gì cả, ngay sau đó mới là đến hương vị ngọt ngào, không thể không nói, cà phê cô pha uống rất ngon.

"Sau này do cô pha cà phê cho tôi, vẫn là hương vị này." Thịnh Trình Việt thản nhiên nói, dứt lời, liền cúi đầu xem văn kiện, giống như bên cạnh không có ai vậy.

Tiêu Mộc Diên liền sững sờ đứng ở đó, đây là muốn cô làm gì? Tiến cũng không được, thoái cũng không xong, cô cứ đứng ngơ ngác như vậy hai giờ đồng hồ, cho đến giờ nghỉ ngơi buổi trưa, chân cô cũng đứng đến tê rần. Xem ra công việc thư ký này quả thật không dễ làm. Có điều nhìn lương tháng hơn chín mươi triệu, cô nhận.

"Mộng Huyền, cô có thể đi, Tiêu Mộc Diên, cô đi pha cho tôi một ly cà phê!" Ngay khi Tiêu Mộc Diên đang ảo tưởng về giờ nghỉ việc, Thịnh Trình Việt bất chợt lạnh lùng mở miệng, anh thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút.

Tiêu Mộc Diên sững sờ, trong lòng bất mãn, đã tan sở tại sao lại không cho cô đi, trong lòng không vui, nhưng vẫn giúp Thịnh Trình Việt đi pha cà phê.

Lúc tiến vào, Thịnh Trình Việt đã thu thập xong tài liệu, chuẩn bị đi ra ngoài. Anh nhìn lướt qua vóc người Tiêu Mộc Diên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không dễ phát giác.

"Không uống cà phê nữa, cô cùng tôi đi tham gia tiệc rượu." Thịnh Trình Việt vừa nói vừa bước dần ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên lúc này đã tức giận đến mức muốn bỏ luôn ly cà phê trong tay, người đàn ông này quá vô lý rồi đó. Cô cũng không phải là bạn gái anh, tham gia tiệc rượu của anh làm gì? Chẳng hiểu sao cô cảm thấy vị tổng giám đốc này cứ thần thần bí bí, trong lòng cân nhắc có nên tiếp tục ngây ngô làm việc ở đây nữa hay không.

"Tham gia tiệc rượu tính vào tiền làm thêm giờ, một giờ ba triệu."

Quả nhiên, Thịnh Trình Việt vừa nói ra những lời này, Tiêu Mộc Diên liền chạy như bay đi theo. Một giờ ba triệu, như vậy nếu đi theo ba giờ cô đã có chín triệu rồi?

Trên mặt Tiêu Mộc Diên lập tức lộ ra nụ cười, cô nhanh chóng đi theo.

"Tổng giám đốc Thịnh, tiền làm thêm giờ có thể trả luôn hay không?" Tiền làm thêm giờ như vậy vẫn là nên nhận sớm một chút thì tốt, biết đâu anh quên không nhớ ra thì phải làm thế nào?

Khóe môi Thịnh Trình Việt nhếch lên một cái, cong lên một độ cong lạnh lùng, bất chợt xoay người.

Mà Tiêu Mộc Diên làm sao cũng không nghĩ tới anh lại đột nhiên xoay người, muốn thu chân đã không kịp, đầu đụng vào cơ ngực rắn chắc của anh.

"Nếu cô muốn đầu hoài tổng bảo*, một lát nữa làm vẫn kịp. cùng tôi diễn một vở kịch hay sẽ có thưởng còn quá mức tưởng tượng của cô." Giọng nói của anh trầm thấp mà cảm dỗ, đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia sáng. Cô thích tiền thì anh liền cho cô, nhưng cô muốn cầm tiền cũng là nên bỏ ra một ít hy sinh.

(*) Đầu hoài tổng bảo: chỉ việc lao vào lòng người ta để tranh thủ sự tín nhiệm, sự yêu thích v.v...

Tiêu Mộc Diên mở to mắt nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cô có thể ngửi được hương chanh thoang thoang trên người anh, rất dễ ngửi, thoang thoảng khiến cô mê mẩn, không khỏi gật đầu. Trong đầu không khỏi hiện quang cảnh buổi tối sáu năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Màng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Còn phải xem biểu hiện của cô

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên gật đầu, nụ cười bên khóe miệng càng sâu hơn. Quả nhiên là một người phụ nữ yêu tiền điển hình.

Khi Thịnh Trình Việt kéo tay cô, cô mới giật mình bừng tỉnh. Cô muốn hất tay anh, nhưng sức lực sao có thể so với anh.

"Tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi phần thưởng của tôi là gì?" Nếu anh chiếm tiện nghi của cô, vậy cô cũng phải nhận lại được chút gì tương xứng chứ, nếu không chính là phụ đôi tay ngọc nhỏ bé này của cô rồi.

Thịnh Trình Việt hơi hơi nhú chân mày, người phụ nữ này mười câu thì có chín câu nhắc tới tiền, người phụ nữ khác đi theo anh cũng chỉ quyến rũ anh, mà cô ở bên cạnh anh chỉ thấy tiền. Anh đường đường là một người đàn ông cao phú soái, đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm, ở trong mắt cô lại không sánh bằng những đồng tiền kia sao?

"Còn phải xem biểu hiện của cô!" Thịnh Trình Việt ý vị sâu xa nói xong một câu, liền lên thẳng chiếc xe đỗ trước mặt, nói tài xế xuống, anh tự mình lái xe.

Tiêu Mộc Diên suy nghĩ thật lâu về câu nói kia của Thịnh Trình Việt, xem biểu hiện của cô, cô phải biểu hiện thế nào? Chẳng lẽ anh muốn cô đi quyến rũ người khác, sau đó sẽ cùng anh ký hợp đồng văn kiện?

Khi bị thay lên mình bộ lễ phục mấy chục triệu, cô lại càng khẳng định chuyện này, nếu như không nể tình chút tiền làm thêm giờ kia, cô thêm đi với anh đây? Có điều bộ quần áo này dường như cũng không tệ.

"Bộ quần áo này có phải đợi sau khi tiệc rượu kết thúc liền thuộc về tôi hay không?" Tiêu Mộc Diên từ phòng thử quần áo đi ra, không thực nữ chút nào cất tiếng hỏi, cô chính là thấy tiền liền thu.

Thịnh Trình Việt thu hồi ánh mắt vốn đang nhìn phía ngoài cửa sổ, nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Mộc Diên. Trong mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc, đúng, là kinh ngạc trong mắt Thịnh Trình Việt.

Đó là bộ lễ phục bó sát màu đỏ rực, lộ ra dáng người mảnh khảnh như thiên nga, xương quai xanh mê người cùng da thịt trắng nõn như bạch ngọc. Trước ngực là từng viên trân châu hợp thành bông hoa nhỏ, phát ra ánh sáng chói mắt, chặt chẽ ôm lấy nơi đầy đặn của cô, khiến người ta mơ tưởng viên vòng.

Hơn nữa dung nhan này, một đôi mắt trong suốt rõ ràng, sống mũi thẳng, bờ môi anh đào nhỏ xinh cùng đôi gò má Tiêu Mộc Diên xảo, xinh đẹp như Bạch Tuyết từ cổ tích bước ra vậy.

Ngay cả người phục vụ đứng bên cạnh cũng ngây người, đây là lần đầu tiên cậu ta gặp được người phụ nữ có thể biến bộ quần áo trên người mặc đẹp đến cực hạn như vậy.

"Không muốn cho thì thôi vậy." Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt không mở miệng, cho rằng anh không muốn đưa quần áo cho mình. Nghĩ cũng phải, bộ quần áo này cũng hơn mấy chục triệu, cô cũng chẳng là gì của anh, anh làm sao dễ dàng cho cô như vậy.

Đôi mắt Thịnh Trình Việt tối sầm lại, người phụ nữ này thật đúng là biết phá hỏng bầu không khí.

"Xem biểu hiện của cô." Lại là một câu nói như vậy, sau đó tông cửa xông ra ngoài.

Tiêu Mộc Diên bất mãn đi theo phía sau. Anh luôn là một câu nói như vậy. Vậy nếu như đến lúc đó cô biểu hiện không tốt, chẳng những không có thưởng, có phải ngay cả tiền làm thêm giờ cũng không có hay không, chuyện này hình như cô tính toán quá sơ suất rồi.

Trong biệt thự Thịnh thị, Tiêu Mộc Diên một mực đi theo sau lưng Thịnh Trình Việt, trong lòng không ngừng mắng thầm, người đàn ông này lại dẫn cô tới anh nhà, anh đây là muốn làm gì? Cô cũng đâu phải là người nhà anh?

Đúng lúc, cô bắt ngờ nhìn thấy phía trước có một bóng lưng nhỏ rất cao ngạo, không khỏi nghĩ đến một màn kia ở trường học, cậu nhóc mà con gái cô chỉ tro, còn cả bộ âu phục cậu ta mặc mà con trai cô rất thích. Cô không nên nổi trí tò mò, muốn nhìn một chút hình dáng đứa nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Làm bìa đỡ đạn

Thịnh Trình Việt nhìn thấy bóng lưng nhỏ thì hơi cau mày, lại gọi cả con trai anh đến.

Trong phòng ăn đã có ba người ngồi, theo thứ tự là ba Thịnh Trình Việt, cùng mẹ kế. Bên cạnh là Âu Đan – người mẹ kế giới thiệu cho anh, cũng là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Âu thị.

Thấy Thịnh Trình Việt tiến vào, Âu Đan định nhào qua, bất chợt phát hiện phía sau lưng Thịnh Trình Việt còn có một người phụ nữ khác. Sắc mặt cô ta lạnh hẳn đi.

Tiêu Mộc Diên nhìn trận thế trước mắt, trong lòng căng thẳng. Tình hình là nhà anh dẫn anh đi coi mắt, mà anh lại đem cô ra làm bìa đỡ đạn, chống lại ánh mắt của Âu Đan, cô làm sao luôn cảm giác mình giống như kẻ thứ ba đoạt hạnh phúc nhà người ta vậy nhỉ?

"Việt, cô ấy là ai?" Giọng nói bén nhọn của Âu Đan mang theo nồng nặc bất mãn, lát nữa ba cô ta sẽ tới đây, bọn họ hôm nay vốn là muốn quyết định việc đính hôn.

Thịnh Trình Việt phớt lờ Âu Đan, đưa tay nắm lấy tay Tiêu Mộc Diên, trong mắt lúc này chột tràn đầy thâm tình.

Tiêu Mộc Diên sững sờ nhìn Thịnh Trình Việt trước mặt, dường giả vờ giống y thật như vậy được không, cô sẽ bị cuốn vào màn lừa gạt này của anh mất.

"Con sẽ không làm lễ đính hôn, cô ấy mới chính là người phụ nữ con yêu." Lúc nói đến chữ "Yêu", anh còn cố ý nhấn mạnh, dường như đang muốn nhắc nhở Âu Đan, hoặc cũng có thể là đang nhắc nhở Tiêu Mộc Diên.

Hai người phụ nữ đồng thời cả kinh.

Âu Liên hơi biến sắc mặt, nơi đây mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, chuyện đính hôn lần này nhất định phải thành, chuyện này không những có lợi đối với nhà họ Âu, cũng tương đối có lợi với Thịnh thị. Bà ta làm sao sẽ để yên cho người phụ nữ kia phá hỏng chuyện tốt?

"Lại đây, ngồi xuống đi!" Thịnh Thắng lãnh đạm mở miệng, khí thế kia là không giận mà uy. Ông ta tuyệt đối không đồng ý Thịnh Trình Việt tùy tiện bên cạnh một người phụ nữ khác. Vui đùa một chút với bọn họ thì có thể, chuyện yêu thì không thể làm thật.

Thịnh Trình Việt dặt tay Tiêu Mộc Diên ngồi xuống, Tiêu Mộc Diên vốn là đứng tới trưa, chân cũng mỏi, liền đặt mông ngồi xuống, thậm chí còn chưa chào hỏi Thịnh Thắng cùng Âu Liên.

"Một nha đầu quê mùa từ đâu tới, mà một chút quy củ cũng không hiểu, thấy người lớn cũng không biết chào hỏi sao?" Trong giọng nói Âu Liên đều là khinh thường, người phụ nữ mới tới này trong mắt không có ai sao, sau này Nhà họ Thịnh sẽ bỏ qua cho cô ta hay sao?

Thái độ của Tiêu Mộc Diên với Âu Liên trong nháy mắt liền hạ xuống, bà ta cũng không phải là trưởng bối của cô, tại sao phải hỏi thăm thân thiết? Thái độ của bà ta như vậy mà cũng gọi là hiểu quy củ hay sao?

"Đi tiếp khách như vậy hay sao? Ngay cả từ nha đầu quê mùa cũng nói ra, xin hỏi đây chính là cái mà đi gọi là quy củ?" Tiêu Mộc Diên không giận mà cười hỏi lại, cô có thể nhìn ra được, Thịnh Trình Việt dường như cũng không thích người phụ nữ này. Thế thì cô làm vậy có tính là vì Thịnh Trình Việt mà trút giận không nhỉ, anh có thể cho cô thêm tiền thưởng hay không ta.

Thịnh Trình Việt nhủ mảy, phản ứng này của Tiêu Mộc Diên quả thật ngoài dự liệu của anh, có điều biểu hiện của cô khiến cho anh vô cùng hài lòng.

Âu Liên tức giận giương mắt nhìn, không nghĩ đến tiện nha đầu này nhìn có vẻ hiền lành, mồm mép lại lạnh lợi như vậy, ngược lại càng coi thường cô hơn.

"Kẻ thấp kém đứng là kẻ thấp kém, thậm chí lời trưởng bối cũng không coi vào đâu." Âu Đan tiến lên một bước, mắt lạnh nhìn Tiêu Mộc Diên, trong ánh mắt cô ta tràn đầy ý thù địch, dám cướp người đàn ông của cô ta, cô ta nhất định sẽ bắt người phụ nữ này phải trả giá thật lớn.

"Ồ?" Tiêu Mộc Diên ưu nhã cong cong khóe miệng, trên mặt nở ra một nụ cười sáng lạn, để lộ đôi lúm đồng tiền mê người, cả người cô vì vậy cũng tăng thêm một phần quyến rũ, trong giây lát khiến thiên địa thất sắc.

"Cô cười cái gì?" Âu Đan đối với nụ cười của Tiêu Mộc Diên thì vô cùng bất mãn, cô ta đang chửi Tiêu Mộc Diên, vậy mà Tiêu Mộc Diên lại cười.

Đúng lúc ấy, một cậu nhóc ung dung không vội vã đi vào, nhìn Tiêu Mộc Diên một chút, lại nhìn Âu Đan, cuối cùng ánh mắt dừng khuôn mặt vui vẻ của Tiêu Mộc Diên. Cậu nghĩ, nụ cười của mẹ cậu hẳn cũng sẽ xinh đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi có thể chết vì anh ấy

"Âu Đan, tư chất chị quá thấp còn mắng chửi người ta. Chị gái xinh đẹp này hiển nhiên là không muốn nói chuyện cùng người có tư chất thấp rồi." Thịnh Tuấn Hạo bình tĩnh nói, thế nhưng lời nói ra lại khiến Âu Đan có một loại xúc động muốn đánh cậu thật đau.

Nói cô ta tư chất thấp cũng được, còn gọi cô ta là chị Âu Đan, nhưng lại gọi người phụ nữ kia là chị gái xinh đẹp, Tiêu Mộc Diên đẹp hơn cô ta điểm nào chứ.

Trong mắt Tiêu Mộc Diên thoáng qua vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới một đứa bé cũng có thể suy đoán ra ý cô, thật thông minh! Cô không khỏi cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ vừa nói chuyện, bất chợt phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Khuôn mặt tinh xảo như thiên thần, thế nhưng... Sao lại giống Tiêu Viễn Đan của cô như vậy chứ?

"Tuấn Hạo, người lớn nói chuyện, trẻ con không được phép nói leo." Thịnh Thắng rõ ràng có chút tức giận, Âu Đan là thiên kim Âu thị, làm sao có thể để thằng nhóc thúi này làm nhục.

Thịnh Tuấn Hạo an tĩnh nhìn Tiêu Mộc Diên, lần đầu tiên nhìn thấy, cậu đã cảm thấy vô cùng yêu thích người phụ nữ này, ánh mắt cô ấy rất dịu dàng, dường như có mùi vị tình thương của mẹ.

Thịnh Trình Việt hiển nhiên không nghĩ tới con trai mình sẽ mở miệng, trong ấn tượng của anh, con trai anh rất ít khi nói chuyện, cho dù là cùng anh, con trai anh cũng đều quý chữ như vàng. Thế nhưng con trai lại vì người phụ nữ này mà nói ra nhiều lời như vậy.

Hơi hơi nhúu hàng chân mày đẹp mắt, chỉ là trong chớp mắt liền khôi phục lãnh đạm.

"Chị gái xinh đẹp, nơi này hình như không hoan nghênh chị lắm!" Thịnh Tuấn Hạo lại đột nhiên lên tiếng, liếc mắt nhìn Âu Liên và Âu Đan, khoe miệng nhếch một nụ cười lạnh lùng, bộ dáng kia cùng Thịnh Trình Việt quả thật là giống nhau như đúc.

Âu Đan lập tức nở nụ cười, thằng nhóc này rốt cuộc cũng nói được một câu tương đối dễ nghe.

"Đúng vậy, nơi này không hoan nghênh cô, vô cùng không hoan nghênh." Âu Đan lập tức kiêu ngạo đứng lên, bây giờ ngay cả đứa nhóc này cũng đứng về phe mình, xem cô ta còn có thể phách lối bao lâu?

Thịnh Thắng lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, ông ta hiểu Thịnh Tuấn Hạo. Thịnh Tuấn Hạo cũng giống như Thịnh Trình Việt, làm việc xưa nay đều không để cho người khác một chút đường lui, cậu nhóc kế thừa tất cả của Thịnh Trình Việt, bao gồm cả trái tim lạnh.

Tiêu Mộc Diên xoa đầu Thịnh Tuấn Hạo, cô hình như thật sự rất thất bại, ngay cả một đứa bé cũng nhìn ra nơi này vô cùng không hoan nghênh cô.

"Cho dù tất cả mọi người không hoan nghênh mình, nhưng có một người hoan nghênh là được." Dứt lời, Tiêu Mộc Diên liền nhìn về phía Thịnh Trình Việt, bốn mắt nhìn nhau, bình tĩnh nở nụ cười.

Thịnh Trình Việt đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Mộc Diên, anh cười với cô đến vô cùng dịu dàng, trong mắt anh đều là nhu tình. Vào thời khắc này, trong mắt anh dường như chỉ có một mình cô.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt, ánh mắt anh tại sao lại có thể dịu dàng như vậy. Anh có thể giả bộ giống hơn nữa được không nhỉ? Giả bộ giống hơn một chút nữa, cô sẽ tưởng thật thật mất.

"Nơi này không hoan nghênh em, thì cũng chẳng khác nào không hoan nghênh anh, chúng ta cùng đi." Giọng nói Thịnh Trình Việt lộ ra tia ôn nhu khác thường. Kéo tay Tiêu Mộc Diên đi thẳng ra ngoài, giống như bên cạnh không có ai vậy.

Âu Đan đột nhiên chạy tới, từ sau lưng Thịnh Trình Việt vòng tay ôm lấy anh.

"Việt, đừng đi!" Cô thích Thịnh Trình Việt, từ lúc còn nhỏ, ở một khắc kia nhìn thấy anh cô ta đã thích, ban đầu cô ta cũng nguyện ý vì anh sinh con, nhưng anh lại đi tìm người khác.

Ánh mắt Thịnh Trình Việt tối đi, nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, vào lúc này có phải cô nên biểu hiện ghen tuông một chút không, anh bây giờ dù sao cũng là "Người đàn ông của cô!"

Tiêu Mộc Diên sững sốt một chút, lại vẫn muốn bắt cô giả bộ, vốn là không định giả bộ, nhưng bất chợt lại nhìn thấy ngón tay thon dài của Thịnh Trình Việt giơ ra ký hiệu "hử". Vậy là có ý gì? Cho cô tiền thưởng hai triệu sao? Tiêu Mộc Diên nghĩ vậy liền nghiêng răng, giả bộ thì giả bộ, dù sao cũng là vì tiền phẩn đầu.

"Vị tiểu thư này, cô không biết rằng ôm bạn trai của người khác là rất không có đạo đức sao? Thân thể của anh ấy chỉ mình tôi mới được phép đụng." Tiêu Mộc Diên có ý ám chỉ nói, nhìn ánh mắt của Thịnh Trình Việt, cô liền ra vẻ tình ý đầy mặt, ánh mắt kia còn giống như đang hỏi tưởng lại mùi vị thân thể của Thịnh Trình Việt.

Âu Đan giống như muốn phát điên, cái gì gọi là thân thể anh ấy chỉ mình tôi mới có thể đụng, Thịnh Trình Việt là người đàn ông dành riêng cho cô ta hay sao?

"Việt, những gì cô ta có thể cho anh, em cũng có thể cho anh." Âu Đan nói tới đây, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, không phải thân thể sao? Cô ta tự tin công phu trên giường của cô ta sẽ không kém hơn so với Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên cố nén cười, người phụ nữ này có phải tự muốn tìm bất mãn hay không, ám chỉ lên giường lại rõ ràng như vậy.

"Tôi có thể chết vì anh ấy, cô có thể không?" Tiêu Mộc Diên bất ngờ nói, lời của cô giống như một quả lựu đạn vậy, chấn động tất cả mọi người tại chỗ đó.

Bao gồm Thịnh Trình Việt vẫn còn đang bị Âu Đan ôm, trong mắt anh cũng thoáng qua một tia khác thường, phản ứng của người phụ nữ này luôn là có thể ngoài ý liệu của anh, quả nhiên là thú vị.

Âu Đan cũng bị dọa sợ, cái chữ "chết" này đối với người có tiền mà nói là một từ đáng sợ cỡ nào chứ, cô ta thậm chí còn không biết sau khi chết nên để tiền của mình ở đâu?

Thịnh Trình Việt nhân cơ hội đẩy ra tay Âu Đan, kéo theo Tiêu Mộc Diên thật nhanh rồi đi, lò đi tiếng gọi đầy giận dữ của Thịnh Thắng sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trả giá

Sau khi ra khỏi biệt thự, vẻ mặt của Thịnh Trình Việt trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, cùng với sự dịu dàng vừa rồi giống như là hai người.

Tiêu Mộc Diên nhìn biểu cảm thay đổi trong nháy mắt của Thịnh Trình Việt, rõ ràng hơi sững sốt một chút, trên thế giới quả thực có người trở mặt nhanh như vậy hay sao?

"Tổng giám đốc Thịnh, tiền thưởng của tôi..."

"Đến phòng kế toán của công ty lĩnh đi." Anh lãnh đạm nói, trong giọng nói dường như còn chứa một tia mất kiên nhẫn, người phụ nữ này có thể đừng mở miệng ngậm miệng đều là tiền hay không?

Tiêu Mộc Diên ngược lại không quan tâm đến sự mất kiên nhẫn của Thịnh Trình Việt, cái cô quan tâm là anh sẽ cho cô bao nhiêu tiền? Dựa theo lời anh nói, vậy biểu hiện của cô hôm nay có phải đã xem như qua ải rồi hay không, cô còn nhớ rõ lúc ấy anh gọi "hĩ" với cô, ba triệu thêm hai triệu, vậy là năm triệu rồi. Hơn nữa bộ quần áo này của cô nếu bán đi, kiểu gì cũng phải được thêm mấy chục triệu.

Cô hôm nay thật là kiếm lớn mà, chờ cô gom góp được ít tiền, một thời gian nữa sẽ vào nhà tù thăm ba. Cho dù cô đã nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với ba, nhưng suy cho cùng ông ta cũng là ba cô, dưỡng dục cô mười tám năm. Bất kể đến lúc đó cần bao nhiêu tiền, cô cũng sẽ chuộc ba ra ngoài.

"Tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi tiền làm thêm giờ hôm nay là bao nhiêu?" Tiêu Mộc Diên bất ngờ hỏi, tính một chút hôm nay có thể kiếm được bao nhiêu, sau này nếu như còn gặp chuyện như vậy cô nhất định sẽ còn đi tiếp, Mộc Diên cô sẽ không làm khó với đồng tiền.

Thịnh Trình Việt đột nhiên thắng xe gấp, người phụ nữ này vẫn còn đang hỏi tiền hay sao? Chẳng lẽ cô không phát hiện anh không vui hay sao?

"Cô muốn bao nhiêu tiền?" Thịnh Trình Việt đột nhiên sáp lại gần Tiêu Mộc Diên, hơi thở lạnh lùng vờn quanh cô, ngũ quan như điêu khắc cũng bao trùm một tầng lạnh lùng.

Tiêu Mộc Diên theo bản năng rụt cổ một cái, mở to mắt nhìn người đàn ông cực phẩm gần trong gang tấc này, anh đang hỏi cô muốn bao nhiêu tiền sao? Vậy cô muốn bao nhiêu, anh có phải liền có thể cho cô bấy nhiêu hay không?

"Năm mươi triệu!" Tiêu Mộc Diên giờ tay ra, quơ quơ trước mặt Thịnh Trình Việt, trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia thoáng qua vẻ mong đợi.

Thịnh Trình Việt tà ác nhếch khóe môi, cong lên một độ cong ngạo nghễ, anh lần nữa sáp lại gần Tiêu Mộc Diên, cho đến khi chóp mũi anh tuấn dường như muốn đụng phải sống mũi Tiêu Mộc Diên, anh mới ngừng lại.

Tiêu Mộc Diên theo bản năng lui về phía sau, cho đến khi không thể lui được nữa, nhiệt độ trong xe nháy mắt tăng cao, tư thế của hai người bọn họ vào lúc này cũng lộ vẻ căng nập mờ hết sức.

"Cho cô năm trăm triệu." Thịnh Trình Việt bất ngờ lên tiếng, giọng nói vẫn dễ nghe như cũ nhưng lại tràn đầy vẻ châm chọc.

Tiêu Mộc Diên nhìn biểu cảm của Thịnh Trình Việt, cô cũng không phải người ngu, trực giác nói cho cô biết Thịnh Trình Việt tức giận. Mặc dù đối với với năm trăm triệu kia cô quả thực khao khát vô cùng, nhưng hiện tại cũng không dám tỏ ra vui vẻ được.

"Ngủ với tôi một đêm!" Giọng nói Thịnh Trình Việt lại vang lên lần nữa, khiến trong đầu Tiêu Mộc Diên lập tức nghĩ tới buổi tối sáu năm trước, cái buổi tối triền miên cùng người xa lạ đó.

Biểu cảm của cô chớp mắt bỗng trở nên lạnh lùng, anh lại coi cô là dạng phụ nữ đó. Chuyện sáu năm trước là một sự sỉ nhục, cô tuyệt đối sẽ không cho phép sự nhục nhã đó xuất hiện trên người cô một lần nào nữa.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên bất động, trong lòng gần như đã xác định ý nghĩ của Tiêu Mộc Diên. Những người phụ nữ này bất kể bề ngoài có cao ngạo như thế nào đi nữa, mục đích cuối cùng cũng chẳng qua là muốn quyến rũ anh mà thôi, những chuyện này anh đều đã nhìn thành quen.

Môi mỏng quyến rũ chột nhích lại gần Tiêu Mộc Diên, khóe miệng mang theo khinh thường nở nụ cười nhàn nhạt. Liền cảm thấy trên môi mềm nhũn, trong lòng cả kinh, môi của cô thật mềm, thật ngọt.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên cũng đột nhiên run lên, nhất thời dâng lên một cảm giác nhục nhã, người đàn ông này là muốn dùng tiền để làm nhục cô sao? Vậy anh ta tìm nhầm người rồi.

"Bốp!" Một tiếng tát rất chói tai vang lên trong xe, Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt bốn mắt đối diện.

Thịnh Trình Việt đột nhiên tách ra khỏi Tiêu Mộc Diên, đồng tử như tản ra khói mù, lạnh lùng nhưng không làm mất đi khí chất tôn quý. Tiêu Mộc Diên trong lòng hốt hoảng, anh sẽ không động thủ với cô đấy chứ.

"Xuống xe!" Giọng nói lạnh như băng không một chút độ ấm, nhưng vẫn là dễ nghe như vậy.

"Hả? Cái gì?" Tiêu Mộc Diên nhất thời không phản ứng kịp, trợn mắt nhìn Thịnh Trình Việt.

Nhưng một giây kế tiếp, cô đã bị Thịnh Trình Việt quăng lại giữa xa lộ, lúc này mới ý thức được mình xảy ra chuyện gì, trên mông nhất thời truyền tới đau đớn kịch liệt.

Tiêu Mộc Diên nghiêng răng. Bỏ đi, không so đo với Thịnh Trình Việt, chỉ cần anh đưa tiền là được, cô có thể vì tiền mà nhẫn. Vừa chuẩn bị đứng dậy, lại đột nhiên phát hiện váy cô đã bị rách một đường thật dài, lộ ra đến bắp đùi.

Tiêu Mộc Diên cả kinh, vội vàng giơ tay sờ vào vết rách dài, cô ngồi thụp xuống đường trong lòng đau như cắt. Mấy chục triệu của cô cứ như vậy mà biến mất!

Bất ngờ, một áo khoác âu phục màu đen bay về phía cô, trực tiếp đắp trên đùi của cô, sau đó chiếc Lamborghini nổi bật phiên bản hạn chế kia cũng như vậy mà biến mất...

Trong lòng cô không khỏi khinh bỉ, thật là một ác ma, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, lại để cô một phụ nữ yếu đuối giữa xa lộ như vậy rồi đi mất, không phải chỉ là một bạt tai thôi sao? Loại đàn ông háo sắc như anh, hẳn cũng nhận bạt tai không ít lần đâu nhỉ.

Vừa nghĩ vậy vừa tức giận đứng lên, lấy áo khoác Thịnh Trình Việt ném cho buộc ngang eo, cô tiêu sái rời đi. Chỉ là thỉnh thoảng không nhận được mà xoa xoa cái mông, té đến nở hoa luôn rồi.

Chịu đựng cái mông đau, cô đến công ty đi tìm kế toán lãnh lương. Năm mươi triệu. Wow, cô kích động đến chảy nước mắt, nhưng thật ra là cái mông đau đến chảy nước mắt, đúng là không uống công bị té mà, số tiền này cũng đáng, phải ôm thật chặt trong tay.

Một buổi chiều không thấy bóng dáng Thịnh Trình Việt, cô cũng ôm tiền thăm vui một buổi chiều.

Buổi tối, Tiêu Mộc Diên quyết định dắt theo hai đứa nhỏ cùng Trương Bản Bản đi ăn một bữa, mặc dù bộ lễ phục đắt giá đó đã hỏng, nhưng lấy về được năm mươi triệu cũng đủ khiến cho cô vô cùng sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp lại nhau

Trời chiều ngả về tây.

Cửa xe mở ra, người tài xế vội vàng đi xuống khỏi ghế lái, tới cạnh cửa ghế lái phụ rồi mở cửa, sau đó cung kính đưa tay giữ cửa xe đợi Thịnh Trình Việt bước xuống.

Một cặp chân thon dài thẳng tắp vươn ra ngoài, trong nháy mắt bóng người anh tuần đó đã ngừng đầu đứng trước cửa quán bar Luân Hâm.

"Lâm Phong, từ bao giờ mà ánh mắt cậu lại kém như vậy? Chỗ rách nát thế này cũng dẫn tôi đến?" Giọng nói của Thịnh Trình Việt dễ nghe nhưng lại tràn ngập sự ngang ngược, dường như anh đang vô cùng bất mãn, giống như đang đề nghị cái gì đó. Nếu không phải là Lâm Phong thì anh nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc. Cho đến bây giờ anh vẫn luôn khinh thường đến những nơi như thế này.

Mặc dù Lâm Phong vô cùng hiểu rõ tính cách của Thịnh Trình Việt, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói đầy tức giận kia, anh ta vẫn không nhận được mà run rẩy. Thật ra cũng không phải là anh ta dẫn cậu chủ đến mà là lão phu nhân sắp xếp, bà ta nói cô Âu Đan ở đây, cho nên anh ta mới đưa Thịnh Trình Việt tới.

Đương nhiên, lão phu nhân Âu Liên còn nói, nếu anh ta không đưa Thịnh Trình Việt đến thì anh ta cũng không cần đi làm nữa.

"Tổng giám đốc Trình, chỗ này rất thú vị, tôi còn hẹn Trương Văn Doanh giúp anh nữa, có lẽ anh ta đã đến rồi."

Lâm Phong biết rõ, nếu đưa Trương Văn Doanh ra thì có lẽ còn có hy vọng, xin lỗi cậu Trương, tôi cũng không phải cố ý nói ra anh, nếu anh không có bên trong, vậy coi như anh sai hẹn. Không liên quan gì đến tôi.

"Cậu ta cũng ở đây?" Thịnh Trình Việt rõ ràng thoáng qua chút khó tin, khẩu vị của tên kia từ bao giờ lại hạ thấp như vậy, lại đến một quán bar nhỏ như thế này.

Anh im lặng mấy giây rồi vươn đôi chân thon dài, đi thẳng vào quán bar Luân Hãm.

Lâm Phong ở đằng sau lau mồ hôi một cái, ông trời ơi, cầu xin ông phù hộ cho Trương Vân Doanh ở đây nhé, sau đó anh ta nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Thịnh Trình Việt.

Âu Đan tay phải cầm một ly rượu, tay trái cầm micro, điên cuồng hét, uống... Trái tim cô ta thật đau, đau quá, Thịnh Trình Việt mà cô ta yêu từ nhỏ lại không yêu cô ta chút nào.

Cô ta vừa hát vừa đi vòng quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì uống rượu mà hơi ửng hồng, khiến gương mặt nhỏ xinh xắn của cô ta tăng thêm vài phần quyến rũ mê hoặc, phần lớn đàn ông trong quán bar đều đánh giá cô ta, đều tính toán trong lòng xem làm thế nào lừa được cô gái này vào tay.

Cô ta hét đến tiếng cuối cùng, thật sự không còn chút sức lực nào nữa nên bùng rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch. "Choang" Cô ta ném chén rượu về phía cánh cửa cách đó mấy mét.

Thịnh Trình Việt vừa đi đến cửa, chân còn chưa đứng vững lại đột nhiên nhìn thấy một vật thể không xác định đang bay tới, anh sững sờ, sau đó xoay người một cái cầm chặt ly rượu kia trong tay.

Lâm Phong ở bên cạnh sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, anh ta lại nhìn về hướng ly rượu vừa bay ra thì thỉnh thoảng phát hiện Âu Đan lúc này cũng mở to mắt nhìn về đây, có lẽ làm thế nào cô ta cũng không thể tin nổi Thịnh Trình Việt sẽ đến nơi như thế này.

Âu Đan cho rằng mình hoa mắt, cô ta vươn tay cố ý dụi dụi mắt, đột nhiên trong lòng sợ hãi, thật sự là Thịnh Trình Việt! Cô ta hơi hoảng hốt, nhìn lại đáng vẻ chật vật của bản thân, sau khi anh thấy cô ta như thế này sẽ càng không thích cô ta hơn.

"Trương Vân Doanh đâu?" Thịnh Trình Việt không để ý đến hành động điên rồ của Âu Đan vừa rồi, mà hỏi Lâm Phong bên cạnh, trong mắt anh tỏa ra hơi thở lạnh lẽo ác liệt khiến tiếng ồn ào xung quanh cũng vì khí thế của anh mà yên tĩnh lại.

Thịnh Trình Việt quét mắt nhìn nơi này một lượt rồi xoay người đi ra ngoài giống như không hề phát hiện ra Âu Đan, chỉ là trong lòng mắt kia có chút phức tạp.

Tiêu Mộc Diên nắm hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Nguyệt Nguyệt và Tiêu Viễn Đan, còn Trương Bán Bán tùy tiện đi đằng trước, mãi đến tận khi đến trước cửa quán bar Luân Hãm, cô mới dừng bước một lát.

"Quán bar Luân Hãm này rất được, bên trong chẳng những có thức ăn, mà còn có trò chơi, hôm nay tôi cho cô mời tôi một bữa ra trò." Trương Bán Bán cười hi hi, sau đó nhìn thấy Tiêu Mộc Diên theo bản năng nắm chặt ví tiền của mình, cô ấy càng cười rạo rờ. Trương Bán Bán cố tình nói như thế chứ thực ra cô ấy cũng có thể hội viên ở đây.

"Oa, hay quá, cuối cùng hôm nay cũng có thể chơi một trận thỏa thích. Chúng con có thể tiêu tiền." Tiêu Nguyệt Nguyệt cười ha ha nói, cô bé biết rõ mẹ mình chăm sóc mình và anh trai không dễ dàng, giải trí thích hợp một chút cũng là chuyện rất tốt.

Tiêu Mộc Diên nắm chặt ví tiền của mình, cô cắn răng một cái, quyết tâm nắm tay hai đứa trẻ đi thẳng vào, không phải chỉ là chơi một chút sao? Kiếm được tiền cũng là để tiêu xài mà.

Trương Bán Bán nhìn bóng lưng Tiêu Mộc Diên, không khỏi có chút sùng sốt, sao cô điên cuồng như vậy, không phải là chỉ đến quán bar một lần thôi sao? Cô không cần phải kích động như vậy chứ, chẳng lẽ từ trước đến giờ cô chưa từng đến quán bar sao?

Tiêu Mộc Diên nắm tay hai đứa trẻ đi thẳng vào, hoàn toàn không để ý đến Thịnh Trình Việt đang đi tới từ phía đối diện, cô va mạnh vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tránh được ly rượu không tránh được người

Con người lạnh lẽo của Thịnh Trình Việt tới đi mấy phần, anh day day huyết thái dương, lẽ ra hôm nay anh nên xem lịch mới phải, không hợp ra đường chút nào.

Lâm Phong đứng bên cạnh giật mình, mồ hôi lạnh trên trán gần sắp chảy thành dòng, sao hôm nay tổng giám đốc Thịnh lại xui xẻo như vậy, cứ nhất định phải bị đụng, tránh được ly rượu nhưng không tránh được người.

Đúng lúc Âu Đan cũng theo ra đến nơi, sau khi nhìn thấy Tiêu Mộc Diên đụng vào ngực Thịnh Trình Việt, cô ta gần như có một loại xúc động muốn giết Tiêu Mộc Diên. Lại là người phụ nữ này?

Thịnh Trình Việt cúi đầu nhìn người mềm mại trong ngực mình, trong nháy mắt sắc mặt anh thay đổi, lại là cô! Bây giờ người anh không muốn gặp nhất chính là cô, người phụ nữ đầu tiên dám tát anh, hơn nữa sao trong tay cô còn dắt theo hai đứa trẻ? Cô đã có hai đứa con rồi sao?

Lúc này Tiêu Mộc Diên cũng ngẩng đầu lên, sau khi mắt chạm mắt với Thịnh Trình Việt, cô theo bản năng định tránh sang bên cạnh, nhưng đúng lúc này, Thịnh Trình Việt đột nhiên giữ đầu Tiêu Mộc Diên, ấn cô vào ngực mình.

"Không ngờ mới không gặp một lát em đã nhớ anh đến vậy rồi? Đây là thích nhưng còn chới sao?" Nhìn Tiêu Mộc Diên giãy giụa, Thịnh Trình Việt nhủ thầm nói với cô, giọng của anh rất nhẹ, nhưng vừa vặn có thể truyền vào tai cô.

Tiêu Mộc Diên sững sờ, rõ ràng anh ấn đầu cô không buông, sao lại thành cô yêu thương nhớ nhung anh rồi? Tại sao anh lại thích hạ nhục cô như vậy?

"Buông mẹ tôi ra, ông lại dám bắt mami tôi!" Tiêu Nguyệt Nguyệt đột nhiên cúi đầu cắn lên chân Thịnh Trình Việt, dám đánh lên mẹ cô, phải hỏi trước một câu xem Tiêu Nguyệt Nguyệt cô có đồng ý hay không.

Thịnh Trình Việt chỉ cảm thấy trên đùi đau nhói, một tay anh đẩy Tiêu Mộc Diên ra, quả nhiên là một đôi mẹ con, mẹ thì tát anh, con gái thì cắn chân anh, được, được lắm! Thịnh Trình Việt nhếch môi cười lạnh.

"Lâm Phong, đưa Tiêu Mộc Diên lên xe tôi, không cần dẫn con riêng theo." Dứt lời, anh kiêu ngạo đi ra ngoài, chỉ để lại cho mọi người bóng lưng cao quý.

Tiêu Nguyệt Nguyệt nhất thời chưa kịp phản ứng, khi phản ứng lại cô bé mới hết lớn với bóng lưng của Thịnh Trình Việt.

"Ai là con riêng hả." Lại dám nói cô bé là con riêng, hừ, muốn theo đuổi mẹ cô, cô sẽ là người đầu tiên phản đối.

Từ bên ngoài, ai đó đột nhiên nhẹ nhàng đáp lại một câu.

"Ai vừa nói thì người đó tự nhận mình là con riêng." Hừ, muốn đấu với anh, mẹ nó còn không phải đối thủ của anh, huống chi là một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch.

Tiêu Nguyệt Nguyệt còn định đuổi theo, nhưng bị Tiêu Viễn Đan ở bên cạnh kéo lại, Tiêu Viễn Đan cau mày, người đàn ông vừa nãy thật sự là cực phẩm, nhưng sao cậu lại cảm thấy người đàn ông kia hơi giống mình nhỉ?

Lúc này Trương Bản Bản cũng bước vào, trước đó cô ấy đã đụng phải Thịnh Trình Việt ở bên ngoài, hơn nữa anh còn cảnh cáo cô đừng xen vào việc của người khác, nếu không anh sẽ nói cho Trương Văn Doanh biết cô ấy đến chỗ như thế này, vì Trương Văn Doanh quản lý cô ấy rất chặt, hoàn toàn sẽ không để cô một mình đến đây.

Trương Bản Bản cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận với Thịnh Trình Việt, cô không xen vào bất cứ chuyện gì, anh cũng không nói chuyện hôm nay cho anh trai cô, sao cô lại xui xẻo như vậy, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải người đàn ông này, hơn nữa anh ta còn là bạn tốt của anh trai cô.

"Thư ký Tiêu, đắc tội rồi!" Dứt lời, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Mộc Diên đã bị Lâm Phong kéo ra ngoài, hơn nữa động tác còn vô cùng nhanh nhẹn, Tiêu Viễn Đan và Tiêu Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không kịp đuổi theo, Tiêu Mộc Diên đã bị ném lên xe, chiếc xe nghênh ngang phóng ra ngoài.

"Mami..." Tiêu Nguyệt Nguyệt nhìn theo chiếc Lamborghini bản giới hạn kia hết lớn, đôi mắt to long lanh ngập nước.

Âu Đan nhìn hai đứa trẻ trước mặt, vừa nhìn lại cô ta đã sợ đến hết hồn, hai đứa trẻ này quả nhiên giống Thịnh Trình Việt, nhưng nhìn hành động vừa nãy, hình như Thịnh Trình Việt cũng không nhận ra hai đứa trẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bày trò khỉ gì đây

Mắt của Âu Đan lóe qua một tia sáng, cô ta sẽ ra tay từ hai đứa bé này trước vậy.

"Oa, ánh mắt của chị này thật đáng sợ, bình thường chị cũng đối xử với người khác như vậy sao? Nhất định là không có ai thích chị." Vốn Tiêu Nguyệt Nguyệt đang chú ý Tiêu Mộc Diên ở bên kia nhưng cô bé đột nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm mình nên không khỏi thốt ra.

Trương Bản Bản vừa thấy là Âu Đan lập tức cảm thấy căng thẳng, thiên kim của tập đoàn Âu thị, vốn là người có ý muốn đính hôn với Thịnh Trình Việt, nhưng cô lại vô cùng chán ghét cô nàng Âu Đan ngạo mạn này.

"Cô ấy là đang ganh tị với Tiểu Nguyệt Nguyệt, chúng ta mau quay về thôi! Chú kia đã đưa mẹ con về nhà rồi." Trương Bản Bản vừa nói vừa cười lời

kéo hai đứa bé rời khỏi. Nhưng trong lòng cô vẫn rầu rĩ lo lắng về việc của Tiêu Mộc Diên, rốt cuộc là cô có nên nói cho anh mình việc của Tiêu Mộc Diên hay không.

Sau khi đấu tranh một hồi, cô quyết định không nói cho anh mình biết, Tiêu Mộc Diên đắc tội Thịnh Trình Việt vậy thì phải tự cầu phúc cho bản thân thôi.

"Dì Vân, chú cực phẩm vừa rồi là ai vậy ạ?" Tiêu Viễn Đan đột nhiên hỏi, cậu luôn cảm thấy đáng vẻ của người đàn ông cực phẩm vừa rồi rất giống mình, biết đâu có thể tìm ra ba cậu thì sao?

Trương Bản Bản nhìn Tiêu Viễn Đan, tự dưng cậu bé lại hỏi về Thịnh Trình Việt làm gì? Muốn trả thù Thịnh Trình Việt sao?

"Ông chú cực phẩm cháu vừa nhắc có lai lịch rất lớn đó, sau này nếu cháu nhìn thấy chú ấy thì nhớ phải trốn đi, tốt nhất là trốn được càng xa càng tốt, không gặp là tốt nhất." Trương Tiểu Vân nói hết tất cả những gì mình biết về Thịnh Trình Việt, bình thường chỉ cần cô nhìn thấy Thịnh Trình Việt thì đều sẽ tránh. Người đàn ông kia so với anh trai cô còn đáng sợ hơn.

Tiêu Viễn Đan gật đầu như đã hiểu, nhưng trong lòng lại tính toán làm sao để có thể gặp mặt Thịnh Trình Việt thêm một lần nữa.

Tiêu Mộc Diên bị ném mạnh vào trong xe, cái mông của cô lại lần nữa phải chịu va chạm, mông của cô hôm nay thật sự là rất không may mắn, chẳng lẽ là hôm nay không tiêu tiền nên bây giờ cô phải chịu tai ương sao?

"Giám đốc Thịnh, việc này, bây giờ đang là giờ làm việc, xin hỏi ngài cường chế mang tôi đi thế này, vậy có được tính tiền làm thêm giờ không?" Tiêu Mộc Diên đột nhiên hỏi, nếu như có tính tiền làm thêm giờ thì cô còn có thể để anh ta dễ chịu một chút, còn nếu không thì cô cũng không phải thờ phụng anh ta làm gì.

Sheng Trình Việt nhìn vào tư thế nửa dựa của Tiêu Mộc Diên, vì quần áo trước ngực hơi trùng, nên lộ ra rãnh ngực mềm mại, da thịt trắng nõn, sống động tròn trịa, anh hít vào một hơi, tư thế của người phụ nữ này rõ ràng đang câu dẫn một cách trần trụi.

Tiêu Mộc Diên cũng chú ý đến ánh mắt của Sheng Trình Việt, cô kinh hãi, lập tức ngồi ngay ngắn lại.

"A..." Trên mông truyền đến cảm giác đau nhức, khiến cho sắc mặt của cô trắng bệch, nhưng kể cả như vậy cô cũng không kêu ra tiếng.

Sheng Trình Việt nhìn thấy biểu tình trên mặt cô, theo bản năng nhìn về phía mông cô, đột nhiên anh nghĩ đến lúc anh từ trên xe ném cô lên là cô đang ngồi xồm trên mặt đất, không lẽ là ngã dập mông?

Tiêu Mộc Diên trừng mắt nhìn Sheng Trình Việt, nhanh chóng dùng tay che mông mình lại, giống như không muốn để anh nhìn.

"Anh nói mau, cuối cùng là có tiền làm thêm giờ hay không?" Cô hỏi thêm lần nữa, trên gương mặt nhỏ nhắn dường như còn hiện lên vẻ quật cường.

Sheng Trình Việt không nói gì, chút thương hại dành cho Tiêu Mộc Diên vừa dâng lên lại lập tức biến mất, người phụ nữ này có thể không nhắc đến tiền hay không? Cô thiếu tiền đến như vậy sao?

"Có!" Sheng Trình Việt lạnh lùng trả lời.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên lập tức vui vẻ, dường như trong khoảnh khắc đó, cô đã quên đi đau nhức trên mông mình.

"Thế nhưng vừa nãy con gái cô cắn chân tôi nên bị trừ hết rồi." Giọng điệu của Sheng Trình Việt vẫn rất lạnh lùng.

Tiêu Mộc Diên còn chưa kịp vui mừng thì đã bị lời nói của Sheng Trình Việt tiêu diệt mọi hi vọng, không phải con gái cô chỉ cắn anh có một cái thôi sao? Sao lại dễ giận như vậy, hơn nữa trẻ con cắn cũng không đau.

Cô càng nghĩ càng thấy oan, vì vậy cô cắn răng một cái, đưa cánh tay trắng nõn thon dài của mình đến trước mặt Sheng Trình Việt.

Sheng Trình Việt sững sốt, người phụ nữ này lại định bày ra trò khi gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Anh cắn tôi đi!

"Anh cắn tôi đi! Không phải là chỉ một nhát thôi sao? Nhưng anh phải cho tôi tiền làm thêm giờ!" Câu tiền làm thêm giờ cuối cùng kia của Tiêu Mộc Diên đã hoàn toàn chọc giận Sheng Trình Việt, anh từng gặp người yêu tiền, nhưng chưa gặp phải ai yêu tiền đến mức như cô.

Ngay cả Lâm Phong đang lái xe cũng không nhìn được quay đầu nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, người phụ nữ này thật sự là cực phẩm, cô luôn có cách

làm cho Thịnh Trình Việt tức giận.

"Lâm Phong, anh có thể xuống xe." Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, muốn tiền ư! Vậy thì để anh xem cô có đáng tiền hay không? Khóe miệng anh nhếch lên một độ cong tà ác.

Lâm Phong dừng xe lại, lập tức xuống xe, Tiêu Mộc Diên cũng mở cửa xe, muốn xuống xe.

Thế nhưng Thịnh Trình Việt không cho cô cơ hội đó, anh kéo Tiêu Mộc Diên lại, còn tiện tay khóa cửa xe rồi lập tức nhào đến, chỗ ngồi trên xe lập tức biến thành một cái giường lớn.

Tiêu Mộc Diên kinh hãi, người đàn ông này muốn làm gì vậy? Mông của cô vốn đã đau, anh ta còn đè thêm lên, anh ta muốn mông cô nở hoa luôn sao?

Đột nhiên một hương chanh nhàn nhạt truyền vào trong mũi Tiêu Mộc Diên, khiến cô bất chợt ngẩn ngơ, cô đột nhiên nhớ lại đêm triền miên cùng người xa lạ kia, trên người của người đàn ông xa lạ đó cũng có mùi chanh nhàn nhạt, rất mát mẻ, rất dễ chịu.

Tiếp đó, tay cô để trên lồng ngực anh, lúc sờ đến cơ bắp khỏe mạnh kia, mặt cô ửng hồng.

"Giám đốc Thịnh, chuyện này, ngài rất nặng, có thể đứng lên đã rồi hãy nói không, về tiền làm thêm giờ...."

"Cô im miệng cho tôi!" Thịnh Trình Việt tức giận quát, người phụ nữ này vẫn còn nhắc đến tiền làm thêm, anh phải trừng phạt người phụ nữ này cho thật tốt.

Đôi môi mỏng gọi cảm đột nhiên đến gần, trong đầu anh lại nhớ đến nụ hôn sáng nay, môi cô mềm mại như vậy, mùi vị cũng tốt như vậy, nhưng ngay sau đó lại là cái bạt tai cô cho anh, vừa nghĩ đến cái bạt tai kia, ánh mắt của Thịnh Trình Việt lại lạnh xuống vài phần, môi anh cũng nhanh chóng ảm xuống dưới.

Tiêu Mộc Diên kinh hãi, lập tức lấy tay che miệng mình lại. Người đàn ông này lại muốn đánh lên cô, sáng nay cô còn bị anh ta chiếm tiện nghi đấy?

Rõ ràng Thịnh Trình Việt không ngờ đến cô sẽ có động tác như vậy, trên mặt anh xuất hiện tia tức giận không tên, được lắm, lại có người phụ nữ từ chối nụ hôn của anh, nhưng cô có biết, chuyện anh muốn làm không ai có thể ngăn cản không?

Anh mạnh mẽ kéo tay của Tiêu Mộc Diên ra, dùng một tay giữ hai tay cô. Đôi môi mỏng nhanh chóng tiến đến, khi chạm vào anh thấy thật mềm mại, còn tốt hơn so với tưởng tượng của anh.

Nụ hôn của anh mang theo vẻ cuồng dã ngang ngược, đầy sự chiếm hữu, khiến tim Tiêu Mộc Diên rung động.

Tay anh cũng không để yên một chỗ, nó chạy dọc trên lưng Tiêu Mộc Diên. Cô muốn phản kháng, nhưng cả hai tay đều không thể cử động được.

Trong mắt Tiêu Mộc Diên tràn ngập sợ hãi, người đàn ông này lại hôn cô, cảm giác được bàn tay của anh di chuyển trên lưng mình, cô lập tức hoảng loạn, cả người căng thẳng.

"A..." Tiêu Mộc Diên bất an uốn người, đầu óc trống rỗng khiến cô nhớ lại đêm cuồng loạn sáu năm về trước.

Tiêu Mộc Diên càng giãy dụa, anh càng hôn cô cuồng dã hơn, cô dường như không biết rằng, cô đã thành công khiến Thịnh Trình Việt muốn chiếm cô làm của riêng.

Đột nhiên cô cảm giác được thứ cứng rắn đè trên quần mình, cô sợ hãi đến quên cả phản ứng, trong đầu lại hiện lên buổi tối sáu năm trước, vì tiền, tôi đó cô đã bán đi sự trong sạch của mình.

Trong lòng cô kinh hãi, theo bản năng càng phản kháng kịch liệt hơn, không được, dù thế nào đi nữa cô cũng không thể thất thân thêm lần nữa, đó là một sự sỉ nhục, từ sau đêm đó, cô đã thề, cô sẽ tuyệt đối không bao giờ vì tiền mà bán đi tự tôn của bản thân, bán đi chính mình lần thứ hai.

Thịnh Trình Việt dường như vẫn không có ý định dừng lại, nụ hôn của anh tiếp tục kéo dài xuống phía dưới, mang theo vẻ cuồng dã, những chỗ bị hôn đều để lại vết đỏ kinh người, mùi vị của cô thật tốt, khiến anh đột nhiên nhớ đến mùi vị của người phụ nữ sinh con cho anh sáu năm trước, trong bóng tối đó, anh đã muốn cô ta không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Mộc Diên vùng vẫy lung tung một hồi, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, cắn vào tay Thịnh Trình Việt, cô cắn mãi không buông cho đến lúc Thịnh Trình Việt buông cô ra.

"Cô muốn chết sao?" Nhìn thấy vết răng nho nhỏ ngay ngắn in trên tay mình, anh tức giận, con gái cô cắn chân anh, cô cắn tay anh, hai người này coi anh là cái gì hả? Anh ngon vậy sao?

Tiêu Mộc Diên thấy Thịnh Trình Việt ngồi dậy, cô cũng lập tức cảnh giác lùi về phía sau, lùi tận đến cạnh cửa, nhưng cửa xe đã bị anh khóa, cô không mở được. Bây giờ cô chỉ lo anh lại nhào đến một lần nữa.

"Tôi không hề muốn chết, tôi còn chưa sống đủ đâu." Tiêu Mộc Diên ngẩng đầu trả lời câu hỏi vừa rồi của Thịnh Trình Việt, nhưng nhìn bộ dạng của cô, rõ ràng là vẫn còn chưa hết hoảng hốt.

Cô đề phòng nhìn Thịnh Trình Việt, hiện tại cô thậm chí còn nghĩ xem có nên quay về công ty Thịnh thị đi làm hay không, mới chỉ một ngày mà cô đã tiêu đến hơn một trăm triệu, hơn nữa người đàn ông này thật đáng sợ, cô không muốn ở bên cạnh một người đàn ông nguy hiểm như vậy.

Thịnh Trình Việt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tiêu Mộc Diên, đã làm mẹ của hai đứa trẻ rồi, còn giả thanh cao cái gì? Chẳng lẽ cô đang giữ gìn trinh tiết cho chồng? Một người phụ nữ yêu tiền như cô, chắc chắn là đã gả cho một kẻ có tiền! Nếu không sao có thể coi tiền như mạng?

"Cô đã ký hợp đồng làm việc cho công ty, nếu cô không định đi làm thì nhất định phải bồi thường tổn thất cho công ty, 3 tỉ!" Dứt lời, Thịnh Trình Việt ngồi vào ghế tài xế đạp ga, trong nháy mắt chiếc xe phóng đi như một mũi tên.

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc trừng mắt nhìn Thịnh Trình Việt, hận không thể trừng cho hai mắt ra ngoài luôn, 3 tỉ, lúc ký rõ ràng cô thấy trên hợp đồng ghi phí bồi thường hợp đồng là 350 triệu, anh kiếm tiền từ chỗ này sao? Rõ ràng là kiếm tiền bất chính mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bảo bồi gian xảo

Thịnh Trình Việt cong khóe miệng một cách tà ác, anh sẽ không để cho cô rời đi dễ dàng như vậy, anh sẽ giữ cô bên mình, sau đó từ từ làm nhục. Nhìn về mặt cô thì cô không có khả năng bồi thường một triệu đâu.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Thịnh Trình Việt đột ngột vang lên. Anh mở ra xem thì thấy con trai anh gọi tới nên hơi nhú mồm. Trong trí nhớ của anh từ trước tới nay, cái thằng Thịnh Tuấn Hạo kia chưa bao giờ chủ động gọi điện cho anh cả. Nhưng hiện tại nó lại chủ động gọi điện tới là có chuyện gì xảy ra sao?

"Ba!" Anh vừa nhận điện thoại thì bên kia đã truyền tới một giọng trẻ con dễ nghe.

"Ừ." Thịnh Trình Việt lạnh nhạt đáp lại, anh biết con trai còn chuyện muốn nói.

Thịnh Tuấn Hạo im lặng một lúc, dường như là đang nghĩ xem nên nói như thế nào. Lần đầu tiên cậu có cảm giác lo lắng khi nói chuyện với Thịnh Trình Việt.

"Ba, chị gái xinh đẹp kia có đến nhà của chúng ta không? Con rất muốn có một giáo viên dạy kèm tại nhà, ba để chị gái xinh đẹp kia làm cô giáo của con có được không?" Thịnh Tuấn Hạo nói một hơi, mục đích cuối cùng chỉ có một, cậu muốn Tiêu Mộc Diên ở cùng cậu.

Thịnh Trình Việt có chút ngạc nhiên, rốt cuộc con của anh lại có thể nói nhiều như vậy một lần? Nhưng lại là vì Tiêu Mộc Diên? Hơn nữa nó còn liên tục gọi cô là chị gái xinh đẹp, lẽ nào nó thật sự thích Tiêu Mộc Diên rồi? Chân mày Thịnh Trình Việt nhíu chặt, tính ra, Tiêu Mộc Diên lớn hơn con trai anh rất nhiều.

"Con mà còn cần giáo viên dạy kèm tại nhà hả? Không phải mỗi lần kiểm tra con đều đứng đầu à?" Thịnh Trình Việt lạnh nhạt hỏi, trong giọng nói cũng không có tình cảm gì. Trực giác nói cho anh biết, Thịnh Tuấn Hạo chỉ đơn thuần là muốn tới gần Tiêu Mộc Diên mà thôi.

Tia chờ mong trong mắt Thịnh Tuấn Hạo tối xuống rõ ràng. Sở dĩ cậu vẫn luôn nỗ lực đứng đầu trong các kỳ thi, là vì cậu muốn làm Thịnh Trình Việt để ý tới cậu nhiều hơn một chút. Nhưng khi cậu cảm thấy khen chạy tới trước mặt Thịnh Trình Việt thì anh còn không thèm liếc mắt tới đã nói cậu không nên quá kiêu ngạo.

Bây giờ cậu cực kỳ thích chị gái xinh đẹp này, thế mà vẫn bị anh vô tình từ chối.

"Vì sao anh lại nghiêm khắc với trẻ con như vậy." Tiêu Mộc Diên nhớ lại cậu bé Thịnh Tuấn Hạo gặp hôm nay, lại nhìn người đàn ông trước mắt là có thể khẳng định cậu là con trai anh.

Thịnh Trình Việt hơi nhăn mày. Anh thật sự không ngờ, người phụ nữ này lại có phản ứng lớn như vậy với một đứa bé. Trong nháy mắt, dường như anh nghĩ tới chuyện gì đó, khóe miệng đột nhiên nhếch lên mỉm cười.

"Con tôi muốn em làm giáo viên dạy kèm tại nhà cho nó." Vừa nói chuyện Thịnh Trình Việt vừa đưa điện thoại di động cho Tiêu Mộc Diên, rồi trực tiếp lái xe chạy về phía biệt thự của anh. Để cô làm giáo viên dạy kèm tại nhà cũng không tệ, đến lúc đó để xem anh làm nhục cô như thế nào.

Vừa rồi Tiêu Mộc Diên không nghe được trong điện thoại đang nói cái gì? Nhưng sau khi cô nghe thấy Thịnh Trình Việt nói vậy thì rất kinh ngạc, cô còn chưa tốt nghiệp đại học, làm sao đi làm giáo viên dạy kèm cho con anh được? Tuy rằng cô rất muốn kiếm thêm tiền.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng cô vẫn nhận lấy điện thoại.

"Chị gái xinh đẹp!" Thịnh Tuấn Hạo ở bên kia điện thoại rõ ràng nghe thấy cuộc nói chuyện bên này, cho nên cậu có thể khẳng định bây giờ là Tiêu Mộc Diên nghe điện thoại, trong lòng cậu có chút vui vẻ.

Tiêu Mộc Diên cười xấu hổ. Vì sao đứa bé này luôn gọi cô là chị gái xinh đẹp, làm cô nghe mà cảm thấy không thoải mái.

"Cậu bạn nhỏ, di tên là Tiêu Mộc Diên, sau này con có thể gọi di là di Mộc Diên." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói. Buồn cười, nếu cậu gọi cô là chị thì ko phải cô sẽ gọi ba cậu là chú à?

Nhưng cô vẫn rất thích trẻ con, có đôi khi cô còn suy nghĩ, cậu là một bé trai không có mẹ thì sẽ sống như thế nào? Nếu cậu có mẹ kế có phải sẽ càng thêm bất hạnh hay không, lúc đó cô còn chưa từng ôm đứa bé kia.

"Di Mộc Diên, con tên là Thịnh Tuấn Hạo, cảm ơn di đã đồng ý làm giáo viên dạy kèm cho con." Thịnh Tuấn Hạo gian xảo nói, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Trên đầu Tiêu Mộc Diên lập tức bay đầy quạ bay qua. Cô đồng ý làm giáo viên tại nhà cho cậu từ lúc nào vậy, sao cô không biết?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Một quân cờ

Thịnh Trình Việt vừa lái xe vừa nghe hai người nói chuyện, trong lòng thầm khen cho sự khôn khéo của con trai anh, khoe miệng không nhận được mà cong lên một nụ cười đẹp mắt.

"Chính là lúc này đó, lẽ nào di Mộc Diên quên rồi sao? Vừa rồi di không từ chối ba con, chẳng lẽ không phải là đã đồng ý rồi sao?" Thịnh Tuấn Hạo giải thích. Cậu nhớ rõ vừa rồi cậu nghe ba nói rất rõ ràng là "Con tôi muốn em làm giáo viên dạy kèm tại nhà cho nó!", mà Tiêu Mộc Diên lại không hề từ chối.

Tiêu Mộc Diên sững sốt, hình như Thịnh Trình Việt thật sự có nói một câu như vậy, nhưng cô không đáp lại anh, như vậy cô không từ chối anh, cũng không có đồng ý với anh mà.

Ý cười nơi khoe miệng Thịnh Trình Việt càng đậm hơn. Không hổ là con anh, mới nhỏ vậy đã bẫy người, xem ra sau này sẽ là trò giỏi hơn thầy rồi.

Lúc này Tiêu Mộc Diên nhìn về phía Thịnh Trình Việt, khi cô nhìn thấy ý cười nơi khoe miệng anh, thì trong nháy mắt có một loại cảm giác mình bị gài bẫy, giống như là bị đôi cha con nhà này đưa vào bẫy vậy. Nhưng cô lại không tìm thấy lý do vì sao họ gài bẫy cô. Không hổ là cha con, đều gian xảo giống nhau.

"Để di suy nghĩ xem thế nào nhé, di không biết có thể làm giáo viên tại nhà cho con hay không, nhưng di muốn bàn bạc với ba con chuyện tiền lương..."

Tiêu Mộc Diên còn chưa nói hết lời đã bị Thịnh Trình Việt giành lại điện thoại di động, rồi lập tức cúp máy. Cô gái này có cần mắt mặt như vậy hay không, từng câu nói của cô dường như chưa từng rời khỏi chuyện tiền bạc, lẽ nào đời trước cô nghèo tới điên rồi, nên đời này mới yêu tiền đến như vậy? "Tiền lương là 150 triệu!" Thịnh Trình Việt không hề nghĩ ngợi nói. 150 triệu đối với cô mà nói hẳn là số tiền lương cao rồi chứ, hơn nữa còn là làm hai chỗ, ở công ty anh mỗi tháng cô còn có 100 triệu nữa thì phải?

Tiêu Mộc Diên nghe tiền lương như vậy, mặt mày lập tức rạng rỡ hẳn. 150 triệu đấy, xem ra cô phải ra sức mà làm giáo viên tại nhà rồi, hơn nữa còn tiền lương tại công ty nữa. Oa!!! Thu nhập một tháng của cô đã là 250 triệu rồi, nếu như có thêm khen thưởng gì nữa... Thì thu nhập một tháng của cô có thể lên tới 300 triệu hay không nhỉ?

Thật tốt quá, lần này có hy vọng cứu ba ra khỏi tù rồi.

Nhìn bộ dạng Tiêu Mộc Diên, Thịnh Trình Việt không nhận được mà nhủ thầm. Vì sao cô lại yêu tiền đến như vậy, chỉ cần vừa nhắc tới tiền là cô sẽ cười.

"Giám đốc Thịnh, nếu sau này ngài có chuyện gì cần cứ gọi tôi, chỉ cần cho tôi thêm ít tiền thưởng là được!" Tiêu Mộc Diên chợt nói. Cô phát hiện, chỉ cần đi theo Thịnh Trình Việt là cô có thể kiếm được rất nhiều tiền. Anh chính là thần tài của cô.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt càng ngày càng âm trầm. Cô gái này quá yêu tiền, nói không chừng một ngày nào đó sẽ vì tiền mà bán đứng anh, giữ người này bên mình chắc chắn là một tai họa.

"Yêu tiền chỉ nên yêu ba phần, nhưng cô lại yêu tới chín phần. Loại người như cô tuyệt đối không đáng tin, trong khoảnh khắc tôi chợt nghĩ, có khi nào cô sẽ vì một chuyện gì đó mà phản bội tôi. Ví dụ như những công ty khác cho cô tiền, bảo cô lấy trộm tư liệu trong công ty tôi." Thịnh Trình Việt đột nhiên lên tiếng. Dựa vào mức độ yêu tiền điên cuồng của người phụ nữ này, vô cùng có khả năng cô sẽ làm ra chuyện như vậy.

Tiêu Mộc Diên sững sốt. Người đàn ông này ngoại trừ sỉ nhục cô thì sẽ nghi ngờ cô, biểu hiện của cô kém đến vậy sao? Làm sao cô có thể làm chuyện như vậy? Nếu muốn làm, thì cô cũng sẽ quang minh chính đại mà làm. Lén lút không phải phong cách của cô.

"Bởi vì mỗi người có một hoàn cảnh, cho nên mức độ yêu tiền của mỗi người sẽ khác nhau, không thể dựa vào mức độ yêu tiền mà phán đoán bản tính

của một người. Đương nhiên, nếu giám đốc Thịnh không tin tưởng tôi... Thì anh có thể sa thải tôi bất cứ lúc nào, nhưng... Phí bồi thường vi phạm hợp đồng, 3 tỉ!"

Tiêu Mộc Diên nhấn mạnh câu cuối cùng. Vừa rồi cô rõ ràng nghe thấy Thịnh Trình Việt nói, phí bồi thường hợp đồng là 3 tỉ.

Thịnh Trình Việt bắt chột nhìn về phía Tiêu Mộc Diên. Tuy người phụ nữ này yêu tiền, nhưng đầu óc cô lại vô cùng nhanh nhẹn, mới qua một khoảng thời gian đã có thể chuyển bị động thành chủ động. Có lẽ cô sẽ là một quân cờ vô cùng tốt.

Nếu cô ấy yêu tiền đến vậy, thì anh sẽ cho cô, nhưng cô nhất định phải nghe lời anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ngủ cùng bảo bối

"Cô có thể yên tâm ở li chỗ tôi, tôi sẽ không sa thải cô." Thịnh Trình Việt bày ra bộ dạng từ bi. Đúng vậy, anh sẽ không sa thải cô, cô là một quân cờ vô cùng có giá trị lợi dụng.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, chỉ mang vẻ mặt bình tĩnh không nhìn ra đang vui hay đang buồn. Cô lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô chỉ ký hợp đồng một năm, một năm sau nếu không muốn ở đây thì có thể rời đi bất cứ lúc nào, nên cô không lo lắng chuyện này, cô lo cho ba cô hơn.

Ngày chủ nhật được nghỉ có lẽ cô nên đi nhà tù thăm ba! Mẹ đi rồi, bà ngoại chắc sẽ không đến thăm ba, một mình ông ở trong tù thời gian dài như vậy chắc rất cô đơn!

Thịnh Tuấn Hạo cứ yên lặng chờ ở cửa chính biệt thự. Sau khi cậu cúp cuộc điện thoại đó thì đã chạy ra ngoài rồi, làm cho quản gia và bảo mẫu cũng phải chạy ra theo.

Bất chợt có một điểm đen hiện ra từ đằng xa, sau đó nhanh chóng phóng đại, cho đến khi một chiếc xe phiên bản giới hạn đỗ lại trước mặt Thịnh Tuấn Hạo.

Thịnh Trình Việt nhìn chằm chằm cậu con trai đang đứng trước mặt thật lâu. Trong ấn tượng của anh, từ trước tới giờ con anh chưa từng đứng chờ anh, hình như khi còn bé có từng chờ, nhưng sau khi bị anh dạy dỗ thì đã không chờ nữa, vậy mà hôm nay nó lại xuất hiện ở cửa. Anh không nhận được nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, là vì cô sao?

Tiêu Mộc Diên mở cửa xe, bước xuống theo.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Thịnh Trình Việt một cái, rồi trực tiếp chạy về phía Tiêu Mộc Diên. Cậu nhớ rõ ba từng nói, cậu đứng chờ ba ở đây là một việc nhảm chán, lãng phí thời gian, còn bị dạy dỗ một trận nghiêm khắc. Cho nên hôm nay cậu đợi Tiêu Mộc Diên chứ không phải đợi ba.

"Di Mộc Diên!" Thịnh Tuấn Hạo chạy tới gần Tiêu Mộc Diên, lễ phép chào hỏi. Tuy trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là vẻ lạnh nhạt như trước, nhưng Tiêu Mộc Diên lại có thể cảm nhận được rõ ràng một chút vui sướng trong giọng nói của cậu.

Tiêu Mộc Diên cười nhẹ, xoa đầu đứa nhỏ của Thịnh Tuấn Hạo. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cậu bây giờ, cô thật sự muốn hôn một cái! Nhưng cô không có dũng khí đó, bởi vì đáng vẻ cậu có chút giống với con trai cô.

Thịnh Trình Việt đứng bên nhủ chặt mày, con anh thế mà lại ngoan ngoãn để người phụ nữ này xoa đầu nó. Có phải là Thịnh Tuấn Hạo chấp sơi dây nào không. Sự lạnh lùng của nó đâu? Khí thế của nó đâu? Vì sao trước mặt người phụ nữ này lại không còn gì cả vậy.

"Cho hỏi làm giáo viên tại nhà thì làm gì vậy?" Tiêu Mộc Diên bị Thịnh Tuấn Hạo kéo tay, vừa đi vào trong biệt thự vừa tò mò hỏi.

Nhưng Thịnh Tuấn Hạo thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cậu chỉ là thích Tiêu Mộc Diên, cho nên mới muốn cô tới đây. Còn chuyện cô có làm giáo viên tại nhà hay không, cậu không quan tâm lắm.

Con người Thịnh Trình Việt lạnh xuống. Tên nhóc thối này lại cứ thế mà kéo Tiêu Mộc Diên đi, giống như người ba như anh không hề tồn tại vậy. Anh lại bị con anh làm như không thấy.

"Ngủ với con!" Thịnh Tuấn Hạo suy nghĩ một lát thì bật thốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, lúc này trong ánh mắt cậu tràn đầy chờ mong.

Tiêu Mộc Diên rõ ràng đã giật mình, nhất thời không thể hiểu hết lời Thịnh Tuấn Hạo nói, cô bèn quay đầu nhìn về phía Thịnh Trình Việt, trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia dường như có chút ửng đỏ.

Thịnh Trình Việt đi phía sau cũng nuốt chút nữa sắc nước miếng. Thằng nhóc thối này thực sự thích người phụ nữ này sao, dám bảo cô ngủ cùng nó, nhỏ

như vậy đã có tư tưởng đen tối rồi.

"Không được." Thịnh Trình Việt cứng rắn nói. Chuyện cười, làm sao anh có thể để người phụ nữ này làm bản con trai mình được.

Thịnh Tuấn Hạo bĩu môi không nói gì thêm, nhưng trong lòng lại có một chút mất mát. Cậu rất muốn cảm nhận hương vị của mẹ, cậu thật sự muốn buổi tối lúc đi ngủ có mẹ nằm cùng, kể chuyện cổ tích cho cậu tới khi cậu ngủ.

"Sau này ba sẽ lấy đi Mộc Diên sao?" Trước giờ cậu chưa từng thấy ba mang phụ nữ về biệt thự, nhưng bây giờ lại dẫn Tiêu Mộc Diên tới. Vậy có phải chứng minh ba sẽ cưới đi ấy đúng không, vậy có phải cậu sẽ có mẹ phải không.

Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt bỗng nhiên nhìn nhau, rồi đồng thời nhìn về phía Thịnh Tuấn Hạo.

"Không." Hai người bọn họ đồng thanh nói, giọng nói cũng vô cùng kiên quyết. Một người vì tiền, một người chỉ là lợi dụng, hai người như vậy mà lại kết hôn sao?

Giờ khắc này Thịnh Tuấn Hạo vô cùng thất vọng. Lúc đầu cậu còn cho rằng Thịnh Trình Việt sẽ lấy Tiêu Mộc Diên cơ, nhưng không ngờ ba lại từ chối dứt khoát như vậy, hàng lông mi thật dài rũ thấp xuống.

Ở chỗ này, cậu ăn ngon, mặc đẹp, nhưng không có cảm giác... yêu thương. Ba thường không về nhà, cũng không có mẹ, ở cùng cậu chỉ có sự cô độc, lạnh lẽo không bến bờ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kể chuyện cổ tích cho bảo bối

"Sau này đi Mộc Diên sẽ ở đây sao?" Thịnh Tuấn Hạo dấu đi sự mất mát của mình, bình tĩnh hỏi.

Tiêu Mộc Diên thật sự không ngờ Thịnh Tuấn Hạo lại đột nhiên hỏi như vậy. Làm sao cô có thể ở lại đây? Cô còn hai đứa nhỏ của mình, cô ở đây vậy ai sẽ chăm sóc con cô?

Nhưng đối diện với ánh mắt tràn đầy mong đợi kia của Thịnh Tuấn Hạo, cô vẫn không đành lòng từ chối. Đứa bé này chắc là rất cô đơn! Cậu không có mẹ, ba lại không thương, cậu rất thiếu thốn tình cảm.

"Đi có thể đợi Tuấn Hạo ngủ rồi mới đi." Cô khẽ cười nói. Cậu chắc chắn là một đứa bé không có cảm giác an toàn! Cô nghĩ tới bản thân mình trước đây, sau khi mẹ và ba ly hôn, cô khát vọng tình thương của mẹ tới cỡ nào, thế nhưng mẹ vẫn mãi không trở về, nên cô có thể hiểu được sự cô đơn của một đứa bé thiếu đi tình thương của mẹ.

Trong đầu cô lại nhớ tới một đứa con trai bị ôm đi của mình. Con trai cô có lẽ cũng lớn tầm tuổi Thịnh Tuấn Hạo! Nó cũng không có mẹ, nhất định cũng rất cô đơn.

"Thật vậy sao? Di Mộc Diên nói phải giữ lời đó." Trong đôi mắt thâm thúy của Thịnh Tuấn Hạo toát ra ánh sáng khác thường, chứng minh lúc này cậu đang rất hưng phấn, rất vui sướng.

Thịnh Trình Việt khẽ nhíu mày. Cho tới bây giờ anh cũng không biết con anh có thể cười thảo mãn như vậy, trên gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia không hề pha lẫn một tia phức tạp. Bé cười giống như một thiên sứ nhỏ, dường như có thể khiến mọi thứ xung quanh trở nên đẹp hơn.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Tuấn Hạo, kinh ngạc phát hiện. Thịnh Tuấn Hạo vậy mà cũng có một cặp răng nanh, giống hệt như răng nanh của Tiêu Viễn Đan, hơn nữa... Khi cậu cười rộ lên cũng thật là giống.

Trong một chớp mắt đó, Tiêu Mộc Diên chìm đắm vào trong nụ cười của Thịnh Tuấn Hạo, trên khuôn mặt của cậu tràn đầy sự thỏa mãn, nụ cười của cậu có thể sánh ngang với trời đất.

Trắng sáng xuyên thấu qua cửa sổ, tràn ngập cả phòng, hát lên người Tiêu Mộc Diên. Cô cứ nằm lẳng lặng như vậy bên cạnh Thịnh Tuấn Hạo.

"Di Mộc Diên, con muốn nghe 'Cô bé Lọ Lem', cô bé đó có một bà mẹ kế rất xấu, may mà có một con chim nhỏ giúp đỡ cô bé." Thịnh Tuấn Hạo nhẹ nhàng nói, tay nhỏ của cậu vẫn nắm thật chặt tay của Tiêu Mộc Diên, dường như rất sợ cô sẽ rời khỏi mình.

Tiêu Mộc Diên nghe Thịnh Tuấn Hạo nói như vậy... Cô cảm giác mắt mình hơi cay. Cậu là đang sợ Thịnh Trình Việt cũng sẽ tìm cho cậu một mẹ kế, sau đó cậu sẽ phải chịu khổ giống như cô bé Lọ Lem hay sao? Một đứa bé nhỏ như vậy mà phải gánh chịu áp lực lớn như thế sao, cô bèn ôm lấy Thịnh Tuấn Hạo.

Hiển nhiên Thịnh Tuấn Hạo không ngờ rằng Tiêu Mộc Diên sẽ đột ngột ôm lấy mình, nên lập tức có một mùi hoa bách hợp dễ ngửi xông vào mũi. Cậu

thuận theo mà chui vào trong lòng Tiêu Mộc Diên.

Cho tới khi Thịnh Tuấn Hạo ngủ yên, Tiêu Mộc Diên mới đi ra, nhìn đồng hồ. Đã mười giờ rưỡi, chắc mấy đứa nhỏ đang lo lắng cho cô, cô phải nhanh chóng trở về.

Thịnh Trình Việt vẫn đang làm việc, xem giấy tờ ở phòng khách, nhìn thấy Tiêu Mộc Diên đi ra, ánh mắt anh có chút phức tạp. Cô thật sự là đồ trẻ nhỏ có bài bản, thế mà có thể làm con anh ngoan ngoãn nghe lời cô tới như vậy.

"Tạm biệt, tổng giám đốc Thịnh!" Tiêu Mộc Diên xách theo túi của mình, nhanh chóng rời đi. Giờ đã mười rưỡi rồi, cô phải nhanh chóng bắt xe bus, chậm chút nữa là sẽ không có xe, lát nữa còn phải chuyển một chuyến, không biết có thể bắt kịp hay không.

Thịnh Trình Việt nhìn chăm chăm Tiêu Mộc Diên, không nói gì. Anh còn tưởng cô sẽ nói, hiện giờ trời rất tối rồi, có thể cho cô ở lại chỗ này một đêm hay không. Nếu như cô nói như vậy, anh sẽ đồng ý, nhưng cô lại rời đi không chút do dự.

Lúc Thịnh Trình Việt lái xe đuổi kịp Tiêu Mộc Diên thì cô đã bước lên xe bus. Ban đầu anh muốn quay xe về, nhưng trong lòng lại có chút không yên, nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên đi theo sau! Dù sao con trai mình thích cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trúng thuốc kích dục

Qua tám chín trạm, Tiêu Mộc Diên xuống xe, cô phải đổi một chuyến xe khác... Nhìn đồng hồ, cô thở phào một cái, may quá, chuyến xe cuối cùng còn năm phút nữa mới tới, vừa kịp lúc.

Tiêu Mộc Diên lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện cho mấy đứa nhỏ, nhưng lúc cô mở ra thì điện thoại đã tắt nguồn. Thảo nào đã trễ vậy rồi mà vẫn không nhận được điện thoại của bọn nhỏ? Cô lập tức lấy cục pin dự phòng ra khỏi túi.

Nhưng đúng vào lúc này, một người đàn ông bất chợt xuất hiện sau lưng cô, dùng khăn che miệng mũi cô lại, một người đàn ông khác chạy tới, hỗ trợ kéo Tiêu Mộc Diên đi.

"Thật không ngờ con đàn bà này lại xinh đẹp như vậy, ai trong chúng ta lên trước đây?" Một gã đàn ông mang vẻ mặt dữ tợn và nụ cười dâm đãng nói. Không ngờ lần này Âu Đan lại bảo bọn chúng giải quyết một người phụ nữ tuyệt như vậy, mùi vị nhất định không tồi.

Một gã đàn ông khác gầy như cây trúc, gương mặt lạnh nhạt nói:

"Chúng ta chỉ đang làm việc cho người khác, cưỡng hiếp người phụ nữ này là xong, cùng lên đi." Trong lúc nói chuyện, gã đàn ông gầy như cây trúc đã bắt đầu cởi quần áo.

Mà gã đàn ông vẻ mặt dữ tợn thì cởi quần áo của Tiêu Mộc Diên. Sau khi xé rách chiếc áo khoác, thấy làn da trắng nõn như ngọc của cô, gã hít vào một hơi. Người đàn bà này quả nhiên là một báu vật.

"Cô bé, lát nữa anh sẽ làm cho em thoải mái hết cỡ luôn!" Trong lúc nói, gã đàn ông có vẻ mặt dữ tợn còn sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trơn mềm của Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên thầm hoảng sợ, cảm giác buồn nôn lập tức dâng lên. Đúng là một tên đàn ông ghê tởm. Cô khinh bỉ nhỏ một ngụm nước bọt, nhỏ đúng vào mặt gã đàn ông có vẻ mặt dữ tợn đang sờ soạng cô.

Tên đàn ông kia giận dữ, vung tay lên, giáng xuống một bạt tai.

"Con đi thôi tha, ông đây làm mày là phúc của mày, lát nữa ông sẽ làm mày muốn nữa muốn mãi." Gã đàn ông vẻ mặt dữ tợn đột nhiên cười đều cang.

Còn gã đàn ông gầy như cây trúc đã chuẩn bị xong camera. Ghi lại hình ảnh này mới là mục đích cuối cùng của Âu Đan.

Bàn tay nhỏ của Tiêu Mộc Diên bị khóa lại, hai chân của cô đang không ngừng đập loạn. Gã đàn ông gầy như cây trúc đột ngột đè hai chân cô lại, rồi mở phanh ra, toàn thân cô tạo thành một hình chữ đại lớn.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy xấu hổ và giận dữ, chưa bao giờ cô bị làm nhục như vậy, thế nhưng cô lại không thể chống lại, người cô bị hai tên đàn ông đè chặt.

Đúng lúc này, gã đàn ông vẻ mặt dữ tợn đột nhiên bỏ vào miệng cô thứ gì đó, trên mặt là một nụ cười dâm đãng.

"Lát nữa sẽ làm mày sướng muốn lên tiên." Trong lúc nói chuyện, bàn tay của gã đã vươn về phía bộ ngực tròn trịa của cô. Gã đã không thể chờ thêm

nữa, gã muốn nếm thử mùi vị của người phụ nữ này. Một báu vật như vậy mà nằm dưới thân gã, nhất định là một sự hưởng thụ.

Đột nhiên trong người Tiêu Mộc Diên dâng lên cảm giác khô nóng, hơn nữa còn càng ngày càng nóng, trong lòng cô cảm thấy vô cùng bất an.

"Người đàn ông của tôi là Thịnh Trình Việt, các ông không sợ gặp họa sao?" Tiêu Mộc Diên hô lớn. Cô chỉ có thể mang Thịnh Trình Việt ra dọa, hơn nữa cô không nói là bạn trai mà nói thẳng là người đàn ông của cô.

Thịnh Trình Việt đang muốn ra tay thì nghe thấy lời này của Tiêu Mộc Diên, có chút ngạc nhiên, sau đó cong khóe miệng. Thế mà cô lại nhớ tới hần lúc gặp khó khăn.

Nhưng gã đàn ông có vẻ mặt dữ tợn dường như không hề quan tâm, bàn tay đã sờ vào ngực Tiêu Mộc Diên, ánh mắt của gã lại nhìn về phía camera.

"Nếu như Thịnh Trình Việt biết cô bị loại chuyện như vậy, cô nghĩ thử xem anh ta còn muốn cô nữa không?" Dứt lời, bàn tay của gã cách lớp quần áo dùng sức捏 ngực cô, cảm giác cực kỳ tốt.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy. Cô thể, sau này nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ chặt đứt tay phải của gã đàn ông này.

Thịnh Trình Việt nhìn chăm chăm vào cái móng vuốt đang đặt trên ngực Tiêu Mộc Diên, ánh mắt anh tối sầm lại, đột nhiên anh xoay người đi ra. Trong lúc người đàn ông về mặt dữ tợn còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã đã bay gã, hơn nữa còn đã đúng lúc gã đang hưng phấn. Một đập kia anh dùng hết sức, nên nửa đời sau của gã có lẽ bất lực rồi.

Gã đàn ông như cây trúc liếc mắt nhìn tình hình này, cũng lập tức ra tay, nhưng động tác của gã vẫn chậm một bước. Thịnh Trình Việt đã lén thân tiến lên, đâm thẳng vào ngực gã. Gã cũng không chịu yếu thế mà phản kháng lại, nhưng chỉ sau mấy hiệp, gã đàn ông gầy gò kia đã nằm bò trên mặt đất, không biết có dậy nổi không.

Thịnh Trình Việt cởi áo khoác phủ lên người Tiêu Mộc Diên, ôm lấy cô sai bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Liên tục gọi lửa tình

Tiêu Á Tinh cứ lẳng lặng tựa vào trong lòng Thịnh Trình Việt như vậy, ngửi hương chanh dễ chịu trên người anh, lần đầu tiên cô cảm nhận được dựa vào ngực anh có cảm giác an toàn như thế, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, trong lòng cô lại một lần nữa bùng cháy.

Khó trách người ta đều nói ngực của đàn ông chính là bến cảng của phụ nữ, thì ra tựa vào trên bộ ngực rộng rãi của anh lại ấm áp đến như vậy.

Thịnh Trình Việt dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người Tiêu Á Tinh, anh cúi đầu nhìn gương mặt của cô, đỏ một cách khác thường, chết tiệt, cô bị trúng thuốc rồi.

Anh ôm Tiêu Á Tinh lên xe, chạy như bay về hướng biệt thự, trên xe Tiêu Á Tinh cứ lẳng lặng dựa vào anh như vậy, áo khoác trên người đã bị rơi xuống từ sớm, nhưng lúc này cô cũng không có sức lực để che đậy cái gì nữa, chỉ cảm thấy toàn thân mình đều rất nóng, cái loại nóng mà đây cảm giác trống rỗng.

Miệng đắng lưỡi khô, cô không nhịn được mà khẽ liếm đầu lưỡi có chút khô khan, cô muốn lập tức đi tắm, muốn có nước lạnh dội lên cơ thể, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ không chịu nổi nữa.

Thịnh Trình Việt vốn đang lái xe nhưng vẫn không khỏi liếc mắt nhìn Tiêu Á Tinh, nhưng vừa nhìn mà đã khiến anh nuốt chút nữa phun máu, đúng là một cảnh tượng hấp dẫn người khác.

Cô nửa ngồi nửa dựa trên ghế, áo anh khoác lên cho cô đã tuột xuống sàn xe, đôi mắt mê ly mơ hồ của cô đang nhìn anh, sống mũi rất thanh tú, đôi môi đỏ mọng mê người, hơn nữa động tác khẽ liếm môi của cô khiến cho làn môi đỏ ấy càng thêm mê hoặc.

Quần áo bị xộc xệch nên căn bản không che giấu được da thịt trắng như tuyết của cô, còn có bộ ngực khiến người ta nhìn mà khao khát, nhìn tiếp xuống dưới thì lại thấy bắp đùi trắng mịn như tuyết của cô, vậy của cô chẳng biết cũng bị người xé đi một nửa từ lúc nào, vốn là dài đến đầu gối nhưng giờ đã thành váy ngắn, chỉ vừa đủ bao quanh bờ mông vô cùng quyến rũ.

Trong lúc vô tình, anh mò tới chỗ đùi của cô, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, khí huyết toàn thân đều vọt tới dưới thân khiến anh phải vội vàng đập phanh xe.

Tiêu Á Tinh đang không chú ý, thân thể vốn đã đang ngồi nghiêng, giờ đột nhiên ngã về phía Thịnh Trình Việt, đầu vừa đúng ngã lên trên đùi của anh. Phản ứng thân thể vốn đã có từ trước của anh lập tức dâng trào, chết tiệt, chẳng lẽ người phụ nữ này không biết mình đang đùa với lửa sao?

"Sao lại có thể nóng như vậy chứ..." Tiêu Á Tinh khẽ lắc bả, thân thể mềm mại bị ngã, cô muốn ngồi thẳng dậy, bàn tay nhỏ bé vịn lên trên đùi Thịnh Trình Việt, nhẹ nhàng dùng sức mới có thể chống đỡ thân thể mềm yếu vô lực của bản thân lên.

Thịnh Trình Việt nhìn bàn tay nhỏ bé của Tiêu Á Tinh, hít sâu một cái, chỗ tay cô vịn lại chính là cái đó của anh, anh chỉ cảm thấy mình đang dâng trào, còn cái đó thì không ngừng to ra.

Tiêu Á Tinh khó khăn lắm mới ngồi thẳng được lên, còn chưa kịp phản ứng thì nụ hôn của Thịnh Trình Việt cũng đã rơi xuống. Nụ hôn của anh mang theo vẻ ần nhần nồng đậm, tràn đầy mùi vị mãnh liệt.

Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Á Tinh gát gao chống lên trên ngực Thịnh Trình Việt, cô dường như trong chớp mắt đã tỉnh táo lại, thế nhưng nụ hôn mát lạnh như băng kia thật thoải mái, khiến cô không muốn rời đi.

"Ừm..." Tiêu Á Tinh không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ, một tiếng rên rỉ này của cô đã khiến một tia phòng ngự cuối cùng của anh cũng ầm ầm sụp đổ, bàn tay của anh vuốt trên làn da căng mịn của cô, nụ hôn của anh thì liên tục di xuống phía dưới.

Lúc đầu Tiêu Á Tinh còn gắng từ chối vài lần, nhưng rồi dần dần cô cũng trầm mê, lúc này cô căn bản cũng không biết mình đang làm cái gì? Cô chỉ biết là sự đụng chạm của Thịnh Trình Việt khiến cô thấy rất thoải mái, không khỏi muốn nhiều hơn.

Chỗ ngồi trên xe đã trở thành một cái giường, Thịnh Trình Việt mạnh mẽ nhào tới, hương vị của cô rất tuyệt vời, khiến cho anh mê say.

Tiêu Á Tinh đã hoàn toàn đắm chìm, cô ngượng ngùng hôn Thịnh Trình Việt, nụ hôn của cô lộn xộn, bởi lẽ ngoài buổi tối sáu năm trước kia, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng chạm vào người đàn ông nào khác, cho nên cô hôn cực kỳ vụng về, nhưng lại khiến tâm trạng Thịnh Trình Việt rất tốt.

Lúc này cô đã trầm mê thế nhưng lại chỉ biết hôn lung tung, chứng minh cho tới bây giờ cô cũng chưa từng hôn người khác, sự ngây ngô của cô khiến anh càng thêm điên cuồng.

Bàn tay anh sờ lên khối tròn trịa của cô, nhẹ nhàng nắn bóp, anh dường như có thể cảm nhận rõ ràng thân thể cô khẽ run lên, vô cùng nhạy cảm.

"Em thật đẹp..." Thịnh Trình Việt không khỏi cảm thán, cô thật sự rất đẹp, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn đầy mị hoặc, khiến cho anh muốn ngừng mà không được.

"Ừm..." Tiêu Á Tinh được anh nắn bóp, dường như rất thoải mái nên không nhịn được rên rỉ thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, khoe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chìm vào đêm dục vọng

Câu trả lời của Tiêu Mộc Diên giống như đang mời gọi vậy, Thịnh Trình Việt không chịu được nữa, anh xé mạnh quần áo trên người cô, tiến vào ngay khoảnh khắc đó.

"Aa....." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên lập tức trở nên đau đớn, trong nháy mắt, cô từ trong cơn mê man trở về với hiện thực, thân dưới truyền tới một cơn đau như bị xé rách.

Ngoài đêm đó thì cô chưa từng làm chuyện này một lần nào nữa, hơn nữa bây giờ đã cách lần đó tới sáu năm, sự chật chội của cô chẳng khác gì so với trình nữ.

Thịnh Trình Việt đột nhiên ngừng động tác, khi anh tiến vào trong người cô, anh dường như cảm nhận được sự chật chội của cô, chỗ đó của cô rất khít, nếu không phải nhìn thấy cô có hai đứa con, anh sẽ cho rằng đây là lần đầu tiên của cô mất.

"Ngoan... Thả lỏng nào!" Cơ thể của Thịnh Trình Việt dần chuyển động, nếu anh còn không tiếp tục thì chắc chắn anh sẽ phát nổ.

Cô dần dần thích ứng với sự tồn tại của anh, phối hợp với anh hơn.

Thịnh Trình Việt cảm nhận cơ thể bên dưới người mình, cô khiến anh mơ hồ nhớ lại người phụ nữ đã mang thai hộ vào sáu năm trước, trên người cô ấy cũng có mùi hương bách hợp này, rất thơm.

Hai người cùng chìm đắm, cùng bước lên đỉnh trời cao, cùng hưởng thụ cảm xúc mãnh liệt mà người kia mang đến.

Cứ như vậy, cũng không biết Thịnh Trình Việt đã muốn Tiêu Mộc Diên bao nhiêu lần, anh cũng không biết, đã bao lâu anh chưa điên cuồng như bây giờ, anh vẫn mang máng nhớ rằng người phụ nữ mang thai hộ kia cũng từng cho anh một đêm điên cuồng như vậy.

Tiêu Mộc Diên cũng dần dần tỉnh táo lại, nhìn thấy khung cảnh vô cùng lộn xộn trước mặt, lại nhìn vào thứ mà Thịnh Trình Việt vẫn còn để lại trên người cô, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, không ngờ người đàn ông này lại lợi dụng lúc người ta khó khăn như thế.

Tiêu Mộc Diên vừa suy nghĩ vừa vùng vẫy phản kháng lại, cô nhớ lại lời người đàn ông này từng nói, muốn dùng hai trăm triệu để cô ngủ cùng anh một đêm, từ trong tiềm thức của anh đã xem cô là loại phụ nữ như vậy, nên anh mới có thể tùy tiện động vào cô.

"Cút!" Lần này Tiêu Mộc Diên thật sự tức giận, chuyện gì cô cũng có thể nhịn, nhưng anh đã chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, sỉ nhục sự tự tôn của cô.

Thịnh Trình Việt vốn đã chìm vào giấc ngủ rồi nhưng Tiêu Mộc Diên làm loạn như vậy khiến anh có phản ứng rõ ràng, thứ anh còn để trong người cô cũng lập tức căng phồng lên.

Tiêu Mộc Diên dường như cũng cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của anh, trong lòng cô cảm thấy hoảng sợ, quả nhiên là một tên háo sắc, ở chỗ nào cũng có thể bùng phát.

"Cút ra ngoài!" Tiêu Mộc Diên hét lên lần nữa, khuôn mặt đầy tức giận, còn xen một tia ngại ngùng, trong đôi mắt sáng rực ẩn chứa chút oán hận.

Cơ thể của Thịnh Trình Việt đã có phản ứng, sao anh có thể nghe lời cô được, vậy phải xem thằng em của anh rồi.

Anh vừa nghĩ vừa xoay người qua, mùi hoa bách hợp thơm ngát đột nhiên lan tỏa, khiến anh không thể không tiến lại gần.

Tiêu Mộc Diên có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được, trong khi vùng vẫy lòng cô cảm thấy rất bất an, trên đôi lông mày đen dài đã có vô số giọt mồ hôi, cô nghiêng răng cắn chặt môi.

Thịnh Trình Việt luôn sẵn lòng tiến vào người cô, vẫn rất chặt hẹp, vẫn khiến anh thấy chìm đắm, nhưng cô không còn phối hợp với anh nữa.

Mãi cho đến khi kết thúc, cô vẫn cứ cắn chặt môi, không nói một câu nào, đôi mắt long lanh trong suốt có chút trống rỗng, trong giờ phút này, cô vô cùng bất lực. Sau khi kết thúc, Tiêu Mộc Diên mặc quần áo vào, sau cùng còn lấy áo khoác của Thịnh Trình Việt, mở cửa xuống xe.

Thịnh Trình Việt kéo tay Tiêu Mộc Diên lại, trong ánh mắt là cảm xúc rất phức tạp, người phụ nữ này định ăn mặc thế này mà về lúc nửa đêm sao?

"Bỏ ra!" Cũng không biết Tiêu Mộc Diên lấy sức lực từ đâu mà hất văng tay của Thịnh Trình Việt, nhanh chóng xuống xe, trước khi đi cũng không quên cầm theo túi của cô.

"Tôi hận anh!" Để lại một câu như vậy, cô bỏ đi không quay đầu lại.

Thịnh Trình Việt nhìn theo bóng dáng của Tiêu Mộc Diên, bóng dáng của cô rất lạnh lùng kiêu ngạo, rất ngang ngược bướng bỉnh nhưng cũng ẩn chứa một sự bi thương.

Bỗng có một sự xúc động trong phút chốc, anh muốn đuổi theo cô, sau đó ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi cô, nói với cô, nếu lúc này anh không làm vậy thì cô sẽ chết, vì vậy, lúc này là anh đã cứu cô.

Nhưng anh biết, với tính cách cứng rắn của người phụ nữ này, cô nhất định sẽ nói, dù cô có chết cũng không cho anh động vào.

Dù lúc này anh vì muốn cứu cô thì cũng không được làm ra chuyện như vậy, nhưng lúc này thì sao? Lúc này rõ ràng cô cũng đã tỉnh táo, nhưng anh cứ ép buộc cô, anh có dám nói không phải vì dục vọng của bản thân mà muốn chiếm lấy cô hay không?

Khoảnh khắc Tiêu Mộc Diên bước xuống xe, cô cuối cùng cũng không chịu được mà rơi nước mắt, nước mắt cứ thế tuôn như suối, người cô rất đau nhưng trong lòng cô càng đau hơn.

Cô không muốn nhìn thấy Thịnh Trình Việt, cũng không muốn đến Thịnh Thị nữa, nhưng số tiền bồi thường hơn 3 tỉ đó cô biết đi vay ở đâu? Nếu thật sự vay Trương Bản Bản thì cô ấy nhất định sẽ đồng ý, nhưng Tiêu Mộc Diên lại không thể mở miệng.

Thật ra cô cũng có thể mượn Âu Vũ Đình, nhiều năm qua, cô cũng đã không ít lần mượn tiền của anh ta, nhưng hình như vì việc cô trở về nước nên anh ta tức giận.

Trương Văn Doanh? Thôi đi, cô càng không thể mở miệng, sáu năm trước cô không từ biệt mà bỏ đi, bây giờ cô làm sao có thể mở miệng mượn tiền anh ta?

Cũng không biết Tiêu Mộc Diên trở về thế nào, cô nhón chân đi vào phòng, nhìn thấy hai đứa con đã ngủ say, cô mới yên tâm đi vào nhà tắm.

Trương Bản Bản nhìn thấy Tiêu Mộc Diên trở về, cô cũng yên tâm, thật ra lúc này Thịnh Trình Việt có điện thoại đến, nói cô đã trở về, nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của cô, Trương Bản Bản lập tức kinh ngạc, không ngờ Thịnh Trình Việt lại làm ra chuyện như vậy với Tiêu Mộc Diên, trong ấn tượng của cô ấy, Thịnh Trình Việt rất ít khi tìm phụ nữ, nhưng anh lại động đến Tiêu Mộc Diên, lẽ nào anh thích Mộc Diên sao?

Trong nhà tắm, Tiêu Mộc Diên nhìn cơ thể xanh tím của mình, không kiềm được mà cười khổ, đây chính là bằng chứng cho sự ô nhục của cô, cho dù cô có dùng sức rửa thế nào cũng không rửa sạch, dơ thì cũng dơ rồi, cô thậm chí còn cảm thấy mình dơ hơn cả sáu năm trước.

Cũng không biết cô đã tắm trong bao lâu, đến khi mệt đến mức không mở mắt nổi cô ngủ quên luôn trong nhà tắm.

Vì trong lòng cô thấy bất an, nên dù rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn thức dậy từ rất sớm, sau khi ngồi dậy, cô nhìn đồng hồ, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Đi đến phòng của hai đứa con, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may, hai đứa trẻ vẫn còn đang ngủ, không hề phát hiện ra chuyện gì. Cô hôn lên mặt mỗi nhóc một nụ hôn, sau đó thì đi chuẩn bị thức ăn cho chúng.

Tiêu Mộc Diên xin nghỉ không đến công ty, còn Trương Bân Bân thì đã đi làm từ sáng sớm, trong căn biệt thự rộng lớn, Tiêu Mộc Diên nằm yên bất động, đột nhiên cô cảm thấy rất xa lạ, ở đây dù có tốt thế nào thì cũng không phải là nhà cô, cô cũng không thể ở đây mãi được. Cô đột nhiên có suy nghĩ muốn dọn ra ngoài.

Thịnh Trình Việt vừa đến công ty, còn chưa đi vào phòng làm việc.

"Tổng giám đốc Thịnh, Tiêu Mộc Diên đã xin nghỉ rồi." Thư ký Mộng Huyền lên tiếng.

Trong mắt anh rõ ràng thoáng qua một tia khác thường, cô thật sự không khỏe sao? Cô hoảng sợ hay là không muốn gặp anh, anh nhớ rất rõ, tối hôm qua lúc cô rời khỏi cô từng nói là cô hận anh! Hận thì cứ hận đi, dù sao anh cũng không yêu cô.

"Ừ, tôi biết rồi!" Nói xong anh chẳng thèm quay đầu lại mà đi thẳng vào phòng làm việc.

Tiêu Mộc Diên ngủ cả một ngày, đến tận năm giờ mới tỉnh dậy, cô nhanh chóng dọn dẹp một chút rồi đến trường đón hai con.

"Mami, sao bây giờ mami mới đến, nhớ mami chết đi được." Tiêu Nguyệt Nguyệt nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Mộc Diên thì lập tức nhào tới, sà vào lòng cô, nhân tiện còn hôn chụt lên má Tiêu Mộc Diên một cái.

Đúng lúc Thịnh Tuấn Hạo cũng đi qua, khi nhìn thấy Tiêu Mộc Diên cậu cũng vui vẻ chạy đến bên cạnh cô.

"Di Diên!" Cậu lễ phép gọi, dường như trong thời khắc này, cậu thu lại hết toàn bộ sự lạnh lùng thường ngày của mình, nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tiêu Mộc Diên lúc này mới chú ý đến Thịnh Tuấn Hạo, cô để Tiêu Nguyệt Nguyệt xuống, ôm Thịnh Tuấn Hạo vào lòng, xoa xoa đầu cậu, vốn dĩ cô định hôn cậu một cái, nhưng cuối cùng vẫn không đủ dũng khí để hôn, cậu là con trai của Thịnh Trình Việt, trên người cậu có dòng máu của Thịnh Trình Việt, đó là người đàn ông đã si nhục cô.

"Sao cậu trông giống tớ thế?" Tiêu Viễn Đan đứng bên cạnh cuối cùng cũng không kiềm được mà lên tiếng, tên nhóc toàn thân toát ra sự lạnh lùng kia sao lại giống cậu như vậy, người đàn ông mà cậu gặp tối hôm qua cũng như vậy, giống hệt cậu.

Lúc này Thịnh Tuấn Hạo mới quay đầu qua, trong lúc cậu xoay đầu qua thì gương mặt cũng hồi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày của mình, sự dịu dàng ấm áp của cậu chỉ thể hiện trước mặt Tiêu Mộc Diên.

Đôi mắt sâu hút của Thịnh Tuấn Hạo lướt qua cả người Tiêu Viễn Đan, sau đó hai gương mặt vô cùng tinh tế nhìn thẳng vào nhau.

"Không phải tôi trông giống cậu mà là cậu trông giống tôi." Giọng điệu của Thịnh Tuấn Hạo cũng lạnh lùng như con người cậu, ánh mắt cậu cũng không rời khỏi người Tiêu Viễn Đan một giây nào, tên nhóc kia có thể xếp ngang hàng với cậu sao? Trong mắt cậu có ý thù địch rất rõ ràng.

Tiêu Mộc Diên nhìn thấy hai đứa trẻ không có thiện cảm với nhau, cô hơi nhíu mày, lẽ nào hai cậu có khúc mắc gì? Nhưng Viễn Đan của cô thường ngày rất ngoan ngoãn, chưa từng kết thù oán với những đứa trẻ khác, sao lại có thù với Thịnh Tuấn Hạo này chứ?

Tiêu Nguyệt Nguyệt nhấp nháy đôi mắt to tròn long lanh nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn tinh tế giống hệt anh trai mình.

"Viễn Đan, đây là Tuấn Hạo, mẹ là giáo viên dạy kèm của bạn ấy." Tiêu Mộc Diên cười híp mắt ôm chặt con trai mình. Sau đó cô nhìn sang Thịnh Tuấn Hạo.

Trong ánh mắt của Thịnh Tuấn Hạo thoáng qua tia thất vọng, cô vốn dĩ là mami của Tiêu Viễn Đan, cảm giác có mami thật là tốt, mami sẽ ôm mình vào lòng trước tiên, giống như Tiêu Mộc Diên ôm lấy Tiêu Viễn Đan bây giờ vậy.

Tiêu Nguyệt Nguyệt mỉm cười ngại ngùng nắm lấy tay của Thịnh Tuấn Hạo, sau đó nhẹ nhàng hôn cậu một cái, khiến cho các bạn nữ bên cạnh cảm thấy rất đố kỵ.

"Anh Tuấn Hạo nhất định là độc nhất, hay là anh đến nhà em chơi đi, ở nhà em có rất nhiều đồ chơi." Vẻ mặt Tiêu Nguyệt Nguyệt kích động, trước giờ cô bé luôn có thiện cảm với Thịnh Tuấn Hạo, đợi sau này lớn lên cô bé sẽ gả cho cậu.

Thịnh Tuấn Hạo ngạc nhiên nhìn sang Tiêu Nguyệt Nguyệt, đây là lần đầu tiên có người mời cậu, lúc ở trường cậu luôn tỏ ra kiêu ngạo lạnh lùng, cao quý, cậu chẳng có người bạn nào, cũng chưa từng có ai dám hôn cậu, vậy mà Tiêu Nguyệt Nguyệt đứng trước mặt cậu bây giờ lại dám hôn cậu, khiến cho cậu thật bất ngờ.

Tiêu Viễn Đan tức giận, em gái của cậu sao có thể tùy tiện hôn kẻ địch như vậy? Hơn nữa, con bé này còn chưa từng chủ động hôn cậu? Làm thế này rõ ràng là đang khiến cậu ghen tị đây mà?

"Nguyệt Nguyệt, sao em lại hôn cậu ta chứ, cậu ta đẹp trai hơn anh sao? Nào, đến hôn anh hai một cái nào!" Giọng điệu của Tiêu Viễn Đan chứa đầy sự ghen tị, sao em gái của cậu có thể hôn một thằng con trai khác.

Tiêu Nguyệt Nguyệt trừng mắt nhìn Tiêu Viễn Đan, cô bé bị cậu tập kích bao nhiêu lần rồi? Mỗi ngày trước khi ngủ đều cương quyết hôn cô bé một cái thì mới chịu ngủ.

"Cậu chủ, chúng ta nên về thôi." Lý quản gia cung kính nói với Thịnh Tuấn Hạo, đương nhiên, không có mệnh lệnh của Thịnh Trình Việt, Thịnh Tuấn Hạo không thể nào tùy tiện đi chơi, lúc này ông ta vừa nghe bọn họ nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thịnh trình việt tấn công bất ngờ

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Tiêu Nguyệt Nguyệt, cuối cùng ánh mắt lại chuyển sang Tiêu Mộc Diên.

"Di Diên, tối nay con chờ đi." Nói xong cậu cùng quản gia rời đi, nhưng câu nói sau cùng của cậu đã khiến trong lòng Tiêu Viễn Đan thấy chấn động.

Tiêu Viễn Đan lập tức nhìn sang Tiêu Mộc Diên, tối hôm qua mami về trễ như vậy, nguyên nhân là vì Thịnh Tuấn Hạo đang đứng trước mặt này sao? Vì tối hôm qua mami ở bên cạnh cậu ta nên mới không về cùng với cậu và Nguyệt Nguyệt?

Nguyệt Nguyệt cũng tỏ ra nghi ngờ sau khi nghe câu nói cuối cùng của Thịnh Tuấn Hạo, cô bé không khỏi trừng to mắt nhìn sang Tiêu Mộc Diên, mami thân với tên hoàng tử quái gở đó lắm sao?

Tiêu Mộc Diên ôm cả Tiêu Nguyệt Nguyệt và Tiêu Viễn Đan vào lòng, hai đứa trẻ này rõ ràng là đang ghen mà!

"Trong lòng mami, hai đứa là độc nhất vô nhị, nhưng Thịnh Tuấn Hạo cũng rất đáng thương, cậu ấy không có mẹ, còn ba thì không yêu thương cậu ấy, nên mami mới chia một chút tình thương cho cậu ấy, để cậu ấy cảm nhận được tình thương của người mẹ." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng giải thích cho hai đứa con của mình, thật ra cô cũng rất thích đứa trẻ Thịnh Tuấn Hạo này, nhưng rất đáng tiếc, cậu là con trai của Thịnh Trình Việt, e rằng sau này cô sẽ không đến gặp cậu nữa.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời của Tiêu Mộc Diên, trong lòng lập tức dâng lên sự đồng cảm, thì ra Thịnh Tuấn Hạo đáng thương như vậy, cậu trông cao quý, hung hăng vênh váo lại ưu tú như thế, nhưng lại không có tình thương của ba mẹ.

Tiêu Viễn Đan chỉ hơi nhíu mày, tốt xấu gì cậu ấy cũng có ba, cậu rất muốn đi hưởng thụ một chút, xem xem tình thương của ba là như thế nào.

Buổi tối không trăng, Tiêu Mộc Diên trắng trọc thao thức cả đêm không ngủ được, cô vừa nghĩ đến ba mình đang chịu khổ trong tù, lòng cô liền cảm thấy rất đau.

.....

Mặt trời sáng sớm dần lộ dạng, trời vừa sáng là đã phát ra tia sáng rực rỡ, hôm nay là chủ nhật, nên cô không gọi hai đứa trẻ dậy, hôm nay Trương Bản Bản cũng không đi làm, cô nhờ Trương Bản Bản giúp cô trông bọn trẻ, một mình cô đến nhà tù.

Cô mang theo một ít tiền, nhìn thấy số tiền 150 triệu lấy từ công ty của Thịnh Trình Việt, cô càng nghĩ đến sự sĩ nhục mà anh ta giành cho cô, cô cười khổ, sau đó để tiền vào ví, rồi lại lấy thêm 150 triệu mà cô để giành được, đi ra khỏi biệt thự.

Hôm nay cô mặc một bộ váy trắng, cả người trông vui vẻ sáng khoái lạ thường, chỉ có gương mặt là vẫn thoáng qua một chút lo lắng, ba, con đến cứu ba đây.

Khi cô vừa bước lên xe buýt thì điện thoại liền reo lên, cô nhìn vào màn hình điện thoại, là Thịnh Trình Việt gọi đến, cô không muốn nghe máy, nhưng cũng không tắt máy, cứ để điện thoại reo như thế, lúc này cô không muốn nói chuyện với anh.

Sau đó điện thoại vang lên hết lần này đến lần khác, hành khách ngồi bên cạnh không kiềm được mà nhìn sang phía cô, Tiêu Mộc Diên ngại ngùng mím cười với họ, hết cách, cuối cùng cô đành phải nghe máy, nhưng trong lòng thấy cực kỳ phiền phức.

"Cho cô hai mươi phút để đến nhà tôi!" Giọng nói lạnh lùng không một chút ấm áp của Thịnh Trình Việt vang lên, trong giọng nói của anh rõ ràng đang ẩn chứa sự tức giận, dường như đang nhấn nháy điều gì đó?

Sắc mặt của Tiêu Mộc Diên cũng lập tức trầm ngâm, rõ ràng cô không ngờ rằng Thịnh Trình Việt gọi điện thoại đến chỉ để gào thét với cô, nếu sớm biết vậy thì cô trực tiếp tắt máy là được.

"Xin lỗi tổng giám đốc Thịnh, hôm nay là chủ nhật, tôi không có đi làm." Tiêu Mộc Diên chỉ nói đơn giản một câu, nhưng trong giọng nói cũng tỏ ra không vui rất rõ ràng, anh nghĩ cô là gì chứ? Là loại phụ nữ gọi thì đến, vắng thì đi, muốn làm gì thì làm sao? Anh thật sự rất sai lầm.

Hôm trước để anh thừa cơ hội mà làm bậy là lỗi của cô, từ hôm nay trở về sau cô sẽ giữ một khoảng cách nhất định với anh.

"Còn mười chín phút mười lăm giây!" Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, anh nhìn sang con trai đang bệnh nằm bên cạnh, cậu không thèm ăn một chút gì, chỉ mở miệng hét gọi tên của Tiêu Mộc Diên, thật sự không biết Tiêu Mộc Diên đã cho con trai anh ăn bùa gì?

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc sau khi nghe lời Thịnh Trình Việt nói, cô nhanh chóng cúp máy rồi tắt điện thoại, cô thật hối hận vì lúc nãy đã nghe máy, làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô lúc sáng sớm thế này.

Cô ngồi xe nửa tiếng đồng hồ thì đến trạm cuối, Tiêu Mộc Diên xuôi theo dòng người bước xuống xe, nhưng khi cô vừa đặt chân xuống đất thì đột nhiên cảm thấy có người đang kéo lấy cô, cô vùng vẫy theo bản năng.

Khi Tiêu Mộc Diên nhìn thấy đám người mặc áo vest mang giày da, trong lòng cô liền hoảng sợ, bọn họ là người của Thịnh Trình Việt! Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều thì đám người đó đã bắt cô lên xe.

"Buông tôi ra, nếu không tôi sẽ hét lên đấy!" Tiêu Mộc Diên cũng không để ý đến hình tượng nữa, cô ra sức phản kháng, Thịnh Trình Việt rốt cuộc anh muốn làm gì? Tại sao anh cứ ngang ngược như vậy, rốt cuộc anh coi cô là loại phụ nữ gì?

Đám người đó không hề quan tâm đến Tiêu Mộc Diên mà nhanh chóng kéo cô vào trong xe.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa không tên, cô nổi giận lấy điện thoại ra gọi cho Thịnh Trình Việt.

"Thịnh Trình Việt, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cô chỉ đến công ty anh làm việc, anh có quyền gì mà cướp đi sự tự do của cô, anh dựa vào cái gì mà làm ra những chuyện này với cô, cô phát hiện, cô chưa bao giờ cảm thấy mình ghét một người đàn ông nào như bây giờ.

Thịnh Trình Việt nhìn con đứa trai đang bị sốt của mình, tối hôm qua vì chờ cô đến mà cậu ngồi ngoài gió cả đêm, vậy mà cô còn không biết ngại khi hỏi anh muốn làm gì?

"Thân là gia sư nhưng lại tự ý không đến, cô có biết hậu quả là gì không?" Ngự khí của Thịnh Trình Việt vẫn rất lạnh lùng, thật ra anh cũng không quá quan tâm đến chuyện tối hôm qua Tiêu Mộc Diên không đến, chỉ là con trai anh bị cảm, mà nguyên nhân là do cô, anh vô cùng bất mãn với thái độ nói chuyện của cô lúc nãy, nên bây giờ anh quyết định không bỏ qua cho cô?

"Không phải hôm qua tôi đã xin nghỉ rồi sao?" Tiêu Mộc Diên trả lời với lời lẽ rất đanh thép, đúng vậy, hôm qua cô đã bảo Mộng Huyền xin nghỉ giúp cô.

"Cô chỉ xin nghỉ trong công ty chứ đâu xin nghỉ dạy kèm?" Thịnh Trình Việt trả lời với giọng không nhanh cũng không chậm, con trai anh bị bệnh, người phụ nữ này phải gánh vác tất cả trách nhiệm.

Anh dường như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tức giận của cô bây giờ, anh đột nhiên nhớ lại những vẻ đẹp của cô, cơ thể cô săn chắc, cảm giác như một cô thiếu nữ, khiến anh cảm thấy không muốn rời xa.

Tiêu Mộc Diên tức giận, cô thật sự cảm thấy người đàn ông này cứ cố ý nhắm vào cô, anh cướp đi sự trong sạch của cô, cô phải là người tức giận mới đúng, anh có tư cách gì mà đối xử với cô như vậy? Nên cô mới cúp máy.

Thịnh Trình Việt nhìn vào điện thoại trên tay mình, ánh mắt sâu thẳm lại u ám đi vài phần. Hay lắm, người phụ nữ này dám cúp máy của anh.

Xuống xe, bóng dáng trắng như tuyết của cô xông vào phòng khách nhà Thịnh Trình Việt, cả người cô dường như đầy vẻ oán giận.

Đi vào đến phòng khách, trong phòng không có ai, cô được người giúp việc dẫn đường, cô đi vào phòng của Thịnh Tuấn Hạo, lúc đi đến cửa thì Tiêu Mộc Diên liền thấy bất ngờ, Thịnh Trình Việt ở đây sao? Cô nhớ rất rõ đây là phòng của Thịnh Tuấn Hạo mà.

Tiêu Mộc Diên đẩy cửa đi vào, lập tức, đôi mắt long lanh to tròn của cô và đôi mắt sâu xa u ám của Thịnh Trình Việt nhìn thẳng vào nhau.

"Di Diên!" Thịnh Tuấn Hạo nằm trên giường lên tiếng trước, giây phút nhìn thấy Tiêu Mộc Diên, cậu dường như rất vui, dáng vẻ này cho thấy cậu còn vui hơn cả khi thi được điểm mười.

Tầm nhìn của Tiêu Mộc Diên chuyển từ Thịnh Trình Việt sang Thịnh Tuấn Hạo, vẻ mặt vốn đầy vẻ tức giận, nhưng khi nhìn sang Thịnh Tuấn Hạo thì cô không thể nào tiếp tục giận nữa, cô mỉm cười dịu dàng với Thịnh Tuấn Hạo.

"Sao Tuấn Hạo lại ngủ nướng như vậy, mặt trời đã lên cao rồi kia kia." Tiêu Mộc Diên mỉm cười nói, lúc nói chuyện, cô chẳng thèm nhìn đến Thịnh Trình Việt, cô ghét anh, cô hận anh.

Thịnh Tuấn Hạo uất ức bĩu môi, sau đó giơ ngón tay chỉ vào gói thuốc trên bàn, cậu bị bệnh rồi, bây giờ đang cảm thấy rất rất lạnh, toàn thân cứ bay bổng, không thể ngồi dậy khỏi giường.

Tiêu Mộc Diên lập tức nhìn sang gói thuốc mà Thịnh Tuấn Hạo đang nói đến, cô sững sờ, thuốc cảm? Vì có Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan nên trong nhà cô luôn chuẩn bị sẵn thuốc này, nên khi vừa nhìn thấy gói thuốc thì cô nhận ra ngay.

"Tuấn Hạo sao lại bị cảm? Đã uống thuốc chưa?" Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa bước qua cạnh bàn, thật ra cô rất muốn đi đến cạnh giường xem Thịnh Tuấn Hạo, nhưng Thịnh Trình Việt hiện đang ở đây, cô không muốn đến gần Thịnh Trình Việt, nên cô dừng chân lại.

Stịnh Tuấn Hạo lắ đầu, thuốc rất đắng, cậu không muốn uống, hơn nữa cảm giác bị bệnh rất là hay, ít nhất thì người ba có gương mặt lạnh lùng này chịu ở bên cạnh cậu, bây giờ Di Diên cũng đã đến, nếu có thể, cậu tình nguyện tiếp tục bệnh thể này.

Tiêu Mộc Diên vốn cho rằng cậu đã uống thuốc, ai ngờ đầu cậu lại lắ đầu, trong lòng cô bỗng thấy lo lắng, cảm giác lo lắng này đến từ tận đáy lòng, giống như đang lo lắng khi con của mình bị bệnh vậy.

"Không uống thuốc thì sao được? Nào, Di Diên dứt cho con uống." Lúc nói câu này thì Tiêu Mộc Diên đã lấy thuốc cho Thịnh Tuấn Hạo xong, cô rất muốn bước qua dứt cho Thịnh Tuấn Hạo, nhưng Thịnh Trình Việt vẫn chẳng có ý muốn đi khỏi, cô hơi nhú mảy, trong lòng không vui.

Stịnh Trình Việt chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nhìn Tiêu Mộc Diên, động tác lấy thuốc của cô rất thành thực, cô có thể tận tâm với con trai của người khác như vậy, có lẽ cô là một người mẹ tốt.

Tiêu Mộc Diên thấy Thịnh Trình Việt vẫn không có ý rời khỏi, tuy rất bất mãn, nhưng cuối cùng cô vẫn gồng mình bước qua.

Stịnh Tuấn Hạo vẫn không muốn uống, nhưng với sự dỗ dành của Tiêu Mộc Diên, cuối cùng cậu cũng chịu uống thuốc, cậu nắm lấy tay Tiêu Mộc Diên không cho cô đi.

"Di Diên, con rất lạnh, đi ôm con đi." Thịnh Tuấn Hạo đột nhiên làm nũng, cậu rất thích được Tiêu Mộc Diên ôm vào lòng, cô rất dịu dàng, để cậu có thể tưởng tượng xem được mẹ ôm vào lòng có phải cũng ấm áp như vậy không.

Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt như hiểu ý nhau mà đồng loạt nhìn sang Thịnh Tuấn Hạo, biểu cảm kỳ lạ, nhìn Thịnh Tuấn Hạo mà không khỏi cúi đầu xuống. Có thể nào thì Thịnh Trình Việt cũng không ngờ con trai mình lại biết làm nũng như vậy, thường ngày cậu rất lạnh lùng, nhưng đối với Tiêu Mộc Diên, cậu lại nhiệt tình như thế.

Tiêu Mộc Diên tuy rất muốn ôm Thịnh Tuấn Hạo, nhưng có Thịnh Trình Việt ngồi ngay bên cạnh cô, cô thấy không tiện chút nào.

Đôi mắt to tròn của Thịnh Tuấn Hạo đảo một vòng, đột nhiên nhìn sang Thịnh Trình Việt.

"Ba, ba tránh chỗ cho Di Diên đi, để Di Diên nằm xuống cạnh con." Thịnh Tuấn Hạo nhìn Thịnh Trình Việt rồi nói, dù sao thì Thịnh Trình Việt cũng tuyệt đối không ôm cậu, từ nhỏ đến lớn anh đều không ôm cậu, nên cậu muốn Thịnh Trình Việt rời khỏi đây.

Stịnh Trình Việt rõ ràng không ngờ đứa con trai Thịnh Tuấn Hạo này lại nói ra lời như vậy, giây tiếp theo, anh nhìn sang Tiêu Mộc Diên, đây là lần đầu tiên trong lòng anh thoáng qua một sự đổ kỵ, anh đổ kỵ với Tiêu Mộc Diên, sao con trai anh lại vì Tiêu Mộc Diên mà bảo anh đi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Em không bám lấy anh thì anh bám lấy em

"Tôi có thể hỏi một chuyện được không?" Tiêu Mộc Diên đột nhiên nói, cô vẫn còn nhớ lời Thịnh Trình Việt vừa nói lúc nãy, anh nói, tối hôm qua cô không đến dạy kèm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cô muốn biết là hậu quả gì, vậy bây giờ tăng ca thì có bù đắp được không?

"Gi?" Thịnh Trình Việt hơi nhú mảy, trực giác cho anh biết, người phụ nữ này sẽ không hỏi chuyện gì tốt đẹp.

Tiêu Mộc Diên nhìn vẻ mặt của Thịnh Trình Việt, biểu cảm này của anh là thế nào? Ý bảo cô có thể nói rồi sao?

"Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh, tối hôm qua tôi không đến dạy kèm thì có hậu quả gì? Hôm nay tôi tăng ca có bù lại được không?" Nếu anh muốn trừ tiền cô, bây giờ cô sẽ lập tức bỏ đi, sau này cô tuyệt đối sẽ không liên quan gì đến anh nữa.

Stịnh Trình Việt nhìn chằm chằm Tiêu Mộc Diên, trong đôi mắt thâm sâu kia thoáng qua một sự phức tạp, người phụ nữ này thiếu tiền đến vậy sao? Nếu cô đã thiếu tiền như vậy, vậy hôm đó sau khi xảy ra chuyện kia, tại sao cô không nhân cơ hội đòi anh một ít tiền? Nếu lúc đó anh cảm thấy vui, có lẽ sẽ cho cô rất nhiều tiền, thế mà cô lại tức giận rồi bỏ đi.

"Thật ra nếu có khó khăn thì cứ nói với tôi, tôi sẽ cho em một ít tiền!" Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, sau khi trải qua chuyện hôm đó, không hiểu sao anh lại muốn đối xử với cô tốt một chút, đáp ứng một số yêu cầu của cô.

Tiêu Mộc Diên nghe thấy lời Thịnh Trình Việt nói, cô bất giác cong khóe môi cười lạnh, trong đầu lập tức nhớ lại cảnh anh làm nhục cô hôm đó, lời này của anh là có ý gì? Là muốn bù đắp một chút cho cô sao? Dễ dàng bù đắp cho lỗi lầm mà anh gây ra cho cô? Nghĩ đến đây, nụ cười trên khóe môi cô càng lạnh hơn.

"Tôi cần tiền, nhưng dù tôi có cần tiền thì cũng là tiền tôi dùng mồ hôi và công sức mà kiếm được, chuyện tôi hôm đó anh cũng không cần để trong lòng, tôi sẽ xem như hôm đó mình bị chó cắn, yên tâm, tôi sẽ không bám lấy anh đâu."

Tiêu Mộc Diên lạnh lùng nói, rõ ràng là chẳng quan tâm mấy, nhưng tại sao trong lòng cô lại thấy đau đớn, hôm đó anh đã hủy hoại đi sự trong sạch của cô, còn giẫm đạp lên tự tôn của cô, khiến cô nhớ lại chuyện sáu năm trước cô vì tiền mà bán đứng chính mình.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì Thịnh Tuấn Hạo đã ngủ say, có lẽ là do uống thuốc cảm nên khiến cậu cả đêm không ngủ bây giờ lại ngủ thiếp đi nhanh chóng.

Ánh mắt Thịnh Trình Việt ngày càng lạnh lùng, đáng chết, lúc này cô vừa nói gì thế? Lại dám nói là bị chó cắn? Cô xem anh là chó đúng không? Anh đột nhiên nở một nụ cười hung ác.

"Em không bám lấy anh, nhưng anh sẽ bám lấy em, cơ thể em hấp dẫn như vậy, nếu đem bán thì có thể bán được rất nhiều tiền đấy." Nếu cô dám mắng anh là chó, vậy anh cũng không cần để ý đến cảm nhận của cô.

Thật ra anh không hề thấy phản cảm đối với cô, chỉ là do cô rất biết cách khiến cho anh thấy phản cảm, người phụ nữ này thật sự là một cực phẩm.

Sắc mặt Tiêu Mộc Diên lập tức trắng bệch, quả nhiên anh xem cô là loại phụ nữ như vậy, nên anh mới mặc kệ mọi thứ mà phát sinh quan hệ với cô, vì thế, anh mới si nhục cô thế này.

"Thân hình tổng giám đốc Thịnh cũng không tệ, nếu tổng giám đốc Thịnh là trai bao, nhất định sẽ rất hút khách, làm ăn tuyệt đối sẽ rất được." Tiêu Mộc Diên không chút khách khí mà đáp lại, chỉ là trong lòng cô vẫn thấy rất đau, sáu năm trước, vì ba cô mà cô bán đi sự trong sạch, bán đi sự tự tôn của mình, không ngờ sáu năm sau, cô lại bị một người đàn ông thế này chiếm hữu.

Thịnh Trình Việt đột nhiên tiến lại gần Tiêu Mộc Diên, hơi thở lạnh lẽo của anh phả lên mặt Tiêu Mộc Diên, khiến tim cô bất ngờ đập nhanh hơn, bàn tay của cô đã chặn ở trước lồng ngực Thịnh Trình Việt.

"Vậy anh sẽ thử làm trai bao, còn em sẽ là khách hàng đầu tiên của anh." Khi Thịnh Trình Việt mở miệng nói thì anh vẫn áp sát lại gần Tiêu Mộc Diên, mùi chanh đặc biệt trên người anh bao trùm lấy cô.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên càng căng thẳng hơn, cô lùi lại theo phản xạ, nhưng Thịnh Trình Việt lại bất ngờ giữ chặt đầu cô, ép cô nhìn thẳng vào anh, bờ môi hấp dẫn của anh đột nhiên ấn lên trên.

Tiêu Mộc Diên ra sức vùng vẫy, nhưng giờ phút này, sự phản kháng của cô chẳng có chút tác dụng. Thịnh Trình Việt vừa hôn Tiêu Mộc Diên vừa bế cô lên bước ra ngoài, trên người cô phát ra một mùi hoa bách hợp nhẹ nhàng, trước kia anh còn tưởng cô dùng loại nước hoa này, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện ra, thì ra mùi hương này phát ra từ người cô, không hề có thêm bất cứ tạp chất nào, đó là mùi hương tự nhiên.

Đột nhiên cảm thấy cả người mềm nhũn, Tiêu Mộc Diên giật mình, đáng chết, Thịnh Trình Việt này rốt cuộc xem cô là loại phụ nữ gì, sao anh có thể ngang ngược như vậy, bây giờ mới là sáng sớm mà.

"Không phải em thích tiền sao? Nói đi, em muốn bao nhiêu?" Thịnh Trình Việt say đắm hôn lên cơ thể Tiêu Mộc Diên, anh vừa hôn vừa mở miệng hỏi, bất luận cô muốn bao nhiêu anh cũng cho cô, cơ thể cô thật sự khiến anh mê mẩn, nếu có thể, anh tình nguyện xem cô là người tình để ở bên cạnh mình.

"Tôi muốn có sự tự tôn, tôi muốn lấy lại sự trong sạch, anh có cho được không?" Tiêu Mộc Diên cắn răng nhấn mạnh nói từng chữ, trong giọng nói dường như chứa đầy sự hận thù, biểu cảm này của cô khiến Thịnh Trình Việt giật mình, anh vô thức dừng động tác lại.

Bây giờ anh mới hiểu, thì ra cô quan tâm đến cơ thể của mình như vậy, là vì cô muốn giữ sự trong sạch của mình cho ba của hai đứa con cô sao? Có một khoảnh khắc, anh thấy hơi đó kỳ với người đàn ông có thể lấy Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Trình Việt đứng dậy, anh không hề xin lỗi Tiêu Mộc Diên mà chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Mộc Diên, nếu cô có chồng, tại sao chồng cô không lo cho cô, cô cần tiền như vậy là để làm gì? Anh đột nhiên muốn điều tra kỹ về người phụ nữ này, anh muốn biết tình hình cuộc sống của cô.

Cô chỉnh lại quần áo lộn xộn vì bị anh kéo ra, cô kiêu ngạo xoay người bỏ đi, giờ phút này cô chẳng muốn đối diện với người đàn ông đó, nếu có thể, cô thà chưa từng gặp người như anh.

Khi Tiêu Mộc Diên đi đến cửa thì Thịnh Trình Việt đột nhiên kéo lấy tay cô.

"Đây là năm trăm triệu, em cứ cầm trước, nếu đến lúc đó em vẫn cần tiền thì cứ đến chỗ anh lấy." Giọng nói của anh bình tĩnh lạ thường, không có chút dao động nào.

Tiêu Mộc Diên nhìn vào tờ chi phiếu trên tay Thịnh Trình Việt, bất giác lại nghĩ đến sự si nhục mà anh đối với cô lúc trong xe, cả những lời anh từng nói, anh từng nói, hai trăm triệu, ngủ cùng anh một đêm. Còn bây giờ anh đưa cô năm trăm triệu, có phải gián tiếp nói anh dùng năm trăm triệu này để mua tối đó của cô.

Nghĩ đến đây, Tiêu Mộc Diên nở một nụ cười mỉa mai, cô cầm lấy tờ chi phiếu trên tay Thịnh Trình Việt, trước khi Thịnh Trình Việt kịp mở miệng, cô đột nhiên giơ tay ra, xé nát tờ chi phiếu đó trước mặt Thịnh Trình Việt, rồi vung tay lên, mảnh vụn bay khắp phòng.

Thịnh Trình Việt kinh ngạc đứng nhìn hành động của cô, sắc mặt anh u ám, người phụ nữ này lại không biết phân biệt tốt xấu, dám đứng trước mặt anh xé nát tờ chi phiếu. Cô có biết, đây là lần đầu tiên anh đích thân cho phụ nữ chi phiếu, trước kia đều do trợ lý phụ trách việc này. Tay anh bất giác nắm lại, dường như anh đang ra sức kiềm chế cơn giận dữ.

Tiêu Mộc Diên vẫn cứ nhìn thẳng vào mặt Thịnh Trình Việt, dáng vẻ kiên cường cứng rắn. Cô lạnh lùng cong khóe môi mỉm cười.

"Tôi thấy tiền của anh rất bẩn!" Nói xong, cô ung dung xoay người bỏ đi, để lại một bóng lưng kiêu ngạo, dáng người cô thẳng tắp, đầy vẻ quật cường.

Thịnh Trình Việt nhìn theo bóng dáng của Tiêu Mộc Diên, anh chau mày, lần đầu tiên, có một người phụ nữ không cần tiền của anh, đã vậy còn dám xé tiền ở trước mặt anh, còn nói tiền của anh bẩn? Cô rốt cuộc là người như thế nào? Người đàn ông như thế nào mới lấy được một người phụ nữ như cô.

Anh không hề tức giận vì lời cô nói, ngược lại anh còn có ý muốn tìm hiểu kỹ hơn về Tiêu Mộc Diên, người phụ nữ này thật thú vị. Đây là lần đầu tiên anh có hứng thú với một người phụ nữ, anh có một sự kích thích kỳ lạ, muốn tìm hiểu cuộc sống của cô. Rốt cuộc cô là người phụ nữ thế nào, cô cần tiền như vậy, nhưng tại sao lại xé chi phiếu của anh.

Đột nhiên Tiêu Mộc Diên quay trở lại, vì cửa biệt thự đang khóa chặt, không có sự cho phép của Thịnh Trình Việt, bọn họ không dám tự ý để Tiêu Mộc Diên rời khỏi.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên quay trở lại, khóe môi đột nhiên cong lên, không có mệnh lệnh của anh, cô không thể rời khỏi đây được.

"Tổng giám đốc Thịnh, phiền anh bảo vệ sĩ của anh mở cửa, tôi còn có việc cần phải làm." Tiêu Mộc Diên nhìn chăm chăm vào Thịnh Trình Việt, nhìn người đàn ông tinh tế như một bức tượng điêu khắc, nhưng cô lại hận anh thấu xương.

Thịnh Trình Việt cũng nhìn thẳng vào Tiêu Mộc Diên, cô cứ hay ngang ngược như vậy, nếu cô có thể nói những lời dịu dàng, có lẽ anh sẽ đồng ý cho cô đi, có khi còn đưa cô trở về.

Thịnh Trình Việt bước đến trước một bước, nhưng Tiêu Mộc Diên lại lùi về về sau một bước, giữ khoảng cách với anh.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên đứng trước mặt mình, người phụ nữ này đang sợ sao? Thật nực cười, trước kia tất cả phụ nữ đều muốn tiếp cận anh, anh không chỉ có tiền, còn đẹp trai, có quyền thế, những chuyện này rất rõ ràng. Vậy mà người phụ nữ đứng trước mặt lại lùi lại?

"Em vẫn chưa đi được, phải đợi con trai anh thức dậy thì mới được đi." Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, con trai anh vì cô nên mới bị cảm, cô phải chịu trách nhiệm đến cùng.

"Xin lỗi tổng giám đốc Thịnh, chuyện đó không nằm trong phạm vi công việc của tôi." Sao cô có thể ở lại đây, cô còn phải đi thăm ba cô, đã sáu năm trôi qua, không biết ba cô ở trong tù có gây đi nhiều không?

Thịnh Trình Việt nhủ thầm, người phụ nữ này ở trước mặt anh chỉ có công việc thôi sao? Mở miệng ra là nói đến công việc, sau đó là tiền, giữa cô và anh dường như chẳng còn đề tài nào khác.

"Mười triệu, ở cùng con trai anh một ngày." Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, nếu cô thích tiền như vậy, anh sẽ cho cô một ít tiền.

Nếu là trước khi xảy ra chuyện đó, nghe nói đến con số mười triệu có lẽ Tiêu Mộc Diên sẽ rất vui, nhưng bây giờ, trong tiềm thức của cô, tất cả tiền mà anh đưa cho cô đều là vì chuyện xảy ra hôm đó, khiến cô thấy bị sỉ nhục.

"Xin lỗi tổng giám đốc Thịnh, có những thứ chỉ cần dùng tiền là mua được, nhưng cũng có những thứ không thể dùng tiền để mua. Thời gian của tôi là thứ không thể dùng tiền để mua, nên phiền anh để tôi rời khỏi đây." Ánh mắt long lanh của Tiêu Mộc Diên chớp chớp, nhìn thẳng vào Thịnh Trình Việt, từ sau khi xảy ra chuyện đó thì cô không còn tôn trọng anh nữa, nếu anh đã không tôn trọng cô, cô hà tất phải tôn trọng anh?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khẩu vị của anh nặng như vậy sao

Đôi mắt của Thịnh Trình Việt lạnh lùng mà sâu thẳm, toàn thân như phát ra sự lạnh lẽo, khóe môi anh mím chặt lại, khiến người khác vừa nhìn là thấy rõ anh đang không vui, người phụ nữ này nói chuyện thật mạnh mẽ, cô không nên nói chuyện ngang ngược như vậy trước mặt anh.

"Nếu anh không để em đi thì sao?" Nếu cô muốn bỏ đi như vậy thì anh sẽ không cho cô đi, anh đợi cô cầu xin anh, anh rất muốn xem cô có thể ngang ngược bao lâu, rốt cuộc là sự ngoan cường của cô lợi hại, hay sức mạnh của anh lợi hại.

Tiêu Mộc Diên nhìn vẻ mặt của Thịnh Trình Việt, sao cứ nhìn anh là có cảm giác phiền phức thế này? Anh không cho cô rời khỏi mà còn nói chuyện như thế mình đang làm đúng.

"Ý của tổng giám đốc Thịnh là gì? Muốn tước đoạt sự tự do của người khác sao? Tôi sẽ tố cáo anh." Tiêu Mộc Diên nhìn thẳng vào Thịnh Trình Việt rồi nói không chút sợ hãi, cô phát hiện, cô thật sự rất ghét người đàn ông này, cô chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ ghét một người đến mức này.

Cô muốn tố cáo anh? Đây là lần đầu tiên trong đời anh nghe được câu nói này, người phụ nữ này quả nhiên xuất sắc, đến câu đó cũng nói ra được. Một bóng dáng cao lớn ập đến, bất ngờ bao trùm lấy Tiêu Mộc Diên, anh nở nụ cười lạnh lùng, nụ cười hết như ác ma.

Tiêu Mộc Diên giật mình lập tức lùi về sau, đến khi cơ thể chạm vào cửa, không thể lùi được nữa, trong ánh mắt ngoan cường của cô cuối cùng cũng thoáng qua vẻ sợ hãi.

"Tổng giám đốc Thịnh thường đối xử với phụ nữ đã có chồng như vậy sao? Khẩu vị của tổng giám đốc Thịnh quả là đặc biệt." Tiêu Mộc Diên đột nhiên nói, giọng điệu đầy vẻ mỉa mai, trong ánh mắt dường như hiện rõ sự khinh thường.

Vì câu nói của Tiêu Mộc Diên, Thịnh Trình Việt đột nhiên dừng chân lại, anh xuyt chút quên mất cô là người mẹ đã có hai con, cô ắt hẳn phải có chồng, vừa nghĩ đến đây, trong lòng anh xuất hiện một sự mất kiên nhẫn.

"Nếu chồng em yêu em, sao lại để một người phụ nữ như em ra ngoài bên ba?" Trong lòng anh bỗng thấy xúc động, anh muốn biết chồng cô là người đàn ông như thế nào.

Tiêu Mộc Diên không ngờ Thịnh Trình Việt lại đột nhiên nhắc đến chồng cô, trong lòng cô cảm thấy chua xót, vì cô không có chồng, nên mới để anh ức hiếp cô như vậy, nếu cô có chồng, chồng cô nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cô.

Cô đột nhiên có một suy nghĩ, có phải cô nên đi xem mắt tìm một người chồng hay không, như vậy sẽ không còn ai nói con cô là con hoang, đúng, cứ quyết định như vậy, đợi cô vào thăm ba cô trở về, cô sẽ đi xem mắt.

"Đó là chuyện của tôi, không cần tổng giám đốc Thịnh quan tâm." Tiêu Mộc Diên ngẩng cao đầu nói, cô bây giờ đang đợi anh mở miệng cho cô rời khỏi đây, cô sẽ từ chức, sau này sẽ không bao giờ bước vào đây một bước nào nữa.

Thịnh Trình Việt dường như cũng nhận ra mình đã hơi nhiều, nhưng dù anh có hỏi nhiều thì cô cũng không thể trách anh, lời nói của anh sao cô có thể coi thường như vậy, cô đang xem thường sự uy nghiêm của anh.

"Anh chỉ quan tâm gia đình của nhân viên một chút thôi, có thể giúp nhiều cho công việc." Thịnh Trình Việt nở nụ cười, nhưng vẫn áp sát vào Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên giữ vẻ mặt khinh thường nhìn Thịnh Trình Việt, nhưng bóng dáng cao lớn của anh thật sự khiến cô cảm thấy rất áp lực, cuối cùng cô cũng không chịu được mà giờ tay ra. Đây Thịnh Trình Việt vẫn đang có ý tiến lại gần ra xa.

"Tổng giám đốc Thịnh nhiệt tình với nhân viên như vậy sao?" Ý của Tiêu Mộc Diên đang nói, Thịnh Trình Việt quả nhiên là tên háo sắc, không biết đã có bao nhiêu nhân viên nữ bị hủy trong tay anh.

Thịnh Trình Việt hơi nhíu mày.

"Em đang ghen sao? Nếu em đang ghen, vậy sau này anh chỉ nhiệt tình với một mình em thôi." Khóe môi Thịnh Trình Việt nở nụ cười, dù sao hôm nay anh cũng rảnh rồi không có việc gì làm, anh sẽ chơi cùng cô.

Tiêu Mộc Diên cười lạnh, anh còn tự mình đa tình, cho rằng cô đang ghen?

"Dù tôi thấy anh ở trên giường với người phụ nữ khác, tôi cũng sẽ không ghen!" Đúng vậy, anh muốn làm gì thì đó là chuyện của anh, liên quan gì đến cô?

Ánh mắt Thịnh Trình Việt trở nên lạnh lùng, người phụ nữ này đang khiêu khích với giới hạn của anh, rất tốt, anh quyết định sẽ chơi với cô thật nghiêm túc, nếu cô làm vậy để dụ dỗ anh thì cô thật sự đã thành công.

"Được rồi, em có thể đi rồi!" Thịnh Trình Việt đột nhiên chuyển đề tài, anh muốn xem gai của cô cứng đến đâu.

Tiêu Mộc Diên giật mình khi nghe lời của Thịnh Trình Việt vừa nói, cô không ngờ rằng Thịnh Trình Việt lại đột nhiên để cô đi dễ dàng như vậy.

"Sao thế? Không muốn đi à?" Đôi môi quyến rũ của Thịnh Trình Việt cong lên đầy vẻ thách thức.

Tiêu Mộc Diên giật mình, vội vàng rời khỏi.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên ứng dụng mê tình truyện

Nhìn theo bóng dáng hốt hoảng bỏ chạy của Tiêu Mộc Diên, đôi mắt anh trông càng sâu xa khó đoán.

"Lâm Phong, điều tra được tư liệu của Tiêu Mộc Diên chưa?" Anh hồ hững nói vào điện thoại.

"Tra được rồi, Tiêu Mộc Diên dẫn theo hai đứa con từ nước ngoài trở về, không có chồng, chưa kết hôn đã mang thai, ba mẹ cô ấy đã li dị, cô ấy ở cùng với ba mình là Tiêu Lâm, sáu năm trước Tiêu Lâm bị bắt vào tù vì vay tiền nặng lãi." Lâm Phong ở bên này cung kính báo cáo, thật không hiểu tại sao tổng giám đốc Thịnh lại có hứng thú với một người phụ nữ đã có hai đứa con.

Thịnh Trình Việt hít mắt lại, cô không có chồng? Chứng tỏ cô chưa từng kết hôn? Thì ra cô vẫn chưa kết hôn. Trong anh thoáng qua một sự vui mừng kỳ lạ. Ba của cô ngồi tù, trong mắt anh đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Anh đi đến nhà tù dạo dò một tiếng, bảo không thể thả người tên Tiêu Lâm này, nếu cần thì bắt đối phương phải trả bốn tỉ." Nói xong Thịnh Trình Việt cúp máy, lộ ra một nụ cười nham hiểm, anh không tin người phụ nữ này không đến cầu xin anh.

"Vâng!" Tuy Lâm Phong không biết Thịnh Trình Việt làm vậy là có ý gì, nhưng anh ta cứ làm theo lời anh nói là được.

Trong nhà tù, Tiêu Mộc Diên kích động cầm điện thoại, khi nhìn thấy vẻ mặt gầy gò của Tiêu Lâm cô không kiềm được nước mắt.

Về mặt Tiêu Lâm cũng kích động, sáu năm rồi, từ sau khi cô sinh con xong thì biến mất, lúc đó ông ta trả tiền vay nặng lãi xong vẫn còn một ít tiền, vì nhất thời hồ đồ, ông ta lại chơi thêm vài lần, thế là nợ một khoảng tiền cực lớn, cuối cùng bị bắt vào tù.

"Diên Diên, là ba có lỗi với con!" Ở trong tù lao động sáu năm khiến ông ta hiểu ra rất nhiều chuyện, bài bạc không chỉ khiến ông ta mất đi vợ, còn mất đi cả con gái, ông ta thật sự rất hối hận.

"Ba, ba gầy đi nhiều rồi!" Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, giọng nói đầy sự đau thương, nhìn ba cô tóc đã bạc trắng, cô cảm thấy mình thật bất hiểu.

Tiêu Lâm lau đi dòng nước mắt tuôn ra từ khóe mắt, chỉ vì một câu nói quan tâm của Tiêu Mộc Diên mà khiến ông ta cảm thấy rất chua xót.

"Ba không sao, ba ở trong này rất tốt, Diên Diên, con sống có tốt không?" Ông ta cảm thấy mình không có tư cách hỏi câu này, ban đầu là do sự hồ đồ nhất thời của ông ta mà đã hủy đi cả cuộc đời của con gái mình.

Cánh tay cầm lấy điện thoại của Tiêu Mộc Diên run lên, ba đã ốm thế này rồi mà còn nói không sao? Giờ phút này, cô hạ quyết tâm, nhất định phải cứu ba ra, bất luận phải trả cái giá như thế nào.

"Con sống rất tốt, ba không cần lo lắng, con có công việc, có thể kiếm tiền, bây giờ con đợi ba trở về, chúng ta cùng sống một cuộc sống hạnh phúc." Tiêu Mộc Diên nói đến đây thì khóe môi nở một nụ cười rạng rỡ, đây có lẽ là chuyện mà cô mong đợi nhất.

Tiêu Lâm gật đầu, ông ta mở miệng, còn định hỏi gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nên lời, ông ta cảm thấy mình không có mặt mũi nào để hỏi, không biết hai đứa con của cô bây giờ thế nào rồi? Chắc cũng đã sáu tuổi rồi nhỉ.

"Ba, con của con cũng sống rất tốt, đợi có dịp con sẽ dẫn bọn chúng đến thăm ba." Tiêu Mộc Diên dường như nhìn ra suy nghĩ của Tiêu Lâm, cô cười nói, dù trong lòng đang đau xót nhưng miện vẫn mỉm cười, chỉ có như vậy mới khiến ba cô thấy yên tâm.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Mộc Diên nói xong, Tiêu Lâm liền nở một nụ cười an tâm.

"Đã hết thời gian thăm nuôi." Người nhân viên bước qua, lạnh lùng nói. Cô đi gặp trưởng nhà tù.

"Cái gì? Bốn tỉ?" Tiêu Mộc Diên trừng to mắt sững sờ nhìn vị trưởng nhà tù trước mặt, ông ta muốn ăn tiền hay sao? Bụng dạ còn xấu xa hơn cả Thịnh Trình Việt. Ba cô vốn bị tù mười năm, bây giờ đã ngồi tù sáu năm, chỉ còn lại bốn năm mà đòi cô bốn tỉ!

"Đúng vậy, bốn tỉ, không được thiếu một xu nào!" Đây là mệnh lệnh của tổng giám đốc Thịnh, ông ta không dám tự ý thay đổi, ông ta vẫn muốn giữ bát com của mình.

Tiêu Mộc Diên thất vọng trở về, bốn tỉ, dù cô có bán mình cũng không có nhiều tiền như vậy, trong đầu cô lúc này đột nhiên nghĩ đến Thịnh Trình Việt, anh từng nói, nếu cô cần tiền, có thể tìm đến anh! Nhưng cô cũng nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ đó, người giống như Thịnh Trình Việt, chỉ biết si nhục cô.

"Viễn Đan, anh đang làm gì thế?" Nguyệt Nguyệt trừng to mắt nhìn Viễn Đan đang chơi máy tính, thật sự không biết ngày nào anh hai cũng nhìn chăm chăm vào máy tính để chơi cái gì?

Viễn Đan nhìn Nguyệt Nguyệt, sau đó lại nhìn sang máy tính của mình, không hề quan tâm đến sự buồn chán trên gương mặt nhỏ của Nguyệt Nguyệt.

"Con nít thì qua kia chơi đi, đừng làm phiền anh hai kiếm tiền." Viễn Đan vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, cổ phiếu của cậu tăng giá rồi, nếu bây giờ bán ra có thể kiếm vài chục triệu.

Nguyệt Nguyệt uất ức bĩu môi.

"Mẹ không có nhà, dì Bán Bán cũng không có nhà, em rất đói!" Nói xong đôi mắt long lanh của Nguyệt Nguyệt cũng trào nước mắt.

Viễn Đan chỉ có thể đứng dậy, nhìn Nguyệt Nguyệt đang rung rung nước mắt mà lắc đầu bất đắc dĩ.

"Hài, con gái thật phiền phức." Vừa nói, Viễn Đan vừa kéo tay Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài.

"Nhưng mẹ cũng là con gái." Nguyệt Nguyệt vừa đi vừa không kiềm được mà nói, đợi mẹ trở về cô bé sẽ tố cáo Viễn Đan, dám nói mẹ phiền phức.

"Anh biết, mẹ cũng rất phiền phức, thích cảm râm, nhưng mà mẹ mạnh mẽ hơn em một chút." Viễn Đan dù đang phân trần cũng không quên trêu chọc

Nguyệt Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cha con gặp gỡ mà không biết

Đôi mắt to của Nguyệt Nguyệt đảo một vòng xung quanh, đột nhiên cô bé giơ tay ra, lúc này trong tay cô đã cầm một cặp mắt kính lớn, đó chính là cặp kính mà Viễn Đan bắt buộc phải đeo khi đi ra ngoài. Ai bảo cậu đẹp trai đến thế cơ chứ, người ta nhìn thấy cậu đều không nhận được mà chạy tới hôn.

Viễn Đan suyết chút nữa quên mất chuyện này. Sau khi nhìn thấy cặp kính to đùng trong tay Nguyệt Nguyệt, cậu định cầm lấy.

Nhưng lúc này, Nguyệt Nguyệt đột nhiên rút tay giấu cặp kính sau lưng. Hừ, dám nói là cô phiền phức, cô chẳng thèm đưa kính cho cậu đâu, đồ xấu xa, đợi đấy ra đường bị mấy bà thím hôn đi. Nghĩ đến đây, Nguyệt Nguyệt thầm cảm thấy đắc ý.

Tuy nhiên ngay lúc này, một chiếc xe hơi đột nhiên phóng qua. Viễn Đan giật mình, kéo phắt Nguyệt Nguyệt lại, cũng ngay lúc này, cặp kính trong tay Nguyệt Nguyệt cũng bay theo chiếc xe đang phóng như bay kia.

“Nguyệt Nguyệt, em không sao chứ.” Viễn Đan lo lắng hỏi. Cô bé ngốc này sao lại không trông thấy xe cơ chứ? Thật giống hệt như mami vậy.

Nguyệt Nguyệt vừa định mở miệng thì nào ngờ chiếc xe thể thao đất tiền ban nãy lại đột nhiên quay đầu.

“Cặp kính này của hai đứa hả?” Giọng nói lạnh lùng ngang ngược của Thịnh Trình Việt vang lên. Khi nhìn thấy Viễn Đan, khuôn mặt anh rõ ràng ánh lên nét ngạc nhiên thế nhưng lại biến mất rất nhanh. Hai đứa trẻ này con của Tiêu Mộc Diên. Trước đây anh đã gặp chúng một lần trong “Quán bar Luân Hãm”, ấn tượng của anh về chúng rất sâu sắc.

Hiển nhiên Nguyệt Nguyệt đã trông thấy Thịnh Trình Việt, khuôn mặt cô bé phút chốc dâng lên sự giận dữ.

“Này chú, cho dù chú có đẹp trai hơn nữa thì chú cũng không được gọi cháu là con riêng của mẹ. Chẳng lẽ mẹ chú không dạy chú đạo đức làm người hay sao?” Nguyệt Nguyệt nhớ rất rõ ràng lúc ấy Thịnh Trình Việt đã nói cô bé thế nào. Chú ấy từng thấy đứa con riêng nào mà vừa lạnh lợi, vừa coi mở đáng yêu như thế này chưa? Cô chính là cục cưng của mẹ đấy.

Shinh Trình Việt hơi nhướn mày. Cô nhóc này vẫn còn ghi hận à. Nhìn cô bé trước mặt có đôi mắt to lúng liếng, khuôn mặt xinh đẹp, sống mũi cao thẳng gần giống với Tiêu Mộc Diên. Còn cả đôi môi mỏng nhỏ nhắn kia nữa... Sao lại giống hệt anh thế nhỉ?

“Sao chú lại nhìn em gái cháu mãi vậy, em gái cháu đã có người nó thích rồi, con bé sẽ không thích chú đâu.” Cuối cùng Viễn Đan không nhận được mà mở miệng nói. Vốn dĩ ấn tượng của cậu bé về Thịnh Trình Việt rất tốt, nhưng khi trông thấy ánh mắt xấu xa anh nhìn em gái, lòng cậu bất giác không vui.

Lúc bây giờ Thịnh Trình Việt mới để ý đến Viễn Đan ở bên cạnh, mà lúc này Viễn Đan cũng đang nhìn Thịnh Trình Việt. Ngay giây phút bốn mắt chạm nhau, hai người đều giật mình, có lẽ vì không ai ngờ rằng mình lại giống đối phương đến thế.

Shinh Trình Việt nhìn Viễn Đan trước mặt, quả thật cậu bé quá xinh đẹp, đẹp ngang với con trai anh rồi. Thật không ngờ cô ấy lại có đứa con xinh đẹp đến thế. Người đàn ông của cô rốt cuộc là người thế nào? Sao lại bí hiểm đến thế nhỉ?

“Oa, nhìn chú giống anh cháu quá cơ.” Nguyệt Nguyệt đột nhiên nói, con bé cảm thấy đây là chuyện lạ lùng nhất trần đời.

Shinh Trình Việt nhíu chặt mày. Từ đầu đến cuối anh chẳng hề nói câu nào. Anh cũng nhận ra đứa trẻ này rất giống anh, anh thật sự nghi ngờ không biết cậu bé có phải con rơi của anh không? Nhưng anh biết điều đó là không thể.

“Ôi trời, anh, kính của chúng ta bị vương trên đầu chú tài xế rồi.” Nguyệt Nguyệt phát hiện ra kính của hai đứa trước, kính ngạc chỉ cặp kính trên đầu tài xế. Kỳ diệu quá đi, cặp kính lạng lẽ vương trên đầu tài xế.

Đôi mắt Thịnh Trình Việt trở nên u ám. Anh nhìn vũng nước trên vị trí ghế lái. Lúc ấy nhìn không rõ thứ bay về phía anh là gì, tài xế sợ đến mức tè ra quần, việc này cũng chẳng quan trọng, quan trọng là anh ta đã làm ướt ghế xe của anh.

“Hai đứa có biết hậu quả khi quăng mắt kính lung tung không?” Thật ra Thịnh Trình Việt chẳng hề có ác cảm gì với hai đứa trẻ này, có trách thì trách chúng là con của Tiêu Mộc Diên mà thôi, vì vậy anh cố ý làm khó chúng.

“Chú này, chú biết điều gì được không vậy, suýt chút nữa chú đụng phải chúng cháu, cháu bắt cần nên mới làm rơi mắt kính, đáng ra chú phải bồi thường cho bọn cháu mới đúng chứ.” Nguyệt Nguyệt tức giận bĩu môi.

Shinh Trình Việt liếc mắt nhìn vũng nước dưới người tài xế rồi lại nhìn hai đứa trẻ.

“Hai cháu dọa tài xế của chú tè ra quần, ướt cả ghế ngồi rồi. Giá của ghế xe là 3 tỷ rưỡi.” Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói. Anh liếc nhìn đồng hồ, còn có một hội nghị quan trọng nữa, bây giờ anh không thể nói nhảm với hai đứa bé này được nữa.

Giây phút ấy, ánh mắt Viễn Đan cũng trở nên sâu thẳm, thêm chút long lanh, như thể đúc một khuôn ra với Thịnh Trình Việt.

“Này chú, kính của cháu là 35 tỷ!”

Còn dám đòi tiền anh à? Cậu nhóc nghĩ anh dễ bị lừa thế sao?

Thịnh Trình Việt nhướn mày theo thói quen. Anh nhìn Viễn Đan trước mặt, phản ứng của cậu nhóc này nhanh nhạy đấy. Cặp kính gẻ rách kia 3 triệu rưỡi cũng chẳng đáng, vậy mà còn đòi 35 tỷ cơ đấy? 35 tỷ đủ để nó mua một chiếc xe luôn rồi.

“Nếu đã vậy, chú mua lại cho cháu cặp kính khác giống hệt cái này, còn cháu phải đền cho chú một cái ghế xe y hệt cái này.” Thịnh Trình Việt tao nhã nhếch môi cười. Xe của anh chính là phiên bản giới hạn toàn quốc, anh thật muốn xem xem cậu nhóc này đi đâu tìm chiếc ghế xe y hệt cho anh.

Quả nhiên, sắc mặt Tiêu Viễn Đan khê thay đổi, đôi mắt lại u ám hơn. Nhìn chiếc xe đắt tiền này, cậu đắn đo cân nhắc.

“Được, cháu đền cho chú 3 tỷ rưỡi!”

Thịnh Trình Việt thật không ngờ cậu bé Viễn Đan này đột nhiên lại chịu đền tiền. Anh bất giác nhếch môi cười. Anh rất muốn biết Tiêu Mộc Diên yêu tiền như mạng kia sẽ đi đâu để kiếm 3 tỷ rưỡi cho con trai cô.

“Đây là nick Zalo của cháu, muốn tiền thì liên hệ Zalo. Viễn Đan vừa nói vừa lấy một cây bút trong túi áo ra, nhanh chóng viết lên tay mình một dãy số, sau đó gơ tay ra trước mặt Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt liếc mắt nhìn dãy số, càng ngày càng cảm thấy đứa trẻ này rất thú vị. Đứa bé này hoạt bát hơn con trai anh rất nhiều.

“Được, nhớ là phải đúng 3 tỷ rưỡi không được thiếu một đồng đấy.” Nói xong, anh ngênh ngang rời đi. Lúc rời đi, anh vẫn không nhận được mà nhìn ghế lái. Hài, xem ra anh phải đổi tài xế rồi. Lâm Phong tìm cho anh cái thứ gan thỏ để này ở đâu ra vậy chứ!

Nhìn bóng dáng chiếc xe thể thao đắt tiền đi xa, bàn tay nhỏ bé của Viễn Đan siết chặt. 3 tỷ rưỡi của cậu cứ vậy mà mất trắng ư. Thù này cậu nhớ kỹ rồi.

“Oa, em đẹp trai quá. Em tên là gì?” Đột nhiên một cô bé khoảng mười tuổi chạy đến trước mặt Viễn Đan, đôi mắt long lanh của cô nhìn cậu bé xinh đẹp như tranh vẽ trước mắt chăm chăm không chớp mắt.

Thấy có người tiếp cận cậu, mấy người phụ nữ vẫn đang nhìn chăm chăm Viễn Đan cũng lập tức chạy qua, có người còn gơ tay ra định sờ khuôn mặt xinh đẹp của cậu.

Trong chốc lát, ngày càng nhiều người vây quanh, tiếng khen ngợi Viễn Đan vang lên không ngớt.

“Em đẹp trai, cho chị hôn một cái được không?” Cô bé hỏi tên cậu lúc này ngại ngùng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

Viễn Đan liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt mọi người nhìn cậu sao đều vội vã mong đợi như thế. Phút chốc mồ hôi lạnh rịn ra trên trán cậu.

“Mọi người không được hôn, anh ấy là của tôi.” Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa gơ tay ra, giữ chặt lấy mặt Viễn Đan, ngay sau đó, cô bé cưỡng hôn Viễn Đan. Đây là lần đầu tiên cô cưỡng hôn Viễn Đan đấy. Ừm... Cảm giác cũng không tệ!

Lúc mọi người còn đang ngạc nhiên, Nguyệt Nguyệt lôi Viễn Đan bỏ chạy. Cô bé mười tuổi kia phút chốc sực tỉnh, buồn bã đuổi theo. Cô bé phát hiện ra mình yêu cậu bé đẹp trai kia từ ánh mắt đầu tiên rồi, cô nhất định phải đuổi được cậu. Phút chốc cả đám phụ nữ đều đuổi theo, bọn họ đều muốn bàn chuyện tảo hôn cho con gái mình và cậu nhóc đẹp trai này!

Tiêu Mộc Diên mua một đồng hồ ăn vè, đang định về nhà thì đột nhiên nhìn thấy đồng người như thế, lòng thầm thấy ngạc nhiên, tức khắc cũng đi theo.

Khi Tiêu Mộc Diên nhìn thấy hai đứa con của mình, cô bất giác trợn tròn mắt, sao nhiều người đuổi theo con cô thế.

Tiêu Mộc Diên vẫy một chiếc xe, bảo lái xe chạy đến trước mặt con mình, sau đó vẫy tay, hai đứa trẻ lập tức leo lên.

“Mami, mẹ đúng là anh hùng cứu mỹ nhân.” Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa nhào vào lòng Tiêu Mộc Diên. Dáng vẻ ấy hệt như công chúa nhỏ nhào vào lòng hoàng tử vậy.

Tiêu Mộc Diên nghe Nguyệt Nguyệt nói vậy, miệng cô hơi co giật. Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân cơ chứ, con gái cô học đâu ra câu thành ngữ này vậy?

“Nguyệt Nguyệt, ban này em cưỡng hôn anh, em phải chịu trách nhiệm với anh.” Viễn Đan nói ra câu nói khiến người ta giật mình, ngay cả tài xế đang lái xe cũng không nhận được mà quay đầu nhìn, còn vô thức nhìn đũng quần của Viễn Đan, một đứa trẻ còn hôi sữa như cậu bé này mà cũng đòi chịu trách nhiệm sao?

Sắc mặt của Tiêu Mộc Diên càng xấu hơn. Cả ngày nay con cô học được cái gì vậy chứ, đứa trẻ mới hơn sáu tuổi đã biết chịu trách nhiệm, nó bắt Nguyệt Nguyệt chịu trách nhiệm gì cơ chứ.

Nguyệt Nguyệt trốn vào lòng Tiêu Mộc Diên, không nói năng cũng không nhìn Viễn Đan, dù sao thì có chuyện gì cũng có mami lo cho hết.

“Viễn Đan, sau này không được nói như vậy nữa, biết chưa? Sao con chỉ đứng thứ hai trong bài kiểm tra đầu năm vậy?” Tiêu Mộc Diên đột nhiên hỏi, từ nhỏ đến lớn con trai cô chưa bao giờ xếp hạng hai cả?

Viễn Đan vừa nghe Tiêu Mộc Diên nhắc đến chuyện ở trường thì lập tức cảm thấy tức giận. Rõ ràng điểm số của cậu và Thịnh Tuấn Hạo bằng nhau, ấy vậy mà giáo viên chủ nhiệm lại thiên vị đến thế, để cho Thịnh Tuấn Hạo đứng hạng nhất, cậu hạng hai.

“Mami, con với Thịnh Tuấn Hạo đều đứng đầu ngang nhau đấy nhé, chỉ là cô chủ nhiệm để con xếp hạng hai thôi.” Cậu không hề kém cạnh Thịnh Tuấn Hạo chút nào.

Thịnh Tuấn Hạo? Tiêu Mộc Diên hơi nhíu mày, đột nhiên cô nhớ đến một chuyện quan trọng. Sáng nay Thịnh Tuấn Hạo vẫn đang bị cảm, không biết bây giờ đã khỏi chưa? Lòng cô chợt thấy lo lắng.

“Hai con về nhà trước đi, mami còn có chút việc phải làm!” Tiêu Mộc Diên đột nhiên nói, vừa nói vừa vẫy tay với tài xế, ý bảo tài xế dừng xe lại.

Nguyệt Nguyệt đang nằm trong lòng Tiêu Mộc Diên rõ ràng không muốn để cô đi, cô bé càng ôm cô chặt hơn.

Viễn Đan hiển nhiên cũng không muốn để Tiêu Mộc Diên rời đi.

“Mami, mẹ cứ vậy bỏ tụi con đi à, mẹ xem bọn con trai tài gái sắc, bị người ta bẻ đi mất thì làm sao?” Viễn Đan bĩu môi nói.

Tiêu Mộc Diên lại không nhìn được mà giật giật khóe môi. Thằng bé tưởng hai đứa là người yêu đấy à? Lại còn trai tài gái sắc nữa chứ, chi bằng nói luôn là tuấn nam ngọc nữ đi? Cũng không được, chúng chẳng qua chỉ là hai đứa con nít còn hơi sữa mà thôi.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Khế ước tình nhân một tháng

Tiêu Mộc Diên nhìn căn biệt thự nhà họ Thịnh trước mặt. Vốn dĩ cô chẳng muốn đến chút nào, nhưng trong đầu lại cứ nhớ tới Thịnh Tuấn Hạo, muốn đến thăm cậu nhưng lại không muốn gặp phải Thịnh Trình Việt. Cô do dự đứng trước cửa.

Thịnh Tuấn Hạo vừa về nhà. Lúc nhìn thấy Tiêu Mộc Diên đứng trước cửa, cậu rõ ràng không dám tin, lại dụi dụi mắt nhìn cẩn thận lần nữa, quả đúng là Di Diên của cậu.

“Di Diên!” Thịnh Tuấn Hạo vừa gọi vừa chạy như bay về phía Tiêu Mộc Diên, cậu có cảm giác kì lạ với Tiêu Mộc Diên, cảm giác ấy khiến cậu bất giác muốn đến gần cô hơn.

Tiêu Mộc Diên bỗng nhiên ngoảnh đầu, mà lúc này Thịnh Tuấn Hạo đã đến bên cạnh cô. Cô cười ha hả, ôm Thịnh Tuấn Hạo vào lòng.

“Con đã hết ốm chưa?” Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa giơ tay đặt lên trán Thịnh Tuấn Hạo, môi cô lập tức nở nụ cười. Không sốt nữa rồi, lòng cô cũng trở nên nhẹ nhõm.

Thật ra Thịnh Trình Việt đã về từ lâu, xe anh dừng lại ở chỗ cách đó không xa. Anh để ý đến hành động ban nãy của Tiêu Mộc Diên, giây phút nhìn thấy Tiêu Mộc Diên chạm vào trán Thịnh Tuấn Hạo, anh biết, cô thật lòng quan tâm đến con trai anh.

“Di Diên, chúng ta vào nhà đi.” Thịnh Tuấn Hạo kéo tay Tiêu Mộc Diên đi vào trong. Khó khăn lắm mới gặp được cô, cậu sẽ không dễ dàng để cô đi đâu!

Tiêu Mộc Diên lại do dự. Cô không muốn gặp Thịnh Trình Việt, không hề muốn chút nào, nhưng đứng trước ánh mắt khát khao của Thịnh Tuấn Hạo, cô lại mềm lòng.

“Di Diên còn có việc, hôm khác lại đến thăm Tuấn Hạo nhé!” cuối cùng Tiêu Mộc Diên vẫn không nhìn được mà nói, nói xong cô còn nhìn về phía khác, cô không muốn nhìn khuôn mặt thất vọng của Thịnh Tuấn Hạo.

Rõ ràng Thịnh Tuấn Hạo nắm tay Tiêu Mộc Diên chặt hơn.

“Dì Diên rất ghét bố cháu sao?” Thịnh Tuấn Hạo không nhịn được mà hỏi. Cậu có thể nhận ra Tiêu Mộc Diên không thích bố cậu.

Thịnh Trình Việt đang định lại gần, nghe thấy lời của Thịnh Tuấn Hạo, anh đột nhiên dừng bước, dường như rất muốn nghe đáp án của người phụ nữ này là gì? lúc này lòng anh dấy lên chút trông mong.

“Không phải ghét, nhưng cũng không thích.” Tiêu Mộc Diên không muốn làm tổn thương Thịnh Tuấn Hạo, thế nên chỉ đành nói như vậy, thật ra cô vô cùng vô cùng ghét Thịnh Trình Việt, hơn nữa còn rất hận anh.

Thịnh Trình Việt mím chặt đôi môi mỏng gọi cảm của mình, dường như không hài lòng lắm với cách nói này của Tiêu Mộc Diên. Người phụ nữ này lại dám nói không thích anh trước mặt con trai anh sao, mặt mũi anh để vào đâu được nữa?

Thịnh Tuấn Hạo vừa định mở miệng thì đột nhiên cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo sau lưng mình. Cậu nhìn ra phía sau theo phản xạ, ngay giây phút ấy, cậu cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt kia nữa.

Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng giật mình. Cô thật không ngờ mình vừa đến đây đã gặp ngay Thịnh Trình Việt – người đàn ông cô không muốn gặp nhất.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt, cuối cùng cô xoay người rời đi. Cô thật sự rất ghét Thịnh Trình Việt, không muốn nhìn thấy anh chút nào. Bây giờ Thịnh Tuấn Hạo đã ổn rồi, cô nên rời đi.

“Đội đã!” Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, mặc dù giọng anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng rõ ràng có thể nhận ra anh không hề tức giận khi gặp Tiêu Mộc Diên.

Tuy nhiên Tiêu Mộc Diên chẳng hề có ý định dừng lại. Anh ta là cái gì cơ chứ, dựa vào cái gì mà bảo cô dừng là cô phải dừng cơ chứ. Cô ngênh ngang đi qua Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt chỉ tao nhã nhếch môi cười, dường như anh cũng đã đoán ra được cô sẽ không đứng lại.

“Chẳng phải em cần tiền hay sao?” Quả nhiên, lời của Thịnh Trình Việt khiến bước chân của Tiêu Mộc Diên dừng lại. Sao anh ta biết cô cần tiền? Anh ta đang điều tra cô sao?

Thấy Tiêu Mộc Diên đứng lại, nụ cười trên môi Thịnh Trình Việt càng rộng thêm. Chỉ cần cô cần tiền thì sẽ có lúc cô cần nhờ đến anh.

“Chúng ta nói chuyện chút đi.” Tiêu Mộc Diên đột nhiên hạ thấp giọng nói. Muốn ba ra tù, 3 tỷ rưỡi đối với cô mà nói là một con số khổng lồ. Cô không thể có được số tiền lớn đến thế, vì vậy cô định tìm Thịnh Trình Việt thương lượng.

Thịnh Tuấn Hạo nghe thấy Tiêu Mộc Diên nói muốn nói chuyện với Thịnh Trình Việt, lòng thầm vui mừng. Không biết Dì Diên có yêu bố không nữa? Dì ấy là người phụ nữ đầu tiên bố đưa về nhà mà.

Trong phòng khách rộng lớn, Thịnh Trình Việt tao nhã ngồi trên sofa, hơi nghiêng người dựa vào sofa, đôi chân thon dài bắt chéo, dáng vẻ hơi lười biếng nhưng vẫn không mất đi vẻ cao quý.

Tiêu Mộc Diên gượng gạo ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh, bởi chiếc sofa này cách Thịnh Trình Việt xa nhất, có lẽ trong tiềm thức, cô cảm thấy sợ hãi Thịnh Trình Việt.

“Em muốn nói chuyện gì?” Thịnh Trình Việt biết rồi còn cố tình hỏi. Anh ta đương nhiên biết Tiêu Mộc Diên muốn hỏi chuyện gì. Nếu không phải là vì tiền, có lẽ cô sẽ không ngồi đây một mình với anh.

Tiêu Mộc Diên cắn răng. Cô muốn mượn tiền anh, nhưng lại không thể mở miệng, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Tôi nhớ tổng giám đốc Thịnh đã từng nói, nếu tôi cần tiền thì có thể đến tìm tổng giám đốc Thịnh.” Tiêu Mộc Diên lấy hết can đảm nói, nói xong lại cảm thấy hóa ra sau khi nói ra câu này mình lại nhẹ nhõm đến vậy.

“Ồ?” Thịnh Trình Việt hơi nhướn đôi lông mày đẹp của anh, dáng vẻ trầm ngâm như thể anh đang đắn đo suy nghĩ chuyện gì đó vậy.

“Nhưng chính tai tôi nghe thấy cô Tiêu rằng cô rất ghét đồng tiền dơ bẩn của tôi mà?” Đôi môi mỏng của anh đột nhiên hơi nhếch lên. Đúng vậy, anh sẽ không dễ dàng quên cô đã từng nói, cô chê những đồng tiền dơ bẩn của anh. Bây giờ nhớ lại, lời cô từng nói vẫn còn rõ ràng trong kí ức.

Tiêu Mộc Diên hơi ngây ngời, không ngờ Thịnh Trình Việt sẽ nói như vậy. Anh ta ấy vậy mà lại ghi thù với cô, một người đàn ông mà lại nhỏ nhen đến thế, chuyện ngày hôm ấy mà anh ta vẫn còn nhớ.

Phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh, bầu không khí yên tĩnh này khiến Tiêu Mộc Diên bất giác có cảm giác muốn chạy trốn vào trong rừng sâu, nhưng vì tiền, cô vẫn ở lại.

“Lúc ấy tôi hơi kích động, vì vậy nên mới nói năng không đúng, mong tổng giám đốc Thịnh không để bụng.” Tiêu Mộc Diên nhỏ giọng nói. Cô có chuyện muốn nhờ anh ta, thế nên cô đành phải nhẫn nhịn. Người biết thời biết thế mới là người thông minh.

Thịnh Trình Việt gật đầu đầy ẩn ý. Anh có vẻ khá hài lòng với câu trả lời của Tiêu Mộc Diên, nhưng anh không hề có ý định tha cho cô.

“Tôi đương nhiên sẽ không để bụng. Tôi nghe nói bố cô phải ngồi tù sáu năm, thật đúng là đáng thương, hình như nếu ông ấy muốn ra tù phải cần 3 tỷ rưỡi đúng không?” Thịnh Trình Việt bình tĩnh hỏi, trong mắt ánh lên chút đắc ý. Nhìn đáng vẻ người phụ nữ bướng bỉnh này nhờ giọng hạ mình với anh thật đúng là sáng khoái.

Tiêu Mộc Diên có thể nhận ra ý chế giễu trong lời nói của Thịnh Trình Việt, sự căm ghét Thịnh Trình Việt trong lòng càng nhiều thêm một chút.

“Đúng vậy, vì vậy tôi muốn mượn tiền của tổng giám đốc Thịnh. Chắc là 3 tỷ rưỡi này chẳng thấm là gì đối với tổng giám đốc Thịnh đâu nhỉ.” Tiêu Mộc Diên đột nhiên nói, lòng cũng dấy lên chút hi vọng. Mặc dù cô rất ghét anh ta, nhưng bây giờ cô cũng cần tiền của anh ta.

Thịnh Trình Việt nghịch chén trà trong tay, nghe Tiêu Mộc Diên nói vậy, anh hơi ngẩng đầu ngược mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đúng thật là 3 tỷ rưỡi chẳng thấm gì với tôi, nhưng vì sao tôi lại phải đưa cho em?”

Thịnh Trình Việt vừa nói vừa hơi nhếch môi cười, ngay cả khuôn mặt anh cũng toát lên ý cười.

Tay Tiêu Mộc Diên vẫn siết chặt. Cô biết ngay anh ta sẽ không cho cô mà, cô biết ngay là cô sẽ thất vọng mà. Ngay khi anh ta nói xong câu đó là cô đã biết cô sẽ không thể có được tiền từ Thịnh Trình Việt.

“Tôi biết rồi, làm phiền anh rồi, tổng giám đốc Thịnh!” Nói xong, Tiêu Mộc Diên tao nhã xoay người. Nếu anh ta đã không cho cô tiền, vậy thì cô cũng chẳng cần lãng phí thời gian với anh ta làm gì nữa.

“Thật ra tôi đưa tiền cho em cũng được thôi, nhưng tôi có một điều kiện!” Thịnh Trình Việt đột nhiên nói. Nói đến đây, anh nhẹ nhàng nhấp môi uống chén trà trên tay, độ ấm vừa phải, anh thích nhiệt độ như vậy.

Tiêu Mộc Diên vừa đi được vài bước thì lập tức xoay người lại vì câu nói của Thịnh Trình Việt, đôi mắt cô lại ánh lên niềm hi vọng. Anh ta chịu cho cô vay tiền ư?

“Điều kiện gì?” Rõ ràng giọng điệu nói chuyện của Tiêu Mộc Diên đã tốt hơn. Cô có tiền là có thể cứu bố cô rồi. Lòng cô bất giác vui mừng.

Thịnh Trình Việt đặt ly trà trong tay xuống, anh đột nhiên đứng dậy đến gần Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên hiển nhiên không ngờ rằng Thịnh Trình Việt lại đột ngột lại gần cô như thế. Cô vô thức lui về phía sau hai bước, giây phút này, cô bắt đầu thấy căng thẳng. Mãi đến khi gần Tiêu Mộc Diên trong gang tấc, Thịnh Trình Việt mới dừng lại.

Tiêu Mộc Diên gần như có thể ngửi được mùi trà chanh trên người Thịnh Trình Việt, rất thơm, nhưng lúc này nó lại khiến cô rất sợ hãi.

“Làm người tình của tôi, một tháng.” Anh thừa nhận rằng bây giờ anh rất hứng thú với cô, nhưng một tháng là đủ để khiến anh hết hứng với cô rồi, vì vậy anh dùng 3 tỷ rưỡi để mua cô một tháng.

Cái gì cơ? Tiêu Mộc Diên há hốc mồm, cuối cùng chẳng nói được câu nào, chỉ lui về phía sau mấy bước theo bản năng. Ngay giây phút ấy, mọi sự kỳ vọng của cô phút chốc dập tắt. Cô quật cường nhìn thẳng vào Thịnh Trình Việt.

“Nếu tổng giám đốc Thịnh thiếu phụ nữ thì có thể đến quán bar Luân Hâm, ở đó hẳn là có rất nhiều thiếu nữ mong được anh để mắt tới đấy.” Đúng thế, có lẽ những người phụ nữ kia sẽ vô lấy người đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai như anh đấy.

Thịnh Trình Việt vẫn lại gần Tiêu Mộc Diên. Người phụ nữ này bướng bỉnh như thế, thích nhanh mồm nhanh miệng. Anh ngửi thấy mùi hoa bách hợp trên người Tiêu Mộc Diên khiến anh bất giác nhớ đến đêm hôm ấy.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

“Tôi chỉ có hứng thú với em.” Thịnh Trình Việt nói.

“Rất xin lỗi, tôi chẳng hề có chút hứng thú nào với tổng giám đốc Thịnh cả.” Giọng điệu của Tiêu Mộc Diên rõ ràng hơi gượng gạo, còn mang thêm chút tức giận nữa. Cô muốn chạy trốn khỏi anh ta, nhưng sau lưng đã không còn đường lui nữa rồi, vì vậy cô chỉ có thể khiến mình trấn tĩnh hơn.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên trước mặt. Anh mỉm cười xấu xa, đột nhiên xoay người rời khỏi Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên thấy vụt một cái, cảm giác áp bức trên người lập tức biến mất, khiến cô bất giác thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Nếu đã như vậy thì em có thể đi được rồi, nhưng lần sau nếu em lại đến tìm tôi thì không dễ dàng như thế này nữa đâu.” Thịnh Trình Việt từ tốn nói. Anh thông dong ngồi trên ghế sofa, dường như đã đoán được Tiêu Mộc Diên sẽ đến tìm anh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô muốn bắt con trai tôi

Tiêu Mộc Diên chẳng hề do dự mà quay người, thậm chí cả câu cảm ơn cũng chẳng hề nói. Cô chắc chắn sẽ không nói mấy chuyện giao dịch thế này với anh nữa.

Thịnh Tuấn Hạo vẫn đứng trước cửa. Dường như cậu đã đoán trước Tiêu Mộc Diên sẽ thắng thường rồi khỏi đây. Sáng nay cậu ngủ quên mất, vì vậy mới để cô dễ dàng rời đi, nhưng bây giờ sẽ không vậy nữa.

“Di Diên!” Thịnh Tuấn Hạo nhẹ nhàng gọi. Cậu vừa nói vừa nở nụ cười xinh đẹp, nụ cười này khiến tâm trạng của Tiêu Mộc Diên khá hơn nhiều. Cái loại người đáng ghét như Thịnh Trình Việt sao lại có đứa con trai tuyệt vời đến vậy cơ chứ?

“Ừ, Tuấn Hạo đang đợi đi à?” Tiêu Mộc Diên nở một nụ cười, giờ tay xoa đầu Thịnh Tuấn Hạo. Đứa trẻ này bẩm sinh kiêu kì, lạnh lùng ngang ngược, quả thật giống hệt với tính cách của Thịnh Trình Việt, nhưng mỗi lần gặp cô, cậu bé luôn mỉm cười.

“Di Diên cho Tuấn Hạo ăn cơm được không, Tuấn Hạo đói rồi.” Thật ra trong nhà có bảo mẫu, có người giúp việc, nhưng cậu vẫn muốn ăn cơm Tiêu Mộc Diên nấu.

Tiêu Mộc Diên cười ôm Thịnh Tuấn Hạo vào lòng, thậm chí cô còn bế cậu lên.

Giây phút ấy, một cảm giác kỳ lạ bao trùm lấy Thịnh Tuấn Hạo. Giờ tay ôm lấy cổ Tiêu Mộc Diên khiến cậu cảm thấy hạnh phúc trong phút chốc. Cậu nở một nụ cười tươi tắn, nụ cười ấy say đắm lòng người hệt như một đóa hoa nở giữa mùa hạ.

Tiêu Mộc Diên ngắm nhìn nụ cười của Thịnh Tuấn Hạo, nhìn hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu, thậm chí còn có hai chiếc răng nanh nho nhỏ nữa. Thì ra Thịnh Tuấn Hạo cũng có dáng vẻ tỏa nắng như trẻ con thế này. Cô không nhận được mà hôn lên mặt Thịnh Tuấn Hạo một cái.

Thịnh Tuấn Hạo ôm Tiêu Mộc Diên, cứ ôm chặt như vậy, như thể cậu muốn tìm cảm giác người mẹ từ Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Trình Việt đi ra bắt gặp cảnh tượng trước mắt. Anh hơi híp mắt. Con trai anh cũng quá hòa hợp với Tiêu Mộc Diên đấy nhỉ, trước đây thằng bé chưa bao giờ để bất cứ ai lại gần mình, bây giờ lại để Tiêu Mộc Diên bế mình. Lòng anh phút chốc dậy lên cảm xúc kỳ lạ.

“Hay là con đến nhà dì, Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt đều đang ở nhà đấy. Dì phải về nhà nấu cơm cho hai đứa, hai đứa không giống cháu, nếu đi mà không về là chúng không có cơm mà ăn đâu.” Cuối cùng Tiêu Mộc Diên đành phải nói vậy. Hôm nay cô đến đây chỉ vì Thịnh Tuấn Hạo, nếu không phải vì cậu thì chắc chắn cô sẽ không bước vào đây nửa bước.

“Vậy nếu con cũng không cần những bảo mẫu và người giúp việc kia nữa, có phải Di Diên sẽ nấu cơm cho cháu không?” Ý của cậu rất rõ ràng, nếu cậu cho mấy người kia thôi việc thì cậu cũng không có cơm mà ăn rồi.

“Hay là dì đưa con đến nhà dì nhé, đến đó còn có thể chơi với Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt nữa.” Tiêu Mộc Diên cười nói, hoàn toàn chẳng để ý đến bóng người sau lưng mình. Cô luôn có cảm giác quyền uy đứa trẻ trước mặt này, cảm giác như với con đẻ của mình vậy.

“Được ạ, con...” Lời Thịnh Tuấn Hạo đột nhiên nghẹn lại, cậu tròn trừng mắt nhìn Thịnh Trình Việt trước mặt, không dám nói thêm câu nào nữa.

“Sau này không được gặp mấy người linh tinh thế này nữa.” Đôi môi mỏng của Thịnh Trình Việt khẽ nhếch lên. Sớm muộn gì thì con trai anh cũng sẽ bị người phụ nữ trước mặt này bán đi mất. Đứa trẻ có IQ cao như thế mà lại trở nên ngu ngốc sau khi gặp người phụ nữ ngu ngốc này.

Vừa nghe giọng điệu nói chuyện của Thịnh Trình Việt, Tiêu Mộc Diên liền giận dữ. Chết tiệt thật, dám nói cô là người vợ va vớ vẩn à? Cô đột ngột đặt Thịnh Tuấn Hạo trong lòng xuống đất, tức giận nhìn Thịnh Trình Việt.

“Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh có phải là người linh tinh không?” Tiêu Mộc Diên bỗng nhìn thẳng vào ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Thịnh Trình Việt, cô cảm thấy cả người anh ta đều toát ra sự lạnh lùng khiến cô có cảm giác chùn bước.

Thịnh Trình Việt đi đến trước mặt Tiêu Mộc Diên, đánh giá cô từ đầu đến chân lần nữa.

“Cô muốn bắt con trai tôi sao?” Thịnh Trình Việt không thèm để ý đến lời của Tiêu Mộc Diên mà nói thẳng vào chủ đề chính. Còn định lừa con trai anh đến nhà cô nữa chứ, cô đang âm mưu gì đây.

Cô nhận ra cô và cái tên Thịnh Trình Việt này thật chẳng còn lời nào để nói. Con mắt nào của anh ta thấy cô muốn bắt con trai anh ta đi vậy?

Tiêu Mộc Diên không muốn nói chuyện với anh, xoay người rời đi. Thôi bỏ đi, cô cũng lười chẳng buồn nói chuyện với anh ta, lãng phí notron thần kinh của cô.

“Di Diên, con đói rồi.” Thịnh Tuấn Hạo nhìn người đang xoay lưng rời đi là Tiêu Mộc Diên, yếu đuối nói, ánh mắt nhìn cô đáng thương biết bao.

Thịnh Trình Việt nhìn dáng vẻ đáng thương của Thịnh Tuấn Hạo, quả thật không còn lời nào để nói. Từ khi nào con trai anh lại phải xin xỏ người phụ nữ này vậy, hơn nữa dáng vẻ đáng thương như thể người làm bố là anh đang ngược đãi cậu bé vậy.

Tiêu Mộc Diên vốn đã hạ quyết tâm, nhưng sau khi nghe Thịnh Tuấn Hạo nói như vậy, cô lại mềm lòng. Bước chân cô hơi chững lại nhưng vẫn không quay đầu.

“Hôm khác đi mang ít đồ ăn đến cho con nhé.” Tiêu Mộc Diên nói xong thì thoải mái rời đi, chỉ có điều khuôn mặt cô thấp thoáng buồn rầu. thật ra cô cũng quyến luyến Thịnh Tuấn Hạo.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Tiêu Mộc Diên dần đi xa, khuôn mặt cậu khôi phục vẻ lạnh lùng, đó là sự băng giá ngàn năm cũng không thay đổi. Cậu chỉ gờ bó băng giá vì nụ cười của Tiêu Mộc Diên mà thôi. Cậu liếc mắt nhìn Thịnh Trình Việt, đi thẳng vào biệt thự.

Thịnh Trình Việt nhìn con trai mình, lòng đột nhiên dâng lên cảm giác phiền muộn. Con trai anh lớn vậy rồi, anh thật sự chẳng hiểu con mình chút nào. Anh chưa bao giờ biết con mình cần gì, nhưng bây giờ anh đã biết rồi. Con trai anh thích Tiêu Mộc Diên, hơn nữa còn vô cùng thích cô.

Lại nhìn bóng dáng đi xa dần của Tiêu Mộc Diên, khóe môi anh nhếch lên một nụ cười. Hóa ra con trai anh và anh có mắt nhìn khá giống nhau đấy nhỉ, anh cũng có hứng thú với người phụ nữ này.

Tiêu Mộc Diên tìm nhà bên ngoài, cô không muốn ở mãi trong nhà Trương Bản Bản. Dù sao thì đó cũng không phải là nhà của cô.

Lúc về đến biệt thự thì đã muộn lắm rồi. Cô cầm mấy tờ danh thiếp thuê nhà, dường như đang suy nghĩ xem nên đi đâu thì được.

Trương Bản Bản vừa trông thấy Tiêu Mộc Diên về thì lập tức chạy lại, còn làm quá kiểm tra toàn thân Tiêu Mộc Diên một lượt, dường như muốn xem xem cô có bị thương không.

Tiêu Mộc Diên bị Trương Bản Bản làm cho lúng túng, khó hiểu nhìn cô.

“Mộc Diên, cậu không sao chứ, cậu làm mình lo chết đi được, sao muộn thế này mới về nhà, điện thoại cũng không gọi được.” Khuôn mặt Trương Bản Bản lộ rõ vẻ trách cứ. Con bé này ra ngoài còn tắt máy, bây giờ cô mà không quay lại thì Trương Bản Bản định đi báo cảnh sát rồi.

Tiêu Mộc Diên ngạc nhiên, lúc này mới lấy điện thoại ra, quả nhiên đã tắt máy rồi. Cô cười tỏ ý xin lỗi.

“Điện thoại hết pin tự động sập nguồn rồi.” Tiêu Mộc Diên mỉm cười nói. Trước đây lúc ở nước ngoài cô thường xuyên quên mang điện thoại, cô còn nhớ lúc đó, để giữ liên lạc với cô, Âu Lâm Phong còn mua cả điện thoại cho con cô nữa.

Đột nhiên nhớ đến Âu Lâm Phong, từ khi về nước đến nay cô chưa từng liên lạc lại với anh. Đã quen anh cảm rằm bên tai, giờ yên ắng quá tai cô lại không quen sao?

“Cậu... Hai, biết nói cậu thế nào bây giờ? Cậu không biết mình lo lắng cho cậu sao?” Trương Bản Bản vẫn bắt mắt nói. Cô gờ tay dúi dúi đầu Tiêu Mộc Diên, nói.

Tiêu Mộc Diên nhìn Trương Bản Bản, cô ấy đang lo lắng cho cô ư? Chỉ một câu nói vô tâm của cô ấy nhưng lại khiến Tiêu Mộc Diên rung động, khiến nơi yếu mềm nhất trong lòng cô đột nhiên dâng lên sự cảm động.

“Cảm ơn cậu, Bản Bản, có một người bạn như cậu thật tốt biết bao.” Tiêu Mộc Diên thật lòng nói.

Ha ha. Trương Bản Bản bật cười, dáng vẻ ấy như đang nói rằng, cậu biết mình tốt với cậu là được rồi.

“Ngày mai anh mình về rồi, bay lúc sáu giờ rưỡi chiều, lúc đó cậu tan ca rồi, chúng ta cùng đi nhé.” Thật ra Trương Bản Bản đã nói với Trương Văn Doanh chuyện Tiêu Mộc Diên trở về từ lâu, mà Trương Văn Doanh cũng vì Tiêu Mộc Diên nên mới về sớm hơn dự tính. Đường nhiên những chuyện này Tiêu Mộc Diên đều không biết.

“Anh ấy sắp về rồi ư?” Mắt Tiêu Mộc Diên ánh lên vẻ ngạc nhiên, cô bắt gặp nhớ đến khuôn mặt đẹp trai của Trương Văn Doanh – chàng trai hoạt bát như ánh mặt trời. Đã sáu năm trôi qua rồi, hẳn là bây giờ anh đã trở thành một người đàn ông trưởng thành rồi nhỉ. Tiêu Mộc Diên trầm nghĩ.

Cô gặp anh rồi thì phải làm sao để đối mặt với anh đây? Sáu năm trước, cô có thai nên không từ mà biệt, sáu năm sau, gặp lại nhau, sẽ là cảnh tượng như thế nào đây?

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

“Đúng vậy, mình nói với anh mình cậu cũng ở đây, anh mình vui lắm đấy. Anh ấy vẫn yêu cậu như xưa.” Trương Bản Bản nói thẳng.

Tiêu Mộc Diên ngạc nhiên nhìn Trương Bản Bản. Câu nói ấy của Trương Bản Bản khiến cô kinh ngạc mất lúc lâu vẫn không bình thường lại được. Anh ấy vẫn yêu cô như sáu năm trước, điều này là thật sao?

“Bản Bản, cậu đang đùa gì vậy? Mình đã có hai đứa con rồi, anh ấy ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ tìm được người phụ nữ khác phù hợp với anh ấy hơn.” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói. Nếu sáu năm trước hai người không có cơ hội ở bên nhau, vậy thì cô chẳng còn hi vọng gì với anh nữa, dù cho sáu năm trước cô cũng có tình cảm như thế với anh.

Trương Bản Bản ôm Tiêu Mộc Diên vào lòng, cười hi hi nói thầm bên tai Tiêu Mộc Diên.

“Minh cứ thích cậu làm chị dâu mình đây.” Anh trai cô thích Tiêu Mộc Diên đến thế, gặp lại lần nữa, chắc chắn anh ấy sẽ không buông tay đâu.

Tiêu Mộc Diên cứng người để mặc cho Trương Bản Bản ôm, lòng cô rối như tơ vò.

Về đến phòng, lúc này tay cô vẫn cầm chặt mấy tờ danh thiếp, bây giờ cô hạ quyết tâm phải ra ngoài ở rồi, cô không thể tưởng tượng đến cảnh sống chung dưới một mái nhà với Trương Vân Doanh. Nghĩ đến ánh mắt thâm tình của anh, nỗi đau khổ khi bị cô từ chối, lòng cô không hiểu sao hơi run rẩy.

Nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say trên giường, môi cô nhoẻn cười, bây giờ chỉ có hai con mới khiến cô cười được thôi.

Đến trước mặt hai đứa, cô hôn lên trán mỗi bé một nụ hôn chúc ngủ ngon, sau đó quay về phòng mình.

Cô trần trọc, biết trước một đêm không ngủ.

Tuy nhiên sau khi Tiêu Mộc Diên rời đi, Tiêu Viễn Đan mở mắt, lấy điện thoại của cậu vào Zalo, quả nhiên có người gửi yêu cầu kết bạn Zalo với cậu.

“Tính gà của chú hại thật đấy nhì (Trí nhớ của chú tốt thật đấy nhì), chỉ nhìn một lần mà đã nhớ rồi.” Cậu gửi tin nhắn cho người bên kia.

Thịnh Trình Việt nhìn chữ cậu bấm sai, không nhận được giật giật khóe môi. Nếu không phải biết cậu còn nhỏ không nhận được nhiều mật chữ thì anh chắc chắn sẽ cho rằng đứa nhóc này có ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thỏa thuận tình yêu

“Trí nhớ của chú tất nhiên là rất tốt, cháu đưa tiền của chú cho chú thế nào đây?” Thịnh Trình Việt cười nói.

“Sao chú có thể yêu tiền như mạng thế, đúng là trời sinh một cặp với mami cháu.”

Tiêu Viễn Đan dường như cũng không vội đưa tiền cho Thịnh Trình Việt. Cậu muốn nói chuyện với anh thêm lúc nữa.

Thịnh Trình Việt nhìn tên trước mặt, nhất thời cạn lời, cậu nhóc này nói anh với mẹ nó yêu tiền như mạng sống, lại còn trời sinh một cặp? Anh như vậy sao? Anh chỉ là muốn em xem cậu nhóc này trả tiền cho anh thế nào mà thôi.

“Này nhóc, có phải là cháu không có tiền không.”

Thịnh Trình Việt khiêu khích, cậu nhóc này thật thú vị.

“Chú à, chú dùng chiêu khích tướng cũng không có tác dụng gì đây, cháu chỉ muốn biết sao chú lại giống cháu vậy?”

Tiêu Viễn Đan rất hiếu kỳ với điều này, không những Thịnh Trình Việt giống cậu, mà ngay cả Thịnh Tuấn Hạo cũng rất giống cậu.

Thịnh Trình Việt sững lại một lúc, anh phát hiện ra phản ứng tư duy của cậu nhóc này rất nhanh, anh càng ngày càng hiếu kỳ muốn biết chồng Tiêu Mộc Diên là ai.

“Cái này phải đi hỏi mami cháu, chú cũng không biết, bố cháu làm cái gì thế?”

Thịnh Thái Vũ lại hỏi.

Nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng, lúc anh tưởng rằng cậu nhóc này ngủ rồi, định bỏ cuộc thì Tiêu Viễn Đan lại đưa ra thông tin.

“Cháu không có bố.”

Chỉ mấy chữ vừa đơn giản, vừa rõ ràng như thế lại khiến tim của Thịnh Trình Việt bỗng nhiên run lên, vừa nãy cậu nhóc này im lặng nhất định là đang đau lòng đây. Trong đầu anh bất giác nhớ tới Tiêu Mộc Diên, cô kiên cường như thế, muốn bảo vệ cơ thể mình như thế, chẳng lẽ không phải vì bố đứa bé sao? Tại sao cô không nói bố đứa bé là ai?

“Chú à, cháu đưa cổ phiếu của cháu cho chú nhé, bây giờ đổi ra cũng được khoảng 3,5 tỷ rồi đó!” Vừa nói cậu gửi cho Thịnh Trình Việt một xấp gì đó, đều liên quan đến cổ phiếu của cậu.

Sắc mặt của Thịnh Trình Việt bỗng nhiên thay đổi, cậu nhỏ như vậy thế mà biết chơi cổ phiếu, anh có dự cảm cậu bé này nhất định là nhân tài trong giới kinh doanh, anh nhìn vào màn hình điện thoại, trong lòng càng thêm hiếu kỳ cậu bé này là con ai, là ai có thể khiến Tiêu Mộc Diên sinh một đứa tài giỏi, lanh lợi thế này.

Lúc Thịnh Trình Việt định hỏi thêm thì thấy ảnh đại diện của Tiêu Viêm Vũ đã đổi thành màu xám, anh nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện của cậu, nhìn rất lâu.

.....

Sáng sớm, Tiêu Á Viêm vừa mở mắt đã hết hồn, đáng chết, 7 giờ 40 phút, muộn làm rồi.

Cô vội vàng mặc quần áo, cầm túi xách chạy nhanh ra ngoài, lúc này Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan cũng vừa dậy.

“Mami, mẹ không đưa chúng con đi học à?”

Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa định chạy đến trước mặt Tiêu Á Viêm để ôm cô.

“Mami đi trước đây, để đi Bán Bán đưa bọn con đi nhé.”

Dứt lời, Tiêu Á Viêm nhanh nhanh chóng chóng chạy ra ngoài.

Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt nhìn nhau một cái rồi mới nhìn đồng hồ trên tường.

“Ài, em quên mất, hôm qua em nghịch đồng hồ, hình như là chỉnh nhanh lên 1 tiếng.”

Nguyệt Nguyệt bỗng nói, nhớ đến vừa nãy Tiêu Á Viêm chạy ra ngoài như lửa cháy đến nơi vậy, trong lòng cô bé có chút lo lắng.

Viễn Đan trừng mắt nhìn Nguyệt Nguyệt, cô nhóc này làm việc gì cũng không nghĩ tới hậu quả, y như mami vậy.

Tiêu Á Viêm chạy ra ngoài, không đi xe bus mà bắt taxi đến công ty, lần này chắc không muộn được, Thịnh Trình Việt đang nhằm vào cô, không biết đi muộn sẽ trừ mất bao nhiêu tiền thưởng đây?

Sau khi Tiêu Viêm Á nhanh nhanh chóng chóng đến công ty, cô mới kinh ngạc phát hiện ra rằng trong công ty ngoài mấy anh bảo vệ ra thì chẳng có người nào cả, cô ngạc nhiên, chẳng lẽ hôm nay được nghỉ? Nhưng chẳng có ai thông báo cho cô biết cả?

Cũng may lúc này chuông điện thoại của cô reo lên.

“Xin hỏi cô là người nhà của Tiêu Lâm à?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh nhạt, không có hơi ấm.

“Vâng!”

Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, mới sáng ngày ra gọi điện thoại cho cô có chuyện gì? Chẳng lẽ bố muốn tìm cô?

“Bố cô bị viêm ruột thừa cấp tính, cần phải làm phẫu thuật ngay, vì ở trong tù nên mọi người không được tới thăm, cô cần phải thanh toán trước 700 triệu.”

Vẫn là giọng nói lạnh nhạt, không cảm xúc.

Lòng Tiêu Mộc Diên trầm xuống, bố bị bệnh rồi, 700 triệu? Bây giờ trong tay cô chỉ có 350 triệu, 350 triệu còn lại, cô đi đâu lấy đây.

“Được, bây giờ tôi đi gom tiền, lát nữa sẽ mang tới cho các anh.”

Tiêu Mộc Diên nắm chặt điện thoại, bất giác run lên. Sao lại thành ra thế này, hôm qua cô đến thăm bố vẫn còn khỏe mạnh mà.

Gác máy, Tiêu Mộc Diên nhất thời không biết bản thân nên làm thế nào, Trương Bán Bán đã giúp cô nhiều quá rồi, cô không muốn mượn tiền của cô ấy nữa, hơn nữa bố đang bị bệnh thế này sao có thể ở trong tù được? Cô muốn đưa bố ra ngoài.

Lúc này, trong đầu cô bỗng lóe lên một người, Thịnh Trình Việt, bất giác cô nhớ đến điều kiện mà Thịnh Trình Việt đưa ra, cô cười khổ, nếu muốn cứu bố thì đành phải làm như vậy sao?

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, sau đó thả lỏng, rồi lại nắm chặt, cuối cùng cô vẫn ấn nút gọi cho Thịnh Trình Việt, lúc đó chuông cô dường như còn tưởng tượng ra bộ dáng cười cợt, chế giễu cô của anh. Nhưng vì tiền, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Lúc này Thịnh Trình Việt đang trên đường đến công ty, điện thoại đột nhiên reo lên, vốn dĩ anh không định nghe máy nhưng vừa nhìn thấy số của Tiêu Mộc Diên, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bắt máy.

“Alo”.

Anh có dự cảm rằng, Tiêu Á Viêm không thể nào vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho anh, trừ khi là có việc cần nhờ đến anh.

Cô vẫn nắm chặt điện thoại, răng cắn đôi môi tái chột, như đang cực lực chịu đựng gì đó?

“Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây!”

Đã bắt máy vậy mà lâu như vậy rồi cô vẫn không lên tiếng, anh không vui, nhưng đồng thời anh cảm nhận được gì đó, chắc hẳn chuyện cô gặp phải rất khó mở lời, nghĩ đến đây, khóe miệng anh bỗng nhấc lên.

“Đợi đã.”

Tiêu Mộc Diên nhanh chóng lên tiếng, trong lòng bỗng thấy căng thẳng.

“Tôi đồng ý với điều kiện anh đưa ra ngày hôm đó, làm người yêu của anh một tháng, đưa cho tôi 3,5 tỷ!”

Giọng của cô rất nhỏ, rất nhẹ, ẩn sâu trong đó là sự nhục nhã, hôm qua cô còn cao giọng nói không đồng ý, vậy mà hôm nay bản thân lại chủ động đến nhờ vả, giây phút này ngay cả cô còn thấy coi thường chính mình nữa là.

Ồ? Thịnh Trình Việt khẽ nhướn mày, nụ cười trên môi càng ngày càng đậm.

“Tôi nhớ tôi đã từng nói, nếu cô lại đến tìm tôi, thì chuyện không dễ dàng như thế nữa!”

Anh không nhanh, không chậm đáp lại, lúc này xe anh đã vào công ty, lọt vào tầm mắt anh chính là bóng dáng nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tiêu Mộc Diên.

Trong lòng cô khẽ động, một dự cảm không lành bỗng lướt qua trong đầu cô. Lúc này, đôi mắt hoảng loạn của cô đang phải đối diện với Thịnh Trình Việt vừa xuống xe.

Bóng dáng anh to lớn mà đẹp đẽ, ánh mặt trời yếu ớt chiếu lên người anh khiến toàn thân anh như phát sáng, nhìn từ xa giống như một vị hoàng tử bước ra từ tranh.

“Đến phòng làm việc của tôi in hợp đồng, ký thỏa thuận tình yêu, tất nhiên trước khi ký hợp đồng cô có quyền nuốt lời.”

Thịnh Trình Việt đi qua người Tiêu Mộc Diên, để lại cho cô một bóng lưng thẳng tắp.

Tiêu Mộc Diên cắn răng, yên tĩnh nhìn bóng lưng của Thịnh Trình Việt, cuối cùng cô đành phải đi theo anh, đời này của cô đã có nhiều vết nhơ rồi, giờ có thêm một chút cũng có sao?

Vào trong phòng làm việc, Thịnh Trình Việt ung dung ngồi trên ghế tổng giám đốc, Tiêu Mộc Diên đứng trước mặt anh, không khí như vậy khiến cô thấy sợ hãi.

“Đây là hợp đồng, nếu cô thấy hợp lý thì có thể ký ngay bây giờ.”

Lúc đang nói chuyện trên tay anh đã cầm mấy bản hợp đồng.

Cô cũng không có nhận lấy hợp đồng mà nhìn thẳng anh, trên đó viết gì cũng không còn quan trọng nữa rồi? không phải anh muốn cô làm tình nhân 1 tháng sao? Nếu đã như thế thì còn có gì để xem nữa?

“Có thể trả trước một ít được không?”

Tiêu Mộc Diên một lần nữa hỏi lại, chỗ bố cô bây giờ rất cần tiền, cô phải đóng trước 700 triệu.

Thịnh Trình Việt nhướn mày, cô gái này quả nhiên là gặp phải chuyện hệ trọng gì đó, chẳng trách bây giờ gấp gấp đến tìm anh như vậy, trong đầu anh bất giác nhớ đến số tiền của con trai cô, nếu cô biết con trai mình biết kiếm tiền như thế liệu cô còn đến tìm anh không? Tất nhiên anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô những chuyện này.

“Được, sau khi ký hợp đồng, tôi sẽ trả trước cho em 3.5 tỷ.”

Thịnh Trình Việt thấy sắc mặt cô dần dần trở nên tái nhợt, khóe miệng của anh khẽ cong lên.

Cô run run cầm lấy bản hợp đồng từ tay anh, cô không có nhìn lấy một cái, trực tiếp ký tên mình, chỉ một tháng thôi mà, cô cứ xem như mình bị chó cắn một tháng đi.

Sau khi ký xong hợp đồng, cô lại đưa vào tay anh, nét mặt coi thường cái chết.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Thịnh Trình Việt thấy biểu cảm của cô, con người thâm sâu khó lường xoẹt qua một tia phức tạp, sao cô lại có biểu cảm như đang lao vào chiến trường vậy. Sau khi anh nhận tập tài liệu trong tay cô, trên mặt lộ ra một nụ cười hiểm hoi.

“Được, bắt đầu từ ngày hôm nay, em chính là người tình của tôi.”

Anh phe phẩy tài liệu trong tay đắc ý nói, cuối cùng cô cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay anh, thứ mà anh muốn đạt được từ trước tới nay không bao giờ để bị vượt mặt, phụ nữ cũng như vậy.

Con mắt to tròn, đen láy của cô nhìn chăm chăm anh, không phải nói là người yêu sao? Sao chớp mắt một cái đã biến thành tình nhân rồi, thân phận rõ ràng là thấp hơn một bậc.

“Có thể đưa tiền cho tôi chưa?”

Bây giờ cô không muốn phí lời với anh nữa, cô chỉ muốn cầm tiền đi cứu bố thôi.

Thịnh Trình Việt ngoắc ngoắc tay với Tiêu Mộc Diên, trong con ngươi mị hoặc của anh lướt qua một suy nghĩ.

Cô nhìn anh, cô không muốn đến gần bên anh, nhưng vì tiền, cô không thể không lại gần, trước mặt anh cô sống thật hèn mọn, thấp kém.

“Xin hỏi, tổng giám đốc Thịnh muốn giao việc gì ạ?”

Cô bước đến gần anh mấy bước, dừng lại trước bàn làm việc, nhìn anh, anh có thể thấy cô hèn mọn, nhưng cô không thể hạ thấp giá trị bản thân, vì thế nhìn thẳng anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sự khó xử của cô

“Trước khi trả tiền, có phải tôi nên thử nghiệm trước không?”

Thịnh Trình Việt vừa nói vừa đánh giá cơ thể của Tiêu Mộc Diên, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên người cô, khiến anh bất giác nhớ đến tối hôm đó.

Cô lùi lại một bước theo bản năng, người đàn ông này là một tên cuồng động dục sao? Lúc nào ở đâu cũng có thể động dục được.

“Không phải tổng giám đốc Thịnh đã thử nghiệm rồi sao? Chính là tối đó đó.”

Tiêu Mộc Diên bình tĩnh nói, nhưng trong lòng thầm mắng Thịnh Trình Việt mấy trăm lần, người đàn ông này chính là một tên bỉ ổi cuồng sắc.

“Ồ...” Anh kéo dài giọng, bộ dáng như kiểu đã quên chuyện đó, được cô nhắc lại anh mới nhớ ra.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, anh phản ứng mạnh như vậy để làm gì? Rõ ràng là cố ý khiến cô khó xử.

Cũng may điện thoại anh reo lên, anh nhìn cuộc gọi đến, ung dung đứng dậy.

“Lát nữa em có thể đến chỗ thư ký thanh toán trước 3.5 tỷ, buổi tối đến quán bar Charm Night tìm tôi.”

Nói xong, anh ung dung rời đi, tất nhiên là cầm theo bản hợp đồng mà Tiêu Mộc Diên đã ký, khoe môi kềm theo ý cười, lấy được bản hợp đồng này dường như anh còn vui hơn kiếm được mấy nghìn tỷ đồng vậy.

Tiêu Mộc Diên nhìn bóng dáng dần dần khuất xa, trong lòng cô bỗng thấy mờ lung, cô cố nặn ra một nụ cười khổ sở, một lần nữa cô lại vì tiền mà bán rẻ thân xác, bán đi sự hèn mọn, và cao ngạo của bản thân.

Sau khi đưa tiền cho quân sự trại giam, cô muốn đến thăm ba nhưng bị ngăn lại, cô chỉ còn cách thất vọng trở về, vừa nhớ đến lời mà Thịnh Trình Việt nói lúc sắp rời đi, lòng cô bất giác thấy lo lắng, bất an, sợ hãi, đời này cô không thể trong sạch, sạch sẽ được nữa rồi.

Buổi tối trăng thanh gió mát, trong phòng VIP quán bar Charm Night, quần áo lộn xộn vương đầy trên đất, trong phòng tràn ngập hơi thở ám muội. Tiêu Mộc Diên lặng lẽ đứng ở cửa, lạnh nhạt nhìn tất cả, đây là mục đích mà Thịnh Trình Việt muốn cô đi tìm anh ta sao? Cô nhớ cô đã từng nói với anh, cho dù anh có lên giường với người khác trước mặt cô thì cô cũng không hề để ý, bây giờ anh làm như vậy là để kiểm nghiệm lời cô đã nói hay sao?

Cô vốn cho rằng bản thân thật sự không mấy may để ý nhưng nhìn thấy cảnh này diễn ra ngay trước mắt, lòng cô bỗng nhiên thay đổi, nghĩ đến chuyện người đàn ông này vừa làm chuyện đó với người khác rồi lại làm với cô, cảm giác không thoải mái càng ngày càng tăng.

Cửa đột nhiên mở ra.

Lúc người phụ nữ nằm dưới người Thịnh Trình Việt nhìn thấy Tiêu Mộc Diên, cô ta không trốn tránh, che đậy cơ thể mà ngược lại âm thành càng lớn,

trong mắt xoẹt qua tia đắc ý.

Tiêu Mộc Diên không có nhìn người phụ nữ trong lòng Thịnh Trình Việt, mà nhìn thẳng anh.

“Tổng giám đốc Thịnh, tôi đến rồi.”

Bây giờ xem như cô đã rõ, anh bảo cô đến đây để khiến cô khó xử.

Thịnh Trình Việt tà ác cong khóe môi, không có đẩy người phụ nữ dưới thân mình ra, nhưng quay đầu lại nhìn cô.

“Để em học hỏi làm thế nào để tôi thấy vui?”

Dưới ánh đèn mờ ảo không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh.

“Tôi nghĩ tôi không cần học đâu, không phải ngày hôm đó tổng giám đốc Thịnh chơi rất vui sao?”

Tiêu Mộc Diên không biết vì sao mình lại nói như vậy, nhưng nhìn thấy Thịnh Trình Việt cũng với người phụ nữ khác thân mật ngay trước mặt mình, trong lòng cô cảm thấy vô cùng không thoải mái, hoặc có lẽ là vì người đàn ông này đã chiếm hữu được cô, rõ ràng biết chỉ là tình một đêm nhưng ít nhiều cô vẫn cảm thấy uất ức.

Thịnh Trình Việt khẽ nhướn mày, rồi đứng dậy, quần áo anh không hề lộn xộn, xộc xệch, quần áo vương vãi trên mặt đất đều là của người phụ nữ đang nằm trên giường kia, anh chỉ là muốn thấy bộ dáng này của Tiêu Mộc Diên mà thôi, kết quả anh rất hài lòng.

“Em đang ghen?”

Anh ưu nhã bước đến trước mặt cô, đây là lần thứ hai anh hỏi cô như vậy anh còn nhớ lần thứ nhất anh hỏi cô, cô đã từng nói, cho dù anh có lên giường với người phụ nữ khác trước mặt cô, cô cũng không hề để ý, vì vậy vừa nãy anh lại hỏi cô lần nữa.

Tiêu Mộc Diên sững người, cô biết ý tứ trong lời nói của anh, cô nhìn người phụ nữ bên cạnh, không thể nói được dư vị trong lòng cô lúc này là gì.

“Nếu tổng giám đốc Thịnh có thể bảo đảm rằng sau khi động vào người phụ nữ khác không động đến tôi nữa, vậy thì tôi chắc chắn sẽ không so đo, còn nếu anh động vào người phụ nữ khác rồi còn đến tìm tôi, thì tôi sợ bản, sợ bị nhiễm bệnh.”

Cô thành thật trả lời, sự thật chính là như vậy, cô không ghen, mà cô chủ không bằng lòng cùng người phụ nữ khác dùng chung một người đàn ông.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt bỗng chốc trở nên xanh tím, tốt lắm, người phụ nữ này thế mà lại chê anh bản, hơn nữa còn sợ bị nhiễm bệnh, nếu đã như thế thì anh bản cho cô xem.

Anh bỗng nhiên tiến lại gần cô, anh nhào người tới, trước lúc cô không kịp phản ứng, bờ môi quyến rũ của anh đã hôn lên môi cô.

Tay cô ghì chặt lên ngực anh, hương chanh đặc trưng phảng phất nơi cánh mũi khiến cô sững sờ, trên mặt nhanh chóng lộ ra tia hoảng loạn. Người phụ nữ đang nằm trên giường kia thật ra còn muốn nói gì đó, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thịnh Trình Việt cô ta đành nhặt quần áo vương vãi trên đất chuồn mất, cô ta biết rõ đắc tội với anh sẽ có hậu quả thế nào.

Thịnh Trình Việt không để ý Tiêu Mộc Diên đang vùng vẫy, ôm lấy cô, ném lên giường.

Cô tiếp xúc với chiếc giường mềm mại, bèn nảy người lên theo phản xạ có điều kiện, cô nhắc người nhưng anh đã bỏ nhào tới.

“Nhớ rõ thân phận của em!”

Thịnh Trình Việt ngang ngược nói, anh ghì chặt lấy bàn tay đang phản kháng, hôn cô thật mạnh.

Tiêu Mộc Diên ngừng lại, nhưng trong đầu cô bỗng nhiên nhớ lại cảnh vừa nãy, phút trước trên giường này còn có một người phụ nữ khác, phút sau anh lại ôm một người phụ nữ khác nữa vào lòng.

Nghĩ đến đây trên mặt cô tràn đầy phẫn nộ, cô thật sự cảm thấy nơi này rất bản, bản đến nỗi cô thấy buồn nôn.

Thấy biểu cảm của cô, sắc mặt Thịnh Trình Việt càng ngày càng đen, lẽ nào cô ghê tởm anh chạm vào người mình như vậy sao, biểu cảm trên mặt cô là có ý gì?

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Từ trước tới nay không có người phụ nữ nào dám có biểu cảm như vậy trước mặt anh, cô đang coi thường quyền uy của anh, khiến anh càng tức giận.

“Tổng giám đốc Thịnh, tôi buồn nôn!”

Tiêu Mộc Diên đột nhiên lên tiếng, trong lúc cô đang nói, dạ dày cuộn lên từng đợt, cũng may buổi tối cô chưa có ăn gì, chỉ là nôn khan vài cái, cũng không nôn ra được gì.

Thịnh Trình Việt như bị người ta dội cho gáo nước lạnh, sắc mặt lúc xanh lúc tím, đáng chết, người phụ nữ này lại ghê tởm anh đến mức buồn nôn. Tất cả dục vọng ngay lập tức đều bị dập tắt.

“Người yêu như cô không đạt tiêu chuẩn, hợp đồng bị hủy bỏ!”

Thịnh Trình Việt lạnh lùng đứng dậy, trong lòng cực kỳ khó chịu, thứ nhất anh lại bị một người phụ nữ nói bần, hơn nữa anh muốn ngủ cùng cô, cô lại ghê tởm đến buồn nôn.

Tiêu Mộc Diên vỗ ngực, thờ ơ, như vậy mới giảm cảm giác trào ngược dạ dày. Cô cũng đứng dậy theo, hợp đồng không thể hủy bỏ, bây giờ cô nhất định phải cầm được tiền, cô không thể để bỏ mình chịu khổ trong tù được.

“Xin lỗi, vừa nãy là lỗi của tôi, nếu có thể tôi muốn đổi phòng khác được không?”

Tiêu Mộc Diên vội đáp, cô thật sự không thể chịu đựng cùng người phụ nữ khác hầu hạ một người đàn ông trên cùng một chiếc giường, cô sẽ suy sụp mất.

“Đổi phòng?”

Bỗng nhiên Thịnh Trình Việt nhớ đến chuyện vừa nãy, hóa ra cô để ý đến chuyện vừa nãy? Vậy có phải đồng nghĩa với việc cô để tâm đến anh không? Nghĩ đến đây anh bất giác giương lên ý cười, người vừa giàu có vừa đẹp trai như anh, bất kỳ người phụ nào cũng không thể miễn dịch với anh, giống như Tiêu Mộc Diên vậy.

“Bây giờ tôi không có hứng.”

Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, còn tỏa sự lạnh lùng, dường như anh đã quyết định hủy bỏ hợp đồng vậy.

Tiêu Mộc Diên cắn răng, khó khăn lắm cô mới lấy được hợp đồng, làm sao có thể nói hủy là hủy được chứ? Tuyệt đối không được.

“Tôi có thể khiến tổng giám đốc Thịnh có hứng.”

Cô lấy hết dũng khí nói, nói xong dường như cảm nhận được ý tứ trong lời nói vừa nãy, gương mặt nhỏ nhắn của cô bất giác đỏ lên.

“Thật sao? Cô thật sự có thể khiến tôi có hứng?”

Thịnh Trình Việt vừa nói vừa đánh giá toàn thân cô một lượt, không nhìn không biết, vừa nhìn thật sự là giật mình, vừa nãy anh thật sự không có chú ý đến người phụ nữ này, nếu không thì sao anh lại có thể không phát hiện ra cô lại ăn mặc gợi cảm thế này. Áo bó sát để lộ ra đường cong mềm mại, tinh tế của cô.

Kết hợp với gương mặt tinh tế nhỏ nhắn này, lúc cô đến còn trang điểm nhẹ, chỉ kẻ mắt màu vàng kẻ lên đôi mắt trong veo như nước của cô khiến người ta không nhìn ra mắt cô to hay nhỏ, đôi lông mi cong vút chớp chớp, khiến cô trông càng đáng yêu rạng ngời.

Anh bỗng chốc có cảm giác muốn ôm chặt cô vào lòng, không để cho bất kỳ ai nhìn thấy khuôn mặt cô lúc này.

“Đúng vậy, xin tổng giám đốc cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ có cách khiến anh có hứng.”

Tiêu Mộc Diên nhẹ nói, cho dù là cô nói khiến cô cảm thấy bản thân mình thật hèn hạ, nhưng vì tiền cô chỉ có thể làm như thế, hóa ra đối với một người nghèo mà nói tiền lại quan trọng đến vậy.

“Được, tôi cho cô thời gian nửa tiếng.”

Thịnh Trình Việt đáp, không thể không nói, anh nhìn thấy bộ dáng lúc nãy của cô, trong đầu anh đã có cách rồi.

Tiêu Mộc Diên vừa nghe thấy mình vẫn còn cơ hội, khuôn mặt nhanh chóng lộ ra nụ cười vui vẻ, từ trước tới nay anh chưa nhìn thấy cô cười sáng lạn như vậy, nụ cười này của cô khiến anh bất giác ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Sự dày vò của anh là nỗi đau của cô

Trong một phòng khác, Thịnh Trình Việt tạo nhã ngồi trên ghế sofa, nhìn Tiêu Mộc Diên đang đứng trước mặt anh, anh đến mờ ảo chiếu rọi lên gương mặt cô, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Đột nhiên cô gợn tay lên, cầm khóa váy, kéo xuống trước ánh mắt nhìn chăm chăm của anh.

Anh vẫn nhìn cô như vậy, không ngăn lại cũng không nói gì, trên gương mặt là biểu cảm phức tạp, không đoán ra được rốt cuộc là anh có ý gì?

Trong lòng cô càng ngày càng căng thẳng, mãi đến khi cô trần trụi nhìn anh, anh mới híp mắt, nhưng vẫn không nói một câu.

Thịnh Trình Việt cảm thấy máu và hô hấp của mình đang dồn lên, nhưng anh vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh như cũ, anh rất muốn xem người như vậy khiến anh vui vẻ sẽ như thế nào.

Tiêu Mộc Diên thấy anh không vui không buồn, trong lòng căng thẳng, cô chậm chậm tiến lại gần anh, trời mới biết được cô phải lấy dũng khí lớn cỡ nào mới có thể đi đến chỗ anh, nhìn Thịnh Trình Việt ngay trước mắt, cô chỉ thấy lòng mình có chút chua xót.

Giờ phút này, anh như người ngồi tít trên cao, như một bậc đế vương, cả người anh toát ra một loại khí chất tôn quý. Còn cô thấp kém như vậy, hèn mọn đến nỗi vì tiền mà phải đến mua vui cho anh, một khoảnh khắc kích động nào đó, cô rất muốn bỏ chạy, nhưng vì tiền, cô không thể bỏ chạy dù chỉ một bước.

“Tổng giám đốc Thịnh, để tôi cởi quần áo giúp anh.”

Tiêu Mộc Diên nhè nhè nói, giọng của cô rất nhẹ, lúc nói chuyện, bàn tay cô đã đặt trên cúc áo của Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt thấy động tác của cô, rõ ràng là sẽ lại một lúc, trước đây lúc anh cần phụ nữ chỉ đơn thuần là để giải quyết nhu cầu, nên từ trước tới nay không có cởi quần áo, cũng không có người phụ nữ nào thấy thân thể của anh, ngay cả cái đêm 6 năm về trước, dù rằng anh có cởi quần áo nhưng ngày đó đèn được tối om.

Trước đây anh rất ghét phụ nữ chạm vào anh, nhưng bây giờ, đối với sự tiếp xúc của cô anh cũng không thấy phản cảm gì, mà ngược lại còn có sự chờ đợi.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh có cần tắm rửa không? Tôi tắm cho tổng giám đốc trước nhé!”

Cô vẫn còn nhớ người phụ nữ trước đó ở dưới thân anh, cô vẫn nên tắm rửa cho anh để tiêu độc thì hơn.

Thịnh Trình Việt khẽ nhượng mảy, anh biết trong lòng người phụ nữ này nghĩ gì nhưng anh vẫn gật đầu, trong phòng tắm vẫn có thể cùng cô...

Tiêu Mộc Diên thấy anh đồng ý bèn cười đứng dậy.

“Tôi đi lấy nước, nhưng xin hỏi tổng giám đốc Thịnh, lúc nào thì anh đưa 3,5 tỷ cho tôi.”

Tiêu Á Viêm hỏi, gương mặt nhỏ lộ ra ý mong chờ. Nếu cô lấy được tiền thì có thể chuộc ba ra rồi.

Thịnh Trình Việt vừa nở nụ cười bỗng chốc đông cứng, người phụ nữ này sao lại biết cách phá vỡ bầu không khí như vậy, cô không nhắc đến một lúc thì sẽ chết sao? Cô thật giống như lời con trai cô đã nói, yêu tiền như mạng sống!

“Đợi 1 tháng nữa!”

Thịnh Trình Việt không vui đứng dậy, tinh thần vốn đang rất phấn chấn lại bị người phụ nữ này làm cho mất hứng. Nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm vào thân thể lồ lộ của cô, không dời đi dù chỉ một phút.

Tiêu Mộc Diên vừa nghe thấy anh nói như vậy thì cúi mặt, anh nói sau một tháng, điên chắc? Hợp đồng của bọn họ không phải ký một tháng sao?

“Vậy thì tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi có thể thanh toán theo ngày không?”

Đúng vậy, nhớ sau này cô ở bên anh đủ một tháng rồi nhưng anh lại dây dưa không đưa cô tiền, vậy thì cô lỗ lớn rồi, hơn nữa chuyện được người khác bao nuôi nhục nhã như vậy cô cũng không thể nào đi kiện được.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt càng ngày càng đen hơn, đầu óc cô không biết làm bằng gì nữa, bây giờ lại còn nhắc đến tiền với anh, sao cô lại thích tiền như thế chứ?

“Có thể thanh toán trong ngày, một lần 350 triệu, cô thấy được không?” Cuối cùng anh không nhịn được lên tiếng. Muốn lên giường với người phụ nữ này thật sự tốn sức.

Một lần 350 triệu? Tiêu Mộc Diên tròn tròn mắt nhìn Thịnh Trình Việt, một ngày nếu làm 10 lần, vậy thì không phải là có 3.5 tỷ rồi sao? Nghĩ đến đây, Tiêu Mộc Diên vui vẻ ngẩng đầu, nhưng lúc cô nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt bỗng chốc như bị lửa hun.

Thân hình anh đẹp thật, ngũ quan như tạc tượng, cơ ngực săn chắc, thân hình anh hoàn hảo, tinh thể dưới ánh đèn như phát ra ánh sáng mờ ảo, nhìn xuống dưới khiến cô giật mình, nhanh chóng dời tầm mắt.

“Cũng không phải là lần đầu tiên còn xấu hổ sao?”

Thịnh Trình Việt vừa nói vừa đi đến phía Tiêu Mộc Diên, hơi thở lạnh lùng vờn quanh cánh mũi cô.

Tiêu Mộc Diên sững sờ, lời này của anh như đang nhọc mọ cô vậy, cảm giác này giống như anh cho cô một bạt tai, khiến tim cô đau nhói. Đúng vậy. Đây không phải là lần đầu của cô, lần đầu của cô là cái đêm nhờ mang thai hộ, lần thứ hai là cái đêm trên xe Thịnh Trình Việt, vì thế hôm nay là lần thứ ba.

Tiêu Mộc Diên khó khăn nhìn lên thân thể anh, chỉ là ánh mắt cô không còn sáng ngời nữa mà trầm đục, khiến người ta không thể nhìn thấu nội tâm bên trong của cô.

“Tổng giám đốc Thịnh nói đúng lắm, dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu, nên không cần phải giả vờ xấu hổ, vốn tưởng rằng tổng giám đốc Thịnh thích bộ dạng xấu hổ, nên tôi mới giả vờ ngượng ngùng, thật không ngờ lại bị anh nhìn thấu, xem ra kỹ thuật của tôi còn kém quá, cần phải cố gắng thêm.”

Tiêu Mộc Diên nói vô cùng bình tĩnh, vang vọng trong phòng.

Thịnh Trình Việt khẽ híp mắt, mặc dù cô nói rất bình tĩnh nhưng anh vẫn cảm nhận rõ ràng sự bi thương trong cô, giây phút này anh thật sự muốn ôm cô vào lòng.

Anh cũng không nói gì thêm, quay người bước vào phòng tắm.

Tiêu Mộc Diên cố nặn ra một nụ cười khổ, sau đó cũng đi theo vào trong phòng tắm, đời này của cô đã định là sống trong nhor nhóp, ô nhục.

Trong phòng tắm, cô kỳ nhẹ người cho anh, động tác rất nhẹ, rất nhẹ, chỉ sợ làm anh không vui.

“Cô chưa ăn cơm sao?”

Thịnh Trình Việt không hài lòng lên tiếng, đây mà cũng gọi là kỳ à? Còn nhẹ hơn cả gãi ngứa, như một trận gió thổi vậy. Nếu không có mùi bách hợp trên người cô, anh còn tưởng rằng cô đã không còn ở bên cạnh nữa rồi?

Tiêu Mộc Diên bĩu môi, không nói gì nhưng cô lại hơi dùng lực. Quả thật cô chưa có ăn cơm, vì vừa nghĩ tới tối nay cô phải đi gặp anh nên trong lòng thấy hoảng loạn, sợ hãi không ăn được gì cả.

“Cô định dùng gương mặt lạnh này để khiến tôi vui sao? Thế này làm sao tôi có ham muốn được chứ? Cô không đồng ý thì thôi?”

Anh lại nói, nhìn mặt cô âm u thế này cứ như kiểu anh nợ cô bao nhiêu tiền vậy.

Tiêu Mộc Diên thấy anh nói vậy cố nặn ra một nụ cười, mặc dù rất miễn cưỡng nhưng cũng xem như là cô đang tươi cười.

Thịnh Trình Việt nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, giờ tay kéo cô lại, mặt không vui, anh mua cô là để vui vẻ chứ không phải là để đối diện với gương mặt cau mày khó chịu này của cô, cho dù trong lòng cô có hàng ngàn hàng vạn sự không vui thì cũng không được để lộ trước mặt anh.

“Được rồi, cô không cần cười nữa”

Thịnh Trình Việt lạnh nhạt nói, trong lòng anh có chút bức dọc, đây rõ ràng là một giao dịch được sự đồng ý từ hai bên, hơn nữa còn là cô đến tìm anh, chẳng lẽ còn cần anh phải dỗ cô vui vẻ à?

Mặc dù anh có phản ứng rồi nhưng Tiêu Mộc Diên lại khiến anh thấy buồn bức. Đây lòng lờ mờ có cảm giác không muốn làm khó dễ cô.

“Tổng giám đốc Thịnh, cảm xúc của tôi có chút thất thường, nhưng yêu cầu của anh tôi nhất định sẽ đáp ứng.”

Từ lúc Thịnh Trình Việt nói câu “cũng không phải là lần đầu tiên còn xấu hổ à?” thì cô đã tụt hết cảm xúc, dường như đã chạm đến giới hạn rồi. Động vào nơi yếu mềm nhất trong lòng, nỗi bi thương bắt đầu trào dâng.

Thịnh Trình Việt định nói thêm nhưng vừa quay đầu lại bèn nhìn thấy cơ thể mê người của cô.

“Vậy thì từ từ khôi phục lại cảm xúc ở trong nước đi.”

Anh quay người, kéo Tiêu Mộc Diên vào trong bồn tắm, bồn tắm đủ lớn để chứa hai người bọn họ.

Cô không kịp hô lên, cả người đã bị anh kéo vào trong nước, bỗng chốc rơi vào trong lòng anh, như cảm nhận được cái gì đó nhô lên, trong lòng run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Cái ôm áp áp, tay anh cũng không hề thành thoi.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân như có dòng điện chạy qua, cảm giác này khiến cô có chút hiếu kỳ, cô không hề thấy phản cảm, nhưng tim vẫn rất đau.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

“Cô thật đẹp...”

Thịnh Thái Vũ không nhận được mà cảm thán một câu, môi mỏng cũng hạ xuống.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân run lên, ngay lập tức co rút, cảm nhận được anh đang muốn, môi anh cũng lạnh như người anh, hương chanh đặc trưng kích thích dây thần kinh trong cô.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, rõ ràng là có cảm giác nhưng lại ngượng ngùng, anh làm như vậy chỉ để khiến cô khó xử thôi sao?

Thịnh Trình Việt bỗng nhiên cắn mạnh, như đang trách phạt sự sao nhãng vừa nãy của cô, ở trước mặt anh mà cô lại nghĩ chuyện khác, đang nhớ người đàn ông khác à? Nhớ bố của con cô sao?

Thấy biểu cảm trên mặt cô, cô làm chuyện này với anh lại đau khổ như vậy là vì người đàn ông khác sao? Ngay lúc này, bản lĩnh đàn ông trong anh như đang bị si nục, anh hôn điên cuồng, từ trước tới nay chưa từng có người phụ nữ nào dám coi thường anh, trước mặt anh còn nghĩ đến người đàn ông khác.

Anh đột nhiên ôm cô, thậm chí hai người còn không kịp lau khô người, anh đã để cô lên bàn thủy tinh trong phòng tắm, điên cuồng hút sạch vẻ đẹp của cô.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy anh hôn rất đau, nhưng cô không thể phản kháng, chỉ có thể chấp nhận nụ hôn tàn nhẫn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bối vì tiền, bán rẻ chính mình

Cô nhận không nổi phát ra tiếng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đẩy ngực anh. Sau khi lên tiếng, ngay cả chính cô cũng không nhận được mà kinh hãi, cô lại phát ra tiếng. “Phối hợp với tôi!” Thịnh Trình Việt ra lệnh một cách bá đạo.

Tiêu Mộc Diên vẫn luôn nhắm mắt, sau khi nghe thấy Thịnh Trình Việt ra lệnh, cô giơ cánh tay thon dài vòng qua cổ Thịnh Trình Việt. Vì tiền, cô chịu đựng mọi sự tủi nhục mà anh mang tới.

“Mờ mắt ra!” Thịnh Trình Việt lại tiếp tục ra lệnh, lẽ nào cô không muốn nhìn thấy anh như vậy sao? Trong lòng cô có phải vẫn đang nghĩ đến người đàn ông khác hay không, Thịnh Trình Việt tức giận xâm chiếm cô.

Tiêu Mộc Diên nghe thấy lời của Thịnh Trình Việt chỉ cảm thấy đau nhói trong lòng. Ngay cả sự tự tôn cuối cùng anh cũng không để lại cho cô sao? Anh bắt cô mờ mắt, chính là muốn để cô biết rõ ràng mình đang bị anh chà đạp sao? Khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười đau khổ. Vì tiền, cô chỉ có thể nghe lời anh. Chính vào giây phút đó, cô bỗng nhiên mờ mắt.

Đôi mắt sáng ngời trong veo đó trong nháy mắt đối diện với đôi mắt lạnh lùng mang theo vẻ tức giận, Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt, trong mắt anh là suy nghĩ cuộn cuộn và sự bất mãn mơ hồ.

Thịnh Trình Việt đột nhiên xoay người, để cô bò lên mép bàn, cường bức cô từ phía sau...

Tiêu Mộc Diên ngược mắt vừa hay đối mặt với gương. Người phụ nữ với khuôn mặt đỏ bừng, có tư thế vừa khó chịu vừa thảm hại đó là cô sao? Cô lại lần nữa nhắm mắt lại một cách tủi nhục. Cô chưa từng bị tủi nhục như lúc này. Khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt long lanh, rơi lên tấm kính thủy tinh, trong gương là một khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng đầy vẻ thảm hại.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên trong gương, bóng người hơi dừng lại, sắc mặt hơi thay đổi, dáng vẻ của cô đẹp đẽ mà thô lương, khiến trái tim anh bỗng đau nhói. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện cô đã từng phục tùng dưới cơ thể của người khác, sự mềm lòng trong giây phút đó của anh nhanh chóng biến mất.

Không nhận được Thịnh Trình Việt dừng sức, cô khó chịu hừ một tiếng, nhưng vẫn cố nén không để mình phát ra tiếng.

“Kêu lên!” Thịnh Trình Việt lại ra lệnh lần nữa, người phụ nữ này khi ở dưới cơ thể anh mới đau khổ như vậy haysao? Trước đây cô nằm dưới cơ thể của người đàn ông khác có phải là rất hạnh phúc hay không?

Tiêu Mộc Diên cắn răng, sau đó liền lên tiếng. Cô là nhân tình anh mua về, bởi vì tiền, cô lại bán rẻ chính mình. Chính vào giây phút này, cô cảm thấy mình thật ghê tởm...

Cô kêu lên tất cả những chịu đựng vừa rồi, đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể, không tự chủ được kêu lên. Nếu Thịnh Trình Việt đã bảo cô kêu, vậy cô sẽ kêu.

Thịnh Trình Việt chưa từng được nghe âm thanh nào dễ nghe đến thế. Tiếng của cô lúc này giống như âm thanh của tự nhiên, kích động sâu vào thần kinh anh, khiến anh muốn càng nhiều hơn.

“Em thật đẹp...” Thịnh Trình Việt không khỏi thở dài nói.

Lúc này anh cực kỳ hưng phấn, nhưng lúc này cô cực kỳ đau đớn.

Sau cuộc “yêu”, Thịnh Trình Việt cuối cùng ôm lấy Tiêu Mộc Diên vào lòng.

Tiêu Mộc Diên chỉ có thể mềm nhũn dựa vào ngực anh, bởi vì toàn thân cô đã không còn chút sức lực nào, cô đoán chừng ngay cả sức đứng dậy cũng không có.

“Vừa rồi là bốn lần, một ti tư!” Tiêu Mộc Diên uể oải nói. Cô nhớ rõ ràng sự chiếm hữu của anh lúc đó, bốn lần, vậy cô có thể có được một ti tư rồi.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt tối sầm lại trong nháy mắt. Anh nhận ra ở cùng với người phụ nữ này sớm muộn cũng sẽ bị cô làm tức chết. Ngay cả khi đang làm chuyện này, cô vẫn có thể nghĩ đến tiền sao? Lẽ nào cô làm chuyện đó với anh chỉ vì tiền sao?

Anh tức giận đẩy Tiêu Mộc Diên ra, đứng dậy khoác khăn tắm rồi đi, thậm chí cũng không ngoảnh đầu lại lần nào.

Tiêu Mộc Diên nằm bò trên đất, nhìn Thịnh Trình Việt quay người rồi đi. Cô bất giác lộ ra một nụ cười khổ sở. Đàn ông quả nhiên đúng là loài động vật dùng nửa dưới để suy nghĩ, sau khi xong việc anh có thể không quan tâm chút nào đến cơ thể của cô, cứ bỏ đi lạnh lùng như thế. Rõ ràng không mong đợi gì, nhưng đối mặt với hiện tại như vậy, trái tim cô vẫn không chịu nổi mà đau đớn.

Sau khi nằm một lúc, cô muốn đứng dậy, nhưng thử mấy lần cũng không đứng lên được, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Cô bò đến bên tường, vịn tường cuối cùng cũng đứng dậy được. Cô lấy khăn tắm quấn cơ thể lại, chịu đựng nỗi đau đớn ở thân dưới, men theo tường đi ra ngoài.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Sau khi bước ra, bên ngoài trống không, giống như trái tim cô. Chính vào lúc này, trái tim cô tựa như cũng trống rỗng. Cô nở một nụ cười khổ sở, bước đến giường một cách khó khăn. Cuối cùng cô nằm xuống như ước nguyện, vào giây phút cô nằm lên giường, khóe mắt không khống chế nổi lại lần nữa rơi lệ. Giọt lệ rơi xuống khăn phủ gối, biến mất trong chớp mắt.

Nhìn lên trần nhà trên đỉnh đầu, ánh mắt trống rỗng, cơ thể dường như cũng đau đớn tê dại, một chút cảm giác cũng không có, cô khẽ nhắm mắt. Nếu như có thể, cô thật sự chỉ muốn ngủ như vậy không cần tỉnh lại. Bọn trẻ là sự ràng buộc duy nhất của cô. Có lẽ do quá mệt, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô chỉ cảm thấy dường như mình rơi vào lò lửa, vô cùng nóng, nhưng một lúc sau lại giống như ở trong hầm băng, cực kỳ lạnh lẽo, lạnh đến mức cô tựa như không thở nổi.

Bỗng nhiên cảm thấy có người đắp chăn cho cô, lúc này mới ấm áp trở lại. Cô nắm chặt chăn, dường như như vậy mới có thể đủ ấm, chỉ cảm thấy trên mặt ấm áp, ý cười nhanh chóng tràn khắp gương mặt cô.

“Viễn Đan, lại đây để mẹ ôm một chút.” Tiêu Mộc Diên bất chợt nói. Vừa nói, cô còn kéo chặt bàn tay đang đỡ lấy khuôn mặt cô, nở một nụ cười thỏa mãn.

Thịnh Trình Việt vốn dĩ muốn sờ thử trán cô xem có bị sốt hay không, khuôn mặt cô đỏ ửng thường, nhưng không ngờ cô lại bắt lấy tay anh. Thịnh Trình Việt hơi nhũn mày, nhìn cô cực kỳ giống một người phụ nữ không có cảm giác an toàn, ngay cả con trai mình cũng sẽ dựa vào.

Thịnh Trình Việt trở tay, bàn tay to lớn liền kéo bàn tay nhỏ của cô, khẽ lên giường, ôm cô vào trong lòng. Ngay lập tức một mùi hương bách hợp xông vào mũi. Vào chính giây phút đó đã khiến anh ngẩn ngơ nghĩ đến buổi tối sáu năm trước, tay bất giác nâng viên ngọc trai may mắn ở trong túi lên. Nó đã theo anh sáu năm. Anh cũng từng muốn lấy nó ra, để cô chủ động đến tìm anh. Nhưng nghĩ rằng như vậy có chút phiền phức, chắc chắn sẽ có rất nhiều phụ nữ đến nhận đồ.

Tay của Thịnh Trình Việt nhẹ nhàng đỡ lên mái tóc dài của Tiêu Mộc Diên. Thực ra anh có cảm giác rất đặc biệt với người phụ nữ này. Thật kỳ lạ, anh luôn muốn lại gần cô, luôn muốn hôn cô...

Khóe mắt cô còn vương lại vệt nước mắt, cô vừa nãy nhất định là đã khóc. Anh chỉ là ra ngoài nhận điện thoại, lúc quay lại cô đã ngủ rồi.

Trong đầu bất chợt hiện lên cảnh đêm khuya vào sáu năm trước đó. Anh đã không còn nhớ đó là cảm giác gì nữa, nhưng anh biết, đêm hôm đó anh rất điên cuồng, anh vô cùng mê mẩn người phụ nữ đó. Trên người cô ấy và trên người Tiêu Mộc Diên đều giống nhau, đều là mùi hương bách hợp mà anh yêu thích.

Nếu anh không tìm được người phụ nữ sáu năm trước đó nữa, anh sẽ lấy viên ngọc trai may mắn này ra để tìm cô. Anh sẽ bỏ tiền, anh không tin người phụ nữ này không xuất hiện, năm đó cô ấy mang thai hộ cho anh không phải chính là bởi vì tiền sao? Cô ấy yêu tiền như thế, sau khi nhìn thấy tiền nhất định sẽ quay lại tìm anh.

Trong chớp mắt, Tiêu Mộc Diên anh ôm trong lòng đã chồng lên bóng hình người phụ nữ trong bóng tối sáu năm trước.

Anh thu ngọc trai may mắn trong tay lại, cắt vào trong túi của anh. Anh nằm bên cạnh Tiêu Mộc Diên, cũng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng khi Tiêu Mộc Diên tỉnh lại, Thịnh Trình Việt vẫn đang ngủ say. Cô lặng lẽ nhìn Thịnh Trình Việt, nhìn khuôn mặt đẹp như tạc ở trước mặt, dung mạo như thiên sứ, tay cô bắt chợt giờ ra...

Vào giây trước khi chạm vào mặt Thịnh Trình Việt, sự nhục nhã mà anh đem đến cho cô vào tối hôm qua bỗng dâng lên. Tay cô giống như bị cái gì làm bông, nhanh chóng thu lại, sau đó rời khỏi chỗ này như trốn chạy.

Thịnh Trình Việt sau khi tỉnh lại, bên người đã trống trơn, trong vòng vẫn còn vương lại mùi hương bách hợp trên người Tiêu Mộc Diên, tựa như chứng minh bọn họ đã ngủ cùng nhau tối qua.

Sau khi mặc quần áo, rửa mặt xong, anh mới gọi điện cho tài xế đến đón. Anh bỗng nghĩ đến việc đã bảo Lâm Phong cho tài xế nghỉ việc, không biết bây giờ đã tìm được chưa.

Lúc Thịnh Trình Việt suy nghĩ, điện thoại của anh reo lên.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh ở đâu, tôi đến đón anh.” Lâm Phong có chút sốt ruột nói. Hôm nay phải đi tham gia một buổi vũ hội quan trọng, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng Thịnh Trình Việt đâu.

“Được, đến quán bar Dạ Mị đón tôi.” Dứt lời, Thịnh Trình Việt liền nhanh chóng đi ra ngoài. Xem ra Lâm Phong vẫn chưa tìm được tài xế cho anh, bởi vậy mới tự mình đến. Vừa nghĩ đến tên tài xế đã đi tiêu ra ghế ngồi trên xe của anh, trong lòng anh liền thấy ác cảm.

“Đi họp trước, buổi vũ hội chín giờ mới bắt đầu.” Thịnh Trình Việt sau khi lên xe đã lấy lại vẻ lạnh lùng trước đó.

“Vâng!” Lâm Phong lén nhìn dáng vẻ của Thịnh Trình Việt, trong giọng nói của anh dường như đã bớt đi một phần lạnh lùng. Xem ra, tối qua anh đã rất thỏa mãn.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Hạn cho cậu trong vòng một ngày phải tìm được tài xế cho tôi.” Thịnh Trình Việt không vui trợn mắt nhìn Lâm Phong. Nhìn thì dường như hoàng mà nhìn, lại còn lén la lén lút nhìn, lẽ nào anh đáng sợ như thế sao?

“Vâng!” Lâm Phong lập tức cúi đầu xuống. Anh vẫn thật xấu xa, lại hạn cho mình trong một ngày tìm được tài xế, hôm nay mình còn phải cùng anh ấy đi tham gia vũ hội, sao có thể tìm được tài xế chứ?

Còn Tiêu Mộc Diên sau khi đi ra liền đến thẳng hiệu thuốc. Biện pháp nào Thịnh Trình Việt dùng tối qua đều vô ích, nếu mang thai thì phiền phức, bởi vậy cô liền mua thuốc tránh thai khẩn cấp.

Nhìn viên thuốc nhỏ trong tay mình, cô cuối cùng cũng nhếch lên một nụ cười, sau đó ngẩng đầu cho thuốc vào trong miệng. Lúc này mới khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lâm Phong vừa hay lái xe đi qua chỗ này. Thịnh Trình Việt vừa nhìn liền nhìn thấy Tiêu Mộc Diên cầm lọ thuốc cười. Cả buổi tối qua anh không hề nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy. Anh nghĩ người ra một cách rõ ràng. Ngoại trừ đối với anh, ở bất kỳ nơi đâu cô cũng có thể cười rực rỡ như vậy, cô thực sự chán ghét anh đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cô ấy là tâm điểm của buổi vũ hội

Lâm Phong dường như cũng chú ý đến Tiêu Mộc Diên, anh ta thận trọng nhìn biểu cảm của Thịnh Trình Việt, giảm dần tốc độ của xe theo bản năng, dường như đang đợi Thịnh Trình Việt lên tiếng bất cứ lúc nào.

“Dừng!” Quả nhiên, Thịnh Trình Việt nói dừng trong dự liệu của Lâm Phong. Anh ta có dự cảm, Thịnh Trình Việt tuyệt đối có hứng thú với Tiêu Mộc Diên này. Nếu không anh ấy không thể nào đề ý cô ấy đến vậy.

Thịnh Trình Việt đóng cửa xe, sai bước về phía Tiêu Mộc Diên, lại nhìn hiệu thuốc sau lưng cô. Trong lòng anh kinh động, bỗng dâng lên một dự cảm không hay.

Tiêu Mộc Diên vừa nuốt viên thuốc xuống, bỗng chốc cảm thấy tay bị nắm chặt lại. Cô quay đầu lại theo phản xạ, ngay lập tức giống như đứa trẻ gây ra chuyện, liền giấu viên thuốc trong tay đi.

Thịnh Trình Việt sớm đã nhìn thấy viên thuốc trong tay cô, anh giờ tay lấy lại lọ thuốc trong tay Tiêu Mộc Diên, về mặt tức giận ngay lập tức cũng đổi

xanh. Đáng ghét, người phụ nữ này lại uống thuốc tránh thai, cô dám tự mình uống thứ này, cô không muốn mang thai đứa con của anh đến thế sao? Nghĩ đến những người phụ nữ trước đây, có ai không muốn mang thai con của anh, từ đó nắm giữ trái tim anh chứ? Còn người phụ nữ trước mặt này lại muốn gạt bỏ quan hệ với anh sang một bên như vậy.

“Đây là cái gì?” Thịnh Trình Việt tức giận giờ lọ thuốc tránh thai đến trước mặt Tiêu Mộc Diên. Có những lúc, anh thật sự muốn bới đầu người phụ nữ này ra, xem thử trong đầu người phụ nữ này lấp cái gì?

Tiêu Mộc Diên nhìn thuốc tránh thai trước mặt, bĩu môi, lọ thuốc tránh thai này tiêu tốn của cô gần 180 nghìn đó. Đều tại người đàn ông này không dùng bất cứ biện pháp phòng tránh nào.

“Tổng giám đốc Thịnh, lọ thuốc tránh thai này giá 180 nghìn, bởi vì trách nhiệm này đều thuộc về Tổng giám đốc Thịnh, cho nên anh có phải là nên trả lại cho tôi 180 nghìn hay không?” Tiêu Mộc Diên lại còn giờ tay về phía Thịnh Trình Việt.

Có thể thấy sắc mặt của Thịnh Trình Việt tái xanh, gân xanh trên trán cũng lộ ra. Đáng ghét, người phụ nữ này còn có mặt mũi đòi tiền với anh. Thịnh Trình Việt tức giận ném thuốc xuống đất, thuốc trong lọ vương ra, lăn trên đất. Nhìn Tiêu Mộc Diên đau lòng như vậy, những thứ này đều là tiền, anh không quan tâm, nhưng cô quan tâm.

Cô muốn hất tay của Thịnh Trình Việt ra để nhặt những viên thuốc đó. Nhưng rất tiếc, Thịnh Trình Việt không cho cô cơ hội này. Anh không những không buông tay, ngược lại còn nắm tay Tiêu Mộc Diên chặt hơn.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Trong giọng nói của Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng tràn đầy sự khó chịu. Người đàn ông này thật sự thích đối đầu với cô như thế sao?

Nhưng đúng lúc này đột nhiên có một người phụ nữ ngồi xổm xuống, sau khi nhìn viên thuốc trên đất lại giờ tay lấy uống một viên, hôm nay phải tiết kiệm một ít tiền chứ. Sau đó cô ta ung dung rời đi trước mặt Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt.

Tiêu Mộc Diên nhìn bóng dáng người phụ nữ đó không nói gì, người phụ nữ đó không những yêu tiền, còn keo kiệt, lợi hại hơn cô, ngay cả tiền mua thuốc tránh thai cũng phải tiết kiệm.

“Sau này không cho phép em uống thứ này nữa!” Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, giọng nói rõ ràng cũng dịu hơn vừa nãy một chút. Thật ra anh còn muốn nói, phụ nữ thường xuyên uống thứ này không tốt, nhưng anh lại không nói ra.

“Không uống thứ này sao được? Ngộ nhớ mang thai thì làm sao?” Tiêu Mộc Diên buột miệng thốt lên, cô tuyệt đối sẽ không mang thai con của anh.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt vừa mới dịu lại trong nháy mắt lại tối sầm lại. Người phụ nữ này không biết đồ dành anh một chút nào sao? Chỉ cần cô cầu xin anh, anh cũng có thể dùng một vài biện pháp tránh thai, nhưng nghe giọng điệu cùng lời nói của cô, sự tức giận trong anh không cần chọc cũng đến.

“Mang thai thì làm sao, em cũng không phải chưa từng sinh con.” Thịnh Trình Việt vốn dĩ cũng không có ý định sinh con, nhưng anh thật sự không thích dáng vẻ thanh cao của Tiêu Mộc Diên, anh muốn xóa bỏ sự kiêu ngạo của cô.

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc nhìn Thịnh Trình Việt, lời này của anh là có ý gì? Anh không phải muốn để cô sinh con chứ? Trong đầu bỗng nghĩ đến những tội nhục mà anh mang đến cho cô, cô nhìn không được lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, chuyện nhục cười, cô sao có thể sinh con cho anh.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Thịnh. Giữa chúng ta chỉ là quan hệ người tình, hoặc nói cách khác tôi chỉ là một người phụ nữ anh mua về chơi đùa một tháng. Quan hệ giữa chúng ta chỉ có vậy mà thôi.” Tiêu Mộc Diên lạnh lùng nói. Chuyện mang thai chính là một sự nhục nhã đối với cô, cô không thể lại để mình lần thứ hai sinh con cho người khác.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tiêu Mộc Diên bất giác nhớ đến đứa bé bị ôm đi khi đó, trong lòng dâng lên từng cơn chua xót. Ngày hôm đó, cô vẫn chưa kịp ôm đứa bé đó, nó đã bị bế đi.

“Người phụ nữ chơi đùa trong một tháng...” Thịnh Trình Việt cắn răng nói từng chữ một. Người phụ nữ này lại hạ mình xuống thấp như vậy, cô lại nói chính cô là người phụ nữ bị chơi đùa.

“Lẽ nào không đúng sao?” Tiêu Mộc Diên nhún mày, trong giọng nói đều là sự giễu cợt.

Thịnh Trình Việt hí dôi mắt đầy vẻ nguy hiểm. Anh nhận ra, người phụ nữ này dứt khoát là một cực phẩm, cực phẩm chọc anh tức giận. Anh phát hiện ra, từng câu cô nói đều chọc anh tức giận.

“Nếu cô đã muốn bị chơi đùa, vậy tôi sẽ cho cô được như ý nguyện, Tiêu Mộc Diên!” Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, toàn thân anh vẫn tỏa ra khí chất cao quý. Anh đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Mộc Diên, không để ý đến sự phản đối của Tiêu Mộc Diên, kiên quyết muốn kéo cô lên xe.

“Anh muốn làm gì? Tôi còn phải đi làm!” Trong lòng Tiêu Mộc Diên vô cùng bất mãn, cô nhận ra càng ngày càng ghét tên Thịnh Trình Việt này.

“Ông chủ của cô ở ngay trước mắt cô, cô còn đi làm cái gì?” Vừa nói Thịnh Trình Việt đã kéo Tiêu Mộc Diên lên xe.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy Thịnh Trình Việt này chính là một kẻ điên, biến thái. Anh nhắm vào cô như vậy, có lợi gì cho anh?

“Tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi anh muốn đi đâu, công việc của tôi là thư ký, nếu muốn đi công tác, có phải sẽ có phần thưởng ngoài định mức hay

không?” Lúc này Tiêu Mộc Diên đã trấn tĩnh lại tinh thần, dù sao cô cũng đã ký thỏa thuận nhân tình với anh, cô vẫn muốn có thêm được một khoản tiền tương đối khá từ trên người anh ta.

“Thường ngoài định mức? Trong thỏa thuận nhân tình cô ký có một điều, là “gọi là đến”. Bởi vậy, không có bất kỳ phần thưởng nào.” Thịnh Trình Việt bình thản trả lời, anh không quan tâm đến mấy đồng tiền đó, nhưng có trách thì trách cô không biết cách dỗ dành anh vui vẻ, cho nên anh không muốn đưa tiền cho cô.

Quả nhiên, lúc sau, gương mặt của Tiêu Mộc Diên liền xui xuống, biểu cảm của cô cũng khó nhìn. Tên Thịnh Trình Việt này vẫn thật keo kiệt, một chút tiền cũng không muốn cho thêm cô.

“Đương nhiên, nếu biểu hiện của cô khiến tôi hài lòng...”

“Vậy sẽ có bao nhiêu tiền thưởng?” Tiêu Mộc Diên đột nhiên tiếp lời Thịnh Trình Việt, nói.

Khóe miệng Thịnh Trình Việt giật một chút, mỗi câu trong cuộc đối thoại giữa cô và anh đều không thể rời xa tiền, nhưng anh lại có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo, quật cường trong con người cô.

Ngay cả Lâm Phong đang lái xe cũng không nhịn được phải bật cười. Người phụ nữ này vẫn thật thẳng thắn, đối với tiền, cô ấy nói thẳng không chút kiêng kị.

“Xem biểu hiện của cô.” Thịnh Trình Việt nhướn mày nói, tiện thể còn nhìn lướt một lượt bộ quần áo gợi cảm này của Tiêu Mộc Diên. Bộ này chính là bộ tối qua cô mặc đến tìm anh. Bây giờ có lẽ cô vẫn chưa về nhà, bởi vậy cũng chưa thay quần áo.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Tiêu Mộc Diên trừng mắt nhìn Thịnh Trình Việt, lời của anh khiến lòng cô rất không chắc chắn, mình rốt cuộc phải biểu hiện thế nào mới có thể khiến anh hài lòng. Nói ngược lại, anh có yêu cầu gì với cô?

Thịnh Trình Việt cũng nhìn chằm chằm Tiêu Mộc Diên, cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại trên chỗ đầy đặn của Tiêu Mộc Diên. Váy siêu ngắn, toàn thân cô xem ra nóng bỏng lạ thường. Anh đột nhiên có chút tức giận, giống như đồ của anh bị người ta nhìn lên.

“Sau này không cho phép cô mặc như thế này!” Thịnh Trình Việt vẫn lạnh lùng nói. Người phụ nữ này giữa ban ngày ăn mặc sexy đi lại trên phố, lẽ nào để quyến rũ đàn ông sao?

Mất Tiêu Mộc Diên vốn đang mở to mắt to thêm vài phần, cô đột nhiên phát hiện ra, thứ người đàn ông này quản lý còn nhiều hơn so với bình thường. Lại nhìn một chút quần áo mình mặc, mặc thế này thì làm sao, trên phố có rất nhiều người mặc như vậy, anh còn sợ cô bị đàn ông ăn thịt hay sao?

“Xin hỏi Tổng giám đốc Thịnh muốn để tôi mặc kiểu nào?” Tiêu Mộc Diên không nhịn được nói. Trong đáy mắt cô ánh lên một chút gian xảo. Nếu cô mặc theo lời anh nói, vậy có phải anh có thể sẽ mua quần áo cho cô hay không?

Đôi mắt thâm thúy của Thịnh Trình Việt trở nên u ám vài phần, anh thu lại toàn bộ sự trong sáng trong mắt Tiêu Mộc Diên vào đáy mắt, chuyện trong đầu cô nghĩ quả nhiên là tiền.

“Sau này nếu cô muốn mặc quần áo có thể trực tiếp đến lấy. Đến lúc đó trực tiếp báo cho kế toán là được rồi.” Thịnh Trình Việt bỗng nhiên có lòng tốt nói. Anh cũng không thể quá hà khắc với cô gái này, khiến cô ném đủ đau khổ, lại cho cô thêm chút ngọt ngào.

Đây là lời dễ nghe nhất Tiêu Mộc Diên nghe được kể từ khi quen biết Thịnh Trình Việt. Vậy sau này khi mua quần áo cho con có phải là cô sẽ có thể lấy hàng hiệu hay không, dù sao cũng không cần trả tiền. Nghĩ đến đây, trong mắt Tiêu Mộc Diên tựa như đều có thể phát sáng. Sau này sau khi con cô cũng được mặc đồ hiệu, bọn trẻ con trong trường bọn chúng sẽ không coi thường con cô nữa.

“Lâm Phong, đi lấy cho cô ấy trang phục dạ hội.” Thịnh Trình Việt nói một cách lạnh nhạt, anh không hề để ý đến sự hưng phấn trên mặt Tiêu Mộc Diên. Người phụ nữ này thật khá dễ dàng hài lòng. Sở dĩ anh không muốn thả bỏ cô ra nhanh như vậy, đó là bởi vì sau khi thả bỏ cô ra, anh sẽ không có lý do giữ được cô. Có lẽ trong tiềm thức, anh muốn giữ cô ở bên mình.

“Vâng!” Lâm Phong vừa lái xe vừa kính cẩn nói. Nhưng anh ta lại cảm thấy người phụ nữ này khá thú vị, không giống với những người phụ nữ khác. Có lẽ cô ấy và Thịnh Trình Việt thật sự có thể bồi dưỡng nên tình cảm gì đó chăng.

Cuối cùng, Thịnh Trình Việt chọn cho Tiêu Mộc Diên một bộ váy quây màu đỏ rực. Thật ra Tiêu Mộc Diên thích màu sắc chói mắt này hay không, nhưng sau khi Thịnh Trình Việt nói đưa bộ đồ này cho cô, cô liền nhận lấy không chút do dự.

Khi Tiêu Mộc Diên theo Thịnh Trình Việt bước vào buổi vũ hội, cô đã trở thành tâm điểm, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Lúc này Âu Đan Âu Đan đột nhiên bước đến, bộ trang phục cô ta mặc tối nay là màu đỏ hồng, kết hợp với làn da trắng như tuyết của cô ta, cả người toát lên vẻ vô cùng thanh nhã. Nhưng biểu cảm của cô ta lại chán ghét đến thế.

“Việt, hôm nay là ngày đính hôn của chúng mình, chúng mình mau qua đó đi.” Âu Đan đột nhiên nói, khiến Tiêu Mộc Diên chấn động, không khỏi tròn mắt. Cô theo bản năng muốn rút tay mình về, nhưng lúc này Thịnh Trình Việt lại không buông tay.

Chương 33

Lúc đó đã có vài người phụ nữ đi qua, hơn nữa bọn họ còn đứng ra sau lưng Âu Đan, về mặt ai cũng tỏ ra khinh thường.

"Cô ấy là bạn gái tôi, trước kia tôi có nói rồi." Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, anh nắm chặt tay Tiêu Mộc Diên, anh dường như cảm nhận được lòng bàn tay cô đang đổ mồ hôi.

Về mặt Âu Đan cũng trở nên khó coi, nhưng cô ta vẫn nở nụ cười, vẫn ung dung đứng sang bên cạnh Thịnh Trình Việt, cứ như vậy, cô ta đột nhiên trở thành một bức tranh khác bên cạnh.

Đúng vào lúc này, Thịnh Trình Việt bị một người khách hàng cũ kéo đi.

"Đợi anh." Thịnh Trình Việt nhẹ nhàng nói một câu bên tai Tiêu Mộc Diên, sau đó anh rời khỏi, còn Âu Đan cũng nhân cơ hội đi theo sau, cô ta nhân tiện quàng qua tay Thịnh Trình Việt, nhưng Thịnh Trình Việt lại không phản đối gì.

Tiêu Mộc Diên nhìn thấy cảnh đó, đột nhiên cảm thấy rất nhức mắt, trong lòng thoáng qua một chút ngỡ ngàng, cô nhất thời đứng sững sờ, không biết nên làm thế nào mới ổn.

Đột nhiên chỉ cảm thấy lồng ngực lạnh buốt, cô cúi đầu mạnh xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ nhìn thấy trước ngực mình bị rượu vang đổ lên, hơn nữa còn đang chảy xuống bên phía dưới. Quần áo dính chặt vào người.

"Haiza, thật là ngại quá, tôi không nhìn thấy có người đứng ở đây." Giọng nói chói tai của một người phụ nữ vang lên bên tai của Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên nhìn dáng vẻ nhếch nhác của mình, mặt biến sắc, đáng chết. Người phụ nữ kia đang gián tiếp mắng cô không phải là người sao? Cô có thể chịu đựng sự sỉ nhục của Thịnh Trình Việt, là vì Thịnh Trình Việt cho cô tiền, nhưng cô không có lý do gì để nhận sự sỉ nhục của người khác mang đến.

Tiêu Mộc Diên vừa suy nghĩ vừa ngẩng đầu lên. Mà lúc cô vừa ngẩng đầu lên thì lại đón thêm một ly rượu khác, cả gương mặt cô đã bị hắt đầy cả rượu. Tóc cũng bị dính rượu, rượu chảy xuống theo tóc của cô, cả người trông cực kỳ nhếch nhác.

Cô giơ tay lên xoa mặt mình, nhìn sang chiếc bàn sau lưng cô, cô giơ tay chụp lấy, trên tay cầm một đồng hồ, lập tức ném vào người phụ nữ đã đổ rượu lên người cô, sau đó giơ một tay khác cầm lấy ly rượu, hất mạnh vào người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ đó không ngờ Tiêu Mộc Diên lại đột nhiên ra tay, làm cho cô ta cả người cũng nhếch nhác như vậy, khi cô ta phản ứng lại thì liền bảo người bạn trai đứng bên cạnh thay cô tay dạy dỗ Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên sao có thể là đối thủ của đàn ông, người đàn ông đó giơ tay lên đẩy cô một cái, Tiêu Mộc Diên liền ngã xuống đất, hơn nữa người đứng bên cạnh chỉ đứng đó cười chứ không đứng ra giúp đỡ.

Lúc này Thịnh Trình Việt đột nhiên nhìn qua bên này, nhưng anh chỉ nhìn qua một cái rồi nhanh chóng xoay đầu nhìn sang hướng khác.

Tiêu Mộc Diên sững sờ nhìn Thịnh Trình Việt, thì ra anh cũng không ra tay giúp đỡ cô, nghĩ lại thấy cũng đúng, cô chỉ là một người tình nhân anh bỏ tiền ra mua, sao anh có thể quan tâm cô? Cô cười khổ rồi khó khăn đứng dậy từ dưới đất.

Chân cô còn chưa đứng vững thì cảm thấy sau lưng bị người khác đẩy một cái, gót chân trượt đi, cô lại lần nữa ngã xuống, vì đập trúng lễ phục nên khi cô vừa tiếp đất thì cảm thấy trước ngực trống trải, lễ phục đã bị tuột xuống.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy choáng váng, với dáng vẻ bây giờ của cô, nếu cô muốn rời khỏi đây, e rằng phải đi chân không, đây là lần đầu tiên cô thấy mình nhếch nhác như vậy, cô chưa từng mất mặt như bây giờ.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng cười mỉa mai, cô định bỏ ngoài tai những âm thanh kia, nhưng cô phát hiện cô không làm được, bây giờ cô mới biết, thì ra sự đố kỵ của phụ nữ lại đáng sợ như vậy, bọn họ bảo thù cô như vậy, chẳng qua chỉ là vì bọn họ đố kỵ với cô.

Vào đúng lúc này, Tiêu Mộc Diên đột nhiên cảm thấy xung quanh yên tĩnh trở lại, cô cảm nhận được có một bóng đen xuất hiện trước mặt cô, cô vô thức ngẩng đầu mạnh lên.

"Anh. học trưởng!" Tiêu Mộc Diên kích động thốt lên, là anh, Trương Vân Doanh! Sao anh lại ở đây? Lúc này cô đột nhiên nhớ lại, anh đến từ chiều hôm qua, vì cô phải đi gặp Thịnh Trình Việt, nên không cùng Trương Bản Bản đi đón anh.

Tiêu Mộc Diên cứ như thế ngồi yên lặng nhìn Trương Vân Doanh, vào lúc này anh trông như một vương tử cao cao tại thượng, một gương mặt với ngũ

quan tình tế, lông mày anh tuấn, sống mũi thẳng tắp, đôi môi quyến rũ đang mím chặt lại, anh đột nhiên cởi áo khoác, khoác lên người Tiêu Mộc Diên.

"Sao em lại trở thành bạn gái của Thịnh Trình Việt?" Anh vừa hỏi vừa đỡ Tiêu Mộc Diên đứng dậy, lúc này cô trông rất xinh đẹp, cô đứng bên cạnh Thịnh Trình Việt, hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi, anh từng nghĩ đến rất nhiều hình ảnh giữa cô và anh, nhưng không ngờ khi anh gặp lại cô, cô lại đang nắm tay một người đàn ông khác. Anh cứ nghĩ Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt yêu nhau, anh còn nghĩ rằng Tiêu Mộc Diên rất hạnh phúc, nhưng mọi chuyện vừa xảy ra khiến lòng anh thất lại.

Tiêu Mộc Diên chỉ nhìn Trương Văn Doanh mà không nói câu nào, cô cũng không biết nên giải thích ra sao, cô không thể nói anh biết, cô là tình nhân mà Thịnh Trình Việt bỏ tiền ra mua.

"Học trường vẫn đẹp trai như năm đó." Tiêu Mộc Diên chuyển đề tài, nhưng chân đột nhiên mềm nhũn, dựa vào lòng Trương Văn Doanh, dưới chân truyền tới một cơn đau nhói, cô có một dự cảm không hay, nhất định là lúc này cô đã bị trật chân.

Trương Văn Doanh còn chưa kịp đáp lại lời của Tiêu Mộc Diên thì cảm thấy trong lòng ấm áp, mặt anh tỏ ra lo lắng, nhưng vẫn không kiềm được mà nói.

"Anh cũng biết anh đẹp trai, nên bây giờ em đang sà vào lòng ôm anh đúng không? Thế thì anh sẽ chấp nhận cái ôm của em." Trương Văn Doanh vừa nói vừa bẻ ngang người Tiêu Mộc Diên, anh biết Tiêu Mộc Diên đã bị trật chân, bây giờ bước đi là cả một vấn đề với cô, nếu anh không ôm cô, liệu cô có xảy ra chuyện nữa không. Haiz, anh vẫn rất nuông chiều cô giống năm đó.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, trong ấn tượng của cô, Trương Văn Doanh luôn là một người đàn ông lịch sự nho nhã, nhưng không ngờ bây giờ anh cũng biết nói đùa với cô, xem ra con người ai cũng phải thay đổi, thời gian có thể khiến chúng ta quên một người, cũng có thể khiến một người thay đổi.

Trên người anh có một mùi xà phòng nhẹ nhàng, anh vẫn giống như sáu năm trước, không dùng đến sữa tắm, chỉ vì cô từng nói một câu, cô nói cô rất thích mùi xà phòng thơm nhẹ nhàng trên người anh, vì thế, đến bây giờ anh vẫn nhớ rất rõ câu nói đó của cô.

"Thật không biết xấu hổ, vừa mới dụ dỗ tổng giám đốc Thịnh xong thì bây giờ lại dụ dỗ tổng giám đốc Lăng của tập đoàn Trương Thị, người phụ nữ này thật sự chẳng biết xấu hổ." Đột nhiên có một người phụ nữ lên tiếng, cô ta vừa lên tiếng thì tất cả mọi người cũng bắt đầu thì thầm to nhỏ, tuy không dám bàn tán trước mặt Trương Văn Doanh, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng xì xào của bọn họ.

Tiêu Mộc Diên có chút ngại ngùng nhìn sang Trương Văn Doanh, vào giờ phút này, cô rất muốn nhảy ra khỏi vòng tay của anh, nhưng cô lại không nỡ, trong lòng cô có một cảm giác rất kỳ lạ, cái ôm này mang đến cho cô một cảm giác an toàn lạ lùng.

"Nếu không muốn nghe lời bọn họ nói thì em có thể bịt tai lại. Nếu em không muốn nhìn bọn họ thì cứ nép vào lòng anh, vùi đầu vào, như vậy sẽ không phải thấy bọn họ nữa." Trương Văn Doanh nhẹ nhàng nói, mỗi câu mỗi chữ anh nói với Tiêu Mộc Diên đều chứa đầy sự yêu thương và quan tâm, anh yêu cô, đã sáu năm rồi vẫn không thay đổi.

Tiêu Mộc Diên nghe thấy lời của Trương Văn Doanh, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường, anh vẫn tốt với cô như vậy, giống hệt sáu năm trước, nếu sáu năm trước không xảy ra chuyện đó thì có lẽ cô đã đồng ý ở bên cạnh anh, hai người họ có lẽ đã ở bên nhau rất hạnh phúc.

Khi Tiêu Mộc Diên còn đang tưởng tượng suy nghĩ thì bước chân của Trương Văn Doanh đột nhiên dừng lại, Tiêu Mộc Diên còn chưa kịp phản ứng thì trên đỉnh đầu đã truyền tới một giọng nói lạnh lùng.

"Tôi vừa mới đi gặp khách hàng một chút thôi, không ngờ bạn gái của mình đã bị bạn tốt của tôi dụ dỗ rồi?" Ngữ khí của anh rất bình tĩnh, khóe môi còn nở một nụ cười lúc có lúc không, nhưng anh càng bình tĩnh thì giọng nói càng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, gương mặt nhỏ vùi trong lòng Trương Văn Doanh liền ngó ra phía ngoài.

"Tôi.....chân của tôi bị trật, không thể đi được, nên mới....." Tiêu Mộc Diên hoảng loạn giải thích, lúc này tim bỗng đập nhanh hơn, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó rồi bị bắt gặp.

Trương Văn Doanh cũng không ngờ Tiêu Mộc Diên lại sợ Thịnh Trình Việt như vậy, anh nhũn mày chặt lại, trong lòng anh, Tiêu Mộc Diên trước giờ luôn là một cô gái kiêu ngạo, ngoan cường, chưa bao giờ chịu giải thích với bất kỳ ai.

Còn bây giờ, tại sao cô lại sợ Thịnh Trình Việt như vậy? Lẽ nào cô quan tâm đến Thịnh Trình Việt như vậy sao? Nếu hai người họ thật lòng yêu nhau, vậy tại sao lúc này cô nhếch nhác như vậy, nhưng Thịnh Trình Việt lại thờ ơ không quan tâm?

Sheng Trình Việt liếc nhìn chân của Tiêu Mộc Diên, sau đó lại nhìn sang gương mặt của Tiêu Mộc Diên, anh đột nhiên tiến lại gần Trương Văn Doanh, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, bẻ Tiêu Mộc Diên đang nằm trong lòng Trương Văn Doanh vào lòng mình, anh dường như đang tuyên bố quyền sở hữu đối với Tiêu Mộc Diên, anh đang chứng minh trước mặt tất cả mọi người, Tiêu Mộc Diên là người phụ nữ của anh, chỉ có thể là của anh.

Trong giây phút đó, Tiêu Mộc Diên bất ngờ nhìn sang Trương Văn Doanh, còn Trương Văn Doanh lúc này cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, hai người đột nhiên có một cảm giác không nói nên lời.

Sheng Trình Việt nhìn hai người trước mặt, đôi mắt nguy hiểm híp lại, đây là dấu hiệu trước khi anh phát hỏa.

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Rất tốt, người phụ nữ này dám liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác ở trước mặt anh? Anh đột nhiên nghĩ đến hai đứa con của Tiêu Mộc Diên, lẽ nào hai đứa nhỏ là con của Trương Văn Doanh? Lẽ nào là vì cô yêu Trương Văn Doanh nên mới đau khổ lúc ở trên giường của anh.

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi không muốn tình cảm bạn bè của chúng ta có gì thay đổi!" Nói xong, anh bế Tiêu Mộc Diên trực tiếp bỏ đi.

Vào lúc này thì Âu Đan cũng bước qua, cô ta nở nụ cười rạng rỡ, dường như mọi ánh đèn pha đều chiếu vào cô ta, lập tức khiến cho cô ta trở thành tâm điểm ở đây.

"Việt, lễ đính hôn của chúng ta sắp bắt đầu rồi!" Nụ cười của cô ta trông rất dịu dàng, cô ta vừa nói xong thì tất cả mọi người đều nhìn sang Thịnh Trình Việt.

"Tôi không đồng ý buổi lễ đính hôn này, là tự các người đưa ra quyết định, hậu quả tự mình gánh vác đi." Nói xong, Thịnh Trình Việt lại muốn bỏ đi.

Cũng vào đúng lúc này, Âu Liên và Thịnh Thắng đi qua, trực tiếp cản đường Thịnh Trình Việt, buổi đính hôn này đã quyết định xong, không thể nói hủy là hủy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"Trình Việt, đừng có làm loạn nữa, bỏ cô gái trên người con xuống." Thịnh Thắng nói một cách nhẵn nhụi, nếu không phải là đang có nhiều người ở đây thế này chắc ông ta đã cho anh một cái bạt tai rồi?

Thịnh Trình Việt khẽ nhướn mày, ánh mắt anh đầy sự khiêu khích. Anh ôm chặt lấy Tiêu Mộc Diên mà không hề có ý định bỏ ta, ngược lại còn ôm chặt hơn.

"Năm xưa chính ông đã chọn một người phụ nữ môn đăng hộ đối mà bỏ rơi mẹ tôi, để mẹ tôi hối hận cả đời? Tôi sẽ không giống như ông đâu!" Thịnh Trình Việt nói đầy vẻ lạnh lùng, cả căn phòng khiêu vũ trở nên yên lặng trước câu nói của anh, không ai nói thêm một lời nào.

Hai mắt của Âu Liên lập tức đỏ lên, bộ dạng đó giống như thể đang phải chịu một nỗi ám ức cực độ.

"Ta biết ta biết con hận ta, thế nhưng ta và Thịnh Thắng là thật lòng yêu nhau, ta...."

"Hay cho câu thật lòng, vậy thì tôi và Tiêu Mộc Diên cũng là thật lòng yêu nhau." Thịnh Trình Việt cắt ngang câu nói của Âu Liên, giọng nói của anh lạnh lùng nhưng cũng đầy bi ai, khiến tất cả mọi người đều lặng người nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt.

Trước câu nói của Thịnh Trình Việt, trong lòng Tiêu Mộc Diên cũng cảm thấy có một chút gì đó khiến cô rung động, rõ ràng cô biết những gì anh nói đều không phải sự thật, tất cả những lời nói của Thịnh Trình Việt chỉ nhằm để khiêu khích Âu Liên, nhưng trong lòng cô không hiểu tại sao lại thoáng qua một cảm giác rất khác lạ, giống như một con sóng nhẹ lướt qua âm áp.

Sắc mặt Âu Đan thay đổi, nhưng cô ta vẫn giữ được nụ cười trên môi, cô ta bước lên trước kéo cánh tay của Thịnh Trình Việt.

"Trình Việt à, tình cảm thì có thể từ từ nuôi dưỡng mà, anh cứ cứ thế này với một người phụ nữ đã có hai con có phải là không hợp lý lắm không?" Âu Đan cười khẽ, nhẹ nhàng nói.

Quả nhiên, mọi người đều hướng ánh nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, hóa ra cô là một người phụ nữ đã có hai con, nếu đã như vậy, cô lại còn quyến rũ Thịnh Trình Việt, đúng là một con hồ ly tinh, ánh mắt của mọi người lộ rõ sự chế nhạo và khinh bỉ, dường như Tiêu Mộc Diên cũng cảm thấy những ánh mắt đáng sợ đó, đầu cô lại dụi dụi vào lòng của Thịnh Trình Việt như để tránh đi những ánh nhìn đó.

Ánh mắt của Thịnh Trình Việt càng trở nên lạnh lùng, người phụ nữ mang tên Âu Đan này quả nhiên có âm mưu, cô ta cố ý đứng trước mặt bao nhiêu người như vậy nói ra sự thật rằng Tiêu Mộc Diên đã có hai con, như vậy để khiến cho anh không thể đến bên Tiêu Mộc Diên, dù sao thì một người như anh sao có thể ở bên một người phụ nữ đã có hai con chứ!

"Cô ấy có hai con nhưng hai đứa trẻ đó là con tôi." Thịnh Trình Việt nói chậm rãi, khi anh nói ánh mắt anh hướng thẳng về phía Thịnh Thắng, vốn anh được thông báo đây là một buổi khiêu vũ của giới làm ăn, nhưng không ngờ đây lại là cú lừa đưa anh tới để đính hôn, sao anh lại chịu nghe theo sự sắp đặt của bọn họ chứ?

Một câu nói của anh khiến cho tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm tròn xoe mắt, không ngờ anh đã có con riêng rồi, chẳng trách anh lại kiên quyết chọn Tiêu Mộc Diên như vậy, hóa ra cô dựa vào hơi con, trong mắt những cô gái có mặt ở đó lúc này đã hiện rõ lên sự ghen tỵ.

Âu Đan cố gắng hết sức để kìm nén cảm xúc tức giận đang muốn bùng phát lúc này, lại một lần nữa cố nheo miệng cười. Bàn tay của cô ta với ngón tay nhỏ nhắn liên chỉ về phía bộ trang phục mà Tiêu Mộc Diên đang mặc trên người, vừa này cô ta rõ ràng nhìn thấy, bộ trang phục đó là do Trương Văn

Doanh khoác lên người cho Tiêu Mộc Diên.

“Vây bộ đồ trên người cô ấy thì sao? Cô ấy ban nãy vẫn còn tình cảm với tổng giám đốc Trương lắm mà.” Âu Đan khẽ cười rồi tròn xoe mắt giả bộ vô tội, cô ta sớm đã điều tra hết thông tin về Tiêu Mộc Diên, rằng cô và Trương Vân Doanh từng học cùng một trường, cô còn từng yêu thầm Trương Vân Doanh. Tuy sau đó tài liệu về Tiêu Mộc Diên có bị bỏ trống mất khoảng thời gian sáu năm nhưng những thông tin cơ bản như vậy vẫn có tác dụng.

“Người phụ nữ này còn muốn đứng núi này trông núi nọ? Một mặt thì bám lấy tổng giám đốc Thịnh, một mặt thì quyến rũ tổng giám đốc Trương, đúng là cái đồ không biết liêm sỉ...” Người phụ nữ vừa nãy đổ rượu vang lên người Tiêu Mộc Diên lúc này đột nhiên lên tiếng, trong ánh mắt đầy sự chế nhạo.

Mọi người đột nhiên cũng bàn tán xôn xao, đều là những lời mỉa mai, ánh mắt của những con người đó giống như những mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào ngực cô.

“Đừng để Tiêu Mộc Diên trở thành Cao Ngọc Mai thứ hai, hơn nữa, tôi cũng tuyệt đối không cho phép loại phụ nữ không ra gì này gả vào nhà họ Thịnh.” Thịnh Thắng nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Sắc mặt của Thịnh Trình Việt cũng sầm xuống, Mai Mai, cái tên đó là một điều cấm kỵ đối với anh, không có một ai có tư cách nhắc tới cô ấy trước mặt anh.

Tiêu Mộc Diên ở trong lòng Thịnh Trình Việt nhìn về phía Thịnh Thắng, ông ta sao có thể nói cô là loại phụ nữ không ra gì? Không hổ là một cặp cha con với Thịnh Trình Việt, cô còn nhớ, Thịnh Trình Việt cũng từng nói về cô như vậy.

Dường như cô cũng cảm nhận thấy sự lạnh lùng toát ra từ cơ thể của Thịnh Trình Việt, anh trở nên thay đổi như vậy là do Thịnh Thắng nói về người phụ nữ đó sao? Cao Ngọc Mai? Người phụ nữ trước đây anh từng yêu sao?

“Cô ấy tuyệt đối sẽ không là Cao Ngọc Mai thứ hai, còn tôi, cũng tuyệt đối sẽ không đính hôn với Âu Đan.” Thịnh Trình Việt nói với ngữ khí lạnh lùng hơn bao giờ hết, vào giây phút này, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy được sự bất cần và xa lạ tới mức đáng sợ của anh.

Sắc mặt của Âu Đan trắng bệch không còn giọt máu khi nghe anh nói ra câu nói đó.

“Vây 40% cổ phần của Thịnh Thế thì sao? Con cũng không cần nữa?” Thịnh Thắng đột nhiên hỏi, bây giờ 40% cổ phần của Thịnh Thế đang ở trong tay mình, còn trong tay của Thịnh Trình Việt cũng chỉ là 40%, vì thế ông ta vẫn còn có quyền lên tiếng.

Khóe môi Thịnh Trình Việt bỗng nhếch lên một nụ cười khinh khỉnh, cuối cùng thì Thịnh Thắng cũng nhắc tới cổ phần, và đây cũng chính là câu nói mà anh đang đợi.

“Giao dịch!” Đôi môi anh khẽ mấp máy, thêm vào đó là nụ cười khinh bỉ, khi nói câu này anh cũng đã đặt Tiêu Mộc Diên xuống, trong ánh mắt không còn sự thương hại gì, dường như người vừa nãy ôm lấy Tiêu Mộc Diên không phải anh vậy.

Sắc mặt Thịnh Thắng có chút thay đổi, không ngờ anh lại muốn lấy về số cổ phần trong tay mình như vậy.

“20% cổ phần sẽ chuyển vào tay con, nếu con kết hôn với Âu Đan thì 20% số còn lại cũng sẽ chuyển nốt vào cho con.” Thịnh Thắng nói hết sức bình tĩnh, dù sao thì Thịnh Trình Việt cũng là con trai của ông ta, đây là sự thực không thể thay đổi được, số cổ phần trong tay ông ta sớm muộn gì thì cũng sẽ chuyển vào tên của Thịnh Trình Việt.

“Được!” Thịnh Trình Việt lên tiếng. Và khi câu nói của anh vừa kết thúc, Lâm Phong đứng phía sau anh liền đưa máy tính đến trước mặt anh cho anh kiểm tra, nếu ổn rồi Lâm Phong sẽ lập tức đi in hợp đồng, hợp đồng sẽ được ký trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, như vậy sẽ không lo Thịnh Thắng nuốt lời.

Stịnh Trình Việt nhìn vào máy tính và khẽ gật đầu, sau đó anh nhìn xuống dưới đất nơi mà Tiêu Mộc Diên đang ngồi rạp ở đó, lúc này Tiêu Mộc Diên đang nhìn anh, anh có thể nhìn ra sự mong chờ trong ánh mắt của cô, nhưng anh lại không nói gì mà quay người bước đi. Trước mắt cô chỉ là tấm lưng thẳng rộng lớn đang dần rời xa của anh.

Tiêu Mộc Diên nhìn theo bóng dáng Thịnh Trình Việt, trái tim cô chợt nhói đau, cô chẳng qua là tình nhân mà anh mua về mà thôi, cô còn mong đợi gì nữa chứ?

Stịnh Trình Việt vừa mới rời đi, những người ở lại đã ào ào tiến lên chỉ chỉ trỏ trỏ vào Tiêu Mộc Diên, lời gì cũng có thể nói ra được.

Tiêu Mộc Diên cười đau khổ, cô rất muốn bịt hai tai lại coi như không nghe thấy gì, nhưng mọi thứ lại lọt vào tai cô hết sức rõ ràng, cô cũng muốn không nhìn thấy gì cả nhưng tất cả mọi thứ lại hiện ra rõ mồn một. Những câu nói của những con người này dường như đang nhắc nhở cô từng giây từng phút rằng cô chính là kẻ hèn mọn và thấp kém như vậy đây.

Trương Vân Doanh tiến lên phía trước một bước, lại một lần nữa kéo Tiêu Mộc Diên vào lòng, nhìn cô với vẻ thương xót, anh vừa mới rời đi một lát mà sao cô đã thành ra như thế này.

Tiêu Mộc Diên dựa vào lòng Trương Vân Doanh, lúc này, cái ôm của anh giống như là bến đỗ đối với cô, cho cô một cảm giác an toàn mà chính cô cũng không giải thích được.

“Đưa em đi...” Cô khẽ nói, cô không muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa, cô muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Trương Vân Doanh ôm cô đưa cô rời khỏi nơi này, rốt cuộc là vì lý do gì mà cô chịu ở bên Thịnh Trình Việt, hai đứa con cô thực sự là con của Thịnh Trình Việt sao?

Trong căn biệt thự của nhà họ Trương, Trương Bản Bân đi làm, con của Tiêu Mộc Diên cũng đi học, vì thế trong nhà ngoài người giúp việc thì cũng không có ai khác.

“Thím Lý, thím đi lấy cho Diên Diên một bộ quần áo sạch trước đi.” Trương Vân Doanh vừa tới phòng khách liền nói với thím Lý.

Thím Lý vừa nhìn thấy Tiêu Mộc Diên đang ngả vào lòng cậu chủ thì sắc mặt bà liền không vui, người phụ nữ này đã có hai đứa con rồi, bây giờ lại đang ăn không ngồi rồi trong nhà họ Trương bọn họ đã không nói thì thôi, vậy mà còn quyến rũ cậu chủ, đúng là đồ hồ ly tinh.

“Thôi, không cần đâu, để em vào phòng thay là được rồi.” Tiêu Mộc Diên khẽ nói, ánh mắt không vui, mỉa mai và căm ghét của thím Lý đối với cô cô đều nhìn thấy, tuy sắc mặt cô không thể hiện ra nhưng không có nghĩa là trái tim cô không biết đau.

Lúc này Trương Vân Doanh mới nhớ ra Tiêu Mộc Diên cũng đang ở trong nhà anh, anh ôm lấy cô nhanh chân bước về phía phòng cô.

“Em thay đồ trước đi, để anh đi gọi bác sĩ cho em.” Trương Vân Doanh vẫn nhẹ nhàng nói quan tâm cô, anh vẫn còn rất nhiều rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cô, rốt cuộc sáu năm qua cô đã đi đâu, sao giờ cô lại có liên quan tới Thịnh Trình Việt, những việc của cô anh vô cùng muốn biết.

Bởi vì chân đau nên Tiêu Mộc Diên cố chịu đựng và đi thay quần áo chứ không đi tắm, cô sợ nếu đi tắm tới lúc đó lại không đứng lên được ở trong phòng tắm.

Bác sĩ tới và kiểm tra qua một lượt cho Tiêu Mộc Diên.

“Chân của cô Tiêu chỉ bị chẹo một chút thôi, không có gì nghiêm trọng, tôi giúp cô ấy nắn lại rồi, hai ngày nữa là khỏi.” Bác sĩ nói về cung kính.

Lúc này Trương Vân Doanh mới yên tâm hơn, anh yêu Tiêu Mộc Diên, anh vẫn luôn yêu cô, sáu năm qua điều đó chưa từng thay đổi.

Rất nhanh sau đó, căn phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Tiêu Mộc Diên với sắc mặt hơi bối rối, cô cũng không biết phải nói gì? Cô cảm thấy Trương Vân Doanh nhất định có rất nhiều điều muốn hỏi cô. Dù sao thì cô cũng đã bỗng nhiên biến mất trong vòng sáu năm trời.

“Em dạo gần đây sống có ổn không? Sao lại gầy thành thế này?” Thực ra Trương Vân Doanh muốn nói rất nhiều thứ, nhưng ngay đến cả bản thân anh cũng không ngờ mình lại hỏi những câu như thế, có một giây phút nào đó anh cảm thấy hai người thật xa lạ.

“Em sống rất tốt, phụ nữ bây giờ chẳng phải đều thi nhau gầy cân à? Anh xem em thế này có phải đẹp hơn bao nhiêu không?” Tiêu Mộc Diên vừa cười vui vẻ vừa nói, cô đột nhiên phát hiện, bây giờ giữa cô và Trương Vân Doanh không biết nên nói những gì, cái cảm giác thế này khiến cô cảm thấy vừa khó chịu vừa căng thẳng.

“Anh vẫn thích em của trước kia hơn.” Trương Vân Doanh đột nhiên nói, anh thích sự cao ngạo, bướng bỉnh của cô trước đây, và còn thích nhiều thứ khác nữa, anh chưa từng nghĩ sẽ gặp lại cô khi cô rơi vào hoàn cảnh như thế, vào giây phút đó, con tim anh thực sự đau, rất đau.

Tiêu Mộc Diên tròn xoe mắt nhìn Trương Vân Doanh, anh nói anh thích cô của trước đây, nói vậy có phải là anh đang gián tiếp thừa nhận rằng anh thích cô sao?

“Có những việc chẳng thể nào quay lại như trước kia nữa.” Đúng thế, bây giờ cơ thể cô không còn được sạch sẽ nữa, tới mức ngay đến cô cô cũng không muốn nghĩ tới, thế giới này đã mặc định để bản thân cô phải mang một vết nhơ, sau này cô phải tránh xa Trương Vân Doanh một chút, cô sợ vết nhơ đó sẽ làm ảnh hưởng tới sự thuần khiết trong anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cô bị đưa đi

Lúc này Trương Vân Doanh lại đột nhiên cầm lấy bàn tay Tiêu Mộc Diên.

“Là vì Thịnh Trình Việt sao? Nếu em không yêu anh ta thì hãy chia tay với anh ta đi, anh chẳng quan tâm những chuyện trước đây đã từng xảy ra với em.” Bao gồm cả việc bây giờ bên cạnh cô đang có hai đứa trẻ, anh chỉ biết anh yêu cô, vì cô anh có thể chấp nhận mọi thứ thuộc về cô.

Tiêu Mộc Diên chỉ biết lắc đầu lặng lẽ, cô đã bán thân mình cho Thịnh Trình Việt như một người tình, cô có tư cách để chia tay sao? Kể cả là một tháng sau chia tay thì cô cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn Trương Vân Doanh.

“Không phải vì Thịnh Trình Việt, mà là bởi vì cả hai chúng ta đều không thể nào trở về như trước đây được nữa.” Nếu có thể thì cô muốn được như

trước đây biết bao, cô rất nhớ những lúc cùng Trương Văn Doanh đọc sách, đi dạo phố, nhớ cảnh anh và cô cùng nhau ngước mắt lên trời và cầu nguyện, thế nhưng những chuyện đó chẳng thể nào quay lại được, trước mắt cô lúc này chỉ có màn đêm u tối, thêm vào đó là bờ vực sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy....

“Nếu em muốn thì chúng ta có thể!” Trương Văn Doanh thuyết phục, tại sao không thể trở về như trước đây, từ trong sâu ánh mắt của cô anh có thể nhìn ra, cô đang lo lắng cho anh.

“Em có hai đứa con rồi, anh có thể chấp nhận bọn chúng không?”

“Anh có thể.” Trương Văn Doanh nói không một chút do dự.

“Cảnh lúc này anh cũng đã nhìn thấy rồi, em và Thịnh Trình Việt có mối quan hệ với nhau.”

“Anh không quan tâm.” Anh nói anh không quan tâm là nói dối, nhưng anh yêu cô, anh có thể bao dung với quá khứ của cô, điều anh quan tâm là tương lai của cô.

Tiêu Mộc Diên vốn cho rằng anh sẽ phải suy nghĩ đắn đo, không ngờ anh lại trả lời không chút do dự như vậy, không thể không nói, câu trả lời của anh khiến trái tim cô có phần rung động, khiến cô có một giây phút nào đó mong đợi.

Song đúng lúc này điện thoại của cô liên đồ chuông, vào lúc nhìn thấy số điện thoại hiện lên màn hình thì sự mong đợi trong cô cũng hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt của Trương Văn Doanh trầm xuống, tại sao cô lại sợ Thịnh Trình Việt đến thế? Rốt cuộc giữa cô và Thịnh Trình Việt đã xảy ra chuyện gì?

“Tổng giám đốc Thịnh!” Tiêu Mộc Diên nói về bình tĩnh, bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy chiếc điện thoại, hơn nữa nét mặt cô cũng thay đổi.

“Đang ở đâu vậy, tôi đến đón em” Giọng nói bá đạo và lạnh lùng vang lên, ngữ khí như thể ra lệnh chứ không hề có ý hỏi han, cô bắt buộc phải đi theo anh.

Tiêu Mộc Diên đưa mắt nhìn Trương Văn Doanh đang ở bên cạnh, trái tim cô bỗng thấy như thất lại, nhưng cuối cùng cô vẫn lên tiếng.

“Tôi đang ở biệt thự nhà họ Trương, chân tôi bị trật....”

“Tút tut....” Lời của Tiêu Mộc Diên còn chưa nói hết thì đầu dây bên kia đã tắt máy, cô nhìn chiếc điện thoại trong tay rồi nhanh chóng tắt máy đi, cô biết Thịnh Trình Việt sẽ tới ngay sau đó, nhưng bây giờ cô không muốn rời đi, cô muốn gặp bọn trẻ.

“Sao em lại sợ Thịnh Trình Việt đến thế? Rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?” Cuối cùng Trương Văn Doanh cũng không kìm nén được mà buột miệng hỏi, sao Thịnh Trình Việt có thể biến một người cao ngạo như Tiêu Mộc Diên trở thành bộ dạng như bây giờ chứ?

“Nói những điều này đều chẳng có tác dụng gì cả, tóm lại xin anh đừng lãng phí thời gian vào em nữa.” Tiêu Mộc Diên nói bình tĩnh, giọng cô không hề run lên, cô vốn cứ nghĩ rằng mình sẽ chẳng quan tâm nhưng không ngờ tới lúc nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Trương Văn Doanh trái tim cô vẫn thoáng qua một tia sợ hãi.

“Diên Diên, bất luận em có xảy ra chuyện gì cũng hãy nói với anh, bất luận là việc gì đi chăng nữa hai chúng ta cũng có thể cùng nhau đối mặt.” Trương Văn Doanh đặt tay lên vai của Tiêu Mộc Diên, dường như anh đang muốn đem những năng lượng trong cơ thể mình truyền sang cho Tiêu Mộc Diên.

“Mẹ, mẹ về rồi.” Nguyệt Nguyệt chạy lại gần đẩy Trương Văn Doanh ra, cô bé dụi đầu vào lòng Tiêu Mộc Diên. Cô bé nhớ mẹ quá rồi, tối hôm qua cô không thấy mẹ mình về nhà.

Trương Văn Doanh bị đẩy ra và đột nhiên trước mắt anh một bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện, bóng dáng đó có vẻ quen lắm, đột nhiên anh ngây người ra, đứa trẻ này rất giống với Thịnh Trình Việt, lẽ nào thằng bé thực sự là con trai của Thịnh Trình Việt? Lúc này Trương Văn Doanh bỗng trở nên trầm mặc, lẽ nào sáu năm trước câu chuyện giữa Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt đã bắt đầu?

“Chú đẹp trai ơi, chú rất lo cho mẹ cháu à?” Những lời vừa nãy Trương Văn Doanh nói với mẹ cậu cậu đều nghe thấy, anh đúng là một người rất nặng tình.

Trương Văn Doanh nhún nhún mày, ánh mắt của cậu bé rất giống với ánh mắt của Thịnh Trình Việt, nó sâu thẳm, u ám, khiến người khác khi nhìn vào có cảm giác như đang đối mặt với vực sâu không đáy.

“Ừm, mấy năm nay mẹ cháu nuôi dưỡng hai anh em cháu nhất định là không dễ dàng gì, nhìn mẹ cháu gầy đi nhiều rồi.” Trương Văn Doanh khẽ cười và nói, anh đưa tay kéo cậu bé vào lòng mình, cậu bé trông thật anh tú, cho dù có giống với Thịnh Trình Việt nhưng anh vẫn muốn ôm cậu bé vào lòng.

Lúc này Thịnh Trình Việt đã đứng ở cửa, anh lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, câu nói vừa nãy của Trương Văn Doanh đập vào tai anh rất rõ ràng, hai đứa trẻ này quả nhiên là của anh, đây chính là cảnh tượng của gia đình bốn người nhà anh sao? Miệng anh bất giác khẽ nhếch lên, cười lạnh lùng.

“Chú ơi chú tới đây làm gì?” Viễn Đan liền bật hỏi, có điều khi cậu bé nhìn thấy Thịnh Trình Việt thì không hiểu tại sao trong lòng bỗng thấy vui hơn, đúng thế, cậu bé trông thật phấn khởi khi nhìn thấy Thịnh Trình Việt.

Stịnh Trình Việt sải bước tiến về phía trước, đi thẳng tới trước mặt Tiêu Mộc Diên.

“Chú tôi đón mẹ cháu.” Thịnh Trình Việt vốn không muốn trả lời câu hỏi của Viễn Đan nhưng anh cũng lại buột miệng trả lời, anh có một cảm giác thân thiết, gần gũi đặc biệt với hai đứa trẻ này.

Nguyệt Nguyệt thò đầu ra khỏi lồng Tiêu Mộc Diên, đôi mắt tròn xoe của cô bé chớp chớp, chú ấy đến đón mẹ, chú ấy đón mẹ làm gì?

“Mẹ là của cháu, không cho chú đón đâu.” Nguyệt Nguyệt vẫn bá đạo chắn tay trước mặt Tiêu Mộc Diên, cô bé nhìn Thịnh Trình Việt với vẻ tức giận.

Thịnh Trình Việt nhìn bộ dạng của Nguyệt Nguyệt, cái cười lạnh lùng của anh bỗng trở nên ấm áp hơn nhiều, thậm chí anh còn đưa tay ra khẽ véo vào má của cô bé.

“Này! Chú ơi, kể cả là chú có đẹp trai cỡ nào thì cũng không được đụng tay đụng chân chứ!” Nguyệt Nguyệt bắt mắt chu mỏ ra nói, tuy miệng cô bé thì nói vậy nhưng khuôn mặt cô bé cũng không hề tỏ ra không vui.

“Nếu không được động tay động chân thì động miệng nhé!” Thịnh Trình Việt cười vẻ đắc chí, rồi anh tiếu lại gần Nguyệt Nguyệt, khẽ thom lên má cô bé một cái, ừm, đúng là da em bé nên thật mềm mại.

Tiểu Nguyệt Nguyệt lập tức đưa tay lên che hai má của mình.

Sắc mặt Tiêu Mộc Diên thay đổi hẳn, Thịnh Trình Việt làm vậy là ý gì? Anh lại thom con gái của cô trước mặt cô, chắc anh không phải là muốn ra tay với con gái cô chứ, Tiêu Mộc Diên giật mình trước hành động của anh và cô lập tức kéo con gái vào lòng, cô chỉ sợ cô buông tay ra là Thịnh Trình Việt sẽ cướp con gái mình đi.

“Trình Việt, cậu với Diên Diên có quan hệ thế nào? Sao cô ấy lại sợ cậu đến thế?” Trương Vân Doanh hỏi với vẻ không vui, hai bọn họ là bạn tốt đã nhiều năm, tính cách của Thịnh Trình Việt thế nào anh đều hiểu, nếu không phải là chuyện mình quan tâm thì Thịnh Trình Việt sẽ không tự mình tới đón cô.

Thịnh Trình Việt lúc này mới nhìn về phía Trương Vân Doanh, vào lúc anh hướng ánh mắt mình sang hướng khác thì ánh mắt đó liền trở nên u tối vài phần.

“Chẳng phải là cậu rất thân với cô ấy à? Sao cậu không hỏi cô ấy?” Thịnh Trình Việt vừa nói vừa nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, quả nhiên cô vì căng thẳng mà khuôn mặt trắng bệch, chắc chắn cô không muốn nói ra thân phận là tình nhân cho Trương Vân Doanh biết, không biết sau khi Trương Vân Doanh biết được thân phận này của cô thì anh sẽ thế nào?

“Được, rồi, chúng ta đi thôi.” Tiêu Mộc Diên đột nhiên lên tiếng.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, anh cười như đạt được mục đích, người phụ nữ này quả nhiên là không muốn Trương Vân Doanh biết được thân phận của cô, cô quả nhiên là quan tâm tới anh ta, cũng không biết tại sao, sau khi nghĩ tới điều này Thịnh Trình Việt bỗng cảm thấy bức dọc trong lòng, người của anh sao lại có thể nhớ tới người đàn ông khác chứ, kể cả là bạn tốt của anh cũng không được.

“Mẹ ơi, mẹ đi làm gì vậy?” Nguyệt Nguyệt tròn xoe mắt hỏi Tiêu Mộc Diên, bàn tay bé nhỏ của cô bé còn nắm chặt lấy tay của Tiêu Mộc Diên, mẹ rót cuộc làm sao thế, tại sao hai ngày hôm nay cứ lạ lạ, hơn nữa tối ngày hôm qua cũng không về nhà.

“Mẹ phải đi làm việc, ngày mai mẹ sẽ đến chơi với các con có được không?” Tiêu Mộc Diên khẽ xoa đầu Nguyệt Nguyệt, trong lòng cảm thấy thật chán nản.

“Không được, con muốn đi cùng với mẹ cơ.” Nguyệt Nguyệt nói với vẻ giận dỗi, cô biết mẹ chắc chắn không phải đi làm việc, làm việc thì chỉ làm ban ngày thôi chứ, sao lại tới tối rồi vẫn đi làm?

“Con cũng đi, con đi để bảo vệ mẹ.” Viễn Đan lập tức cũng nói, cậu bé rất muốn xem xem rốt cuộc mẹ cậu và chú đẹp trai này có quan hệ gì, tại sao cậu lại giống với chú đẹp trai này thế?

Trương Vân Doanh nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, trong mắt anh hiện lên sự tổn thương, sáu năm về trước sở dĩ cô từ chối anh là vì đưa con trong bụng cô sao? Vậy bây giờ sáu năm về sau cô lại từ chối bản thân vì lý do gì? Rõ ràng anh có thể nhìn ra, cô không hề thích Thịnh Trình Việt.

“Đừng đi, ở lại có được không?” Trương Vân Doanh nhẹ nhàng nhìn Tiêu Mộc Diên, ngữ khí anh nói với cô đầy tình cảm, anh chỉ có trước mặt cô mới nhẹ nhàng và tình cảm như vậy nhưng dường như cô chẳng hề để ý.

Ánh mắt Tiêu Mộc Diên hơi trùng xuống, nếu có thể, cô thực sự cũng không muốn phải đi, nhưng cô chỉ là tình nhân mà Thịnh Trình Việt mua về thôi.

“Xin lỗi anh.” Tiêu Mộc Diên vừa dứt lời liền muốn đứng lên, Thịnh Trình Việt tiến về phía trước một bước, ôm lấy Tiêu Mộc Diên, trên mặt anh hiện rõ lên sự đắc ý.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

“Tiêu Mộc Diên là người phụ nữ của tôi, tôi không hi vọng giữa chúng ta vì một người phụ nữ mà lại trở thành kẻ thù.” Thịnh Trình Việt vừa dứt lời liền quay người rời đi.

Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt cũng nhanh chóng đi theo sau.

Trương Vân Doanh nhìn theo bóng dáng bọn họ rồi đi, nỗi buồn của anh như được nhân lên, nếu bọn họ ở bên nhau chắc sẽ rất hạnh phúc, nhưng Thịnh Trình Việt lại không yêu cô, nếu anh ta yêu cô vậy thì ban nãy ở sân khiêu vũ đã không xảy ra chuyện như thế, anh ta đối xử với Diên Diên tàn nhẫn như vậy, nhưng dù thế nào Diên Diên cũng vẫn đi theo anh ta hay sao?

Vào giây phút đó, khuôn mặt Trương Vân Doanh hiện rõ lên sự chán chường, anh nhất định phải điều tra ra giữa Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt có mối quan hệ thế nào, kể cả chuyện hai đứa trẻ nữa?

Trong xe, Tiêu Mộc Diên và bọn trẻ cùng ngồi ở hàng ghế sau, Tiêu Mộc Diên vốn không muốn để cho hai đứa trẻ đi cùng, nhưng hai đứa cứ nhất quyết đòi theo, cô chẳng còn có cách nào, vì thế chỉ biết mang chúng theo.

“Chú đẹp trai ơi, sao mẹ của bọn cháu lại sợ chú đến vậy?” Viễn Đan đột nhiên phá tan sự im lặng, cậu mở miệng hỏi, nét biểu cảm của Tiêu Mộc Diên ban nãy cậu đã nhìn rất rõ, mẹ cậu đúng là sợ Thịnh Trình Việt.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy trái tim mình thất lại.

Còn Thịnh Trình Việt thì ngây người ra.

Nguyệt Nguyệt quay đầu sang nhìn Viễn Đan, trong đầu cô bé đang nghĩ, mẹ rất sợ chú đẹp trai đó sao?

“Bởi vì mẹ cháu làm việc có lỗi!” Thịnh Trình Việt cười ha ha và nói, đột nhiên anh phát hiện, nói chuyện với hai đứa trẻ thế này tâm trạng anh khá hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Dám bắt nạt mẹ thì phải bị trừng trị

“Mẹ cháu rất lương thiện, từ trước tới nay chưa làm việc gì có lỗi cả, cháu thấy người muốn làm việc có lỗi là chú thì có!” Nguyệt Nguyệt tiếp lời của Thịnh Trình Việt liền phản bác, cô bé phát hiện, người đàn ông này thật đáng ghét.

“Đừng thế, mẹ cháu tuyệt đối không làm việc gì sai cả, nếu để cháu biết chú dám bắt nạt mẹ cháu thì cháu sẽ không tha cho chú đâu.” Viễn Đan dường như cảm thấy điều gì đó, đột nhiên cậu bé cũng không còn gọi Thịnh Trình Việt là chú đẹp trai nữa.

“Nếu chú bắt nạt mẹ cháu thì cháu định làm thế nào?” Thịnh Trình Việt vừa lái xe vừa không kìm được mà quay đầu về phía sau liếc nhìn một cái, lúc này Viễn Đan cũng đang nhìn chằm chằm vào anh, có điều rất nhanh sau đó anh đã phải quay đầu lại, vì anh còn phải lái xe.

Trái tim Tiêu Mộc Diên có phần hoảng loạn và đập nhanh hơn, cô sợ Thịnh Trình Việt sẽ nói ra lời gì đó không nên nói với bọn trẻ con.

“Mẹ lợi hại lắm, sao có thể bị người khác bắt nạt chứ?” Tiêu Mộc Diên vừa cười vừa xoa đầu Viễn Đan, nhưng trong lòng cô đang rối bời, vừa nãy cô được Thịnh Trình Việt đỡ lên xe vì thế mà hai đứa trẻ vẫn chưa biết việc chân cô bị thương.

Viễn Đan vốn dĩ đã cảm thấy giữa Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt có chuyện gì đó, bây giờ Tiêu Mộc Diên lại giải thích như vậy thì chứng tỏ giữa bọn họ thực sự có vấn đề.

“Đừng thế, mẹ là người lợi hại nhất.” Nguyệt Nguyệt quay ra nhìn Tiêu Mộc Diên với vẻ đầy tự hào, lúc mẹ cậu lên còn đánh vào mông cô nữa, sợ lắm...

“Mẹ là người quan trọng nhất, nếu mẹ có phải chịu áp lực gì thì việc đầu tiên là cháu sẽ không tha cho chú, đương nhiên, tới lúc đó nếu cháu không phải là đối thủ của chú thì cháu sẽ chấp nhận ngọc đá cùng vỡ!” Nói tới câu cuối, ngữ khí của Viễn Đan càng trở nên cứng rắn, không ai có thể động vào Tiêu Mộc Diên.

Stịnh Trình Việt rõ ràng rất bất ngờ trước câu nói ngọc đá cùng vỡ của cậu bé, không ngờ một đứa trẻ mới sáu tuổi đã có thể nói ra những lời như vậy, có một giây phút nào đó, anh thực sự muốn biết trong đầu cậu bé đang nghĩ gì.

Trái tim Tiêu Mộc Diên cũng run lên, ngọc đá cùng vỡ, như vậy thì nghiêm trọng quá, kể cả cô có phải chịu áp lực thì cũng không muốn con trai mình phải khổ vì cô, nhưng lời nói của cậu bé khiến cho cô cảm thấy rất cảm động, trong lòng cô cũng cảm thấy chua xót, con trai cô quả nhiên là thương cô nhất.

“Anh, chúng ta chẳng cần ngọc đá cùng vỡ, tới lúc đó anh em chúng ta hợp sức lại tiêu diệt chú đẹp trai là xong.” Nguyệt Nguyệt vừa nói còn vừa giơ nắm đấm tay mình lên, như thể đang tuyên bố điều gì đó với Thịnh Trình Việt.

Stịnh Trình Việt cảm thấy hơi chấn động, đây là lời một đứa trẻ sáu tuổi nói sao? Đứa lớn thì đòi ngọc đá cùng vỡ với anh, đứa sau thì bảo tiêu diệt anh,

Tiêu Mộc Diên dạy con thành ra thế này sao?

“Rất xin lỗi phải nói với hai đứa một câu, mẹ của các cháu đúng là bị chú bắt nạt rồi đấy!” Thịnh Trình Việt nói chậm rãi, miệng còn khẽ cười, anh đang lái xe về phía căn biệt thự của anh, tới đó anh sẽ để cho hai đứa trẻ này chơi cùng với con trai anh, như vậy sẽ không làm nhờ việc chính của anh và Tiêu Mộc Diên? Cảnh tượng sáng nay vẫn còn in đậm trong lòng anh, nếu cô đã một mực không muốn sinh con cho anh vậy thì anh lại càng bắt cô phải sinh.

Tay của Viễn Đan nắm chặt lại thành nắm đấm, đúng như cậu bé ngỗ, Thịnh Trình Việt đúng là đã ăn hiếp mẹ cậu, đồ đáng chết, anh tưởng cậu không đối phó lại được với anh sao?

Nét mặt của Nguyệt Nguyệt cũng đầy sự phẫn nộ, trước giờ cô bé cũng đã không thiện cảm với người đàn ông này rồi, quả nhiên, những điều mà người đàn ông này làm càng khiến cô bé tức giận.

Thịnh Trình Việt thông qua gương chiếu hậu liền nhìn thấy khuôn mặt tức giận búng búng của hai đứa trẻ, nụ cười trên môi anh càng sâu hơn.

“Chú bắt nạt mẹ các cháu, nhưng chú muốn mẹ các cháu sinh thêm cho các cháu một cô em gái nữa, các cháu không thích à? Nếu chú không bắt nạt mẹ cháu vậy thì làm sao các cháu có thêm em gái được đây?” Thịnh Trình Việt vừa cười vừa nói, bây giờ đột nhiên anh lại mong chờ tới cảnh tượng người phụ nữ này sinh cho anh một đứa con.

“Hả? Hóa ra là tạo ra người sao?” Viễn Đan một ngón tay đặt lên cằm rồi gật gù đầu suy nghĩ, dường như đó là một việc rất quan trọng.

Nguyệt Nguyệt thì tròn xoe mắt nhìn Viễn Đan.

“Cái gì mà tạo ra người mới?” cô bé với sắc mặt tò mò không hiểu, hai mắt cô tròn xoe chớp chớp, đôi mắt ngây thơ của cô bé giống như hai viên ngọc long lanh vô cùng đáng yêu.

Mặt Tiêu Mộc Diên hơi đỏ lên, Thịnh Trình Việt lại nói ra những lời như thế trước mặt bọn trẻ, anh đúng là không biết xấu hổ.

“Tạo ra người mới tức là.....”

“Thôi được rồi, thôi rồi, xuống xe thôi!” Tiêu Mộc Diên cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai đứa trẻ, hai đứa trẻ sáu tuổi lại ngồi trước mặt cô để nói về việc tạo ra con người, thế này là thế nào?

Miệng của Thịnh Trình Việt vẫn luôn cười không ngớt, không ngờ ở cùng gia đình ba người nhà cô anh lại có cảm giác vui vẻ thoải mái thế này.

Thịnh Tuấn Hạo quen đứng trước cửa sổ nhìn về phía bầu trời, nghe thấy tiếng xe, theo bản năng cậu bé nhìn theo, vốn cứ nghĩ chỉ có một mình ba, nhưng không ngờ còn có Tiêu Mộc Diên, Trái tim cậu như như vui hơn, cậu nhanh chóng chạy xuống, cậu vốn chẳng để ý tới hai đứa trẻ bên cạnh Tiêu Mộc Diên, trong lòng cậu, chỉ cần nhìn thấy Tiêu Mộc Diên là được rồi.

“Cháu chào cô!” Thịnh Tuấn Hạo sau khi chạy ra thì người đầu tiên cậu bé chào lại là Tiêu Mộc Diên, cũng vì tiếng chào đó mà tất cả mọi người đều nhìn thấy cậu.

Hai mắt Thịnh Trình Việt trùng xuống, sắc mặt anh cũng rõ ràng không vui, cái tên tiểu tử này gọi cậu đầu tiên lại là Tiêu Mộc Diên, chẳng lẽ trong mắt con trai, người cha như anh còn chẳng bằng người vừa mới quen có vài ngày sao?

“Tuấn Hạo, hóa ra đây là nhà cậu à, nhà cậu to thật đấy!” Nguyệt Nguyệt không kim được mà kêu lên, tuy Thịnh Tuấn Hạo sống không hề hạnh phúc nhưng cậu có một căn nhà xa hoa thế này cũng đã là điều khiến không ít người phải ghen tỵ rồi.

Lúc này Thịnh Tuấn Hạo mới rời ánh nhìn khỏi Tiêu Mộc Diên hướng về phía Nguyệt Nguyệt, rồi lại quay sang nhìn Viễn Đan đứng bên cạnh, đột nhiên ánh mắt cậu thay đổi như đang nhìn kẻ thù, tên tiểu tử kia lần trước thiếu chút nữa đã cướp mất vị trí thứ nhất của cậu, lần này cậu tuyệt đối không thể để sơ suất.

Viễn Đan cũng nhìn Thịnh Tuấn Hạo với ánh mắt chẳng ưa, hai người bọn họ giống như là kẻ địch đã được trời định sẵn, đều nhìn đối phương không thuận mắt.

“Viễn Đan, không được mất lịch sự, phải hòa thuận với Tuấn Hạo chứ!” Tiêu Mộc Diên mắng nhẹ Viễn Đan, kể cả cậu có không thích Từ Khiết cũng không được dùng ánh mắt và nét biểu cảm đó để nhìn Thịnh Tuấn Hạo, như vậy chẳng tốt chút nào!

Viễn Đan hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, nếu không phải nể mẹ cậu ở đây thì cậu thậm chí còn chẳng thèm nhìn Thịnh Tuấn Hạo một cái, đương nhiên cậu ghét Thịnh Tuấn Hạo không phải chỉ trong chuyện học tập, mà còn do Thịnh Tuấn Hạo cướp đi tình yêu của mẹ cậu, Viễn Đan rõ ràng có thể cảm nhận được, Tiêu Mộc Diên rất yêu chiều cái tên Thịnh Tuấn Hạo này.

“Xin chào, Nguyệt Nguyệt!” Thịnh Tuấn Hạo rất vui đưa tay ra trước mặt Nguyệt Nguyệt, cậu bé rất thích Nguyệt Nguyệt, đợi cậu lớn lên, cậu nhất định sẽ cưới Nguyệt Nguyệt làm vợ, vì Nguyệt Nguyệt cũng xinh đẹp, lương thiện như cô Tiêu Mộc Diên, nói chung đó là người có thể chạm vào chỗ yếu mềm nhất trong trái tim cậu, vì thế mà cậu muốn gần gũi với người đó.

“Chào Tuấn Hạo!” Nguyệt Nguyệt cũng nói rất vui vẻ, cô bé vừa nói vừa cười rất tươi, như thể vì được gặp Thịnh Tuấn Hạo mà cô bé cũng vui hơn.

Thịnh Trình Việt vẫn luôn ôm lấy Tiêu Mộc Diên trong lòng, tuy Tiêu Mộc Diên đã có ý không muốn nhưng anh vẫn không chịu bỏ cô ra mà còn ôm chặt

hon, vì thế cô chỉ biết ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, không dám vùng vẫy nữa.

“Mấy đứa chơi với nhau đi nhé, mẹ cháu chân bị trật rồi, chú phải đưa mẹ vào trong phòng.” Vừa dứt lời, Thịnh Trình Việt cũng chẳng thèm để ý tới sự phản đối của Tiêu Mộc Diên, anh sai bước đi thẳng về phía phòng anh.

“Anh muốn làm gì?” vừa vào cửa, Tiêu Mộc Diên lập tức cảnh báo, trên mặt cô hiện rõ sự sợ hãi, sự lảng nhụt của anh đối với cô cô vẫn còn ghi nhớ, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cô lại hiện ra cảnh tượng anh cưỡng bức cô, trái tim cô lại nhói đau, nỗi đau mà anh mang tới cho cô chính là vết nhơ cả đời này của cô.

Vào lúc Thịnh Trình Việt bước vào cửa, toàn thân anh toát ra sự lạnh lùng, anh thô bạo ném Tiêu Mộc Diên xuống giường, Tiêu Mộc Diên đang định ngồi dậy thì anh liền xông tới.

“Anh muốn làm gì?” Tiêu Mộc Diên kêu lên tức giận, người đàn ông này sao có thể như vậy chứ? Bất luận lúc nào anh đều có giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Nói, có phải Trương Văn Doanh là người đàn ông mà em thầm yêu trong lòng, bởi vì người đàn ông đó nên em mới một mực không chịu để tôi động vào đúng không? Hai đứa nhóc có phải là con của Trương Văn Doanh không?” Thịnh Trình Việt đột nhiên hỏi, sự lạnh lùng của anh như bao trùm lên cơ thể của Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên cảm nhận được vị hương chanh thơm mát phả vào mũi, nhưng lúc này tại sao cơ thể cô lại xuất hiện cảm giác nóng ran, hơn nữa cái cảm giác này lại càng lúc càng dữ dội.

“Tôi chẳng qua là bán mình cho anh làm tình nhân, chứ không hề bán cả trái tim mình cho anh, vì thế tôi yêu ai thì cũng không hề có liên quan gì với Thịnh Trình Việt anh!” Tiêu Mộc Diên nhìn thẳng vào mắt Thịnh Trình Việt, dường như không hề cảm thấy sợ anh, đúng thế, sao cô phải sợ anh chứ, cơ thể cô đã bị anh tùy ý chà đạp, cô còn có gì đáng để phải sợ nữa!

Đôi mắt Thịnh Trình Việt nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, người phụ nữ này không ngờ dám cãi lại, càng cãi càng chứng tỏ cô đang chột dạ, được lắm, quả nhiên người phụ nữ này có quan hệ với Trương Văn Doanh, chẳng trách con trai cô lại thông minh như vậy, hóa ra là nhận được gen từ Trương Văn Doanh, không biết tại sao, sau khi biết được sự việc này trái tim anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Cô nói xem, nếu để Trương Văn Doanh biết được cô chẳng qua là tình nhân mà tôi mua về thì cậu ta sẽ thế nào?” Thịnh Trình Việt nhướn mày lên đầy vẻ thách thức, lúc này, trong mắt anh tràn đầy dục vọng.

“Tổng giám đốc Thịnh muốn nói thế nào thì nói thế ấy, dù sao thì miệng cũng ở trên người anh, chẳng phải thứ tôi có thể quản được, có điều, tại sao tổng giám đốc Thịnh phải nói với Trương Văn Doanh chứ? Là anh đang ghen tỵ với anh ấy à? Tổng giám đốc Thịnh chẳng phải là vì chuyện đính hôn với Âu Đan mà coi như không nhìn thấy tôi ở trong buổi khiêu vũ đó sao?”

Tiêu Mộc Diên nhìn thẳng vào mắt Thịnh Trình Việt và nói, ánh mắt anh tuy rất đáng sợ, nhưng sự ương bướng của cô không cho phép cô lùi bước, những tổn thương mà anh mang lại cho cô đã quá nhiều nhiều, cô đã như tê dại, vì thế cô chẳng còn quan tâm nữa.

Shịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, đôi lông mày anh nhướn lên với vẻ cao ngạo, miệng anh khẽ nhếch cười.

“Em đang ghen đấy à?” Thịnh Trình Việt suy nghĩ vài giây, anh cảm thấy cũng có thể là như vậy, chính vì thế mà trong lòng anh tự nhiên thấy vui, anh vui bởi vì cô ghen.

Tiêu Mộc Diên cũng bật cười, nụ cười đầy vẻ mỉa mai, sao cô có thể ghen chứ? Sự tàn nhẫn mà anh đối với cô cả đời này cô cũng không quên, cô đối với anh, chỉ có hận, hận anh cả một đời một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Có phải cô bắt cá hai tay không_

Trong lòng Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng thoáng qua một chút chột dạ, hai đứa bé này là con của ai cô cũng không biết. Nếu như biết được, vậy cô cũng có thể tìm được đứa con trai còn lại của mình rồi.

Mỗi khi nghĩ đến đứa con trai bị đưa đi vào sáu năm trước đó, trên vẻ mặt cô liền có một cảm giác đau thương kỳ lạ. Con à, con sống có tốt không?

“Là con của ai không quan trọng, quan trọng là đứa bé này không phải là con anh.” Tiêu Mộc Diên ngắt đầu nói, khi đề cập đến vấn đề này, cô lại vô cùng chắc chắn.

Trong đôi mắt của Thịnh Trình Việt lóe lên một tia lạnh lùng, liệu có phải anh đã quá tốt với người phụ nữ này, bởi vậy cô mới dám hung hăng như vậy với anh. Anh vừa nghĩ vậy, sắc mặt liền sầm lại.

“Em bị ngứa mông phải không?” Thịnh Trình Việt đột nhiên nói, điều này khiến anh bất chợt nghĩ đến cảnh tượng những ngày trước khi mới gặp Tiêu Mộc Diên, mông cô lúc đó đã bị té xuống đường.

Tiêu Mộc Diên vừa nghe đến “mông”, một bàn tay liền che lên mông mình theo bản năng, cô không hề quên giây phút khi Thịnh Trình Việt ném cô từ trên xe xuống, khiến mông của cô đau mấy ngày liền, cảm giác đó cô thật sự không muốn nếm trải thêm lần nào nữa.

Nhưng sau khi nhìn thấy ý cười ở khóe miệng Thịnh Trình Việt, cô tức giận trừng mắt nhìn anh. Vừa rồi người đàn ông này đã cố ý, anh chính là muốn cười nhạo cô.

“Sau này nếu không có sự cho phép của anh, em không được phép liên lạc với bất kỳ người đàn ông nào.” Thịnh Trình Việt đột nhiên nói một cách bá đạo, người đàn ông này vốn dĩ đã có ý chiếm hữu, hưởng hờ còn là người đàn ông có thể lực lớn như vậy, hơn nữa Tiêu Mộc Diên hiện tại vẫn là nhân tình mà anh mua về.

Tiêu Mộc Diên vừa định lên tiếng, nhưng khi lời đến đầu môi thì vẫn là nuốt xuống. Bỏ đi, cô không nói chuyện với anh nữa, hậu quả khi nói với anh chính là cô luôn bị thiệt.

Thịnh Trình Việt nhìn thấy bộ dạng Tiêu Mộc Diên định nói lại thôi, ý cười nơi khóe miệng càng sâu thêm. Anh biết cô định nói gì, cũng biết tại sao cô lại im miệng, không thể không nói, biểu hiện của cô khiến anh rất hài lòng.

“Cô quen Âu Vũ Đình thế nào? Cô vẫn luôn bắt cả hai tay, trong nước có một Trương Văn Doanh, ngoài nước còn có một Âu Vũ Đình, là như vậy sao?” Thịnh Trình Việt nhún mày hỏi. Anh phát hiện ra, người phụ nữ này rất có sức quyến rũ, dường như không thể cắt đứt đàn ông bên cạnh cô.

Tiêu Mộc Diên hoàn toàn không có lời nào để nói, bây giờ cô không thể không bái phục trí tưởng tượng của người đàn ông này, ngay cả điều này mà anh cũng nghĩ được. Cô chợt có một loại kích động, thật sự muốn xem đầu óc của người đàn ông này được làm bằng cái gì.

“Anh muốn nghĩ như vậy, tôi cũng hết cách!” Tiêu Mộc Diên không muốn phí lời với anh, bây giờ cô chỉ muốn để anh thả cô xuống.

Đúng lúc này thang máy cũng vừa hay đến tầng thấp nhất, chính vào lúc cửa sắp mở ra, cô đột nhiên ấn nút đóng cửa lần nữa.

“Tổng giám đốc Thịnh, mong anh thả tôi xuống, như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của anh.” Tiêu Mộc Diên nghiêm túc nói, tay vẫn đang ấn nút đóng cửa, không để cửa mở ra.

Về mặt của Thịnh Trình Việt u ám, cô có quan hệ mập mờ với hai người đàn ông đó, hơn nữa còn giải thích với anh, cô cho rằng anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao? Nếu là người khác, có lẽ anh sẽ cắt đứt “của quý” của người đàn ông đó, nhưng hai người đàn ông này vừa hay lại là bạn của anh.

Bàn tay to lớn của Thịnh Trình Việt đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mộc Diên, trong phút chốc anh ấn nút mở cửa. Chính vào lúc cửa mở, anh đột nhiên hôn cô, anh chính là muốn tất cả mọi người nhìn thấy, người phụ nữ này là của anh, hơn nữa còn là nhân tình anh mua về.

Tiêu Mộc Diên hiển nhiên không nghĩ đến chuyện Thịnh Trình Việt đột nhiên sẽ có hành động như vậy, cô lập tức sững sốt, trong nhất thời lại quên mất phản ứng, cứ như vậy bị anh hôn.

Quả nhiên, tất cả nhân viên đều bắt đầu tụ tập về chỗ này. Mọi người đều lấy máy bắt đầu chụp hình lia lịa, cảnh đặc sắc như vậy, làm sao bọn họ có thể không chụp lại để giữ làm kỷ niệm chứ?

Tiêu Mộc Diên sau khi có phản ứng lại, bắt đầu phản kháng kịch liệt. Cô muốn Thịnh Trình Việt để cô xuống, nhưng cô càng phản kháng, anh lại càng ôm chặt cô.

Tiêu Mộc Diên cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi cơ thể của Thịnh Trình Việt, toàn thân cô dường như đều cứng đờ. Người đàn ông này thật sự là một tên cuồng dâm, lại cũng có thể sinh ra phản ứng ở tình cảnh như vậy, cô sợ cũng không dám cử động nữa.

Ngay khi đôi môi mỏng của Thịnh Trình Việt vừa mới rời khỏi Tiêu Mộc Diên đã có phóng viên đứng trước mặt bọn họ.

“Tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi, cô gái ở trước mặt này chính là bạn gái mà anh đã đưa đến yến tiệc lần trước sao? Anh rất yêu cô ấy chứ?” Phóng viên hướng micro về phía Thịnh Trình Việt, trong mắt đều là sự mong chờ, nếu đưa được tin tức về đời sống riêng của Tổng giám đốc Thịnh, vậy nhất định sẽ bán được rất nhiều.

Thịnh Trình Việt hít một hơi, sau đó liền nhìn về Tiêu Mộc Diên, chỉ thấy sự căng thẳng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mơ hồ còn có một chút bất an, hoặc là cô sợ anh sẽ nói ra vài điều gì đó chẳng.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Anh nói ra không chút che giấu, đúng, cô là người phụ nữ của anh, hơn nữa từ nay về sau chỉ có thể là của một mình anh. Cho dù anh không cần nữa, người khác cũng không có tư cách có cô.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân run lên, trong lòng dường như bị cái gì đập vào rất mạnh, đột nhiên đau đớn. Lời nói của Thịnh Trình Việt giống như một đòn chí tử, định sẵn cái chết cho cuộc đời cô rồi. Anh nói cô là người phụ nữ của anh, đó không phải muốn chứng minh cho tất cả mọi người cô là nhân tình của anh sao? Chứng minh cô đã lên giường với anh sao?

Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một cảm giác tủi thân và nhục nhã, Thịnh Trình Việt quả nhiên không quan tâm cô một chút nào, anh lại có thể ở trước

mặt nhiều người đến thế làm nhục cô như vậy, anh coi cô là cái gì?

“Vây Tổng giám đốc Thịnh không phải là đã đính hôn với “thiên kim tiểu thư” nhà họ Âu rồi sao? Anh làm như vậy liệu cô Âu có đau lòng hay không?” Phóng viên lại hỏi lần nữa, trong lòng càng thêm phần mong đợi, không biết liệu kẻ thứ ba này có thể giành được vị trí của con gái nhà họ Âu hay không.

Dĩ nhiên, câu hỏi này của phóng viên cũng là câu hỏi mà mọi người chờ đợi, tất cả mọi người đều hướng về Tiêu Mộc Diên, ai ai cũng rất muốn biết nội tình.

Tiêu Mộc Diên nhìn ánh mắt của những người trước mặt, kiểu ánh mắt đó khiến cô cảm thấy khắp người tràn đầy sự tủi thân và nhục nhã, giống như cô đã bị người ta nhìn thấy hết cơ thể trần trụi của mình.

“Đau lòng hay không đó cũng là chuyện của con gái nhà họ Âu!” Thịnh Trình Việt trả lời một cách lạnh lùng, đáy mắt lóe lên một chút sự khó chịu. Anh đã đạt được hiệu quả mình mong muốn, cũng không muốn phí lời nữa, tin rằng ngày mai, Trương Văn Doanh và Âu Vũ Đình đều sẽ nhìn thấy cảnh anh ôm Tiêu Mộc Diên ở trên mạng.

Nghĩ đến đây Thịnh Trình Việt bất giác nhếch lên một nụ cười không dễ phát hiện ra, trong lòng anh dường như đã chắc chắn, người phụ nữ này chính là người của riêng anh, ai cũng không thể cướp đi.

“Vây xin hỏi Tổng giám đốc Thịnh, anh...”

“Đi ngay lập tức!” Lâm Phong dẫn người đã đứng ở trước mặt Thịnh Trình Việt, lạnh lùng nói với hai người phóng viên trước mặt.

Phóng viên nhìn Lâm Phong một chút, sau lại nhìn Thịnh Trình Việt ở phía sau Lâm Phong, khắp người anh tựa như tỏa ra một sự lạnh lùng đến rùng mình, khiến anh ta không khỏi lùi lại phía sau mấy bước, sau đó nhanh chóng rời đi. Hôm nay anh ta thu hoạch được không ít, lại chụp được hình ảnh Thịnh Trình Việt đang ôm người phụ nữ khác, hơn nữa anh ấy vừa mới đính hôn với Âu Đan.

Shịnh Trình Việt đưa Tiêu Mộc Diên đến thẳng bệnh viện. Chân của người phụ nữ này đã bị thương thành ra như vậy, cũng không biết đi khám, cô ấy muốn tự hủy hoại mình sao?

“Sau này nếu không có sự cho phép của tôi, thân thể của em không được phép bị thương nữa.” Thịnh Trình Việt lại lần nữa nói một cách bá đạo. Thân thể của cô là của anh, không có sự cho phép của anh, cô làm sao có thể tự mình bị thương, ảnh hưởng đến tâm trạng khi anh đang làm chuyện đó.

Tiêu Mộc Diên ngồi yên lặng trong xe, vẫn luôn xuyên qua cửa sổ xe nhìn bầu trời bên ngoài. Chỉ là sau khi nghe thấy lời nói của Thịnh Trình Việt, khóe miệng cô bất giác nhếch lên một nụ cười khổ sở. Cô cũng không hề để tâm đến lời nói của Thịnh Trình Việt, thân thể là của cô, anh có tư cách gì quản lý?

Cho dù trong sâu thẳm cô có biết bao nhiêu sự quật cường, nhưng cô biết, ở trước mặt Thịnh Trình Việt, cô chính là thấp kém như vậy. Anh luôn chễm chệ trên cao, kiêu ngạo không coi ai ra gì. Cô và anh thật sự không phải là những người cùng một thế giới. Bây giờ cô phải nhẫn nhịn tất cả mọi chuyện, một tháng mà thôi, hiện tại đã qua hai ngày rồi, còn hai mươi tám ngày nữa. Nhịn một chút thì sẽ qua thôi.

Shịnh Trình Việt bất chợt đập mạnh ga, Tiêu Mộc Diên bởi vì đang nhìn bên ngoài cửa sổ, không hề chuẩn bị bất kỳ tâm lý nào, hơn nữa cô cũng không thắt dây an toàn, cả người đột nhiên đổ về phía trước. Cô thậm chí còn chưa kịp sợ hãi, trán đã nặng nề đập lên kính.

Máu theo thủy tinh chảy xuống, trên kính lập tức liền giống như một đóa hoa hồng tươi đẹp nở rộ, tràn đầy sự mê hoặc...

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy đầu nặng xuống, một cảm giác choáng váng đột nhiên trào lên, cô dùng tay đỡ lấy cái đầu bị choáng, chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, dường như cái gì cũng đều không nhìn rõ.

Shịnh Trình Việt vừa nãy chỉ là tức giận về thái độ của Tiêu Mộc Diên với anh, bởi vậy muốn dừng xe, không muốn đưa cô vào bệnh viện. Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xảy ra tình cảnh trước mắt này.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Tiêu Mộc Diên cầm móng tay thon dài của cô vào trong thịt để sự đau đớn giữ cho cô tỉnh táo. Cô biết, cô không thể xảy ra chuyện, còn hai đứa nhỏ đang đợi cô chăm sóc và bảo vệ.

Shịnh Trình Việt nhìn dáng vẻ của Tiêu Mộc Diên, nhíu chặt mày. Người phụ nữ này luôn bước bình như vậy, thà tự hủy hoại mình cũng không muốn mình xiêu ngã. Cô nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ rất tự cường.

Lúc anh nhìn thấy máu trên trán Tiêu Mộc Diên, anh thừa nhận, anh vô cùng đau lòng. Anh nghĩ, nếu thái độ của cô với anh có thể tốt một chút, có lẽ anh sẽ ôm cô vào lòng. Nhưng cô đang cười, nụ cười của cô vừa cứng nhắc thiếu sức sống đến vậy, vừa đẹp đẽ lại tàn lụi đến thế...

Chính vào giây phút này, nụ cười của Tiêu Mộc Diên làm Thịnh Trình Việt rung động sâu sắc.

Đúng lúc ấy, điện thoại của Tiêu Mộc Diên bất chợt vang lên, bàn tay nhỏ bé của cô động đậy, dường như muốn lấy điện thoại ra. Nhưng thật đáng tiếc, bây giờ ngay cả sức lực cầm điện thoại cô cũng không có.

Tiêu Mộc Diên cố nén lại sự thôi thúc muốn ngắt đi, nhìn về phía Thịnh Trình Việt. Nếu anh còn có một chút ý tốt, anh nên giúp cô nhận cuộc điện thoại này, mặc dù trong lòng cô không dám mong đợi điều gì.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, dù cho cô có chuyện muốn cầu xin anh, nhưng trong đôi mắt trong trẻo đó của cô vẫn tràn đầy sự quật cường. Anh cầm lấy điện thoại của cô, khi anh nhìn thấy tên người gọi trên điện thoại, anh dường như có sự kích động ném điện thoại của cô.

“Ai vậy?” Tiêu Mộc Diên nhìn về mặt có chút âm trầm của Thịnh Trình Việt, trong lòng cô cũng lơ mơ dâng lên một dự cảm không hay.

Thịnh Trình Việt đưa điện thoại cho Tiêu Mộc Diên, Tiêu Mộc Diên vừa nhìn số điện thoại, trong mắt liền ánh lên một tia kinh ngạc, sao lại là Âu Vũ Đình, anh ta không phải vừa mới cúp điện thoại sao?

Ngay lúc Tiêu Mộc Diên muốn nhận điện thoại, Thịnh Trình Việt lại thu điện thoại về đặt vào bên tai mình, tiện thể nhấn nút trả lời, khoe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ghét ba của cậu ấy

Về mặt Tiêu Mộc Diên hơi biến sắc, Thịnh Trình Việt muốn làm gì?

Cô muốn lấy lại điện thoại trong tay anh, nhưng lực bắt tông tâm, cảm giác choáng váng trong đầu truyền đến càng lúc càng mạnh. Cô rất muốn ngắt đi, nhưng lúc này cô càng muốn nghe thử Thịnh Trình Việt sẽ nói những gì với Âu Vũ Đình?

“Tiêu Mộc Diên! Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi phải lập tức nhìn thấy cô, cô quay về cho tôi. Cô đã thực sự phản bội tôi tìm người đàn ông khác, hơn nữa còn tìm em rể tôi, có phải cô muốn làm tôi tức chết hay không?” Âu Vũ Đình tức giận hét lớn vào trong điện thoại.

Anh ta vừa định làm việc, mới mở máy tính ra, bạn thân đã gửi hình ảnh Thịnh Trình Việt ôm Tiêu Mộc Diên đến, hơn nữa phía trên còn chú thích, Tiêu Mộc Diên là nhân tình Thịnh Trình Việt bao nuôi. Người phụ nữ này là bạn gái anh ta công nhận, đây không phải là cảm ứng anh ta sao?

Tiêu Mộc Diên đương nhiên cũng nghe thấy giọng nói của Âu Vũ Đình từ trong điện thoại truyền tới, em rể của anh ta? Thịnh Trình Việt đã trở thành em rể của anh ta từ lúc nào? Nghĩ đến đây, trong đầu cô bỗng nhiên giật lên, Âu Đan! Âu Đan là em gái của Âu Vũ Đình sao?

“Anh Âu, không cần nóng nảy như vậy chứ? Như vậy rất dễ làm tổn hại đến sức khỏe đó.” Thịnh Trình Việt trong lúc nói chuyện bỗng đặt bàn tay lên người Tiêu Mộc Diên. Anh không quan tâm bây giờ thân thể cô tựa như sắp ngắt đi, bàn tay ấn lên chỗ tròn trịa căng đầy của Tiêu Mộc Diên, cô giật giật theo bản năng.

Bởi vì sự nắn bóp của Thịnh Trình Việt, cô theo bản năng phát ra tiếng thét chói tai, nhưng lại bởi vì cả người không có sức lực, thứ phát ra chỉ là âm thanh rên rỉ yếu ớt, và âm thanh này cũng vừa hay truyền vào trong điện thoại. Khóe môi của Thịnh Trình Việt hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Âu Vũ Đình đương nhiên sững sốt, hai người bọn họ đang làm... Vừa nãy anh ta nghe rõ ràng âm thanh đó, đó chính là giọng của Tiêu Mộc Diên. Hơn nữa, giọng của cô lại còn dễ nghe như vậy.

“Thịnh Trình Việt! Cậu đã dính hôn với em gái tôi rồi, cậu làm như vậy sao xứng đáng với em gái tôi?” Âu Vũ Đình đương nhiên là nóng nảy rồi, anh ta không những rất nóng nảy, mà trong lòng cũng dâng lên một sự tức giận vô cớ. Đáng chết, hai người bọn họ lại làm chuyện đó cùng nhau. Bản thân trước đây muốn có cô đến thế, nhưng cô chưa từng trao cho anh ta một lần, lại không ngờ rằng...

Tiêu Mộc Diên biết Thịnh Trình Việt vừa rồi là có ý, cô thật sự không có sức lực nghe tiếp nữa, dần dần nhắm mắt lại, trong giây phút này cũng không còn ý thức nữa. Đúng vào lúc nhắm mắt lại, cô dường như còn nhìn thấy về mặt như thiên sứ đó của Thịnh Trình Việt đang lộ ra một nụ cười như ác ma.

Cô chỉ cảm thấy mình tựa như đang dần dần đắm chìm, đắm chìm trong thế giới của anh, cho đến vực sâu không đáy...

Thịnh Trình Việt vừa nhìn thấy Tiêu Mộc Diên ngắt đi, anh cũng lo lắng, cũng không muốn rảnh rỗi phí lời với Âu Vũ Đình nữa, không quan tâm đến những câu chất vấn trong điện thoại của Âu Vũ Đình, đột nhiên tắt điện thoại.

Âu Vũ Đình đang muốn để Tiêu Mộc Diên nhận điện thoại, nhưng không ngờ Thịnh Trình Việt lại tắt điện thoại của anh ta. Anh ta gọi lại liên hồi, nhưng điện thoại vẫn không ai nhận. Âu Vũ Đình tức giận ném điện thoại xuống đất. Bởi vì hai người bọn họ đang làm chuyện đó, nên không có thời gian nhận điện thoại của anh ta sao? Trong lòng đột nhiên dâng lên một cơn tức giận.

Thịnh Trình Việt lái xe với tốc độ nhanh nhất, thậm chí cũng không kịp tìm chỗ để xe, anh liền trực tiếp dừng xe, ôm Tiêu Mộc Diên xông vào trong, anh không thể để người phụ nữ này xảy ra chuyện.

“Tiêu Mộc Diên! Không có sự cho phép của anh, em không được phép xảy ra chuyện!” Thịnh Trình Việt nói khế, nhưng trong lòng có sự lo lắng mơ hồ. Anh nghĩ, sự lo lắng này chắc là xuất phát từ đáy lòng mình, bất kỳ ai chịu vết thương như thế này, anh cũng sẽ có tâm trạng như vậy.

Có lẽ anh vẫn không biết, anh luôn phủ nhận cảm giác của mình đối với Tiêu Mộc Diên.

Kết quả kiểm tra cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là bị thương ngoài da một chút mà thôi, Thịnh Trình Việt đưa Tiêu Mộc Diên trở về biệt thự.

Ba đứa nhỏ vừa nhìn thấy Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt quay trở về, đều kích động chạy về phía bọn họ.

“Mẹ làm sao thế? Trán sao lại sưng thế?” Viễn Đan vừa nhìn liền phát hiện ra vết thương trên trán Tiêu Mộc Diên, trong lòng giận dữ, tức giận nhìn Thịnh Trình Việt, người đàn ông cực phẩm này lại làm mẹ cậu bị thương.

“Ôi, chân của mẹ cũng sưng rồi! Chuyện này là thế nào?” Lúc nói bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt còn muốn với đến chân của Tiêu Mộc Diên.

Viễn Đan cũng theo ánh mắt của Nguyệt Nguyệt nhìn cái chân sưng rất to của Tiêu Mộc Diên. Mặt cậu tối sầm lại, trong mắt cũng nổi lên một ánh nhìn lạnh lùng. Đáng ghét, mẹ của cậu bị thương rồi, hơn nữa còn bị thương nặng đến thế.

“Chú làm gì thế? Cháu vừa mới giao mẹ cháu cho chú một chút thời gian như vậy, chú đã làm mẹ cháu bị thương khắp người!” Giọng nói của Viễn Đan không những không vui, hơn nữa còn là sự chỉ trích, xem ra cậu cần phải xem xét lại đối tượng xem mắt của mẹ rồi.

Thịnh Trình Việt kinh ngạc một chút, ngay cả Thịnh Tuấn Hạo ở bên cạnh cũng kinh hãi, hoặc có thể ở trong ấn tượng của cậu ấy, trước nay vẫn không có ai dám nói chuyện với bố mình như vậy, Viễn Đan này lại dám chỉ trích bố cậu ấy, giỏi thật.

Lúc này Tiêu Mộc Diên cũng đã tỉnh, cô chỉ là không muốn mở mắt, khắp người đều không có sức lực, cô giờ tay chỉ về hướng trong phòng. Cô muốn quay về phòng nằm, ngủ một giấc thật ngon.

“Tên nhóc nhà cháu dám khoa tay múa chân với chú, để sau chú sẽ tính sổ với cháu.” Thịnh Trình Việt dứt lời liền ôm Tiêu Mộc Diên đi thẳng vào trong phòng.

Ba đứa nhỏ ở phía sau cũng mau chóng đi theo, dường như bọn trẻ cũng rất lo lắng cho Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Trình Việt vừa đặt Tiêu Mộc Diên lên giường, Nguyệt Nguyệt ở phía sau anh đã mang nước đến cho Tiêu Mộc Diên, còn Viễn Đan lại dịch một chiếc ghế ngồi bên cạnh Tiêu Mộc Diên trông nom cô, con trai của anh càng khoa trương hơn, bụng com đi vào. Nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ trong chớp mắt như vậy, anh cảm nhận được sự ấm áp, cảm nhận được cái gọi là mùi vị gia đình.

Nhưng trong nháy mắt liền bị sự lạnh lùng trên người anh thay thế, sao anh có thể đột nhiên có cảm giác như vậy. Trong lòng anh, không có Cao Ngọc Mai sẽ không có gia đình. Anh tin rằng, Cao Ngọc Mai nhất định sẽ trở về.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Anh không ở lại nữa, quay người rời đi. Hóa ra anh cũng có lúc hoảng loạn như vậy, không biết từ lúc nào trái tim anh đã không còn “đáng vẻ” giống như ngày hôm nay. Kể từ sau khi Cao Ngọc Mai rời đi, trái tim anh dù thế nào cũng chưa từng hoảng loạn. Nhưng hôm nay, bởi vì Tiêu Mộc Diên, bởi vì người phụ nữ đã có hai đứa con này, trái tim anh lại ngổn ngang.

Lúc bước ra ngoài anh mới phát hiện, hóa ra trời đã tối, gió thổi lên người anh có chút lạnh, chỉ là anh không cảm nhận được. Trong đầu anh đều là cảnh trước khi anh rời đi, ấm áp đến thế.

Ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng cong cong đã lộ ra, chỉ là vẻ rực rỡ có chút u tối, những ngôi sao cũng có ít đến đáng thương, lát nữa khi mây đen kéo đến, che lấp đi mặt trăng, bầu trời lại tối thêm vài phần. Anh thu lại ánh nhìn, quay người lên xe. Anh lái xe với tốc độ nhanh nhất, dường như như vậy mới có thể trút hết những phiền não ưu tư trong lòng anh.

“Mẹ, mẹ cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa? Là tên Thịnh Trình Việt đó ức hiếp mẹ à? Nếu đúng như vậy, mẹ hãy nói với con, con giúp mẹ xả giận.” Viễn Đan ngồi bên giường của Tiêu Mộc Diên, vừa nhắc đến Thịnh Trình Việt, gương mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ của cậu tựa như vẫn còn biểu cảm trắng chỉ đầy cảm phẫn.

Tiêu Mộc Diên nhìn biểu cảm của con trai mình, nụ cười thật sự có chút miễn cưỡng, nhưng chính mấy đứa nhỏ này đã giúp tâm trạng của cô khá hơn nhiều, sắc mặt cũng tốt hơn hẳn.

“Cô Diên, thật sự là bố, là bố đã bắt nạt cô sao?” Thịnh Tuấn Hạo vẫn là không nhận được hỏi. Trong lòng cậu, Thịnh Trình Việt cho dù có lạnh lùng thế nào chăng nữa, nhưng cũng không đến mức đánh phụ nữ. Cậu nghĩ bố cậu không phải là người như vậy, chắc chắn có hiểu lầm gì đó.

Nhưng vào lúc này Nguyệt Nguyệt cũng tức giận đẩy Thịnh Tuấn Hạo ra, không để Thịnh Tuấn Hạo lại gần mẹ của mình.

“Sau này cậu cũng đừng lại gần mẹ tớ như thế nữa. Bố cậu là người xấu, đánh mẹ tớ thành ra như thế này. Sau này tớ cũng sẽ không gả cho cậu, tớ ghét bố cậu, vì vậy cũng sẽ ghét cậu.”

Nguyệt Nguyệt sau khi đẩy Thịnh Tuấn Hạo ra, cô bé ngồi ở bên cạnh Tiêu Mộc Diên.

Về mặt Thịnh Tuấn Hạo đầy tủi thân đứng ở một bên, bố cậu đánh cô Diên, vậy cũng không phải là chuyện của cậu, cậu vô tội, cậu cũng không muốn để cô Diên bị thương.

“Đúng vậy, mẹ, chúng ta đi thôi, sau này chúng ta cũng đừng đến nhà bọn họ nữa.” Trong lúc nói chuyện Nguyệt Nguyệt vẫn kéo tay của Tiêu Mộc Diên, tựa như dù một chút cũng không muốn ở lại chỗ này.

Thịnh Tuấn Hạo rất muốn nói đừng bắt Tiêu Mộc Diên đi, nhưng sau khi vừa nhìn thấy Tiêu Mộc Diên bị bố cậu làm bị thương đến bộ dạng này, cậu cũng không nói được gì. Bố cậu sao có thể đối xử với cô Diên như vậy chứ?

Tiêu Mộc Diên chỉ cười nhẹ nhàng, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Thịnh Tuấn Hạo. Cô nở ra một nụ cười triu mến. Đây là chuyện giữa cô và Thịnh Trình Việt, không nên dây dưa đến Thịnh Tuấn Hạo. Cậu bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, không thể để cậu bé tăng thêm áp lực trong lòng.

“Tuấn Hạo lại đây, bố cháu không bắt nạt cô, là do cô không cẩn thận nên bị thương, cháu phải tin bố cháu.” Trong lúc nói, Tiêu Mộc Diên vẫn vẫy tay với Thịnh Tuấn Hạo, trên khuôn mặt cô vẫn nở nụ cười.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Nguyệt Nguyệt, rồi lại nhìn Viễn Đan, cuối cùng mới từ từ bước về phía Tiêu Mộc Diên. Không phải cậu không tin Thịnh Trình Việt, là bởi Thịnh Trình Việt chưa từng trao niềm tin cho cậu.

“Nguyệt Nguyệt lớn lên muốn gả cho Tuấn Hạo sao?” Tiêu Mộc Diên đột nhiên giống như là nhớ đến chuyện gì đó, cô nói. Mặc dù biết bọn trẻ đều là chơi đùa thôi, nhưng vẫn nhìn không được cười hời. Thật ra cô vẫn rất thích Tuấn Hạo. Nếu sau này có cơ hội, cô hy vọng con gái cô có thể gả cho Tuấn Hạo. Tuy rằng Thịnh Tuấn Hạo vẫn còn nhỏ, nhưng cô lại có thể cảm nhận được, sau này Tuấn Hạo nhất định sẽ là một người đàn ông rất tốt.

Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, nhưng rất nhanh chóng liền ngẩng đầu lên.

“Trước đây con nghĩ như vậy, nhưng bây giờ con không muốn gả cho cậu ấy. Bởi vì con không thích bố cậu ấy, quá gia trưởng, thật sự cực đáng ghét.”

Thịnh Tuấn Hạo không nói, lại là bởi vì bố cậu, lẽ nào bố cậu thật sự tệ như thế sao? Mặc dù cậu cũng biết, bố của cậu quả thực khá tệ.

“Đúng vậy, còn có một Thịnh Trình Việt!” Vừa nhắc đến Thịnh Trình Việt, Tiêu Mộc Diên cũng thở dài một hơi, trong giọng nói đó dường như pha trộn rất nhiều bất lực, còn có một chút thương cảm. Thịnh Trình Việt mang đến cho cô nhiều sự tủi nhục đến thế, nếu cô còn muốn gả con gái cho con trai anh, lẽ nào còn chê sự tủi nhục anh mang lại vẫn chưa đủ nhiều?

Ngay lúc này, chuông cửa bỗng vang lên. Mấy người bọn họ cùng ngẩn người ra, bởi vì Thịnh Trình Việt có chìa khóa, nên người ấn chuông tuyệt đối không phải là anh, nhưng vậy sẽ là ai chứ? Tiêu Mộc Diên bất giác nhìn đồng hồ trên tường, đã muộn thế này rồi.

Nhưng cùng lúc đó, điện thoại của cô cũng reo...



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Anh đã biến mất khỏi kế hoạch của cô ta

Mấy đứa nhỏ ngay lập tức cũng nhìn về phía điện thoại của Tiêu Mộc Diên. Tiêu Mộc Diên vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng mở điện thoại.

Vẫn là số điện thoại lạ, điều này khiến trong lòng Tiêu Mộc Diên dâng lên một cảm giác bất an, cảm giác đó khiến cô thấp thỏm không yên.

“Mẹ, là ai đó, muộn thế này còn gọi điện cho mẹ.” Đôi mắt to tròn của Nguyệt Nguyệt đảo qua đảo lại, dường như đang đoán bây giờ ai đang gọi điện thoại cho cô.

Viễn Đan tựa như cũng cảm nhận được điều gì, trong lòng mơ hồ dâng lên một chút bất an, Thịnh Tuấn Hạo vẫn là khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng vạn năm không thay đổi đó.

Khi Tiêu Mộc Diên định nhận điện thoại, cũng đúng vào lúc này điện thoại ngừng reo, sau đó một tin nhắn được gửi đến. Tiêu Mộc Diên ngẩn ra một chút, có chút lo lắng mở điện thoại ra.

Hóa ra không phải là tin nhắn văn bản (SMS), mà là tin nhắn đa phương tiện (MMS). Khi cô nhìn thấy hai người gần gũi trên điện thoại, cô bỗng nhiên run lên, trái tim cũng bất giác đau đớn. Rõ ràng là không để ý, tại sao khi thật sự nhìn thấy cảnh này, trái tim cô vẫn đau nhói.

Thứ hiển thị trên MMS là cảnh Thịnh Trình Việt và Âu Đan gần gũi với nhau, Âu Đan trèo lên người Thịnh Trình Việt, còn Thịnh Trình Việt chỉ nhắm chặt mắt, không nhìn ra trên mặt anh là biểu cảm gì.

“Mẹ, có chuyện gì thế?” Trong khi nói Nguyệt Nguyệt vẫn muốn cầm điện thoại trong tay Tiêu Mộc Diên xem thử, rốt cuộc mẹ đã nhìn thấy gì, tại sao lại phản ứng mạnh như vậy.

Tiêu Mộc Diên lập tức thu điện thoại lại, thản nhiên xóa hình ảnh đó đi. Cô không muốn để bọn trẻ nhìn thấy cảnh này, sẽ làm tăng thêm ảnh hưởng xấu đến tâm hồn trẻ thơ của bọn trẻ.

“Quản gia, bác đi xem thử bên ngoài là ai? Tại sao không gọi điện, cứ ấn chuông cửa mãi.” Thịnh Tuấn Hạo đột nhiên nói về phía cửa phòng đối diện với phòng bọn họ. Trước đây rất hiếm khi nghe thấy tiếng chuông cửa, bởi vì bố không thích bị làm phiền. Nếu có người dám tùy tiện ấn chuông cửa nhà bọn họ, vậy kết quả sẽ rất thảm.

Thật ra quản gia không muốn để ý bên ngoài, nhưng Thịnh Tuấn Hạo lại dận dò đi xem thử, bọn họ lại không dám không nghe lời của cậu chủ nhỏ, đành đi ra bên ngoài xem thử.

Tiêu Mộc Diên quên mất rằng, trong nhà có nhiều người giúp việc và quản gia đến như vậy, cho dù chuông cửa bên ngoài đang kêu, vậy cũng không cần cô đi mở cửa. Người có tiền chính là người có tiền, về điểm này cô không thể không thừa nhận.

Quản gia sau khi quay lại cầm một mảnh giấy, trên mảnh giấy viết muốn gặp riêng Tiêu Mộc Diên, phía trên viết địa chỉ, nhưng không kí tên. Tiêu Mộc Diên ném mảnh giấy thẳng vào thùng rác, ngay cả tên cũng không kí, cô sao có thể đi gặp?

Nhưng lúc sau, Tiêu Mộc Diên giống như nghĩ đến điều gì, cô bảo Nguyệt Nguyệt lấy mảnh giấy trong thùng rác cho cô, bởi vì cô bỗng nghĩ đến một chuyện, trên mảnh giấy đó hình như viết tên cô. Xem ra đối phương làm những chuyện này là có mục đích, đối phương lại biết cô là ai.

Nguyệt Nguyệt không hiểu, lấy mảnh giấy từ trong thùng rác ra, một lần nữa đặt vào tay Tiêu Mộc Diên. Trên mặt mấy đứa trẻ đều là biểu cảm nghi ngờ, ai cũng không biết mảnh giấy đó có ý gì? Còn cả chuyện người đó hẹn Tiêu Mộc Diên để làm gì?

Tiêu Mộc Diên nhìn vào mảnh giấy, quả nhiên, trên đó có viết tên cô, mấy chữ to đùng đập vào tầm mắt cô. Cô nhú chặt mày, rốt cuộc người nào đang hẹn cô, hơn nữa, sao đối phương lại biết bây giờ cô đang ở trong biệt thự của Thịnh Trình Việt, đây không phải là quá trùng hợp sao?

Nghĩ đến đây, Tiêu Mộc Diên bất giác nhìn vào điện thoại của mình, nhớ đến MMS vừa xóa. Là cô ta, Âu Đan, chắc chắn là người phụ nữ này. Trực giác mách bảo cho cô, người phụ nữ tên Âu Đan này sẽ không chịu để yên. Cô luôn có cảm giác Âu Đan vẫn có âm mưu gì đó, cụ thể cô cũng không nói ra được. Tóm lại, cô phải đề phòng cẩn thận người phụ nữ này.

Thịnh Trình Việt sau khi đi ra ngoài, vốn dĩ đang bực bội, Âu Đan lại gọi điện thoại đến uống rượu, anh không chút suy nghĩ liền đồng ý. Lúc này anh cũng đang muốn uống rượu, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể đè nén một chút buồn bực trong lòng anh xuống.

Khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy Âu Đan, chính cô ta đang một mình uống rượu. Anh không hề áy náy với những việc đã làm ban sáng, còn sợ dĩ anh đồng ý đến uống rượu với Âu Đan, cũng không phải để hẹn hò với cô ta, anh đơn thuần chỉ muốn uống rượu mà thôi.

Lúc Âu Đan nhìn thấy bóng dáng Thịnh Trình Việt, trong ánh mắt lóe lên một ý cười. Anh quả thật đến rồi, anh là bởi vì chuyện đã làm lúc sáng mà thấy áy náy với cô ta sao? Trong lòng anh quả nhiên có mình, sự si tình của cô ta với anh không hề bỏ ra một cách uống phí.

Âu Đan rót cho Thịnh Trình Việt một ly rượu, cô cũng tự rót cho mình một ly.

“Việt, em biết anh quan tâm đến em, muộn như vậy còn đồng ý đến uống rượu với em.” Âu Đan cười nói, bởi vì lúc này uống rượu, mặt cô hơi đỏ, dưới ánh đèn mập mờ, khiến cả người cô ta thêm phần sắc thái mộng ảo, khiến người ta nhìn thấy sẽ không khỏi sẽ nghĩ đến cơ thể cô ta.

Thịnh Trình Việt nâng ly rượu lên uống, hơn nữa còn một hơi uống hết sạch, về mặt phóng khoáng, sau đó anh lại rót cho mình một ly, sau đó lại uống cạn. Ly này đến ly khác, dường như anh muốn dùng rượu để giải quyết những khó chịu trong lòng.

Âu Đan nhìn cảnh tượng trước mắt, mừng thầm trong lòng. Trong rượu của Thịnh Trình Việt đã bị cô bỏ ít thuốc mê. Nếu như uống nhiều, vậy anh sẽ rơi vào trạng thái mê man, đến lúc đó cô ta muốn làm gì thì làm. Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng Âu Đan bất giác khẽ nhếch lên, tựa như cô ta đã nhìn thấy thắng lợi rực rỡ.

Quả thật, Thịnh Trình Việt ngã xuống như trong dự liệu của Âu Đan. Âu Đan diu Thịnh Trình Việt vào phòng ngủ VIP. Chỉ cần qua đêm nay, cho dù Thịnh Trình Việt nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Hơn nữa, cô ta đã quyết phải có được người đàn ông tên Thịnh Trình Việt này, trên đời này không gì cô ta không có được, kể cả đàn ông.

Nhìn Thịnh Trình Việt mê man ở trước mắt, Âu Đan cười một cách đắc ý. Cô ta từ từ cởi áo của Thịnh Trình Việt, lộ ra cơ thể cường tráng của anh. Cô ta lại bắt đầu cởi quần của anh, cô ta phải chụp ảnh, chụp cảnh gần gũi giữa cô ta và Thịnh Trình Việt. Cô ta đã gọi cho phóng viên, chỉ cần sáng mai bọn họ vừa mở cửa, phóng viên sẽ xông vào. Đến lúc đó Thịnh Trình Việt cho dù có trăm miệng cũng khó lòng biện bạch.

Âu Đan vừa nghĩ vừa đỡ lấy khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ của Thịnh Trình Việt. Khuôn mặt anh với ngũ quan như chạm khắc, vóc người càng không có gì để nói. Người đàn ông này thật đúng là một cực phẩm, cô ta vô cùng say mê người đàn ông này.

“Thịnh Trình Việt, kiếp này của anh định sẵn sẽ là của em. Cho dù Cao Ngọc Mai của trước đây, hay Tiêu Mộc Diên của hiện tại, bọn họ đều không thể cướp anh khỏi tay em.” Âu Đan nói. Trong khi nói tay của cô ta cũng hoạt động, còn cởi quần áo của mình ra, khóe môi cô ta từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười.

“Tiêu Mộc Diên, ngoan, đừng vùng vẫy nữa...” Thịnh Trình Việt dường như đã nằm mơ, hơn nữa còn mơ thấy mình và Tiêu Mộc Diên đang làm chuyện đó. Xem ra anh thật sự bị cơ thể cô cuốn hút, ngay cả nằm mơ, anh cũng sẽ gọi tên Tiêu Mộc Diên.

Trên mặt Âu Đan thoáng xuất hiện một chút dữ tợn u ám, bàn tay cũng nắm chặt thành hình nắm đấm. Tiêu Mộc Diên, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Rốt cuộc cô có điểm gì tốt, lại khiến Thịnh Trình Việt nằm mơ cũng có thể mơ thấy cô.

Bởi vì thuốc mê nên Thịnh Trình Việt dần dần chìm vào giấc ngủ, rất nhanh liền không có cảm giác.

“Việt... Việt... Anh đừng ngủ nhanh như thế chứ. Anh chơi cùng người ta đi.” Âu Đan đã cởi bỏ hết quần áo của mình, đột nhiên bò về phía Thịnh Trình Việt đã không còn cảm giác.

Cô ta trở tay chụp vài tấm hình, sau đó ấn số điện thoại của Tiêu Mộc Diên, không chút nghĩ ngợi liền gửi đi. Không biết Tiêu Mộc Diên sau khi nhìn thấy mấy tấm hình này sẽ thế nào? Đau khổ? Hay sẽ khóc lớn đây?

Âu Đan lại sai người đưa mảnh giấy cho Tiêu Mộc Diên, cô ta muốn gặp Tiêu Mộc Diên. Cô ta sẽ cho Tiêu Mộc Diên một khoản tiền, để người phụ nữ này rời khỏi Thịnh Trình Việt. Nếu Tiêu Mộc Diên không rời xa anh, vậy cô sẽ không gánh nổi hậu quả.

Âu Đan lại chụp thêm vài tấm, tất cả đều lưu trong điện thoại của cô ta. Cuối cùng cô ta xoay người dậy, dù sao Thịnh Trình Việt cũng xỉu rồi, cơ thể của anh cũng không có bất kỳ phản ứng nào, bây giờ cho dù có muốn làm cũng không làm được.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi việc, Âu Đan cứ lặng lẽ nằm bên cạnh Thịnh Trình Việt. Cô ta đang ảo tưởng, sau này có phải ngày nào cũng như thế này, vào giây phút cô ta tỉnh dậy, có phải khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy Thịnh Trình Việt hay không. Ôm lấy giấc mơ của mình, cô ta dần chìm vào giấc ngủ.

Trong biệt thự nhà họ Thịnh, sau khi bọn trẻ đi ngủ, Tiêu Mộc Diên cứ một mình lặng lẽ nằm như vậy. Cô trần trọc thao thức, làm thế nào cũng không ngủ được. Cô vẫn luôn xem giờ, bây giờ là hai giờ sáng, anh vẫn chưa về, có phải đêm nay anh sẽ không về hay không.

Trong đầu cô bắt gặp lại nghĩ đến MMS đó, đáng về Thịnh Trình Việt và Âu Đan đang gần gũi với nhau. Cô dùng sức kéo suy nghĩ của mình quay trở lại. Âu Đan là vợ sắp cưới của Thịnh Trình Việt, cô có tư cách gì ghen tị với người ta. Cô chẳng qua chỉ là một nhân tình Thịnh Trình Việt dùng tiền mua về mà thôi, những điều khác đều không phải. Cho dù nghĩ như vậy, nhưng trái tim cô vẫn có chút đau đớn.

Cho đến sáng hôm sau, khi tỉnh lại, Âu Đan đã không thấy bóng dáng Thịnh Trình Việt đâu nữa. Cô ta kinh hãi, sao lại như vậy? Đây là tất cả những gì cô ta đã dày công lên kế hoạch, không thể bị lỡ như thế được, không thể để việc sắp thành lại hỏng như vậy. Cô ta không cam tâm...

Đúng lúc ấy, bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, hơn nữa nghe có vẻ còn không ít người, làm chấn động trái tim của Âu Đan. Vào giây phút này, cô ta dường như quên mất phản ứng. Người bên ngoài đều là phóng viên cô ta mời đến. Nếu Thịnh Trình Việt không có ở đây, vậy những phóng viên này nếu bước vào, cả một đời trong sạch của cô sẽ bị hủy hoại trong gang tấc.

Nhìn chiếc giường xộc xệch này, hơn nữa trong phòng còn tràn đầy hơi khí mập mờ, trên đất thậm chí còn có một vài chiếc áo quần xé nát. Những thứ này đều là chuyện không hay cô ta đã sắp xếp ổn thỏa, bởi vì Thịnh Trình Việt ở trong kế hoạch của cô ta. Nhưng bây giờ, không có nhân vật chính, vậy ai sẽ đến thu dọn tàn cục này chứ? Nếu phóng viên bước vào, cô ta làm sao giải thích tất cả với bọn họ đây? Ngay lúc này, tâm trạng cô ta đã vô cùng hoảng loạn.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phóng viên ập đến

Thực ra Thịnh Trình Việt căn bản không rời đi. Bên ngoài cửa chính có người canh giữ, chỉ cần anh vừa bước ra sẽ bị người ta phát hiện một màn này của anh và Âu Đan. Còn đi từ cửa sổ xuống càng không thể, chỗ này đoán chừng là từ tầng năm trở lên. Anh thật không muốn khiến mình bởi vì chuyện này mà mất đi tính mạng. Bởi vậy, anh đành trốn đi.

Khi nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, anh thầm nói không hay rồi, sao tự nhiên chỗ này lại có nhiều người đến vậy, có phải sẽ xảy ra chuyện gì hay không, liệu anh sẽ bị phát hiện hay không. Nếu một khi bị phát hiện, quan hệ giữa anh và Âu Đan chắc chắn sẽ được lên trang nhất. Nhưng chính vào lúc này, trong đầu anh bất chợt lóe lên hình ảnh của Tiêu Mộc Diên. Anh tình nguyện truyền ra vạ bê bối giữa anh và Tiêu Mộc Diên, cũng không mong có bất kỳ tai tiếng nào với người phụ nữ này.

Tiếp sau đó là tiếng gõ cửa liên tiếp, bọn họ đều là người được Âu Đan mời đến, hơn nữa chỗ này còn là trong quán bar, làm sao có thể không khiến bọn họ không tưởng tượng đây? Lẽ nào là Thịnh Trình Việt và Âu Đan đã thuê phòng ở đây sao? Trong lòng cũng không khỏi bắt đầu khâm phục Thịnh Trình Việt. Bọn họ nhớ khi sáng Thịnh Trình Việt còn ở trước mặt mọi người nói, Tiêu Mộc Diên đó là nhân tình của anh, lẽ nào anh vẫn luôn có “năm thê bảy thiếp” như vậy?

Âu Đan nghe thấy tiếng gõ cửa, trong lòng càng thêm căng thẳng, cả người bỗng run lên, chân cô ta dường như bị đóng đinh, một chút cũng không nhấc nổi, ánh mắt dán chặt vào cửa, rốt cuộc cô ta nên làm thế nào? Nếu mở cửa, cô ta sẽ mất hết thể diện, đến lúc đó Thịnh Trình Việt chắc chắn sẽ càng thêm chán ghét cô ta, thậm chí còn có thể hủy bỏ hôn ước với cô ta.

Âu Đan vừa nghĩ vừa bắt đầu dọn dẹp phòng, cô ta nhặt quần áo ở trên đất vứt vào trong tủ, sau đó sửa sang ga giường một chút, quét dọn cả phòng một lượt, như vậy xem ra ổn hơn nhiều rồi. Mặc dù đây là quán bar, sẽ dễ khiến người ta liên tưởng không dứt, nhưng nếu không hề có chỗ nào quá lộ liễu, vậy những phóng viên này cũng không nói được gì.

Âu Đan hít thở sâu, sau đó đi về phía cửa, cô ta cứ im lặng đứng trước cửa ngây người vài giây, sau đó lại hít thở sâu lần nữa, lúc này tay mới giờ về phía cửa.

“Két...” Cửa phòng được mở ra, cánh đập vào tầm mắt hoàn toàn khiến cô ta kinh hãi ngây người ra.

Phóng viên ở trước mặt không dưới mười người, hơn nữa phía sau đám phóng viên còn có những cặp mắt của rất nhiều người thích xem chuyện ồn ào. Ở trong những quán bar như thế này, mọi người dường như đều cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa đối tượng muốn phỏng vấn còn là con gái nhà họ Âu và Tổng giám đốc của Thịnh Thịnh, mọi người đương nhiên sẽ tò mò.

Buổi sáng Tổng giám đốc của Thịnh Thịnh còn đang ôm một người phụ nữ khác, nói người phụ nữ đó là nhân tình của anh, buổi tối anh lại đến thuê phòng với con gái nhà họ Âu, đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Xin hỏi cô Âu, Tổng giám đốc Thịnh đâu?” Một nam phóng viên tiến lên hỏi.

“Xin hỏi cô Âu, tối qua cô đã ở đây với Tổng giám đốc Thịnh sao?” Một người khác cũng hỏi.

Có một phóng viên nữ càng khoa trương hơn, cô ta vút một tờ báo trong tay đến trước mặt Âu Đan, người cô ta cũng chen vào.

“Cô Âu, đây là người phụ nữ Tổng giám đốc Thịnh ôm buổi sáng ngày hôm qua, nếu Tổng giám đốc Thịnh có quan hệ thân mật với người phụ nữ này, vậy cô Âu có thể tiếp nhận sao?” Quả nhiên, phóng viên nữ này vừa dứt lời, xung quanh lập tức trở nên yên lặng, dường như đều đang đợi câu trả lời của Âu Đan.

Âu Đan nắm chặt tờ báo trong tay, cảnh tượng Thịnh Thịnh ôm chặt Tiêu Mộc Diên ở trên báo bỗng đập vào tầm mắt, trong mắt lóe lên một tia hận thù. Nhưng cô ta nhanh chóng vùi tia hận thù này vào trong đáy mắt, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ này.

Âu Đan trấn tĩnh lại cảm xúc, sau đó giương khuôn mặt tươi tắn về phía phóng viên, cô ta cười một cách đoan trang tự nhiên, chậm rãi thông thả, rất có phong thái của con gái nhà họ Âu.

“Mỗi người đều có sự tự do riêng, tôi không muốn khiến Việt bởi vì chuyện hôn nhân mà giam giữ sự tự do của anh ấy. Anh ấy có nhiều việc như vậy, thỉnh thoảng gặp dịp vui chơi cũng là chuyện bình thường. Tôi tin tưởng anh ấy.” Âu Đan cười nói, khi nhắc đến Thịnh Thịnh Việt, trên mặt cô ta dường như còn lộ ra nụ cười, nụ cười đó che giấu đi tất cả những hận thù trong lòng cô ta.

Thịnh Thịnh Việt lặng lẽ ở trong bóng tối nghe tất cả những điều này, nở một nụ cười khinh thường. Hay lắm, cô ta giả bộ cũng khá đấy, thì ra cô ta sớm đã lập mưu từ trước, những phóng viên này cũng là do cô ta gọi đến đây. Quả nhiên là một người phụ nữ biết dùng thủ đoạn, khó trách tối qua anh lại ngủ cùng cô ta.

“Cô Âu thật là lương thiện hiền lành, vậy Tổng giám đốc Thịnh đâu?” Tên phóng viên vừa nói vừa nhìn thử trong phòng, không hề nhìn thấy bóng dáng của Thịnh Thịnh Việt, trong mắt hiện lên sự thất vọng khó có thể che giấu.

Âu Đan vẫn luôn mỉm cười, vừa này cô ta sớm đã nghĩ xong phải làm thế nào để đối phó với những phóng viên này rồi. Chỉ thấy cô ta đột nhiên lấy ra một mặt dây chuyền, trên mặt dây chuyền còn có một viên ngọc trai may mắn. Mọi người đều nhận ra viên ngọc trai này, tất cả đều chụp lại nó.

Bây giờ hạt ngọc trai Thịnh Thịnh Việt thường mang theo đã ở trong tay con gái nhà họ Âu, vậy tối qua anh ấy cũng nhất định ở đây.

“Tổng giám đốc Thịnh bởi vì quá bận, nên đã đưa viên ngọc trai may mắn này cho tôi. Anh ấy nói, viên ngọc trai này cũng đại diện cho anh ấy.” Âu Đan vẫn nói theo ý cô ta, may mà tối qua cô ta đã có ý định, lấy viên ngọc trai may mắn này ở trong túi anh ra, nếu không cô ta sẽ khó lòng ngăn cản nổi cục diện ngày hôm nay.

Thịnh Thịnh Việt đứng trong bóng tối, đôi mắt lại tối đi mấy phần, tay anh sờ vào túi mình theo bản năng. Chết tiệt, quả nhiên là ngọc trai may mắn của anh. Người phụ nữ này thật to gan, lại dám tùy tiện động vào đồ của anh.

Chớp mắt đã sáu năm rồi, ngọc trai may mắn này là thứ sáu năm trước người phụ nữ đó để lại. Ngoài thứ này ra, cô ấy không để lại gì cả. Anh vốn cho rằng cô ấy sẽ đến tìm ngọc trai may mắn này, nhưng không nghĩ, cô trước nay đều chưa từng xuất hiện thêm lần nào.

Còn ngọc trai may mắn này, anh cũng đã mang theo được sáu năm. Sáu năm rồi, đủ để có thể thay đổi rất nhiều thứ, tại sao chỉ một đêm gần gũi, anh lại có thể nhớ cô ấy đến sáu năm.

“Mẹ... Mẹ mau xem này...” Nguyệt Nguyệt đột nhiên chạy vào trong phòng bếp, bởi vì vừa mới chạy, trên gương mặt cô bé vẫn có chút đỏ ửng.

Tiêu Mộc Diên tắt bếp, dọn cơm cho bọn họ, lúc này mới nghiêng đầu nhìn con gái mình.

“Sao vậy, mới sáng sớm đã gọi to gọi nhỏ!” Tiêu Mộc Diên xới cơm xong, bưng ra ngoài, vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn con gái.

“Mẹ, mẹ mau vào phòng khách xem đi, trên ti vi có một viên ngọc trai giống hệt mẹ về. Mẹ xem thử liệu có phải là thứ mẹ thích không?” Nguyệt Nguyệt cảm giác viên ngọc trai đó chính là thứ mẹ thích, đợi sau này có tiền, cô bé nhất định sẽ giúp mẹ mua nó, vậy mẹ sẽ rất thích rồi.

Tiêu Mộc Diên cười ha ha nhìn con gái mình. Mặc dù cô biết viên ngọc trai đó không phải là của cô, nhưng cô vẫn phải cảm ơn con gái mình, chẳng trách người ta luôn nói con gái là chiếc áo bông nhỏ liền thân của mẹ, quả đúng như vậy.

Đặt com lên bàn ăn, còn lúc này, trên tivi cũng đã chiếu hết chương trình đó, bởi vậy Tiêu Mộc Diên không phát hiện ra cảnh đó, càng không nhìn thấy viên ngọc trai may mắn kia.

“Viễn Đan, ra ăn com thôi, con đang làm gì đấy?” Tiêu Mộc Diên gọi, trước đây không phải Viễn Đan luôn tích cực ăn com nhất sao? Hôm nay sao lại không muốn ăn com nhỉ, cậu nhóc này lại đang giờ trò gì đấy?

Viễn Đan đi ra, nhưng một tay cậu bé cầm điện thoại, một tay cầm một tờ giấy, nhìn qua giống như đang đối chiếu cái gì?

Tiêu Mộc Diên hơi cau mày, không biết cậu nhóc này đang làm gì? Cô nghĩ một chút, sau đó đi lên phía trước. Khi cô nhìn thấy viên ngọc trai may mắn được chụp ở trên điện thoại, cô rõ ràng đã kinh hãi. Là viên ngọc trai cô đánh rơi năm đó. Lúc cô nhìn thấy Âu Đan cầm nó, cô gần như ngất người ra, viên ngọc trai của cô sao lại rơi vào tay Âu Đan?

Điều này khiến Tiêu Mộc Diên không khỏi nghĩ tới Âu Vũ Đình. Lẽ nào chính là cô sinh con cho Âu Vũ Đình, bởi vậy Âu Đan mới lấy được viên ngọc trai may mắn này. Cô bất giác nghĩ đến những điều tốt đẹp Âu Vũ Đình dành cho cô mấy năm nay. Lẽ nào Âu Vũ Đình đối xử tốt với cô là bởi cô sinh con cho anh ta hay sao?

Nhưng nghĩ lại cũng không phải. Âu Vũ Đình không hề có con trai, lẽ nào Âu Vũ Đình đã che giấu chuyện này? Vậy không phải là anh ta đã biết hai đứa bé này cũng là con của anh ta sao?

Lúc này trái tim của Tiêu Mộc Diên trĩu xuống, nếu đã biết viên ngọc trai đó ở trong tay Âu Đan, vậy cô có nên nghĩ cách lấy lại nó không? Đây vốn là đồ của cô, đây là thứ duy nhất mẹ để lại cho cô trước khi mất.

“Mẹ, mẹ xem, ngọc trai trong tay cô này giống hệt như cái mẹ về. Thứ mẹ tìm có phải là ngọc trai này hay không?” Viễn Đan bất giác hỏi, vẻ mặt gần như đã viết đầy sự chắc chắn. Đúng vậy, đây chính là ngọc trai mẹ muốn, cậu nhất định phải nghĩ cách giúp mẹ lấy về.

Lúc này Thịnh Tuấn Hạo cũng đến, nhìn com trên bàn, cậu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Mộc Diên, sau đó lễ phép bước đến.

“Cô Diên, cháu có thể ăn ở đây không?” Cậu không thích com người giúp việc nấu, cậu thích ăn com Tiêu Mộc Diên nấu. Cậu thích ở cùng Tiêu Mộc Diên, cậu cũng thích ăn com cùng với Nguyệt Nguyệt.

Tiêu Mộc Diên cũng không nhìn viên ngọc trai may mắn đó nữa, cô quay đầu nhìn Thịnh Tuấn Hạo.

“Đương nhiên có thể, cô vốn định đi gọi cháu ăn com. Mọi người ăn com thôi. Ăn xong cô đưa mấy đứa cùng đi học.” Tiêu Mộc Diên cười híp mắt nói.

Thịnh Tuấn Hạo thực ra cũng đã nhìn thấy viên ngọc trai đó, đó không phải là ngọc trai của bố cậu sao? Cô Diên sao lại biết viên ngọc trai đó chứ? Là bố nói với cô Diên sao? Khi cậu nhìn thấy viên ngọc trai Âu Đan cầm trên tay, trong lòng cậu rõ ràng thoáng lên một chút kinh ngạc, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh. Bình tĩnh đó như không nhìn thấy gì cả.

Thế nhưng trong lòng Thịnh Tuấn Hạo lại dậy lên một cơn sóng. Bởi vì từ khi hiểu chuyện đến nay, ngọc trai này vẫn luôn đeo trên người của bố. Trực giác mách bảo cậu, bố cậu rất quan tâm đến viên ngọc trai này mặc dù nhìn nó có vẻ rất rẻ tiền. Cậu nghĩ, viên ngọc trai này nhất định có ý nghĩa gì đó.

“Cảm ơn cô Diên.” Thịnh Tuấn Hạo vẫn lễ phép nói, nhưng trong lòng cậu vẫn đang suy nghĩ đến chuyện viên ngọc trai kia. Cô Diên lại có thể vẽ ngọc trai may mắn giống y như thật, hơn nữa nhìn bút tích, có lẽ đã vẽ xong từ cách đây rất lâu rồi. Cô ấy rõ ràng biết rất rõ viên ngọc trai này, nhưng điều này sao có thể?

Trong lòng Thịnh Tuấn Hạo rất nghi ngờ, cậu từng nghe bố nói, ngọc trai này là độc nhất vô nhị, bởi vì nó do chính tay người có tâm làm. Nhưng ngọc trai này ở trong tay của bố, cô Diên sao biết được nó chứ?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Anh coi cô là gì?

Sau khi đi vào, Thịnh Trình Việt nhìn thấy cảnh Tiêu Mộc Diên cùng ba đứa trẻ đang quây xung quanh bàn ăn, thoạt nhìn đã thấy vô cùng ấm áp, vô cùng hạnh phúc. Giờ phút này, anh cũng bất chợt cảm thấy đối...

Tiêu Mộc Diên cảm nhận được ánh mắt anh vẫn đang nhìn cô chăm chú, cô vốn không muốn quan tâm đến, nhưng bởi vì ánh mắt kia càng lúc càng nóng bỏng hơn khiến cô không nhìn được mà ngẩng đầu lên, ngay lập tức cô lại phải đối mặt với một đôi mắt đen sâu hút, âm trầm.

Tiêu Mộc Diên muốn rời mắt đi, nhưng cô bỗng phát hiện ra cô không rời mắt đi chỗ khác được, ánh mắt của anh giống như một vực sâu không đáy, cho dù cô không hề nhảy xuống vực, nhưng cô cũng có thể cảm giác được chính mình đang không ngừng rơi xuống.

“Anh đói rồi, làm cơm cho anh.” Đôi môi mỏng của Thịnh Trình Việt khẽ hé mở, trong lúc vô thức giọng anh giống hệt như đang ra lệnh. Vừa nói, anh vừa đi tới bàn ăn, tự động ngồi xuống.

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc nhìn Thịnh Trình Việt, anh dám thản nhiên bảo cô làm cơm cho anh sao? Cô cũng đâu phải bà trông trẻ của anh? Hơn nữa trong nhà này có nhiều người giúp việc như vậy, sao cô lại phải làm cơm? Cô tiếp tục cúi đầu ăn cơm của mình, coi như cô không nghe thấy lời anh nói, trực tiếp gạt sang một bên.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không nhìn anh, anh bất ngờ giành lấy bát cơm cô đang ăn, tự mình ăn. Không làm cơm cho anh thì anh ăn cơm của cô, hơn nữa nhìn bộ dạng tức đến trợn mắt của cô, trong lòng anh sẽ vô cùng vui vẻ, đúng vậy, cảm giác như vậy khiến cho lòng anh có sự thoải mái khó nói thành lời.

Hành động này của Thịnh Trình Việt đã khiến mấy đứa bé chú ý, bọn chúng đều ngừng ăn, ánh mắt nhìn về phía Thịnh Trình Việt, biểu cảm mỗi người một khác.

Thịnh Tuấn Hạo vô cùng kinh ngạc, từ trước tới giờ cậu chưa từng thấy ba mình đi cướp đồ ăn giống trẻ con như vậy.

Viễn Đan thì nhũn mày lại, hình như ông chú cực phẩm này rất thích trêu chọc mẹ thì phải? Nhưng cậu nhớ đã từng nghe người ta nói rằng nếu như một người đàn ông làm ra hành động trẻ con với một người phụ nữ thì chứng tỏ là hắn thích người phụ nữ kia, có phải ông chú cực phẩm này thích mẹ không nhỉ?

Nguyệt Nguyệt thì lại tức giận, ôi chao, ông chú cực phẩm này đúng là quá đáng, dám cướp mất bát cơm của mẹ cô bé, hơn nữa còn ăn ngon miệng như vậy...

Nhất thời ba đứa bé đều đồng loạt đưa cơm của mình đến trước mặt Tiêu Mộc Diên, như thể trước đó bọn chúng đã hẹn nhau trước vậy, nhưng bọn chúng cũng biết, đây là phản ứng hoàn toàn tự nhiên, bất ngờ trùng hợp.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Khi Tiêu Mộc Diên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì vô cùng cảm động, nếu chỉ có hai đứa con của cô làm như vậy thì cũng thôi đi, nhưng không ngờ Thịnh Tuấn Hạo cũng đối xử tốt với cô như vậy, điều này khiến lòng cô không tránh được mà rung động.

Đương nhiên Thịnh Trình Việt cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, anh thật sự không ngờ ba đứa bé này sẽ nhường cơm cho Tiêu Mộc Diên, ngay cả con của anh cũng đưa cơm cho cô ăn, vừa nãy sao không thấy tên nhóc con này đưa cơm cho anh ăn chứ? Anh thừa nhận, vào giây phút này, anh vô cùng ghen tị với Tiêu Mộc Diên.

“Thịnh Tuấn Hạo, trong mắt con còn có người ba này không?” Thịnh Trình Việt nói với giọng không vui, trong lòng anh âm thầm tức giận, viên ngọc đổi vận kia còn chưa lấy được về, đến lúc đó hắn cũng sẽ đi tìm Âu Đan tính sổ.

Thịnh Tuấn Hạo cảm thấy vô cùng đau đầu, ba cậu đang đổ kị sao? Ba đang ghen tị với dì Diên sao? Sau khi biết được điều đó, trong lòng Thịnh Tuấn Hạo có chút vui mừng, có phải điều này có thể chứng minh ba có quan tâm tới nó không nhỉ?

“Anh không coi Tuấn Hạo như con thì đương nhiên thằng bé sẽ không cần đối xử với anh như ba rồi...” Tiêu Mộc Diên lạnh lùng nói, trong đôi mắt trong veo của cô tràn ngập sự bất mãn, tất cả đều vì Thịnh Trình Việt đã cướp mất bát cơm của cô.

Mấy đứa bé liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu.

“Chúng con phải đi học đây, để lái xe đưa bọn con đi là được rồi, ba mẹ ăn cơm trước đi!” Vừa dứt lời, ba đứa bé lập tức chạy mất.

Thịnh Trình Việt nhìn theo bóng lưng của mấy đứa bé, hơi rướn mày lên, trong mắt của anh toát ra sự vui vẻ.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh cứ từ từ ăn cơm, tôi phải đi làm đây!” Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa nhẹ nhàng đứng lên, đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối cô cũng không hề liếc nhìn Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt khẽ nhếch môi cười xấu xa, sau đó lại cúi đầu xuống ăn cơm. Không thể không công nhận cơm cô nấu thật sự rất ngon, ăn xong anh còn chưa thỏa mãn mà liếm nếp một cái, thật ra anh thuê cô làm người trông trẻ hình như cũng là một việc rất tốt.

Hôm nay Tiêu Mộc Diên đội mũ, bởi vì trán bị thương nên cô đội mũ để che đi, nhưng cho dù cô ăn mặc kiểu gì thì cũng không cách nào che giấu được khí chất cao ngạo vốn có, trong khí chất đó còn mơ hồ toát ra một chút kiên cường...

Vừa mới đi tới trạm xe, chiếc xe thể thao chói mắt của Thịnh Trình Việt đã lập tức đỗ lại trước mặt Tiêu Mộc Diên, sau đó bèn ấn còi trước mặt cô. Thật ra cô đã sớm nhìn thấy anh, nhưng cô lại không muốn lên xe của anh nên đành coi như không nhìn thấy.

Chỉ là Thịnh Trình Việt đâu có dễ xua đuổi như vậy, cô càng không để ý tới anh thì anh càng ần cò, người xung quanh cũng dần dần liếc mắt nhìn về phía bên này, sau đó lại nhìn Tiêu Mộc Diên. Chiếc xe ở trước mặt là bản giới hạn, nhất định người phụ nữ này không phải người bình thường, chẳng lẽ cô chính là con nhà giàu trong truyền thuyết sao?

Tiêu Mộc Diên bị những người kia soi mói khiến cô không được tự nhiên, cuối cùng, cô không còn cách nào khác, đành phải đi tới bên cạnh xe của Thịnh Trình Việt. Thịnh Trình Việt nhếch miệng cười xấu xa, sau đó hạ kính xe xuống.

Những cô bé đứng xung quanh nhìn thấy gương mặt tinh xảo như điêu khắc của Thịnh Trình Việt thì lập tức kinh ngạc, sau đó từng đợt hét chói tai vang lên, đẹp trai quá đi, người đàn ông này đẹp trai như hoàng tử vậy...

“Là tổng giám đốc Thịnh của tập đoàn Thịnh thị...” Đột nhiên có người phản ứng kịp, kinh ngạc kêu lên. Lúc này, những người xung quanh cũng phản ứng lại, nhưng xe thể thao của Thịnh Trình Việt đã nhanh chóng rời đi mất rồi.

“Cô gái đội mũ vừa nãy không phải là người được đăng trên tạp chí sao? Cô ta chính là người tình được tổng giám đốc Thịnh bao nuôi hả?” Đám đông lập tức ồn ào, hai người bọn họ nhất định sẽ lại gây ra một trận sóng gió.

Trong xe, âm nhạc du dương vang lên, quanh quẩn trong không gian chật hẹp.

Tiêu Mộc Diên nhìn ra ngoài cửa sổ, mũ của cô rất lớn, che đi tất cả biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng nhìn dáng vẻ của cô lúc này có chút phiền muộn.

Thịnh Trình Việt vốn có chút tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô, anh cũng không mở miệng nói chuyện nữa.

Cả đường không nói gì, bọn họ rất nhanh đã gần đến công ty. Tiêu Mộc Diên ra hiệu ngừng xe, cô muốn đi xuống trước, nếu như cô và Thịnh Trình Việt cùng xuống xe thì e là cái danh “kẻ thứ ba” của cô sẽ càng thêm vang dội. Tuy danh tiếng của cô thật sự không tốt, nhưng cô vẫn muốn kiêng kị một chút...

Thịnh Trình Việt đương nhiên hiểu ý của Tiêu Mộc Diên, nhưng anh cũng không định để cô xuống xe. Trải qua chuyện tối qua, anh càng thêm chán ghét Âu Đan, hiện giờ có một tấm lá chắn như Tiêu Mộc Diên ở đây thì sao anh có thể bỏ qua được?

“Nếu như em hôn anh một cái thì có lẽ anh sẽ suy nghĩ lại.” Thịnh Trình Việt vừa nói xong thì Tiêu Mộc Diên đã nhào tới.

Trong đầu cô bất ngờ hiện lên ảnh chụp mà đêm qua Âu Đan gửi đến, trong đó là hình ảnh Thịnh Trình Việt và Âu Đan đang ân ái.

Nghĩ tới đây, Tiêu Mộc Diên bắt đầu đấu tranh tư tưởng, đêm qua anh vẫn còn ân ái với Âu Đan, hiện giờ lại tìm đến cô, anh coi cô là cái gì? Cảm giác nhục nhã đè nặng trong lòng khiến cô có chút khó thở.

Cô kiên cường như vậy, ngay cả đau đớn cũng không thể hiện ra ngoài, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy mũi mình có chút chua xót, hai vành mắt ửng đỏ, đôi mắt trong veo ngấn lệ, nhưng cô cố nén không để cho nước mắt chảy xuống. Cô trợn mắt thật to, không dám nhắm lại, bởi vì cô biết, chỉ cần cô nhắm mắt lại thì nước mắt của cô sẽ chảy ra, cô không muốn tỏ ra nhu nhược yếu đuối trước mặt anh.

Ánh mắt sâu xa của Thịnh Trình Việt đột nhiên trở nên phức tạp, nhìn thấy mắt cô ngấn lệ, trong lòng anh có một cảm giác khó tả. Lúc này, anh chợt có một xúc động, anh vừa muốn an ủi cô, nhưng lại không biết nói gì.

Đôi môi mỏng kêu gọi của anh tiến gần đến sát mặt Tiêu Mộc Diên, khiến cô không thể không nhắm mắt lại, nhất thời nước mắt trong suốt lăn dài trên mặt cô. Thịnh Trình Việt hôn lên nước mắt của cô, cảnh tượng này vô cùng đẹp...

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay Thịnh Trình Việt đã đặt trên người của Tiêu Mộc Diên, anh thừa nhận, khi anh thấy nước mắt của cô, trái tim anh vô cùng nhói đau. Cô ghét anh đụng chạm vào cô như vậy sao? Bởi vì anh chạm vào nên cô mới muốn khóc sao?

“Bây giờ tôi có thể xuống xe chưa?” Mặc dù trong lòng cô vô cùng chua xót, nhưng cô vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu lên, không hề cảm thấy bản thân mình thấp kém hơn anh.

Thịnh Trình Việt nhú mày, lúc này anh cũng không kiểm soát được trái tim của mình, rõ ràng anh rất muốn đồng ý để cô xuống xe, nhưng khi lời nói ra đến miệng thì lại thay đổi.

“Nếu tôi nay em có thể làm cho anh vui thì em có thể xuống xe.” Khóe môi Thịnh Trình Việt nhếch lên, vừa nghĩ tới cơ thể xinh đẹp của cô, tâm trạng của anh bỗng nhiên tốt hơn.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy cả người đột nhiên run lên, anh bảo cô làm cho anh vui? Lẽ nào trong lòng anh cô chỉ là một công cụ tình dục thôi sao? Suy nghĩ một chút, cô thấy như vậy cũng phải, cô là người phụ nữ do anh dùng ba mươi lăm tỉ mua về, anh muốn chơi cô thế nào thì chơi thế ấy... Khóe môi cô bỗng nhếch lên một cười khổ.

“Được!” Dứt lời, cô mạnh mẽ xoay người rời đi, cô đi rất nhanh, như thể phía sau có mãnh thú đang đuổi theo vậy, dáng vẻ có chút chật vật.

Hiện giờ cô chỉ muốn trốn thoát khỏi tầm mắt của Thịnh Trình Việt mà thôi. Trước giờ cô không hề muốn bản thân mình hèn mọn như vậy, cũng không ngờ cô lại lưu lạc tới bước đường phải đi lấy lòng đàn ông... Cô bỗng ngẩng đầu lên nhìn trời, lẽ nào sáu năm trước cô mất đi sự trong sạch của mình

vẫn chưa đủ để trả nợ sao? Vì sao sáu năm sau, kết cục của cô lại càng thảm hại hơn năm đó chứ?

Cô chẳng những mất đi sự trong sạch của mình, mà ngay cả tự tôn và danh dự của cô cũng không còn, ai có thể cho cô một điểm tựa để cô tiếp tục chống đỡ đây?

Hôm nay cô sẽ trực tiếp đi tới bộ phận thiết kế, cô cảm thấy cô rất may mắn, bởi vì cô không cần ở lại bên cạnh Thịnh Trình Việt nữa, cũng không cần phải từng giờ từng phút cảm thấy mình hèn mọn...

Người của bộ phận thiết kế dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Mộc Diên, dường như muốn nói cô chỉ vì được Thịnh Trình Việt bao nuôi nên mới nhận được vị trí giám đốc bộ phận thiết kế này, đương nhiên, không có mấy người trong bọn họ coi trọng Tiêu Mộc Diên.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dùng thực lực để nói chuyện

Tiêu Mộc Diên biết trong lòng bọn họ nghĩ gì, nhưng cô cũng không để ý tới bọn họ, cô chỉ chia cho mỗi người bọn họ vài nhiệm vụ, cô muốn xem thử tốc độ hoàn thành nhiệm vụ và thực lực thiết kế của bọn họ trước.

Mấy người kia đương nhiên không ngờ rằng điều đầu tiên Tiêu Mộc Diên làm lại là kiểm tra bọn họ, vì thế càng thêm bất mãn với Tiêu Mộc Diên. Không phải dùng thân xác để leo lên vị trí này sao? Còn giả vờ giả vịt gì chứ?

“Trước khi nghỉ trưa mọi người đều phải hoàn thành bản thiết kế tôi giao cho mọi người, hơn nữa, có lẽ mọi người cũng biết mười ngày sau sẽ có cuộc thi đấu thiết kế quốc tế. Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, tranh thủ giành được giải quán quân ở cuộc thi thiết kế quốc tế.”

“Cuộc thi thiết kế quốc tế đó đều dựa vào giám đốc thiết kế, những nhân vật tép riu như chúng tôi thì có tác dụng gì chứ? Giám đốc, cô nói có phải không?” Một người phụ nữ tên là Đỗ Trang lên tiếng. Cô ta là người xuất sắc nhất trong đám người này, lúc đầu cô ta là người được đề bạt lên đảm nhiệm vị trí giám đốc thiết kế, thật không ngờ giữa đường lại có người xen vào, khiến cho miếng thịt lên tới miệng rồi còn bị cướp đi.

Tiêu Mộc Diên biết người phụ nữ này, cô ta tên là Đỗ Trang. Cô cũng đã xem qua tài liệu về Đỗ Trang, tốt nghiệp thạc sĩ, là người rất có thực lực, còn bản thân cô lại chỉ là một người chưa tốt nghiệp đại học mà thôi, cô đương nhiên biết người ta sẽ bất mãn với mình.

Thật ra cô cũng từng là một người có ước mơ, cô vốn tưởng rằng dựa vào thành tích ưu tú của mình thì thi vào học tiến sĩ là một chuyện không hề khó khăn, nhưng lại không ngờ vì mang thai mà ước mơ của cô lại bị tan vỡ...

Nhưng hôm nay, cô đang đứng ở vị trí giám đốc thiết kế mà cô hằng mong đợi, cô nhất định sẽ nắm chặt cơ hội này.

“Trong tập đoàn Thịnh thị của chúng ta trước giờ không tuyển dụng những thành phần tép riu, người có thể đi vào tập đoàn Thịnh thị của chúng ta đều là nhân tài. Đương nhiên, nếu có người cho rằng mình không phải thì có thể từ chức.” Tiêu Mộc Diên nói rất bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại mang theo sự uy nghiêm, chính sự uy nghiêm đó đã khiến cho tất cả mọi người không dám coi thường cô.

Thịnh Trình Việt đang định đi tới thì lại nghe được lời nói của Tiêu Mộc Diên, anh đột nhiên dừng bước lại, anh nhìn Tiêu Mộc Diên với khí chất kiên cường ở phía trước, khẽ nở nụ cười. Xem ra anh đã đánh giá thấp người phụ nữ này rồi, anh vốn tưởng rằng cô sẽ gặp khó khăn khi đảm nhiệm chức vụ giám đốc thiết kế này, nên mới muốn tới xem thử một chút, xem ra anh đã nghĩ nhiều rồi...

Ngay vừa rồi Thịnh Trình Việt đã thừa nhận trí thông minh của Tiêu Mộc Diên, nhất là câu nói vừa nãy của cô: “Tập đoàn Thịnh thị của chúng ta trước giờ không tuyển dụng những thành phần tép riu, người có thể đi vào tập đoàn Thịnh thị đều là nhân tài.” Câu nói này đúng là kinh điển, hôm nào anh lên phát biểu nhất định phải dùng đến. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, sau đó xoay người rời đi, không ai phát hiện ra anh, giống như từ trước tới giờ anh chưa từng xuất hiện vậy.

Mấy người kia nhìn thấy khí thế của Tiêu Mộc Diên thì cũng không dám nói gì nữa, mọi người đều trở về bên cạnh máy vi tính của mình, làm nhiệm vụ thiết kế mà Tiêu Mộc Diên giao cho.

Chỉ trong một buổi sáng, Tiêu Mộc Diên đã hiểu rõ quy trình kỹ thuật của bộ phận thiết kế tập đoàn Thịnh thị, mà mấy người kia cũng đều nộp bản thiết kế đúng hạn.

Tiêu Mộc Diên xem bản thiết kế trên máy tính, cô xem qua một lần, mỗi bản thiết kế đều có khuyết điểm, cô không biết là những người này vốn dĩ chỉ có trình độ như vậy hay là cố ý làm cho cô xem. Người đầu tiên mà cô xem lại chính là Đỗ Trang.

“Đỗ Trang, qua đây.” Tiêu Mộc Diên bình thản nói bằng giọng lạnh lùng.

Đỗ Trang không ngờ Tiêu Mộc Diên lại gọi cô ta, chẳng lẽ bản thiết kế của cô ta có vấn đề sao? Hay là vì lời nói vừa rồi của cô ta nên Tiêu Mộc Diên mới muốn tìm cơ hội trả thù? Trong lòng Đỗ Trang suy nghĩ miên man, nhưng cô ta vẫn đi về phía Tiêu Mộc Diên.

“Cô xem đi, bản thiết kế của cô bản nào cũng đều thiếu vài bước, hơn nữa hình thức lại quá giống nhau, chẳng lẽ khi khách hàng giao nhiệm vụ cô cũng làm như thế sao?” Tiêu Mộc Diên vừa nhìn bản thiết kế trước mắt vừa nói.

Đỗ Trang vốn tưởng rằng Tiêu Mộc Diên không hiểu điều này, lại không ngờ rằng chẳng những Tiêu Mộc Diên hiểu, mà còn rất thông thạo.

“Trần Lan, qua đây!” Tiêu Mộc Diên vẫn dùng giọng điệu bình thản.

Người tên là Trần Lan dường như cũng ý thức được điều gì đó, trong lòng cô ta hơi kinh ngạc, vội vàng đi lên phía trước. Thật ra cô ta chỉ làm qua loa chóng đỏi mà thôi, cô ta tưởng Tiêu Mộc Diên chỉ là người tình được tổng giám đốc Thịnh bao nuôi nên sẽ không hiểu gì cả.

“Cô xem bản thiết kế của mình đi, kém hơn cả Đỗ Trang, sai hết mấy chỗ, cô xem chỗ này cô thiết kế thành ra cái gì rồi, cô thiết kế quần áo như vậy ai dám mặc lên người?” Trong giọng của Tiêu Mộc Diên có chút không vui, cuối cùng thì cô cũng hiểu, những người này đều chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Trần Lan cắn môi một cái, không nói được câu nào.

Sau cùng, tất cả bọn họ đều phải làm lại lần nữa.

Giám đốc quản lý đứng trước cửa nhìn thấy cảnh này không khỏi nở nụ cười. Ánh mắt của tổng giám đốc Thịnh đúng là tốt thật, Tiêu Mộc Diên này quả thật là một nhân tài, hơn nữa cô còn rất cẩn thận, hầu như mỗi điểm thiếu sót trong bản thiết kế đều được cô chỉ ra, anh ta muốn báo cáo lại tất cả cho tổng giám đốc Thịnh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Thịnh Trình Việt nghe giám đốc quản lý báo cáo, không khỏi nở nụ cười. Người phụ nữ này đúng là rất khá, có thật sự là một nhân tài.

“Được rồi, đi xuống đi, nhớ rõ về sau phải để ý đến giám đốc thiết kế một chút.” Thịnh Trình Việt nói xong mới phát hiện ra trong công việc chán ngắt này, có thể biết được một chút tin tức của Tiêu Mộc Diên cũng có thể khiến anh vui vẻ cả một buổi sáng.

Trương Văn Doanh gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Diên nhưng cô lại tắt máy, trong lòng anh ấy rất lo lắng, anh ấy đã hủy cuộc họp của mình ngay sát giờ, sau đó chạy tới công ty của Thịnh Trình Việt. Anh ấy chỉ muốn gặp Tiêu Mộc Diên một chút, nhìn thấy cô là được.

“Tổng giám đốc Thịnh, tổng giám đốc Trương muốn gặp anh.” Mộng Huyền nhận được điện thoại, lập tức báo tin cho Thịnh Trình Việt.

Trương Văn Doanh tới? Thịnh Trình Việt nhíu mày lại, bởi vì Tiêu Mộc Diên sao? Quả nhiên là anh ấy yêu Tiêu Mộc Diên, ánh mắt của hai người bọn họ luôn rất khác nhau, không ngờ lại giống nhau trong việc chọn phụ nữ.

Còn không đợi Thịnh Trình Việt trả lời thì cửa đã bị Trương Văn Doanh đẩy ra, hai người đã từng là bạn thân cứ đứng nhìn nhau như vậy.

“Trình Việt, tôi muốn nói chuyện với cậu.” Trương Văn Doanh lên tiếng trước, bình tĩnh hít sâu một hơi, sắc mặt không tốt lắm.

Trong đôi mắt sâu xa của Thịnh Trình Việt khẽ hiện lên ý cười. Từ khi nào Trương Văn Doanh lại thích một người phụ nữ như Tiêu Mộc Diên chứ? Trong lòng anh, Trương Văn Doanh là người tương đối bảo thủ, không ngờ anh ấy cũng để mắt tới một người phụ nữ đã có hai con.

“Được, chờ tôi một chút, tôi đi họp đã.” Thịnh Trình Việt nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ họp rồi. Sức quyến rũ của Tiêu Mộc Diên đúng là không nhỏ, lại có thể khiến cho Trương Văn Doanh chạy từ xa tới như vậy.

“Vậy cậu họp đi, tôi đi thăm Diên Diên.” Trương Văn Doanh không hề kiêng kị nói thẳng ra rằng hôm nay anh ấy tới đây chỉ vì muốn gặp Tiêu Mộc Diên, hỏi xem vì sao cô không nói câu nào đã rồi đi, cô không biết anh rất lo lắng cho cô sao?

Diên Diên? Gọi thân mật như vậy sao? Hơn nữa, Thịnh Trình Việt cũng biết trong lòng Tiêu Mộc Diên có cảm giác với Trương Văn Doanh, sau khi nhận thức được điểm này thì trong lòng anh vô cùng bất mãn, người phụ nữ của anh sao có thể để người đàn ông khác gọi thân mật như vậy được?

“Hiện giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi, cho nên cậu hãy gọi là cô Tiêu đi.” Giọng của Thịnh Trình Việt trầm hẳn xuống, người phụ nữ của anh chỉ có thể là của anh, cả đời này không thể chia sẻ với người khác, cho dù là bạn thân cũng không được. Trước đây anh coi phụ nữ chỉ là công cụ tình dục mà thôi, cho tới giờ cũng chưa từng có ý định chiếm làm của riêng, nhưng với Tiêu Mộc Diên, anh lại có ý định đó.

Sắc mặt Trương Văn Doanh cũng tối đi, người phụ nữ của Thịnh Trình Việt sao? Những lời này làm lòng Trương Văn Doanh đau nhói.

“Tôi nghĩ tôi có quyền gọi cô ấy là Diên Diên, quá khứ của chúng tôi, cậu không cách nào hiểu được đâu.” Trương Văn Doanh nhớ đến cảnh tượng trước kia, khi còn ở trường học, anh ấy đã rất thích Tiêu Mộc Diên, vài lần anh định bày tỏ với cô, nhưng không tìm được cơ hội, bây giờ nghĩ lại anh thực sự có chút hối hận. Nếu như năm đó anh thổ lộ với cô thì sáu năm nay cô đã không rời đi dứt khoát như vậy rồi. . .

Sắc mặt Thịnh Trình Việt trở nên lạnh lùng, hiển nhiên anh cũng không có ý định đi họp nữa.

“Đã như vậy thì chúng ta dẫn Tiêu Mộc Diên ra đây cùng nói chuyện, được không?” Khóe miệng Thịnh Trình Việt đột nhiên nhếch lên, dường như anh đã đoán trước được Tiêu Mộc Diên sẽ nghe lời anh nói.

Trương Văn Doanh không nghĩ đến việc dẫn Tiêu Mộc Diên tới đây, anh ấy không muốn thấy dáng vẻ do dự của cô, bởi vì anh ấy sẽ đau lòng.

Thịnh Trình Việt nhìn thoáng qua Mộng Huyền ở bên cạnh, ý bảo cô ấy ra ngoài, nhất thời, trong phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi, cậu yêu cô ấy không?” Trương Văn Doanh không hề ngồi xuống, anh ấy chỉ nhìn chăm chăm vào Thịnh Trình Việt, nếu không phải vì cảnh tượng kia trong buổi khiêu vũ thì anh ấy cũng sẽ không muốn dẫn Tiêu Mộc Diên rời xa Thịnh Trình Việt đến vậy.

Mỗi lần nhắm mắt lại, anh ấy sẽ nghĩ tới cảnh tượng trong buổi tiệc, Tiêu Mộc Diên tuyệt vọng bắt lực ngồi dưới đất, mà Thịnh Trình Việt lại bình tĩnh rời đi, nhìn thấy cảnh đó lòng anh ấy vô cùng đau xót.

“Không yêu, nhưng cô ấy là thú cưng do tôi mua được!” Thịnh Trình Việt nhấn mạnh hai chữ “thú cưng”, như thể muốn nhấn mạnh với Trương Văn Doanh rằng Tiêu Mộc Diên là thú cưng riêng của anh.

Thú cưng? Anh mua được? Là ai bán cô ấy cho Thịnh Trình Việt? Trên mặt Trương Văn Doanh hiện lên sự tức giận.

“Cậu trả giá bao nhiêu, tôi ra giá gấp đôi cho cậu, thả cô ấy ra, để cô ấy tự do.” Trương Văn Doanh không chút do dự nói thẳng. Chẳng trách cứ nhắc tới Thịnh Trình Việt thì Tiêu Mộc Diên lại có biểu cảm như vậy, thì ra cô ấy đang sợ. Trương Văn Doanh không cách nào tưởng tượng được một người kiêu ngạo như Tiêu Mộc Diên thì phải dùng cảm tới đâu mới có thể buông bỏ được lòng tự tôn của mình chứ?

Thịnh Trình Việt bình thần dựa vào ghế, khóe môi vẫn ẩn chứa ý cười, hai chân vắt chéo nhau, mỗi hành động đều toát ra vẻ cao quý.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

“Cho dù tôi sang tay cô ấy cho cậu, cậu cho rằng Tiêu Mộc Diên sẽ đồng ý sao? Cô ấy kiên cường như vậy, cậu cho rằng cô ấy biết chính mình bị người khác coi như đồ vật để mua đi bán lại thì cô ấy có chịu được không?” Thịnh Trình Việt cũng không hiểu vì sao, trong lúc nói chuyện lòng của anh bỗng nhiên có chút rung động. Anh biết, Tiêu Mộc Diên hận anh, những tổn thương anh đã gây ra cho cô, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Trương Văn Doanh không nói gì nữa, anh ấy biết, Tiêu Mộc Diên nhất định sẽ không đồng ý, hơn nữa nếu anh ấy làm vậy thì chỉ khiến cô xa cách anh ấy hơn mà thôi. Nhưng anh ấy không muốn thấy cô sống hèn mọn như vậy, mỗi khi nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng và bất lực của cô thì trái tim anh ấy sẽ đau đớn vô cùng.

Tiêu Mộc Diên nhìn bản thiết kế trong tay mình, khóe môi không khỏi nhếch lên, cô vốn muốn gửi bản thiết kế cho Thịnh Trình Việt, nhưng anh lại không lên mạng, cho nên cô đành tự mình đưa tới. Nếu như lần này bản phác thảo được duyệt thì mấy ngày sau cô sẽ dành thời gian hoàn thành bản thiết kế sớm một chút.

Tiêu Mộc Diên đi tới trước cửa phòng làm việc của Thịnh Trình Việt, cô đang định gõ cửa thì đột nhiên nhìn thấy Trương Văn Doanh qua khe cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Em đúng là rất hèn mọn, nhưng chỉ trong một tháng mà thôi

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc nhìn hai người đang ở trong phòng làm việc, trong lòng cô không khỏi nổi lên nghi ngờ, Trương Văn Doanh tới đây làm gì? Anh ấy rất thân với Thịnh Trình Việt sao?

“Nếu như cậu không yêu cô ấy thì xin đừng làm khó cô ấy.” Giọng Trương Văn Doanh dịu đi, trước giờ anh ấy chưa từng cầu xin Thịnh Trình Việt việc gì, nhưng bây giờ anh ấy lại muốn cầu xin Thịnh Trình Việt đối xử tốt với Tiêu Mộc Diên hơn một chút.

Thịnh Trình Việt thật sự không ngờ rằng Trương Văn Doanh sẽ cầu xin thay Tiêu Mộc Diên, trong ấn tượng của anh, Trương Văn Doanh vẫn luôn là người vói vẻ ngoài dịu dàng nhưng nội tâm lại rất mạnh mẽ, trước giờ anh ấy chưa từng nhờ cậy anh chuyện gì, mà bây giờ, chỉ vì Tiêu Mộc Diên, anh ấy lại chịu nhún nhường khi nói chuyện với anh.

“Xem ra cậu thực sự thích cô ấy, nhưng cô ấy là đồ chơi tình dục một tháng do tôi mua về, đến lúc đó nếu như cậu còn muốn thì một tháng sau tôi có thể cho cậu chơi đùa một chút...” Thịnh Trình Việt lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng anh không muốn nói ra lời như vậy, trong lòng anh cũng không nghĩ như vậy, nhưng mỗi lần nói chuyện anh đều vô thức mà châm chọc cô, là bởi vì thái độ của cô đối với anh quá ương bướng sao?

Trương Văn Doanh kinh ngạc, anh ấy không ngờ Tiêu Mộc Diên lại là đồ chơi tình dục một tháng do Thịnh Trình Việt mua về, rốt cuộc Thịnh Trình Việt và Tiêu Mộc Diên đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Mộc Diên đứng ở cửa, cả người cứng đờ ra. Đúng vậy, chẳng qua cô chỉ là đồ chơi tình dục anh mua về, khi anh thích thì anh có thể tươi cười với cô, khi anh không thích thì có thể ném cô cho người khác chơi, ở trong lòng anh cô không là gì cả, thì ra cô lại hèn mọn đến như vậy...

Cô nắm chặt bản thiết kế vừa phác thảo xong trong tay, cô còn chưa kịp cảm nhận niềm vui của thành công thì Thịnh Trình Việt lại trực tiếp đánh cho cô rơi xuống địa ngục. Anh từng nói sẽ không tiết lộ điều này cho Trương Vân Doanh biết, nhưng anh vẫn nói. Anh thích đùa giỡn với cô như vậy sao? Suy cho cùng, chẳng qua cô cũng chỉ là một công cụ tình dục anh bỏ tiền mua về mà thôi. Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười chua xót, sau đó xoay người rời đi.

Lúc này Mộng Huyền cũng bùng hai cốc nước trà tối, cô ấy kinh ngạc khi thấy Tiêu Mộc Diên, nhưng vẫn nhanh chóng nở một nụ cười.

“Giám đốc thiết kế muốn gặp tổng giám đốc Thịnh sao? Tôi giúp cô thông báo nhé!” Mộng Huyền nói rất lịch sự.

Tiêu Mộc Diên lắc đầu, sau đó nhanh chóng rời đi. Trước mặt Thịnh Trình Việt, cô vĩnh viễn hèn mọn như vậy, hèn mọn đến mức không ngóc đầu lên được. Nhưng anh thì vẫn như vậy, luôn thích xây dựng hạnh phúc của mình trên sự đau khổ của cô.

Mộng Huyền nhủ mảy nhìn theo bóng lưng Tiêu Mộc Diên rời đi, sau đó bùng nước trà vào phòng làm việc, sau khi đặt trà lên bàn, cô ấy lại bình tĩnh rời đi, nhưng dường như nhớ tới điều gì, cô ấy lại đột nhiên dừng bước.

“Tổng giám đốc Thịnh, lúc tôi đi vào có gặp giám đốc thiết kế, cô ấy đã cầm tài liệu rời đi rồi.” Mộng Huyền suy nghĩ một chút, có lẽ nên nói việc này cho Thịnh Trình Việt biết, bởi vì cô ấy phát hiện ra anh rất thích nghe được những chuyện có liên quan tới Tiêu Mộc Diên.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt đột nhiên thay đổi hoàn toàn, Tiêu Mộc Diên đã tới đây sao?

Trương Vân Doanh nhìn thấy biểu cảm của Thịnh Trình Việt, dường như anh ấy cũng nhận ra điều gì đó, chẳng lẽ giám đốc thiết kế trong lời cô gái trước mặt này chính là Diên Diên của anh ấy sao? Nếu cô đã tới thì sao không bước vào? Trong lòng anh vô cùng lo sợ, chẳng lẽ Diên Diên đã nghe thấy lời nói vừa nãy?

Sheng Trình Việt chỉ cảm thấy trong lòng thoáng qua một tia hoảng loạn, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ vừa nãy cô đã nghe được hết rồi sao? Anh nhớ anh đã đồng ý với cô rằng sẽ không nói chuyện này cho Trương Vân Doanh biết, nhưng khi thấy Trương Vân Doanh quan tâm tới cô như vậy, anh đã không nhịn được mà nói ra.

Trương Vân Doanh xoay người chạy ra ngoài, nếu như Diên Diên nghe được lời nói vừa rồi của Thịnh Trình Việt thì cô nhất định sẽ rất đau lòng. Hơn nữa cô lại là người kiêu ngạo như vậy, kiên cường như vậy, liệu cô có làm ra chuyện điên rồ gì không?

Lúc này, Trương Vân Doanh nghe được tin Tiêu Mộc Diên đã ra khỏi công ty, anh ấy vội vã đuổi theo, cuối cùng cũng tìm thấy cô bên lề đường, đáng về một môi, có chút cô đơn, có chút u buồn...

“Diên Diên!” Trương Vân Doanh tiến lên một bước, kéo bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mộc Diên, trong lòng cũng vô cùng lo sợ, thậm chí anh ấy còn không biết nên an ủi cô thế nào.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy tay mình ấm áp, sau đó nghe thấy giọng nói của Trương Vân Doanh, cô biết Mộng Huyền nhất định đã nói với bọn họ rằng cô tới tìm Thịnh Trình Việt, cho nên Trương Vân Doanh mới có thể tìm thấy cô. Cô hít sâu một hơi, cố gắng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, khẽ nở một nụ cười.

“Đàn anh!” Tiêu Mộc Diên đột nhiên quay đầu, trong giây phút quay đầu đó, cô tự nhận rằng cô đã nở nụ cười xinh đẹp nhất.

Trương Vân Doanh nhìn nụ cười của Tiêu Mộc Diên, trong lòng anh chỉ cảm thấy căng thẳng, cô nguy trang thật tốt, tốt đến mức sâu bên trong nụ cười của cô anh không nhìn thấy một chút đau thương nào, nhưng anh vẫn cảm thấy lòng mình chua xót.

“Diên Diên, nếu như em có nỗi khổ gì thì cứ dựa vào anh mà khóc, yên tâm, anh sẽ không cười nhạo em đâu.” Trương Vân Doanh vừa nói chuyện vừa vỗ vỗ lên bả vai của mình.

Tiêu Mộc Diên nhìn hành động của Trương Vân Doanh, cô phì cười một cái, giờ cô mới phát hiện, thì ra một nụ cười thực sự có thể hóa giải đau lòng.

“Anh đều biết cả rồi mà, nhưng em không khổ sở gì đâu...” Tiêu Mộc Diên nói rất chắc chắn, chắc chắn đến mức ngay cả chính cô cũng tin tưởng vào lớp nguy trang của mình. Cô thật sự rất đau, nhưng đau đớn của mình thì chỉ có thể tự mình nuốt xuống mà thôi.

Đương nhiên là Trương Vân Doanh không tin, nhưng gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên lại rất kiên định, kiên định đến mức khiến anh cũng tin vào lời nói của cô.

Tiêu Mộc Diên thu lại tầm mắt của mình, thả lỏng cánh tay mà Trương Vân Doanh đang nắm ra, xoay người đi về phía trước. Trương Vân Doanh cũng không hề do dự mà đi theo.

“Lúc đó em rất cần tiền, nên đã bán mình cho Thịnh Trình Việt, mặc kệ anh ta coi em là cái gì, mặc dù bây giờ em thật sự rất hèn mọn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tháng mà thôi, qua một tháng này thì em vẫn là em.” Lời nói của Tiêu Mộc Diên rất nhẹ nhàng, nhưng đối với cô, một tháng này dài như một thế kỷ vậy, vô cùng gian nan.

Lúc này, Trương Vân Doanh không biết nên nói gì, mà Tiêu Mộc Diên cũng không mở miệng nói chuyện nữa, nhất thời hai người đều im lặng, chỉ vừa đi

vừa cảm nhận...

“Thật ra em không cần phải như vậy, nếu như em cần tiền thì có thể tìm anh. Anh có thể cho em... mượn.” Lúc đầu Trương Vân Doanh định nói là muốn cho Tiêu Mộc Diên tiền, nhưng lại sợ đã kích về kiên cường và lòng tự trọng của cô nên mới nói thành “mượn”.

Tiêu Mộc Diên cười khổ một cái, nếu có thể lựa chọn thì cô cũng không muốn như vậy. Nhưng nếu như mãi mãi cũng chỉ là nếu như mà thôi, không thể thay đổi bất cứ chuyện gì.

“Đàn anh, anh quên em đi!” Đột nhiên Tiêu Mộc Diên lên tiếng, cô cũng đã dơ bản như vậy rồi, cho dù một tháng sau cô và Thịnh Trình Việt không còn quan hệ gì nữa nhưng cô vẫn ở thế như cũ, cô sẽ mang theo nỗi nhục nhã này cả đời. Cả đời này, cô không cách nào sạch sẽ được nữa.

Trương Vân Doanh sớm biết Tiêu Mộc Diên sẽ nói câu này, chỉ là không ngờ cô lại nói ra sớm như vậy, sớm đến mức anh ấy còn chưa biết nên dùng cách nào để đón nhận nó. Anh ấy cười khổ, chẳng lẽ kiếp này anh ấy và cô đã được định sẵn là không có duyên với nhau sao?

“Diên Diên, em gặp phải chuyện gì sao? Vì sao không thể nói với anh, anh sẽ cùng em gánh vác.” Tuy anh ấy không biết Tiêu Mộc Diên đã gặp phải chuyện gì, nhưng trực giác nói cho anh biết mấy năm nay Tiêu Mộc Diên đã xảy ra rất nhiều chuyện, nếu như có thể, anh bằng lòng chịu khổ cùng cô.

Tiêu Mộc Diên lắc đầu, đã không có chuyện gì nữa rồi. Chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa mà thôi, chỉ cần qua hơn hai mươi ngày nữa, ba cô có thể ra tù, một năm nữa, khi hợp đồng của cô với công ty của Thịnh Trình Việt hết hạn thì cô sẽ dẫn ba và bọn trẻ rời đi, vĩnh viễn rời khỏi nơi khiến cô đau lòng, khiến cô nhục nhã, khiến cô tuyệt vọng này.

Trương Vân Doanh nhìn Tiêu Mộc Diên, rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì? Anh ấy thật sự rất muốn bước vào thế giới của cô, nhưng cánh cửa nơi trái tim cô lại đóng rất chặt, tuyệt đối không cho anh ấy tới gần.

Hai người bọn họ đi sát cạnh nhau như vậy nhưng lòng lại cách xa nhau đến thế...

“Đàn anh, làm phiền anh thay em nói với Bàn Bàn một tiếng, em đã thuê một chỗ ở mới, về sau sẽ không qua nữa, mấy ngày nay quá rầy cô ấy rồi.” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, trong giọng nói chứa đầy vẻ bất lực.

“Chuyện của em thì em tự mình nói đi.” Trương Vân Doanh không hề do dự, lập tức từ chối. Anh ấy muốn khi Tiêu Mộc Diên đến tìm Bàn Bàn nói chuyện thì anh vẫn còn cơ hội được gặp Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên không nói gì thêm, sắc mặt bình tĩnh như lúc ban đầu, chỉ là trong mắt có chút phức tạp, không nhìn ra lòng cô đang suy nghĩ gì.

Bọn họ cứ thế bước đi, đến khi đi tới bờ biển, Tiêu Mộc Diên nhìn về phía biển lớn, dường như chỉ có cách này mới khiến tâm trạng của cô thoải mái hơn một chút.

“Đàn anh...”

“Đừng gọi anh là đàn anh nữa, gọi là anh Vân đi.” Hai chữ “đàn anh” dường như đã kéo dài thêm khoảng cách giữa bọn họ, anh ấy quen với dáng vẻ cô gọi anh ấy là “anh Vân” rồi, anh ấy thực sự rất nhớ thời còn đi học.

Lúc này, Tiêu Mộc Diên mới nhìn về phía Trương Vân Doanh, cô còn xúng gọi anh ấy hai chữ “anh Vân” sao? Cô sợ cô làm dơ bản tiếng gọi này nên mới cố ý duy trì khoảng cách nhất định với anh.

“Anh Vân, anh đừng lãng phí thời gian với em nữa. Anh tài giỏi như vậy, em tin nhất định anh sẽ tìm được một cô gái ưu tú...” Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diên lại nhìn về phía biển lần nữa, sáu năm trước, cô đã sớm buông bỏ tình cảm của cô với Trương Vân Doanh rồi, thứ còn sót lại chỉ là một lời từ biệt mà thôi.

Đương nhiên là Trương Vân Doanh không muốn như vậy, anh ấy đã chờ cô sáu năm, sao có thể nói buông là buông ngay được? Nhưng anh ấy vừa định lên tiếng thì điện thoại di động của anh lại vang lên, mặc dù anh ấy không hề muốn nghe, nhưng cuối cùng vẫn phải nhận điện thoại.

Tiêu Mộc Diên đứng lâu nên hơi mệt, cô nhanh chóng ngồi xuống đất, thì ra gió biển thật sự có thể thổi bay phiền muộn của cô, trái tim cô dường như cũng không đau đớn nhiều nữa.

Âu Đan đứng từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy tất cả, còn có hai người đàn ông đi theo cô ta. Ban đầu cô ta phát hiện Tiêu Mộc Diên đi một mình trên đường, chỉ là cô ta chưa kịp ra tay thì Trương Vân Doanh đã đuổi tới, nên không thể không cùng đi đến nơi này.

Hiện giờ cô ta đang nghĩ cách để Trương Vân Doanh rời đi, chỉ cần Trương Vân Doanh rời đi thì cô ta sẽ có cơ hội ra tay, cô ta sẽ không bỏ qua cho Tiêu Mộc Diên, kẻ dám cướp mất người đàn ông của cô ta.

app mê tình truyện

“Chị Âu, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Một người trong đó hỏi.

“Trước tiên cứ im lặng theo dõi tình hình đã.” Cô ta đang đợi thời cơ tốt nhất để ra tay.

Sau khi Trương Vân Doanh nghe điện thoại xong thì lập tức đi tới, trên mặt anh ấy hiện lên vẻ lo lắng, anh đến gần Tiêu Mộc Diên.

“Diễn Diễn, anh có một cuộc họp, anh đưa em về trước nhé.” Trương Văn Doanh vô cùng lo lắng, không muốn bỏ một mình Tiêu Mộc Diễn ở đây.

“Em muốn yên tĩnh ở một mình, anh Vân có chuyện thì cứ đi giải quyết trước đi, không cần lo lắng cho em.” Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diễn vẫn nhìn ra phía biển, không hề quay đầu lại, bởi vì cô không muốn nhìn thấy ánh mắt đượm buồn của Trương Văn Doanh.

“Vậy em ở đây một lát đã nhé, chút nữa anh sẽ bảo tài xế tới đón em.”



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Âm thầm ra tay

“Anh Vân, em sống một mình suốt sáu năm, em đã trưởng thành rồi, không còn là cô bé luôn khiến anh lo lắng như trước kia nữa đâu, nên anh Vân không cần phải lo cho em.” Tiêu Mộc Diễn nói như vậy là muốn từ chối Trương Văn Doanh, cô không muốn nợ tình nghĩa của bất cứ người nào, bởi vì nợ bất cứ thứ gì thì cũng phải trả lại.

Trương Văn Doanh còn định nói thêm gì đó nhưng điện thoại của anh ấy lại vang lên lần nữa, xem ra cuộc họp này rất khẩn cấp, anh không thể làm gì khác, vì vậy không nói gì nữa.

“Vậy em phải cẩn thận một chút, anh đi trước đây.” Trương Văn Doanh vừa dứt lời thì lập tức rời đi, có lẽ cô nói đúng, cô không còn là cô bé ngày xưa nữa rồi, cô sẽ tự bảo vệ được chính mình.

Tiêu Mộc Diễn gật đầu, khi cô quay đầu nhìn về phía Trương Văn Doanh thì Trương Văn Doanh cũng đúng lúc quay đầu đi, cứ như vậy, hai người bọn họ đều không nhìn thấy đối phương, thứ cô nhìn thấy chỉ là bóng lưng thẳng tắp của Trương Văn Doanh mà thôi. Bóng lưng của anh ấy cao lớn, anh tuấn, thẳng tắp... thân hình của anh hoàn mỹ như vậy, nhưng từ giờ về sau cô không còn bất cứ liên quan nào với sự hoàn mỹ này nữa rồi.

Âu Đan nhìn Trương Văn Doanh rời đi, trong lòng vô cùng vui vẻ, ha ha, người đàn ông này cuối cùng cũng rời đi, cô ta có cơ hội thừa nước đục thả câu rồi, hừ, để xem bây giờ còn ai có thể cứu được Tiêu Mộc Diễn nữa.

Tiêu Mộc Diễn đang nhìn ra biển thì đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu mình tối sầm lại, trong lòng cô bỗng dâng lên dự cảm không tốt, ngay giờ phút đó, cô lập tức ngẩng đầu lên.

Nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Âu Đan nhếch miệng cười, sau đó trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tiêu Mộc Diễn, nụ cười của cô ta càng lúc càng rạng rỡ.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Hôm nay Âu Đan cố ý mặc áo cúp ngực, mà lúc này cô ta đang đeo viên ngọc đổi vận của Thịnh Trình Việt. Viên ngọc đổi vận tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến Tiêu Mộc Diễn chói mắt.

Âu Đan chú ý tới ánh mắt của Tiêu Mộc Diễn, cô ta càng cười tươi hơn, trong mắt lộ rõ vẻ đắc ý.

“Viên ngọc này đẹp không? Đây chính là viên ngọc đổi vận của Thịnh Trình Việt đó, anh ấy đã đeo sáu năm, giờ lại tặng cho tôi, cô cũng nên hiểu vị trí của tôi trong lòng anh ấy...” Âu Đan đắc ý nắm chặt viên ngọc đổi vận, dường như thứ đó đại diện cho vận mệnh của cô ta vậy.

Ánh mắt của Tiêu Mộc Diễn vẫn đang nhìn chằm chằm viên ngọc đổi vận trên cổ Âu Đan, hơn nữa, lời nói của Âu Đan khiến cả người cô cứng đờ. Thịnh Trình Việt đã đeo viên ngọc đổi vận này suốt sáu năm sao? Cô không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, nếu như lời Âu Đan vừa nói là thật thì điều đó có nghĩa là gì?

Trong đầu Tiêu Mộc Diễn đột nhiên hiện lên hình ảnh của Thịnh Tuấn Hạo, nhớ lại dáng vẻ của Thịnh Tuấn Hạo và cảm giác thân thiết khó tả khi cô gặp cậu bé, vào giờ phút này, dường như cô đã hiểu ra tất cả, thì ra... mọi chuyện là như vậy...

Âu Đan nhìn dáng vẻ chấn động của Tiêu Mộc Diễn, cô ta nghĩ Tiêu Mộc Diễn đang đau lòng nên biểu cảm của cô ta càng thêm đắc ý.

“Cô... viên ngọc này thật sự là do Thịnh Trình Việt đưa cho cô sao?” Tiêu Mộc Diễn sợ hãi lên tiếng, trong giọng nói lộ ra sự run rẩy, nước mắt cũng dâng lên. Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diễn còn đưa bàn tay nhỏ bé về phía cổ của Âu Đan, như thể muốn nhìn rõ viên ngọc kia một chút, đó là viên ngọc mà cô đã mong nhớ trong suốt sáu năm, không ngờ lại ở chỗ của Thịnh Trình Việt.

Âu Đan thấy Tiêu Mộc Diễn muốn lấy viên ngọc của mình, cô ta hơi né tránh tay của Tiêu Mộc Diễn, đồ của cô ta sao có thể để cho Tiêu Mộc Diễn tùy tiện động vào được chứ?

Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mộc Diên cứng đờ lại giữa không trung, viên ngọc đổi vận kia là của cô, sao Thịnh Trình Việt lại có thể tùy tiện tặng cho người khác được chứ? Đó là đồ của cô, là đồ mà mẹ cô tự mình để lại cho cô...

“Đương nhiên là Thịnh Trình Việt đưa cho tôi rồi, chẳng lẽ cô không lên mạng đọc tin tức sao? Viên ngọc đổi vận này đã theo Thịnh Trình Việt sáu năm rồi!” Dáng vẻ của Âu Đan vẫn rất đắc ý, như thể chứng kiến Tiêu Mộc Diên đau lòng thì cô ta sẽ có cảm giác thành tựu vậy.

Tiêu Mộc Diên thu tay lại, ngoài cô ra thì không ai có thể biết được ý nghĩa của viên ngọc đổi vận kia.

“Vậy cô có biết Thịnh Trình Việt làm cách nào để có được viên ngọc đổi vận này không?” Tiêu Mộc Diên bất ngờ lên tiếng hỏi, sáu năm trước, viên ngọc này vẫn ở trong tay cô, chỉ là chuyện này cô không thể nói với bất kì ai, càng không thể nói cho Thịnh Trình Việt biết viên ngọc đó là của cô, nếu như anh biết hai đứa bé kia cũng là con của anh thì nhất định anh sẽ cướp chúng đi.

Hiện giờ Tiêu Mộc Diên mới cảm nhận được sự nguy hiểm của hai đứa bé, về sau cô phải chú ý cẩn thận một chút, để hai đứa bé tránh xa anh, không được để cho anh phát hiện. Nếu như anh muốn cướp con của cô thì đó là chuyện dễ như trở bàn tay, cô tuyệt đối không thể nói ra bí mật này được. Nhưng điều duy nhất khiến cô cảm thấy may mắn chính là biết được Thịnh Tuấn Hạo là đứa con trai năm đó bị mang đi...

“Tôi cần gì biết sáu năm trước viên ngọc này ở chỗ nào chứ? Tôi chỉ biết rằng viên ngọc này đã theo Thịnh Trình Việt sáu năm rồi, bây giờ Thịnh Trình Việt đã tặng nó lại cho tôi.” Trong giọng nói của Âu Đan có chút mất kiên nhẫn, cô ta tìm Tiêu Mộc Diên không phải vì viên ngọc đổi vận này, cô ta tới đây là vì muốn Tiêu Mộc Diên rời khỏi Thịnh Trình Việt.

Tiêu Mộc Diên không nghe Âu Đan nói nữa, vào giờ phút này, trong đầu cô đã hoàn toàn rõ ràng những chuyện liên quan đến Thịnh Trình Việt và con của cô.

“Về sau cô tránh xa Thịnh Trình Việt ra một chút, không được tới cho phép, cô không được gặp mặt anh ấy.” Âu Đan nói xong, ánh mắt cô ta bỗng trở nên lạnh lùng, cô ta khẽ liếc qua hai người đàn ông bên cạnh.

Tiêu Mộc Diên nghe được lời nói của Âu Đan, không khỏi nở nụ cười. Không ngờ còn có người phụ nữ ngây thơ như vậy, lại đi nói ra mấy lời này.

“Tự do của tôi là của riêng tôi, không hề liên quan tới cô Âu, tôi muốn gặp ai thì gặp người đó, muốn hẹn ai thì hẹn người đó...” Tiêu Mộc Diên thừa nhận, cô rất hèn mọn, nhưng cô sẽ chỉ hèn mọn trước mặt Thịnh Trình Việt thôi, người khác không có tư cách đó, cô cũng không chịu thua bất cứ kẻ nào.

Âu Đan vừa nghe thấy lời Tiêu Mộc Diên nói thì sắc mặt nhất thời thay đổi. Người phụ nữ này dám mạnh miệng như vậy, cô tưởng mình là gì chứ? Không phải chỉ là một người phụ nữ được Thịnh Trình Việt bao nuôi thôi sao?

“Không phải cô cần tiền sao? Tôi cho cô mười sáu tỉ, mau rời khỏi Thịnh Trình Việt!” Âu Đan cố nén giận nói, sau đó nhìn lướt qua hai tên đàn ông đang chờ sẵn đằng sau, chỉ cần Tiêu Mộc Diên từ chối lần nữa thì đừng trách cô ta ra tay.

Lúc này, ánh mắt Tiêu Mộc Diên rơi trên người Âu Đan, nếu trước khi cô bán mình cho Thịnh Trình Việt, Âu Đan có thể cho cô nhiều tiền như vậy thì nhất định cô sẽ không bán mình. Nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã muộn rồi, những điều trước đây không thể thay đổi được nữa, trừ khi Thịnh Trình Việt chủ động muốn dừng lại, chứ cô không thể làm thế.

“Tôi nghĩ cô Âu vẫn nên đi tìm Thịnh Trình Việt thì hơn, nếu anh ta đồng ý để tôi rời đi thì tôi sẽ không chút do dự mà rời đi, nhưng chỉ cần anh ta không nói thì tôi sẽ không rời đi.”

Thật ra Tiêu Mộc Diên thấy chẳng sao cả, cô còn mong được rời khỏi Thịnh Trình Việt ấy chứ...

Vì câu nói này của Tiêu Mộc Diên mà Âu Đan hoàn toàn nổi giận, người phụ nữ này lại không hề nghe lọt tai những lời cô ta nói sao? Tiêu Mộc Diên cho rằng làm như vậy thì có thể ở bên Thịnh Trình Việt sao? Có phải đầu óc Tiêu Mộc Diên suy nghĩ quá đơn giản rồi không?

“Có phải cô chê tiền ít không? Tôi cho cô thêm ba tỉ rưỡi nữa, cô thấy thế nào?” Âu Đan nén giận nói, chỉ cần Tiêu Mộc Diên dám nói một chữ “không” thì cô nhất định sẽ kêu hai người đàn ông kia dẫn Tiêu Mộc Diên đi.

Tiêu Mộc Diên nhếch miệng với vẻ khinh thường, cô nở nụ cười xinh đẹp, Âu Đan này chẳng lẽ còn không hiểu rõ ý cô sao? Bảo cô ta đi tìm Thịnh Trình Việt nói chuyện, cô ta nghe không hiểu sao?

Từ nay về sau, tiền sẽ không mua được bất cứ thứ gì của cô nữa. Chỉ cần ba cô có thể ra tù, cô sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

“Tôi không cần tiền của cô, hiểu chưa? Tôi muốn cô tìm Thịnh Trình Việt, bảo anh ta cho tôi rời đi, rồi tôi sẽ không hề lưu luyến gì mà đi. Xin hỏi, cô Âu nghe có hiểu không?” Nhìn Tiêu Mộc Diên có vẻ thật sự rất nghiêm túc, như thể nếu Âu Đan còn nghe không hiểu nữa thì cô sẵn sàng giải thích lại lần nữa.

Có trời mới biết là cô muốn rời khỏi Thịnh Trình Việt như thế nào, nhưng nhất định phải đợi hơn hai mươi ngày nữa.

Âu Đan hoàn toàn mất kiên nhẫn, cô ta không nói chuyện cùng Tiêu Mộc Diên nữa, lập tức đứng dậy rời đi.

Tiêu Mộc Diên không ngờ Âu Đan lại rời đi như vậy, trong ấn tượng của cô, Âu Đan là một người phụ nữ ngang ngược, tất cả mọi chuyện đều phải làm theo ý cô ta, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy? Điều này có chút không giống với tính cách của cô ta.

Tiêu Mộc Diên cũng không nghĩ nhiều, cô lặng lẽ hưởng thụ sự yên tĩnh ngắn ngủi này.

Trong đầu cô không ngừng nghĩ đến dáng vẻ của Thịnh Tuấn Hạo, cậu bé chính là con trai của cô sao? Không ngờ đứa con trai mà cô luôn thương nhớ lại ở ngay cạnh cô, về sau cô nhất định phải chăm sóc đứa con trai này thật tốt.

Tiêu Mộc Diên nhất thời có chút lưu luyến không muốn rời khỏi nơi này, bởi vì nơi này còn có Thịnh Tuấn Hạo, một người mà cô rất quan tâm, rất lo lắng, cô không bỏ được cậu bé.

Đột nhiên cô thấy đỉnh đầu mình tối sầm lại, ngay lập tức, trước mắt cô xuất hiện hai bóng đen, cô còn chưa kịp quay đầu lại thì một người đàn ông trong đó đã bịt miệng cô lại, trong lòng Tiêu Mộc Diên vô cùng kinh hãi, cô ra sức phản kháng. Trong lúc hoảng loạn cô bị một cái túi đen trùm kín đầu, sau đó không nhìn thấy gì nữa.

Trước giờ Tiêu Mộc Diên chưa từng hoảng sợ như vậy, cô không khỏi nghĩ đến lần trước, khi cô ngồi xe bus bị người ta bắt đi, còn bị người ta cho uống thuốc, suýt nữa còn bị cưỡng bức, sau đó... là anh đã cứu cô. Thịnh Trình Việt, trong đầu của cô lại không nhận được mà nghĩ đến anh, ngay cả chính cô cũng không hiểu, ở trong thời khắc nguy hiểm như vậy, người cô nghĩ đến lại là người khiến cô tổn thương nhất.

Cô chặt vật lấy điện thoại di động trong tay ra. Lúc này cô bị người ta ném vào trong xe, lẽ nào bọn họ lại muốn đem cô đi bán? Trong lòng Tiêu Mộc Diên suy nghĩ miên man, từ trước tới giờ cô chưa từng gặp chuyện nào giống như hôm nay, rốt cuộc là ai muốn hại cô chứ? Hơn nữa chuyện này còn xảy ra năm lần bảy lượt như vậy, cô nghĩ chuyện hôm nay nhất định có liên quan tới chuyện cưỡng bức lần trước.

Điện thoại của cô đang tắt máy, bởi vì vừa mới đi làm nên cô không khởi động máy, đây cũng là lí do Trương Vân Doanh phải đích thân tới công ty tìm cô.

Tiêu Mộc Diên bịt chặt loa điện thoại di động, cố gắng không để nó phát ra bất cứ âm thanh nào khi khởi động, nhưng dù vậy, điện thoại vẫn phát ra âm thanh yếu ớt. Cũng may, bởi vì tiếng xe hơi ồn nên hai người ở phía trước đều không nghe thấy gì.

Cô dùng cơ thể đè chặt điện thoại di động, để ánh sáng của điện thoại di động không lọt ra ngoài. Bởi vì người cuối cùng cô gọi điện là Thịnh Trình Việt, nên cô trực tiếp nhấn hai lần để gọi đi, điện thoại rất nhanh đã được kết nối.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Mạo hiểm tới cứu

“Alo...” Giọng của Thịnh Trình Việt truyền đến, giọng nói đầy sức hút, lạnh lùng mà êm tai, có lẽ bởi vì Tiêu Mộc Diên gọi điện cho anh nên tâm trạng của anh cũng thay đổi.

Nhưng giọng của Thịnh Trình Việt lại làm cho hai người ngồi phía trước chấn động, hiển nhiên bọn họ không ngờ Tiêu Mộc Diên lại gọi điện thoại.

“Không ổn, cô ta gọi điện thoại.” Người ngồi trước kinh ngạc, lập tức đỗ xe lại, hai người bọn họ đồng thời xuống xe, đi về phía sau.

Tiêu Mộc Diên không ngờ điện thoại lại mở loa ngoài, cô hơi sửng sốt một chút.

“Cứu tôi, cứu tôi...” Hiện giờ cô chưa muốn chết, cô vừa mới biết Thịnh Tuấn Hạo là con trai của cô, cô còn phải chờ Thịnh Tuấn Hạo gọi cô một tiếng mẹ nữa.

Ánh mắt Thịnh Trình Việt cũng tối lại, cô đã gặp chuyện gì vậy? Không phải Trương Vân Doanh đã đuổi theo cô sao? Chẳng lẽ anh ấy không đuổi kịp cô?

“Em đang ở đâu?” Giọng của Thịnh Trình Việt bớt đi vẻ lạnh lùng, mà có thêm chút lo lắng.

“Tôi... Á... Các người buông tôi ra...” Tiêu Mộc Diên vừa định lên tiếng thì cô lập tức cảm thấy đầu mình đau nhức, tóc cô bị người ta túm lấy, hơn nữa điện thoại di động trong tay cũng đồng thời bị người ta đoạt đi, sau đó bị tắt máy, rút pin ra ngoài.

“Gan của mày cũng không nhỏ nhỉ, dám gọi điện thoại sao? Đúng là đã xem thường mày rồi.” Một người đàn ông trong đó vừa nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Tiêu Mộc Diên vừa nói. Vừa nãy khi bắt cô bọn họ quá vội vàng nên không nhìn rõ mặt mũi của cô, không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy, còn đẹp hơn Âu Đan kia nữa, nhất thời trong lòng nổi lên ý đồ xấu.

“Không bằng chúng ta ném thử mùi vị của cô ta trước, sau đó đem cô ta đi bán sau, được không?” Một người đàn ông mặt to lên tiếng, kiêu đàn ông như vậy vừa nhìn đã khiến người ta ghê tởm.

Người đàn ông còn lại hiển nhiên cũng có ý định như vậy, hắn ta mỉm cười đi tới trước mặt Tiêu Mộc Diên, bàn tay lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên, làn da của cô thật sự rất mịn màng, đúng là một bảo vật, mùi vị của cô nhất định rất tuyệt vời.

Lúc này, Tiêu Mộc Diên cảm thấy vô cùng nhục nhã, vốn nghĩ rằng bản thân cô đã đủ do bản rồi, sẽ không để ý đến mấy chuyện như vậy nữa, không ngờ cô vẫn để ý, lại còn vô cùng để ý là đáng khác...

Thì ra, ngoại trừ Thịnh Trình Việt ra, bất kì kẻ nào đụng chạm vào cô, cô cũng để ý. Không hiểu vì sao, rõ ràng cô hận Thịnh Trình Việt như vậy, nhưng không hề phản cảm với sự đụng chạm của anh.

“Tôi nói cho các anh biết, tôi là người phụ nữ của Thịnh Trình Việt, nếu như các anh dám động đến tôi thì Thịnh Trình Việt nhất định sẽ không bỏ qua cho các anh đâu, các anh có biết Thịnh Trình Việt là ai không?”

Tiêu Mộc Diên nén sợ hãi trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói ra, mỗi câu đều cố nhắc tới Thịnh Trình Việt, muốn hai người kia nghe cho rõ.

Bàn tay to lớn của tên xăm mình đột nhiên dùng sức, mạnh mẽ bóp cầm Tiêu Mộc Diên, sắc mặt của hắn không được tốt lắm. Vừa nhắc tới Thịnh Trình Việt, hắn ta lập tức nổi lên thù hận. Hắn yêu Âu Đan như vậy, nhưng Âu Đan lại yêu Thịnh Trình Việt, hơn nữa Thịnh Trình Việt lại dám làm tổn thương Âu Đan.

“Thịnh Trình Việt là cái thá gì? Mày tưởng tao sợ anh ta sao?” Tên xăm mình bỗng nhiên dùng sức ép Tiêu Mộc Diên phải nhìn thẳng hắn, hiện giờ Tiêu Mộc Diên mới nhìn rõ trên ngực người đàn ông này xăm hình một người phụ nữ, mà người phụ nữ kia vô cùng quen mắt. Một linh cảm chợt lóe lên khiến Tiêu Mộc Diên chấn động, người phụ nữ này chính là Âu Đan...

Cũng vì hình xăm này nên Tiêu Mộc Diên mới bất chợt hiểu ra một chuyện, lúc đầu cô còn nghi ngờ vì sao Âu Đan lại dễ dàng rời đi như vậy, thì ra cô ta đã tìm người đối phó với cô, quả là một người phụ nữ nham hiểm.

“Vậy thì hắn các anh cũng phải biết Âu Vũ Đình chứ? Tôi nói cho các anh biết, Âu Vũ Đình là bạn thân của tôi, hơn nữa anh ta còn theo đuổi tôi sáu năm, tôi đang định đồng ý với anh ta đó. Nếu các anh dám đụng đến tôi thì Âu Vũ Đình sẽ không nhận người em gái như Âu Đan nữa, như vậy thì Âu Đan sẽ chẳng còn gì nữa...”

Đúng vậy, ở Âu thị, tất cả mọi người đều trọng nam khinh nữ, cho nên địa vị của Âu Vũ Đình quan trọng hơn Âu Đan nhiều.

“Mày biết Âu Vũ Đình?” Người đàn ông mặt to kia đột nhiên lên tiếng hỏi, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi ngờ, rõ ràng có chút lo lắng.

Người phụ nữ của Âu Vũ Đình thì bọn họ cũng không dám động vào, tính cách của Âu Vũ Đình rất tàn bạo, hơn nữa một khi tức giận thì rất có thể sẽ giết người.

Tiêu Mộc Diên nhìn hai người trước mặt đang nửa tin nửa ngờ, trong lòng cô cũng nổi lên hi vọng mong manh, hi vọng vì Âu Vũ Đình mà có thể cứu được cô.

“Đương nhiên biết, tôi còn có hai đứa con với Âu Vũ Đình nữa, đương nhiên sau này Âu Vũ Đình sẽ kết hôn với tôi...” Tiêu Mộc Diên nhìn thấy hi vọng nên đành đâm lao theo lao, chỉ cần có thể thoát ra khỏi tay hai tên kia là được, những chuyện khác đều không quan trọng.

Nhưng câu nói của cô lại khiến cho Thịnh Trình Việt đang định đập cửa xe dừng tay lại, trên mặt anh là vẻ khiếp sợ, chết tiệt, những lời người phụ nữ này nói là thật sao? Hai đứa bé kia thật sự là con của Âu Vũ Đình sao?

Khi anh nhận được điện thoại của cô, anh đã lập tức mở định vị, chạy tới đó chỉ trong mấy phút, chỉ vì anh nghe thấy câu “cứu tôi” cô nói trong điện thoại. Ngay cả anh cũng không ngờ anh sẽ lo lắng như vậy, nhưng bây giờ, nếu cô muốn kết hôn cùng Âu Vũ Đình thì vì sao cô không gọi điện thoại cho Âu Vũ Đình chứ?

Thịnh Trình Việt cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn, anh xoay người rời đi, từ trước tới giờ anh chưa từng làm chuyện như vậy, không thu hoạch được gì mà đã rời đi...

Anh ngồi vào trong xe của mình, đứng từ phía xa nhìn về chiếc xe kia, dường như đang phân vân không biết nên cứu cô hay không? Nhưng trong đầu anh vẫn không khỏi nghĩ tới lời của cô, hai đứa bé kia là con của Âu Vũ Đình.

Thịnh Trình Việt tức giận định quay đầu xe rời đi, lúc đó anh đã hỏi cô hai đứa bé kia có phải con của Âu Vũ Đình không, cô nói không phải, mà bây giờ chẳng những cô nói đó là con của Âu Vũ Đình, lại còn nói muốn kết hôn với Âu Vũ Đình.

Hai người đàn ông kia dĩ nhiên cũng không biết nên làm thế nào, nếu như người phụ nữ này nói thật mà hai người bọn họ lại tùy tiện động vào cô ta thì về sau nhất định sẽ không chịu nổi sự trừng phạt của Âu Vũ Đình. Nhưng chuyện này lại là mệnh lệnh của Âu Đan...

“Nếu các anh không tin có thể gọi điện thoại cho Âu Vũ Đình, trên điện thoại di động của tôi có số của anh ta.” Tiêu Mộc Diên lặp lại lần nữa, bất kể thế nào, cô cũng phải làm cho hai người đàn ông này tin tưởng cô.

“Hay là chúng ta hỏi Âu Đan xem, hắn là cô ta biết chứ...” Người đàn ông mặt to kia hỏi lại tên xăm mình, bọn họ cũng không dám tự ý gọi điện cho Âu Vũ Đình.

“Đừng hỏi Âu Đan.” Tiêu Mộc Diên hét lên. Sao lại hỏi Âu Đan chứ? Thù hận của Âu Đan dành cho cô lớn như vậy, nếu như thật sự hỏi Âu Đan thì Âu Đan sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như thế.

Tên xăm mình nhú mảy, sau đó quan sát cẩn thận Tiêu Mộc Diên một phen, phần dưới vô thức có phản ứng, trong mắt cũng dần dần lộ ra dục vọng.

Tiêu Mộc Diên quá hiểu ánh mắt này của đàn ông. Mỗi lần Thịnh Trình Việt muốn cô đều dùng ánh mắt như thế, trong mắt tràn đầy dục vọng.

“Anh muốn làm gì?” Trong lòng Tiêu Mộc Diên nhất thời hoảng sợ, có cảm giác sợ hãi chạy dọc từ bàn chân lên, sau đó lan ra cả người cô. Trong không gian xe chật hẹp như vậy, mỗi bên trái phải đều có một tên đàn ông khiến người ta ghê tởm.

Tên xăm mình nhếch miệng lên một cách nham hiểm, dục vọng trong mắt càng lúc càng đậm, bàn tay của hắn bắt chọt sờ vào quần áo của Tiêu Mộc Diên, Tiêu Mộc Diên chưa kịp phản kháng thì áo ngoài của cô đã bị xé rách. Cô cảm thấy lòng mình trĩu nặng, trong đầu không khỏi nhớ tới Thịnh Trình Việt, anh sẽ đến cứu cô chứ?

“Nếu mày đã là người phụ nữ của tổng giám đốc Âu thì bọn tao càng phải nắm giữ, xem người phụ nữ của tổng giám đốc Âu rốt cuộc có mùi vị thế nào?” Tên xăm mình vừa nói chuyện, bàn tay vừa sờ soạng định xé áo lót của Tiêu Mộc Diên.

Tên đàn ông mặt to kia thấy đồng bọn động tay động chân, đương nhiên hắn cũng không thể ngồi im được, vì vậy hắn bắt đầu cởi quần của Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên giãy giụa kịch liệt, không ngờ hai tên này lại không thêm để ý đến thân phận của Âu Vũ Đình, dám cưỡng ép cô...

Trong lúc vô thức cô đã đá một cái vào crotch của tên đàn ông mặt to kia, người đàn ông mặt to chỉ cảm thấy phần dưới tê dại, của quý của hắn lập tức mềm nhũn ra, trên trán hắn cũng toát ra mồ hôi hột, sắc mặt xám ngoét, phần dưới truyền đến nỗi đau xé ruột xé gan.

Tiêu Mộc Diên hình như cũng nhìn ra được sự khác thường, thấy đáng về đau khổ của người đàn ông mặt to kia, bàn tay của hắn lại che chỗ của quý, chẳng lẽ cô đã đá vào chỗ đó của hắn sao?

Trên mặt hắn dần dần hiện lên vẻ tức giận, chết tiệt, người phụ nữ này dám đá chỗ đó của hắn, hôm nay hắn phải xử người phụ nữ này.

truyện được up trên app mê tình truyện

Tên mặt to xé càng thêm mạnh bạo, quần của Tiêu Mộc Diên cũng nhanh chóng bị xé nát, từ trước tới giờ hắn chưa từng kích động như vậy...

Tên xăm mình cũng không hề rảnh rỗi, hắn bắt đầu cởi áo lót của Tiêu Mộc Diên, bàn tay bắt đầu sờ soạng...

Ngay lúc này, cửa xe bắt chọt bị mở ra, khi hai người kia còn chưa kịp phản ứng lại thì Thịnh Trình Việt đã kéo tên xăm mình xuống xe. Vốn dĩ anh rất tức giận, không nghĩ đến việc cứu Tiêu Mộc Diên, nhưng trong lòng anh vẫn rất lo lắng, nên ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bước tới. Nếu như anh tới chậm một bước nữa... anh thật sự không dám nghĩ đến hậu quả.

Tên mặt to lúc này cũng phản ứng lại, trong tay bất ngờ có thêm một chiếc súng. Khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy, trong lòng anh vô cùng lo lắng, anh vội kéo Tiêu Mộc Diên lại theo phản xạ. Anh vừa kéo Tiêu Mộc Diên xuống xe thì lập tức rút súng của mình ra.

“Bùm!” Lưng anh trúng một phát đạn, là tên xăm mình vừa bị anh kéo xuống xe nổ súng. Thân hình Thịnh Trình Việt đứng không vững, suýt thì ngã xuống. Rõ ràng Tiêu Mộc Diên chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, cô run rẩy đỡ Thịnh Trình Việt, ngay lúc này, Thịnh Trình Việt đột nhiên nổ súng bắn ra phía sau. Trong giây phút đó, anh cũng nghiêng người rời khỏi bên cạnh xe.

Tên xăm mình không ngờ Thịnh Trình Việt sẽ ra tay nhanh như vậy, hắn không kịp tránh né, bị bắn trúng ngực, mà tên mặt to lại nhanh chóng mở cửa khác của xe ra, cầm súng nhắm thẳng về phía Thịnh Trình Việt.

Khi Thịnh Trình Việt thậm chí còn chưa phản ứng kịp thì Tiêu Mộc Diên đã ngăn trước mặt Thịnh Trình Việt. Anh đã bị trúng một phát đạn rồi, nhất định không thể bị thương nữa, nếu không anh sẽ chết mất.

Tên đàn ông mặt to thật sự không ngờ Tiêu Mộc Diên sẽ đỡ đạn thay Thịnh Trình Việt, nhưng như thế cũng tốt, phần dưới của hắn bị bắt lực cũng đều do người phụ nữ này hại, nếu hắn không ăn được người phụ nữ này thì hắn sẽ hủy diệt cô...

Hắn nắm chặt súng lục, nhắm thẳng vào Tiêu Mộc Diên, dường như muốn dùng một phát súng để lấy mạng cô.

❖❖❖❖❖❖

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sự dịu dàng của riêng cô

"Pằng..." một tiếng, tiếng vang này gần như đã làm kinh động đến cả bầu trời, nhìn màu trời lúc này như càng thêm u ám, máu bắn ra văng lên trên xe, tên đàn ông mặt to ngã rạp ra đất.

"Tổng giám đốc Thịnh, anh không có chuyện gì chứ, có phải tôi đã tới muộn rồi không." Lâm Phong nhanh chóng chạy đến trước mặt Thịnh Trình Việt, đỡ Thịnh Trình Việt, anh ta còn liếc mắt nhìn Tiêu Mộc Diên với vẻ không vui, dường như đang trách cô, nếu không phải vì cứu cô, tổng giám đốc Thịnh sẽ không bị thương.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt có chút tái nhợt. Máu nơi họng súng chảy vào không ngừng chảy xuống, cơn đau truyền tới từ sau lưng gần như làm anh hít ngược vào một hơi khí lạnh.

"Đến bệnh viện!" Thịnh Trình Việt lạnh nhạt nói, Lâm Phong cũng không dám chậm trễ phút nào, dìu Thịnh Trình Việt lên xe.

Tiêu Mộc Diên chờ ra một lúc, dường như đang nghĩ xem có cần đi cùng anh vào bệnh viện không, dù sao vừa rồi anh cũng đã bị thương vì cô.

"Em còn không đi à, ăn mặc như vậy vì muốn quyến rũ đàn ông sao?" Dứt lời, Thịnh Trình Việt liền trực tiếp lên xe, anh ngồi ra đằng sau, vì lát nữa Tiêu Mộc Diên cũng phải ngồi đằng sau, anh có thể tựa lên vai cô, thực ra vừa rồi giây phút cô muốn ngăn cản phát súng cho anh, đã khiến anh bị rung động sâu sắc, khiến hình ảnh cô trong lòng anh bắt đầu có những thay đổi.

Tiêu Mộc Diên vốn đang nghĩ đến chuyện của Thịnh Trình Việt, căn bản không chú ý tới cách ăn mặc của mình, sau khi Thịnh Trình Việt nhắc nhở như vậy, cô mới đột nhiên cảnh giác, nhanh chóng bước tới phía Thịnh Trình Việt.

Lên xe, nhất thời lặng im không nói gì.

Thực ra đối với việc vừa rồi Thịnh Trình Việt tới cứu cô, Tiêu Mộc Diên rất cảm động, chỉ là nghĩ đến lời nói của anh với Trương Vân Doanh trong công ty, đó đều là sự sỉ nhục của anh dành cho cô.

"Vừa rồi cảm ơn anh." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, giọng điệu rất bình thản, nhưng lại có thể mơ hồ nghe ra một chút để ý, nếu như không phải tại anh, Âu Đan cũng sẽ không hãm hại cô.

"Ừm!" Rất bất ngờ là Thịnh Trình Việt lại ừm một tiếng, xem như trả lời Tiêu Mộc Diên, không khí nhất thời lại trở nên yên tĩnh.

Shình Trình Việt bắt chợt cởi chiếc áo khoác dính đầy máu của mình ra, ném cho Tiêu Mộc Diên.

truyện được up trên app mê tình truyện

"Mặc vào, sau này không cho phép lại ăn mặc như vậy đi ra ngoài quyến rũ người khác nữa." Trong giọng nói của anh có chứa vẻ ngang tàng nhất định, mặc dù sắc mặt anh rất tái, nhưng khí thế của anh lại không hề yếu đi chút nào.

Tiêu Mộc Diên nhìn vết máu bên trên, tuy rằng cực kỳ không muốn mặc vào, nhưng cũng không làm trái ý của Thịnh Trình Việt, ngoan ngoãn mặc lên người mình, lập tức một mùi thơm của chanh liền xông vào cánh mũi, dường như còn kèm cả mùi máu tanh rất nồng, là thứ mùi cô vốn dĩ ghét nhất, nhưng bây giờ kỳ lạ thay, cô lại không có phản ứng gì.

"À tổng giám đốc Thịnh này, sinh nhật của Tuấn Hạo có phải vào tháng hai không?" Tiêu Mộc Diên bắt chợt hỏi, tuy trong lòng cảm thấy chắc là vậy rồi, nhưng cô vẫn muốn xác nhận từ chính miệng của Thịnh Trình Việt một chút.

Shình Trình Việt hơi nhíu mày, nhưng sâu trong ánh mắt lại hiện lên vẻ không vui, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Tiêu Mộc Diên một cách chăm chú, như muốn nhìn thấu cô vậy, anh đã bị thương nặng như vậy vì cứu cô, thế mà cô lại chẳng quan tâm, lại đi hỏi đến con của anh?

"Sinh nhật của Tuấn Hạo có phải vào ngày 22 tháng 2 không?" Tiêu Mộc Diên không nhận được mà hỏi lại lần nữa, trong lòng cũng rất nôn nóng muốn biết đáp án từ miệng Thịnh Trình Việt, câu trả lời của anh đóng vai trò quyết định.

Shình Trình Việt hơi híp mắt lại, người phụ nữ này thế mà lại biết sinh nhật của con trai anh? Xem ra cô đã nghe ngóng được từ trước rồi, thật ra cô rất để ý đến con trai anh, lẽ nào cô có sở thích yêu trẻ con sao?

Lâm Phong ngồi ở ghế trước thì thấy khinh thường, lại là một người phụ nữ muốn quyến rũ tổng giám đốc Thịnh, cô quả nhiên là thông minh, biết phải đi dụ dỗ con trai tổng giám đốc Thịnh trước, người phụ nữ này quả nhiên có thủ đoạn cao tay, thảo nào tổng giám đốc Thịnh lại có tin đồn truyền ra với cô, đây chắc đều do cô một tay dựng nên đi.

"Con trai của anh sinh nhật tháng mấy không cần em phải quan tâm, hãy nhớ, trong vòng một tuần anh muốn có bản thiết kế. Hơn nữa, trong thời gian làm việc em tự động rời khỏi công ty, phải trừ tiền thưởng trong tháng này, mười triệu." Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, mặc dù vừa rồi cô liều mình muốn đến cứu anh, nhưng chuyện đó và chuyện công việc không thể gộp chung lại làm một được, anh là người thưởng phạt rõ ràng.

"Mười triệu?" Tiêu Mộc Diên gần như muốn hét toáng lên, cô mới đi ra ngoài một lát như thế mà lại trừ tận mười triệu tiền thưởng của cô, anh cũng quá đen tối đi. Cô nghiêm trọng kháng nghị trong lòng.

"Có điều còn một tin nữa phải thông báo, em đã trở thành giám đốc thiết kế rồi, tiền lương cũng tăng lên, lương tháng một trăm sáu mươi triệu."

Giọng của Thịnh Trình Việt vẫn rất lạnh nhạt, thực ra anh biết năng lực của Tiêu Mộc Diên, với tài năng hiện nay của cô, đến bất cứ một công ty nào, lương một năm cũng sẽ cao hơn một tỷ sáu, anh biết Tiêu Mộc Diên rất cần tiền, vì thế anh sẽ không cho cô mức tiền lương quá cao, như vậy mới có thể nhốt cô bên cạnh mình.

"Lương tháng một trăm sáu mươi triệu!" Tiêu Mộc Diên lại một lần nữa kinh ngạc, có điều rất nhanh sự kinh ngạc của cô đã chuyển thành sự vui mừng thật sự quá tốt rồi, lương tháng lại tăng trực tiếp từ một trăm triệu lên một trăm sáu mươi triệu, anh muốn trừ mười triệu thì cứ trừ đi.

Thịnh Trình Việt nhìn thấy dáng vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ như vậy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên thì không khỏi cười theo, tuy nụ cười có hơi yếu ớt, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh lộ ra một nụ cười thật lòng với Tiêu Mộc Diên.

Tối tận bây giờ Tiêu Mộc Diên vẫn chưa từng thấy nụ cười như thế của Thịnh Trình Việt bao giờ, mặc dù tái nhợt yếu ớt, nhưng lại tự nhiên như thế, cảm giác xuất phát từ sự vui vẻ trong lòng, khuôn mặt với những đường nét đẹp tựa điêu khắc kia lúc này hiện ra một vẻ đẹp yếu ớt.

Trong lúc Tiêu Mộc Diên đang mất hồn, Thịnh Trình Việt lẳng lặng nhắm hai mắt lại, vết thương của anh thật sự rất đau, đau đến mức anh muốn cười cũng không cười nổi.

Tiêu Mộc Diên cứ thế lẳng lặng nhìn Thịnh Trình Việt nhắm hai mắt lại, trên trán anh đã rịn đầy mồ hôi, anh đang cố sức chịu đựng cơn đau, cô chỉ cảm thấy trái tim chợt tê rần, vươn bàn tay nhỏ bé ra lau mồ hôi cho Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt có thể cảm nhận được động tác của Tiêu Mộc Diên, có thể cảm nhận được sự dịu dàng của cô, dường như cũng có thể cảm nhận được trái tim của cô lúc này.

Nhưng anh cũng không mở mắt ra, cứ thế lẳng lặng hưởng thụ sự dịu dàng của riêng cô. Thậm chí anh còn có một nỗi xúc động, đó là muốn khiến sự dịu dàng của cô chỉ thể hiện cho một mình anh thôi.

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng qua đi nhanh nhất, đến bệnh viện, Thịnh Trình Việt trực tiếp được đưa vào phòng cấp cứu.

Chờ đợi rất lâu, nếu nói Tiêu Mộc Diên không lo lắng cho Thịnh Trình Việt thì đó là giả, dù sao Thịnh Trình Việt cũng vì cô nên mới bị thương, nhưng trong đầu cô vẫn còn đang nghĩ tới hình ảnh của Thịnh Tuấn Hạo, đứa bé này thật sự là con cô sao? Là đứa con trai cô luôn mong ngóng từng ngày từng đêm sao?

Đúng lúc này, Thịnh Tuấn Hạo và Thịnh Thắng đã đến.

"Trình Việt thế nào rồi?"

"Ba sao rồi ạ?"

Hai người một già một trẻ đồng thời hỏi Tiêu Mộc Diên, có thể nhìn ra được, bọn họ đều rất lo lắng cho Thịnh Trình Việt, mặc dù trong ấn tượng của Tiêu Mộc Diên, Thịnh Trình Việt rất ghét Thịnh Thắng, cho dù như vậy cũng không thể cắt đứt tình cảm của ba con bọn họ được. Có điều cuối cùng ánh mắt của cô vẫn dừng trên người Thịnh Tuấn Hạo.

"Tổng giám đốc Thịnh vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, vẫn chưa có kết quả." Tuy bác sĩ nói vấn đề của anh cũng không lớn, nhưng Tiêu Mộc Diên cũng không dám vì thế mà tự ý đưa ra kết luận.

Thịnh Tuấn Hạo chạy đến trước mặt Tiêu Mộc Diên, kéo kéo cánh tay nhỏ bé của cô, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện mắt của Thịnh Tuấn Hạo và Tiêu Mộc Diên cực kỳ giống nhau, trong suốt rõ ràng mà lại ánh lên ánh sáng u buồn, trầm lắng.

Chỉ là Tiêu Mộc Diên vẫn hay tươi cười, vì thế, thoát nhìn đôi mắt sẽ dịu dàng hơn một chút, còn vẻ mặt của Thịnh Tuấn Hạo lại luôn lạnh lùng, cho nên ánh mắt thoát nhìn cũng lạnh lùng hơn một chút.

"Di Diên, tại sao ba lại bị thương, hơn nữa còn bị trúng đạn." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh Tuấn Hạo đều là vẻ khó hiểu, nó biết viên đạn rất lợi hại, đó đều là những thứ được thấy trên tivi, ngoài đời, tối tận bây giờ nó cũng chưa từng nhìn thấy thứ đồ ấy?

Tiêu Mộc Diên muốn mở miệng, nhưng lại hơi ngừng lại, không nói chuyện có người bắt cóc cô ra, cô sợ Thịnh Tuấn Hạo biết chuyện này thì sẽ lo lắng.

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, các y tá đẩy Thịnh Trình Việt ra, viên đạn đã được gấp ra an toàn, chỉ cần nghỉ ngơi thêm một chút, anh sẽ không có việc gì.

Thịnh Trình Việt được chuyển đến phòng bệnh thông thường, tuy Thịnh Thắng đến thăm Thịnh Trình Việt, nhưng hai ba con bọn họ chẳng hề nói một câu, Tiêu Mộc Diên cảm thấy bầu không khí như vậy có chút kì lạ. Cô vẫn luôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thịnh Tuấn Hạo, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì?

"À thì... Hai ba con anh có chuyện thì cứ nói đi, tôi đi ra ngoài trước nhé." Dứt lời, Tiêu Mộc Diên kéo theo Thịnh Tuấn Hạo đi ra ngoài, cô còn muốn hỏi thăm Thịnh Tuấn Hạo tháng mấy sinh nhật nữa? Vừa nghĩ tới nó là con trai mình, trong lòng cô khỏi phải nói có bao nhiêu xúc động.

"Đứng lại." Khi Tiêu Mộc Diên bước chân ra đến cửa, Thịnh Trình Việt lại bắt chợt hô lên, người phụ nữ này muốn chạy là chạy à, lại còn mang theo con

của anh, lẽ nào người phụ nữ này thật sự có ý đồ với con anh? Hơn nữa anh còn chính tai nghe thấy con anh từng nói là sau khi lớn lên nó muốn cưới Tiêu Mộc Diên làm vợ.

Tiêu Mộc Diên và Thịnh Tuấn Hạo đồng thời dừng lại, sau đó đồng thời quay đầu, đồng thời nhìn về phía Thịnh Trình Việt, sau đó đều hơi hơi nghi hoặc, vừa rồi nhìn ý Thịnh Thắng rõ ràng là có lời muốn nói với Thịnh Trình Việt, cô để lại phòng cho bọn họ chẳng lẽ không tốt sao?

"Quay lại đây, anh khát, rót cho anh cốc nước đi." Thịnh Trình Việt lại nói, anh không muốn nói bất kỳ câu nào với Thịnh Thắng hết, trong lòng anh, bắt đầu từ giây phút mẹ anh chết đó, anh đã không có gia đình nữa rồi, còn Thịnh Thắng cũng không phải ba anh.

Lúc đó trong đám cưới mà Thịnh Thắng lấy Âu Liên, anh cũng đã nói, nếu như ông ta cưới Âu Liên, thì ông ta sẽ không còn là ba anh nữa, nhưng ông ta vẫn cưới Âu Liên.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt, lại nhìn sang Thịnh Thắng ở bên cạnh không nói lời nào, hai ba con này sao thoát nhìn cứ như kẻ thù của nhau thế? Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi rót nước cho Thịnh Trình Việt.

Tiêu Mộc Diên còn cung kính bưng tới trước mặt Thịnh Trình Việt, thực ra không vì điều gì khác, chỉ vì số tiền lương Thịnh Trình Việt đã nói lúc trên xe, một trăm sáu mươi triệu tiền lương của cô, rót cốc nước thôi thì có là gì?

"Ông nội, hay là chúng ta về trước đi." Thịnh Tuấn Hạo chợt nói, nó nghĩ, để ba và di Diên xây dựng quan hệ cho tốt, chưa biết chừng sau này di Diên sẽ trở thành mẹ của nó đó?

Thịnh Thắng mím môi không nói gì, nhưng cũng không có ý muốn trở về, nếu bây giờ ông ta trở về thì chẳng phải sẽ vừa hay để người phụ nữ này có cơ hội ở riêng với con trai ông ta sao?

"Tiêu Mộc Diên, tôi muốn nói chuyện với cô một lát." Thịnh Thắng chợt nói, biểu cảm trên mặt rõ ràng là vẻ không vui, ông ta muốn làm cho người phụ nữ này rời khỏi Thịnh Trình Việt, tất cả các tài liệu về cô ông ta đã điều tra hết rồi, tuy tài liệu về cô có sáu năm bỏ trống, nhưng chuyện ba cô ngồi tù cũng là chuyện hoàn toàn chính xác, nếu dùng chuyện của ba cô để uy hiếp cô, còn sợ cô sẽ không rời khỏi con trai mình sao?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Người phụ nữ giả nhân giả nghĩa

"Ông và Tiêu Mộc Diên có chuyện gì mà nói, lẽ nào ông cũng nhìn trúng người phụ nữ của tôi sao?" Trong giọng nói của Thịnh Trình Việt đều là vẻ chống đối và ghét bỏ, đương nhiên, anh nói như vậy cũng chỉ vì tức Thịnh Thắng mà thôi, anh hận Thịnh Thắng, hận cái gia đình kia của anh, hận tất cả mọi người trong gia đình.

Sắc mặt Thịnh Thắng tức lên, thẳng nhai này càng ngày càng không biết phép tắc gì. Thậm chí ngay cả lời nói mất dạy như thế mà cũng có thể nói ra được.

"Đừng quên, con vừa mới đính hôn với Âu Đan, hãy để ý tới những gì con nên làm!" Nếu là lúc trước, Thịnh Thắng sẽ tức giận rồi cho thẳng nhai này một cái bạt tai, nhưng nể mặt chuyện anh bị thương nên ông ta vẫn phải nhịn xuống.

Trên mặt Thịnh Trình Việt vẫn là vẻ khinh thường, thậm chí còn càng thêm lạnh lùng vì lời Thịnh Trình Việt nói, nếu không phải ông ta cảm cỏ phản công ty tới uy hiếp anh, anh sẽ đính hôn với Âu Đan sao?

Hơn nữa, lại còn quyết luôn thời gian đám cưới cho anh, được, được lắm, chỉ cần đám cưới xong, tất cả cổ phần công ty sẽ rơi vào tay anh, đến lúc đó anh sẽ ly hôn với Âu Đan kia, người của nhà họ Âu chính là kẻ thù của anh. Nếu không phải anh và Âu Vũ Đình chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thì anh cũng sẽ không coi Âu Vũ Đình là bạn, anh hận tất cả mọi người trong nhà họ Âu.

"Tôi đương nhiên biết đính hôn thì nên làm gì? Chẳng phải là lên giường sinh một đứa cháu trai cho ông sao?" Thịnh Trình Việt nhếch miệng cười châm chọc, để sau này anh có thể đối phó với nhà họ Âu, nên anh không thể không kết hôn với Âu Đan, thời điểm cổ phần công ty rơi vào tay anh, anh sẽ đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Thịnh, đây là do Thịnh Thắng ép anh.

Thịnh Thắng hiển nhiên cũng không ngờ Thịnh Trình Việt sẽ nói như thế, ông ta giật run người, mặt tái mét.

"Con đúng là thẳng hư hỏng, con..."

Thịnh Thắng chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu, sắc mặt càng thêm khó coi, cảm giác váng đầu lập tức kéo tới, cũng may nó chỉ trong chớp lát, nhưng cơ thể lại rõ ràng có chút không đứng vững.

Tiêu Mộc Diên vốn chỉ muốn khoanh tay đứng nhìn, lại không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế, cô không hề nghĩ ngợi gì mà đi ra đỡ Thịnh Thắng.

"Bác Thịnh, bác không sao chứ." Tiêu Mộc Diên hỏi theo phản xạ, trong lòng cũng nổi lên sự lo lắng mơ hồ, hai ba con còn gây gỗ đến mức căng thẳng như thế? Ba cô bán bò cô đi thì lại ra sao? Chẳng phải cô vẫn phải nghĩ cách cứu ba đấy sao?

Thịnh Thắng lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Mộc Diên, bỗng nhiên gạt tay Tiêu Mộc Diên ra, trong lòng ông ta, cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ được con trai mình bao nuôi mà thôi, cô có tư cách gì mà đỡ ông ta, muốn lấy lòng ông ta sao? Ông ta không phải đứa bé dễ bị lừa gạt như vậy.

"Người phụ nữ giả nhân giả nghĩa, đừng tưởng rằng cô đỡ tôi một cái, thì tôi sẽ cảm kích cô." Trong giọng của Thịnh Thắng đều là vẻ không vui, như đang trách Tiêu Mộc Diên vừa rồi đã đỡ ông ta, như thế bàn tay Tiêu Mộc Diên sẽ làm bẩn quần áo của ông ta vậy.

Tiêu Mộc Diên nhanh chóng rút tay mình về, không ngờ lòng tốt của mình sẽ khiến người ta hiểu lầm là có ý lấy lòng, đúng là làm ơn mắc oán, không biết lòng người tốt. Chỉ e cũng chỉ có người như ông ta mới có suy nghĩ cực đoan như thế, ngay cả con ông ta cô còn khinh không thèm lấy lòng, lại đi lấy lòng một ông già như ông ta chắc?

"Chủ tịch Thịnh, bác hiểu lầm rồi, việc cháu đỡ bác chỉ xuất phát từ lòng chân thành, không phải vì muốn bác cảm kích cháu, càng không phải vì muốn bác phải trả ơn, cháu không giống đám nhà giàu các người, lòng người đều sinh ra trên tiền bạc, phòng bị tất cả mọi người, hơn nữa bác cũng yên tâm, cháu với con trai bác chỉ đang giao dịch thôi, một tháng sau giao dịch kết thúc, cháu tự khắc sẽ rời khỏi anh ta."

Tiêu Mộc Diên nói chuyện với giọng bình tĩnh từ đầu đến cuối, thực ra cô cố ý nói như vậy với Thịnh Thắng, vì Thịnh Trình Việt nói chuyện của bọn họ ra cho Trương Văn Doanh, thì đương nhiên cô cũng có thể nói cho ba anh biết, làm vậy có lẽ sẽ càng dễ giải thoát được sự ràng buộc của anh hơn, chỉ ít thì một tháng sau, Thịnh Thắng có thể làm nhân chứng cho cô.

Vì lời Tiêu Mộc Diên nói mà mắt Thịnh Trình Việt càng thêm sầm xuống, người phụ nữ chết tiệt này, lại dám nói cho Thịnh Thắng biết chuyện này, cô muốn thoát khỏi anh đến thế sao? Lẽ nào anh không có chút địa vị nào trong lòng cô sao?

"Nếu như chủ tịch Thịnh không tin thì có thể hỏi tổng giám đốc Thịnh, cháu là người tình do anh ta mua, chỉ trong một tháng mà thôi."

Về mặt Tiêu Mộc Diên không chút dao động, chỉ là khi nói đến câu cuối cùng, trên mặt cô lại hiện lên vẻ tự giễu, cho dù có đi đến đâu, cô cũng sẽ mãi mãi không quên sự sỉ nhục của Thịnh Trình Việt, nó sẽ là dấu ấn khắc sâu trong cả đời cô.

Đôi mắt Thịnh Trình Việt càng thêm sâu thẳm, trong mắt toát ra ánh sáng nguy hiểm, anh biết, người phụ nữ này cố ý nói như vậy, cô muốn để Thịnh Thắng làm chứng cho cô, đến lúc đó cô có thể hoàn toàn thoát khỏi anh?

Thịnh Trình Việt trước giờ vẫn không dám tin người phụ nữ này lại không có chút cảm giác nào với anh, nhưng vào giờ khắc này, anh tin rồi, cô luôn khản thiết muốn rời khỏi anh như vậy đấy, cô muốn trở lại bên cạnh Âu Vũ Đình sao?

Bất chợt nghĩ đến hai đứa bé kia, chính miệng cô nói, hai đứa bé kia là của Âu Vũ Đình, sau này cô cũng sẽ trở lại bên cạnh Âu Vũ Đình, vậy sau này có phải cơ thể của cô cũng sẽ để Âu Vũ Đình chiếm hữu không, có phải bất kỳ chỗ nào trên người cô cũng có thể để Âu Vũ Đình chơi không.

Không được, anh tuyệt đối sẽ không cho cô có cơ hội đoàn tụ bốn người một nhà, cô là người phụ nữ của anh, cả đời này cũng đừng mong theo người đàn ông nào khác nữa.

"Chủ tịch Thịnh, người phụ nữ của tôi giận rồi, cô ấy không muốn nhìn thấy ông ở đây, nên mới cãi nhau rồi nói năng hàm hồ với tôi." Thịnh Trình Việt nhếch miệng lên cười, mấy lọn tóc che đến chỗ lông mày, tăng thêm vẻ gọi cảm mà lười biếng cho anh, đôi môi mông khê cất tiếng.

Thịnh Thắng vốn cũng không muốn ở mãi chỗ này, ông ta nhiều lời cũng vô ích, sẽ chỉ càng khiến mâu thuẫn giữa hai ba con bọn họ trở nên gay gắt hơn, sau này anh sẽ hiểu rõ nỗi khổ của người làm ba như ông ta. Những gì ông ta làm đều vì muốn tốt cho anh thôi.

"Cô Tiêu, tối nay, tôi muốn nói chuyện với cô ở quán bar Dạ Mị." Dứt lời, ông ta không đợi Thịnh Trình Việt cự tuyệt đã lập tức rời khỏi.

"Tối nay, không cho phép em đi đâu hết." Quả nhiên, Thịnh Trình Việt đã nhanh chóng ra lệnh cho Tiêu Mộc Diên, nếu cô đi gặp ba anh, thì chắc chắn sẽ bị ba anh uy hiếp, vì đây là tác phong từ trước tới giờ của ông ta.

Bàn tay nhỏ bé của Thịnh Tuấn Hạo vẫn được Tiêu Mộc Diên nắm chặt, vì câu nói kia của Thịnh Trình Việt mà dường như cô còn nắm chặt hơn nữa.

"Nếu tổng giám đốc Thịnh không có việc gì, thì tôi ra ngoài trước đây." Bây giờ Tiêu Mộc Diên cũng không muốn nói nhiều với Thịnh Trình Việt, cô chỉ muốn hỏi xem cậu bé Thịnh Tuấn Hạo này sinh nhật tháng mấy, như vậy cô sẽ càng có thể xác định được nó có phải là con trai của mình không.

Thịnh Trình Việt cũng hoàn toàn bị chọc giận vì câu nói đó của Tiêu Mộc Diên, anh đã bị thương như vậy rồi, mà cô chẳng những không lo lắng, còn cứ muốn đi hẹn hò với con anh? Cô có để anh vào mắt nữa không?

"Qua đây!" Thịnh Trình Việt chợt nói, không có việc gì thì đứng xa như vậy làm gì? Làm như anh là mãnh thú không bằng, tuy những lúc anh muốn cô thì thực sự rất giống.

Tiêu Mộc Diên đứng yên không nhúc nhích, cô biết, người đàn ông này sẽ động dục bất cứ lúc nào, tuy bây giờ anh bị thương, nhưng cũng khó bảo đảm anh sẽ không thú tính quá độ, vì thế duy trì khoảng cách nhất định với anh mới tốt.

cho nó chút tình thương của người mẹ, chỉ thế mà thôi."

Giọng của Tiêu Mộc Diên rất bình thản, khi nói đến con trai, trong mắt cô hiện rõ vẻ dịu dàng, mấy năm nay khổ thân Tuấn Hạo, sau này cô sẽ cố gắng đền bù cho đứa con cô đã mong nhớ sáu năm trời này thật tốt.

"Khuyết thiếu tình thương?" Thịnh Trình Việt cả kinh, thế mà cô lại biết con anh khuyết thiếu tình thương, nghĩ tới thái độ của con trai đối với anh trong nhiều năm như vậy, từ sự chờ đợi khi còn bé trở thành vẻ thờ ơ như bây giờ, từ sự mong ngóng khi còn bé trở thành vẻ thờ ơ nào cũng được như bây giờ, khát vọng thuở nhỏ đã trở thành ảo ảnh của nó.

Đúng vậy, con anh chắc hẳn rất khuyết thiếu tình thương, nó không có tình thương của mẹ, mà anh thậm chí còn không cho nó được chút tình thương của người ba.

Lần đầu tiên Thịnh Trình Việt cảm thấy áy náy trong lòng với con trai, anh vốn tưởng rằng thân là con anh, cả người từ trên xuống dưới đều là vàng bạc đá quý, thì chắc sẽ hạnh phúc, không biết bắt đầu từ khi nào anh lại cảm thấy con trai anh buồn khổ, là anh cứ luôn bỏ qua sự buồn khổ của con trai.

Thịnh Trình Việt cứ nhìn Tiêu Mộc Diên như vậy, trong mắt anh ánh lên cảm xúc phức tạp, tới tận bây giờ anh cũng không hiểu được cô, cô luôn có thể khiến anh ngạc nhiên rồi vui vẻ, hoặc sợ hãi, để anh nhìn thấy rõ từng chút một năng lực của cô, sự lương thiện của cô.

"Từ nay về sau, em đến ở nhà anh đi." Bất chợt, anh lại nói ra những lời này, đã từng có không biết bao nhiêu người phụ nữ muốn lấy danh nghĩa chăm sóc cho con anh để vào ở trong biệt thự của anh, nhưng đều bị anh cự tuyệt.

"Xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh, tôi sẽ không ở nhà anh." Sao cô có thể vào ở nhà anh chứ? Để anh có thể si nhục cô bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu sao? Hừ, cô còn chưa ngu đến mức đó, anh cũng không có quyền hạn chế tự do của cô.

Thịnh Trình Việt vốn tưởng rằng Tiêu Mộc Diên sẽ vui vẻ chấp nhận, lại không ngờ cô lại cự tuyệt quả quyết như thế, gần như căn bản không hề suy nghĩ mà đã cự tuyệt.

Đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ cự tuyệt, hơn nữa còn là người phụ nữ được anh cố ý mời đến, quả nhiên, người phụ nữ này luôn có thể khiến anh bất ngờ.

"Chẳng phải em nói con trai anh khuyết thiếu tình thương sao? Em vào ở nhà anh, có thể chăm lo cho con anh mỗi ngày." Thịnh Trình Việt chợt nói, anh có thể nhìn ra được, người phụ nữ này rất để ý tới con anh, tuy anh không biết vì nguyên nhân gì, nhưng đây vừa hay có thể trở thành thủ đoạn để anh trói chặt cô lại.

Khi Thịnh Trình Việt nói đến con trai anh, trong lòng Tiêu Mộc Diên rõ ràng có hơi dao động, cô đã không được ở bên Tuấn Hạo nhiều năm như vậy, đứa bé này đã phải chịu khổ nhiều rồi, trong đầu không khỏi xuất hiện vẻ khát vọng trong mắt đứa bé kia, thằng bé khát vọng được yêu thương.

"Nếu tôi đồng ý đến nhà anh, thì anh cũng phải đồng ý với tôi một việc." Tiêu Mộc Diên chợt nói, cô nghĩ đến viên ngọc đổi vận mà Âu Đan đeo trên cổ kia, viên ngọc đó là của cô, vì thế, cô muốn lấy lại, đó là kỉ vật cuối cùng mẹ cô đưa cho cô.

"Ồ?" Thịnh Trình Việt hơi rướn mày, người phụ nữ này đang bàn điều kiện với anh sao? Được lắm, lại còn dám bàn cả điều kiện với anh?

"Nói đi!" Anh chỉ kêu cô nói, chứ chưa nói sẽ đồng ý với cô.

Tiêu Mộc Diên không ngờ Thịnh Trình Việt lại đồng ý với mình dễ dàng như vậy, trong lòng nhất thời vui vẻ.

"Tôi muốn viên ngọc đổi vận mà Âu Đan đeo trên cổ kia!" Cô bật thốt ra, chỉ cần có thể lấy lại viên ngọc đổi vận kia, cho dù phải trả giá lớn đến đâu, cô cũng bằng lòng.

Chỉ là bây giờ cô không thể nói cho Thịnh Trình Việt biết viên ngọc kia là của cô được, một khi nói ra, Thịnh Trình Việt nhất định sẽ nghi ngờ hai đứa bé, cô lo anh sẽ cướp mất con mình.

Thịnh Trình Việt chợt sầm mặt lại, cô to gan quá nhỉ, lại dám đòi viên ngọc đổi vận kia, cô có mục đích gì? Ai cũng biết viên ngọc đổi vận kia anh đã đeo sáu năm, ý nghĩa không hề tầm thường, người có thể nhận được viên ngọc đó sẽ đại diện cho địa vị trong lòng anh, đây chính là thủ đoạn kín đáo không lộ ra ngoài của người phụ nữ này sao?

Nhưng ngay sau đó, khi anh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mộc Diên, trong mắt lại ánh lên vẻ kinh ngạc, vì sao trong mắt cô lại có cảm xúc buồn thương như thế? Cảm xúc buồn thương trong sự chờ mong ấy không thể giả được. Cô cũng từng có một quá khứ đau thương sao? Ngay lúc này, anh rất muốn tìm hiểu về cuộc sống trong quá khứ của cô.

"Em rất thích viên ngọc kia?" Thịnh Trình Việt thu lại suy nghĩ của mình, hỏi với vẻ bình thản.

"Đúng, tôi rất thích." Đó là đồ mẹ cô đưa cho cô, là viên ngọc cô vẫn luôn đeo bên người mười năm liền, sao cô có thể không thích?

"Vậy em nói thử xem viên ngọc này có đặc điểm gì?" Thịnh Trình Việt nhếch miệng lên giễu cợt, nếu cô đã thích viên ngọc kia, thì có thể nào cũng phải nói được một vài đặc điểm của nó chứ, vậy mới có thể chứng minh là cô thích được.

Tìm Tiêu Mộc Diên đập mạnh, đặc điểm của viên ngọc?

Bên trong viên ngọc đỏ có khắc một chữ "Diên", mẹ cô rất khéo tay, bà ấy biết làm rất nhiều thứ, viên ngọc đỏ do chính tay mẹ cô làm cho cô, mẹ từng nói, viên ngọc đỏ sẽ mang lại vận tốt cho cô. Chỉ là trước giờ cô đều không cảm nhận được vận may mà viên ngọc có thể mang đến, nhưng đây là thứ do mẹ làm, cô nhất định sẽ bảo quản cho tốt.

"Nếu như tôi nói được đặc điểm của nó, có phải anh sẽ đưa nó cho tôi không?" Tiêu Mộc Diên chợt nói, nếu cô có thể kể hết tất cả đặc điểm của viên ngọc kia ra, thì anh có thể trả lại cô không.

Thịnh Trình Việt khẽ nhướn mày, nhìn dáng vẻ nắm chắc của người phụ nữ này, tựa như cô thật sự biết đặc điểm của viên ngọc này vậy? Để anh xem cô có thể nói ra điều gì.

"Em nói thử xem!" Anh cũng không nói nhất định sẽ mang viên ngọc cho cô, đương nhiên, viên ngọc kia anh cũng sẽ không dễ dàng cho cô.

"Nếu những gì tôi nói hoàn toàn trùng khớp với viên ngọc, vậy xin hỏi tổng giám đốc Thịnh có thể cho tôi viên ngọc đó không." Tiêu Mộc Diên không ngừng truy hỏi, nếu anh không đồng ý cho cô viên ngọc đó, cô tuyệt đối sẽ không nói đặc điểm của nó ra.

"Được!" Thịnh Trình Việt khẽ hé môi, anh không tin cô lại biết tất cả đặc điểm của viên ngọc kia.

"Anh nói lời có giữ lời không?" Cô vẫn không dám quá mức tin tưởng anh.

"Đương nhiên!" không giữ lời rồi, có điều Thịnh Trình Việt không nói ra, chỉ gật đầu nho nhã với Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên nhìn thẳng vào mắt Thịnh Trình Việt, như muốn nhìn thấu độ tin cậy trong những lời anh nói, nhưng nhìn chăm chăm mãi, ngoài ý cười sâu trong mắt anh ra, thì cô không phát hiện thêm gì nữa, điều này làm cho cô hơi thất vọng.

Cuối cùng cô cắn răng một cái, cánh môi đỏ mọng khẽ mở.

"Kích cỡ viên ngọc kia giống y như cái này!" Trong lúc nói, Tiêu Mộc Diên đã lấy một viên ngọc pha lê nhỏ trong túi ra, đây là thứ cô làm dựa theo viên ngọc kia, nhưng cô biết ít hơn mẹ nhiều, nên làm cũng không tốt, đành từ bỏ.

Rõ ràng Thịnh Trình Việt có hơi sùng sốt, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng anh cũng đã khẳng định, đúng vậy, viên ngọc này quả thật giống y như kích cỡ của viên ngọc kia trên người anh, hơn nữa viên ngọc kia trên người anh mới vừa lộ ra buổi sáng, cô căn bản không có thời gian để mô phỏng theo, vì thế viên ngọc pha lê này cô đã làm xong từ trước rồi.

Trong mắt Thịnh Trình Việt ánh lên vẻ phức tạp, lẽ nào cô chính là người phụ nữ trong buổi tối năm ấy? Trên người cô cũng có mùi hoa bách hợp, giống y như mùi thơm đêm hôm đó.

"Chỉ dựa vào điều này mà anh phải đem viên ngọc cho em sao?" Thịnh Trình Việt cầm viên ngọc pha lê trong tay Tiêu Mộc Diên, lẳng lặng nhìn, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng nhàn nhạt.

Tiêu Mộc Diên cười vói vẻ không cho là vậy, dường như cô cũng đã dự đoán trước rằng Thịnh Trình Việt sẽ hỏi như thế.

"Còn một điểm mà ai cũng không biết, đó là bên trong viên ngọc kia có khắc một chữ." Tiêu Mộc Diên vốn định nói chữ "Diên", nhưng nghĩ lại vẫn không nên nói thì hơn, vì chữ đó là mẹ khắc tên cô, cô sợ Thịnh Trình Việt sẽ nghi ngờ điều gì.

"Trong viên ngọc có một chữ?" Thịnh Trình Việt rõ ràng cũng vẫn chưa biết? Anh từng ngắm viên ngọc kia rất nhiều lần, căn bản không phát hiện trên đó có chữ viết, người phụ nữ này sao lại biết được? Hơn nữa trên đó có khắc chữ hay không anh còn phải tự mình kiểm tra đã.

Truyện được up trên app mê tình truyện

Ánh mắt Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên càng thêm phức tạp, anh có chút chờ mong, cô có phải là người phụ nữ năm đó không?

"Sao cô biết?" Sắc mặt Thịnh Trình Việt bình tĩnh mà nghiêm nghị, cả người toát ra khí thế lạnh lùng.

Ờ? Anh lại đi hỏi sao cô biết? Đây là đồ mẹ cô làm cho cô, cô đương nhiên là biết rồi.

"Việc này không dám làm phiền tổng giám đốc Thịnh phải quan tâm, chuyện về viên ngọc tôi đã trả lời rồi, hơn nữa tôi còn muốn nói cho tổng giám đốc Thịnh biết, viên ngọc đôi vận kia chỉ nhìn thấy chữ khắc bên trong khi mặt trời chiếu vào thôi." Dứt lời Tiêu Mộc Diên đã đứng dậy, cô còn phải đi thiết kế.

Đúng lúc này, Thịnh Trình Việt gần như sững người, thì ra viên ngọc đôi vận kia chỉ nhìn thấy chữ dưới ánh mặt trời thôi, thảo nào anh vẫn luôn không phát hiện ra, nhưng người phụ nữ này sao lại biết được? Chẳng lẽ viên ngọc ấy thật sự có liên quan đến cô.

"Tổng giám đốc Thịnh, tôi phải đi làm đây, công việc của tôi rất gấp, cảm ơn anh hôm nay đã cứu giúp." Cô thật lòng cảm ơn vì hôm nay anh đã cứu giúp, nếu không có sự xuất hiện của anh, thì cô thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả... Nhưng công việc của cô rất gấp, nếu còn không thiết kế nữa, thì trong vòng một tuần cô không thể hoàn thành nhiệm vụ mất.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên mà không khỏi trầm tư, trong đầu anh vẫn quanh quẩn về chuyện viên ngọc đôi vận.

"Ừ, em đi làm việc trước đi." Kỳ lạ thay, anh lại bằng lòng thả cô đi, trong lòng lại thấy mong chờ một cách khó hiểu.

Tiêu Mộc Diên không nhìn Thịnh Trình Việt nữa, mà trực tiếp xoay người đi ra, cô thậm chí còn chưa từng quay đầu nhìn lại một chút. Chỉ là khi bước tới cửa, cô chợt nghe thấy một câu khiến bước chân cô đột ngột dừng lại.

"Alo, Âu Đan, lập tức đem viên ngọc đổi vận đến đây." Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói vào trong điện thoại, trong giọng nói còn có con tức giận mơ hồ.

Tiêu Mộc Diên nghe thấy câu này, nhếch miệng lên mỉm cười, xoay người rời đi, viên ngọc đổi vận mẹ cô đưa cho cô rốt cuộc cũng tìm được rồi.

Cô vừa mới ra khỏi bệnh viện, Lâm Phong đã theo sau, Thịnh Trình Việt vừa dặn dò, kêu anh ta đưa Tiêu Mộc Diên về biệt thự của anh. Thực ra Tiêu Mộc Diên suốt bị người ta cưỡng bức nhiều lần như vậy, Thịnh Trình Việt dường như cũng đoán được lí do rồi, vì anh bắt cô làm tấm lá chắn, nên mới có người có ý đồ xấu với cô.

Lúc Tiêu Mộc Diên nhìn thấy Lâm Phong, rõ ràng đã hơi sững sốt, trong ấn tượng của cô, Lâm Phong rất chán ghét cô.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cô rất muốn bù đắp cho một đứa con trai khác

"Là tổng giám đốc Thịnh kêu tôi đưa cô về, để cô nhanh ra bản thiết kế." Lâm Phong vừa nói chuyện vừa lên xe, trên mặt bốt đi về cung kính, lại thêm vẻ lạnh nhạt, ngoại trừ đối với Thịnh Trình Việt, anh ta sẽ không cung kính với bất cứ ai.

Tiêu Mộc Diên gật đầu, cô thừa nhận khi nhìn thấy Lâm Phong, cô tưởng rằng Thịnh Trình Việt lo cho cô nên mới kêu Lâm Phong đưa cô đi, cô thậm chí còn chưa kịp cảm động, thì đã bị về sau của Lâm Phong đập tan ý nghĩ đó rồi.

Thì ra chẳng qua anh chỉ muốn cô ra được bản thiết kế cho anh mà thôi, là cô suy nghĩ nhiều, sao anh có thể lo lắng cho cô chứ? Cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi anh dùng ba mươi lăm tỷ để mua thôi, đây là điều chính anh đã nói.

Sau khi về biệt thự, đã là buổi tối, ba đứa bé đang làm bài tập cùng nhau, khi Tiêu Mộc Diên nhìn thấy ba đứa bé này, trên mặt không khỏi cười lên, ánh mắt của cô cuối cùng ngừng lại trên người Thịnh Tuấn Hạo, nó chính là con trai của cô, cô chợt có một loại xúc động được ôm ngay nó vào lòng.

"Mẹ đã trở về!" Nguyệt Nguyệt phát hiện ra Tiêu Mộc Diên đầu tiên, vui vẻ nhào vào lòng Tiêu Mộc Diên.

Sau khi Viễn Đan nhìn thấy Tiêu Mộc Diên cũng nhanh chóng nhào vào lòng cô, chỉ có Thịnh Tuấn Hạo lẳng lặng nhìn bọn họ, cuối cùng nó không khỏi cúi đầu xuống, cho dù Diên có tốt với nó, thì cũng không phải là mẹ của nó, cuối cùng cô vẫn sẽ rời bỏ nó.

Tiêu Mộc Diên thấy Thịnh Tuấn Hạo cúi đầu xuống, trong lòng bỗng nhiên tê rần, cô thả Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan trong lòng mình ra, đi thẳng đến gần Thịnh Tuấn Hạo, sau đó ôm lấy Thịnh Tuấn Hạo, đây là đứa con cô đã nhớ mong suốt sáu năm trời, hãy để cô được ôm nó thật chặt một lần.

Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Mộc Diên, trong mắt như hiện lên vẻ khó hiểu.

Viễn Đan cũng nhìn Tiêu Mộc Diên, trong lòng không vui, sao mẹ của nó lại ôm Thịnh Tuấn Hạo chứ.

Stịnh Tuấn Hạo cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ở trong lòng Tiêu Mộc Diên, nó có được một cảm giác trước nay chưa từng có, cảm giác này gọi là tình thương của mẹ.

"Di Diên..." Tuy rất thích Tiêu Mộc Diên ôm, nhưng khi Thịnh Tuấn Hạo nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Viễn Đan, nó vẫn thấy hơi xấu hổ, dù sao Tiêu Mộc Diên cũng là mẹ của Viễn Đan.

Tiêu Mộc Diên cũng không định buông Thịnh Tuấn Hạo ra, ngược lại cánh tay cô càng ôm chặt nó thêm một chút.

"Tuấn Hạo có đói không? Muốn ăn gì không? Di Diên làm cho cháu nhé, được không?" Tiêu Mộc Diên nói với vẻ cưng chiều, sau khi biết Thịnh Tuấn Hạo là con trai mình, cô thầm nghĩ phải bù đắp thật tốt cho nó, dùng hết tất cả tình thương để đền bù cho nó.

Stịnh Tuấn Hạo sững sốt, nhất thời không kịp phản ứng.

Nguyệt Nguyệt khó hiểu, sao bây giờ sau khi mẹ trở về, thái độ lại thay đổi thế?

Viễn Đan giật mình, sao mẹ có thể đối tốt với một người ngoài như vậy?

"Di Diên, cháu..."

"Mẹ, con muốn ăn bánh rán, con muốn uống canh trứng gà!" Lúc Thịnh Tuấn Hạo muốn mở miệng, Viễn Đan đã nói giành, mẹ là mẹ của nó, dựa vào đâu mà phải nấu cho Thịnh Tuấn Hạo, hơn nữa Thịnh Tuấn Hạo còn cướp mất vị trí đứng đầu của nó, rõ ràng là bằng điểm nhau, thầy cô lại thiên vị cho Thịnh Tuấn Hạo đứng đầu, còn nó thì đứng thứ hai.

truyện được up trên app mê tình truyện

Tiêu Mộc Diên trừng mắt nhìn Viễn Đan, cô chỉ muốn đền bù cho Thịnh Tuấn Hạo một chút, thằng bé Viễn Đan này ảm ỉ cái gì vậy, cô không để ý tới Viễn Đan, đôi mắt nhìn thẳng vào Thịnh Tuấn Hạo, ánh mắt lại một lần nữa trở nên dịu dàng.

"Tuấn Hạo muốn ăn gì không? Di Diên biết làm hết đó, Tuấn Hạo nhất định sẽ thích ăn." Tiêu Mộc Diên vừa cười vừa nói, trong giọng nói còn mang theo vẻ lầy lợng.

"Cháu cũng muốn ăn những thứ Viễn Đan nói." Thực ra bình thường Tuấn Hạo rất ít khi ăn bánh rán và canh trứng gà, nhưng Viễn Đan đã nói rồi, di Diên lại là mẹ của Viễn Đan, nên nó không muốn cướp mất những gì mà người khác yêu quý, vì vậy bèn nói những gì Viễn Đan thích ăn.

Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng hơi kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ tới ba đứa chúng nó là anh em sinh ba, nên nghĩ chắc ba đứa cũng cùng sở thích.

"Được rồi, bây giờ di Diên đi làm cho Tuấn Hạo nhé, lập tức xong ngay," Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diên đã buông Thịnh Tuấn Hạo ra, đi tới phòng bếp.

Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt nhìn nhau, hôm nay có chuyện gì vậy? Sao mẹ lại làm như không thấy hai đứa chúng nó, bây giờ chúng nó cũng bắt đầu nghi ngờ, hai đứa chúng nó rốt cuộc có phải con đẻ của mẹ không? Sao nhìn như Thịnh Tuấn Hạo mới giống con đẻ của mẹ thế.

"Mẹ, con muốn ăn cháo bát bảo." Nguyệt Nguyệt bất chợt mở miệng ngay lúc Tiêu Mộc Diên xoay người đi mất, nó có ý nói như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vẫn thấy khó hiểu, sao mẹ lại thay đổi thái độ lớn như thế với Thịnh Tuấn Hạo chứ?

Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng không ngờ Nguyệt Nguyệt lại đột nhiên nói như vậy, khẽ nhún mày.

"Bây giờ hai anh con muốn ăn bánh rán, hai chọi một, vì thế, mẹ làm bánh rán cho hai anh trước đã, lát nữa làm cho Nguyệt Nguyệt được không nào?" Thực ra Tiêu Mộc Diên còn có một chút suy nghĩ riêng, cô chỉ muốn làm cho Thịnh Tuấn Hạo ăn trước đã, cô chỉ muốn bù đắp thật tốt cho nó.

Nguyệt Nguyệt bĩu môi, không nói gì nữa, trong lòng dù hơi bất mãn, nhưng nó không muốn làm khó mẹ, nên đành chọn im lặng.

Trong bệnh viện, khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy Âu Đan mở cửa đi vào, ánh mắt chợt lạnh xuống.

Âu Đan biết Thịnh Trình Việt tức giận vì chuyện buổi sáng, nhưng cô ta lại làm như không thấy anh giận, dùng vẻ mặt tươi cười nghênh đón, trong tay còn cầm viên ngọc đối vận kia.

"Việt, viên ngọc này anh để lại chỗ em, vì buổi sáng phóng viên vô tình phát hiện, nên em mới nói với phóng viên là anh tặng em, em..."

Thịnh Trình Việt trừng mắt với Âu Đan, anh không đợi cô nói hết đã cầm ngay lấy viên ngọc trong tay cô, tiện thể còn hừ lạnh một tiếng, người phụ nữ này nói dối mà mặt không hề thay đổi, cô ta tưởng lúc sáng anh không nghe thấy lời cô ta nói sao?

"Cô có thể đi rồi." Thịnh Trình Việt cầm viên ngọc lên bắt đầu đánh giá, trước nay anh chưa từng vội vàng như bây giờ, anh muốn biết trong viên ngọc này có khắc chữ không, anh cầm viên ngọc pha lê trong tay ra xem, quả nhiên, kích cỡ giống hệt nhau.

Ngay lúc này, anh dường như vẫn còn khẽ chấn động, trong lòng cũng không khỏi toát ra vẻ chờ mong, cô gái sáu năm trước ấy có phải là cô không, có phải không?

Âu Đan không ngờ Thịnh Trình Việt lại đột nhiên nói với mình như vậy, sắc mặt cô ta khẽ thay đổi, nhưng vẫn cố cười cứng ngắc.

"Việt, vết thương của anh nặng như vậy, không có ai chăm sóc sao được, em ở lại đây chăm sóc anh nhé." Trong lúc nói chuyện, Âu Đan còn rót cho Thịnh Trình Việt một cốc nước, cô ta biết bây giờ Thịnh Trình Việt bị thương tất cả là vì Tiêu Mộc Diên, tên xàm mình kia đã gọi điện thoại cho cô ta, đương nhiên, tên xàm mình kia cũng không kể chuyện chính hấn đã nổ súng bắn Thịnh Trình Việt cho Âu Đan, hấn không muốn khiến Âu Đan hận hấn.

"Cút..." Đôi môi mỏng của Thịnh Trình Việt mím chặt, cắn răng nghiêng lợi nói ra một chữ, anh càng ngày càng phản cảm với vẻ dối trá của Âu Đan, trước nay anh chưa từng chán ghét một người phụ nữ nào như bây giờ.

Âu Đan cũng không giả vờ được nữa, cho tới bây giờ không ai dám nói chuyện như thế với cô ta, nói thế nào cô ta cũng là con gái cưng của tập đoàn Âu thị, sao có thể nuốt được cục tức này? Cô ta không khỏi nắm chặt cái cốc trong tay, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì?

"Việt, sao anh có thể nói em như vậy, bây giờ nói thế nào em cũng là vợ chưa cưới của anh, anh..." Trong lúc nói chuyện, đôi mắt to của Âu Đan đã ầng ầng nước mắt, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thịnh Trình Việt tỏ vẻ cực kỳ coi thường, anh liếc mắt nhìn đáng vẻ đáng thương của Âu Đan, trong mắt càng tối sầm lại.

"Đừng tưởng rằng tôi không biết những chuyện cô làm, người đi cường bức Tiêu Mộc Diên cũng do cô sai, đúng chứ." Mặc dù bây giờ Thịnh Trình Việt vẫn chưa tìm được chứng cứ, nhưng anh cũng đoán được đại khái rồi.

Sắc mặt Âu Đan càng tái đi vì lời Thịnh Trình Việt nói, nhưng cô ta vẫn giữ nụ cười trên mặt, trong lòng lại không khỏi sợ hãi.

"Việt, sao anh có thể nói oan cho em như vậy? Em không biết anh đang nói gì cả? Rốt cuộc là sao?" Âu Đan bèn giả vờ không biết đến cùng, cô ta không tin, Thịnh Trình Việt còn có thể điều tra được gì?

Thịnh Trình Việt hít mắt lại với vẻ nguy hiểm, đôi mắt sâu thăm lạnh lùng, như muốn nhìn thấu cô ta.

"Tôi nói oan cho cô? Sáng nay sao phóng viên lại đến quán bar, chẳng lẽ tự bọn họ đi à?" Trong giọng nói của Thịnh Trình Việt chứa đầy vẻ khinh thường và châm biếm, nếu không phải vì cổ phần công ty trong tay ba anh, anh sẽ chẳng thêm liếc mắt nhìn người phụ nữ này.

"Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì? Sau khi tỉnh lại đi ra ngoài đã thấy người ta đứng đầy ở cửa rồi, hơn nữa hình như những người đó đều đến vì anh, tại anh không có đó, nên bọn họ mới hỏi em." Âu Đan còn nói với vẻ rất vô tội, đương nhiên, lúc đó khi cô ta gọi điện thoại cho phóng viên thì Thịnh Trình Việt vẫn đang ở đó, nên mới có nhiều phóng viên đi như vậy, ai ngờ cô lại tính sai, Thịnh Trình Việt đã đi mất hút rồi.

Thịnh Trình Việt nhếch miệng lên giễu cợt, hơi hơi nhú mày.

"Ồ? Nói vậy thì cô còn giúp tôi đấy à?" Thịnh Trình Việt nói với vẻ như cười như không, Âu Đan làm gì anh cũng có thể mặc kệ, nhưng cô ta lại sai người đi cường bức Tiêu Mộc Diên, Tiêu Mộc Diên là người phụ nữ bây giờ anh còn đang chơi, sao có thể bị những thằng đàn ông khác đụng vào, đây là ranh giới cuối cùng của anh, cô ta lại dám bước qua ranh giới cuối cùng của anh!

"Chúng ta đã đính hôn rồi, còn nói gì mà giúp với không giúp, dù phải làm gì cho anh, em cũng cam tâm tình nguyện. Em bằng lòng làm bất cứ chuyện gì cho anh." Âu Đan cười ha ha và nói, vừa cười vừa bùng nước cho Thịnh Trình Việt, làm như chuyện sáng nay thật sự là cô ta đã giúp anh.

Thịnh Trình Việt cười lạnh lùng, quả nhiên là một người đàn bà biết nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng.

"Cô bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì tôi?" Thịnh Trình Việt nhướng hàng lông mày điển trai lên, nhếch miệng cười, nhưng ý cười không phải thật lòng, khiến người ta nhìn mà mơ hồ thấy sợ sệt.

"Đúng vậy!" Âu Đan nói mà không hề nghĩ ngợi, cho dù là lên giường cô ta cũng bằng lòng, có điều, cô ta phải mau chóng đi làm một cuộc phẫu thuật phục hồi nguyên vẹn, không thể để Thịnh Trình Việt phát hiện ra cô ta đã không còn trong sạch, cô ta biết, anh không thích những người phụ nữ không trong sạch.

Ý cười nơi khóe miệng của Thịnh Trình Việt càng sâu hơn, Âu Đan dường như cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng kia, cô ta không khỏi ngắc đầu, nhìn thẳng vào Thịnh Trình Việt, giờ phút này tim như đập lồi một nhịp, anh đang nhìn cô ta cười --

"Bây giờ cô lập tức biến mất trước mặt tôi ngay." Thịnh Trình Việt chợt nói, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, Âu Đan thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Thịnh Trình Việt, cô ta khẽ sửng sốt, gần như không phản ứng kịp, khuôn mặt tươi cười vừa rồi là ảo ảnh sao?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Anh có chút chờ mong

"Việt..." Rõ ràng Âu Đan không cam lòng cứ thế rời khỏi, sao cô ta có thể cứ thế đi về chứ? Bây giờ chính là thời điểm để chăm sóc thật tốt cho Thịnh Trình Việt, cũng chính là thời điểm phải bồi dưỡng tình cảm cho tốt.

"Tôi không muốn nói thêm lần thứ ba đâu." Thịnh Trình Việt vừa nói xong, Lâm Phong đứng lúc bước tới, anh ta trực tiếp chắn trước mặt Thịnh Trình Việt, lạnh lùng nhìn Âu Đan.

"Cô Âu, tổng giám đốc Thịnh cần nghỉ ngơi rồi, mời cô đừng quấy rầy anh ấy." Vừa rồi Lâm Phong đã nghe rõ mồn một lời Thịnh Trình Việt nói, trong giọng Thịnh Trình Việt rõ ràng có vẻ rất phiền chán, nếu Âu Đan còn không đi ra, chỉ e chính cô ta sẽ gặp họa.

Âu Đan còn muốn nói gì đó với Thịnh Trình Việt, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi, bèn xoay người rời khỏi đó, vì cô ta nhìn thấy Thịnh Trình Việt đã lẳng lặng nhắm hai mắt lại, ý trực khách rõ ràng không khác gì nói thẳng.

"Thưa tổng giám đốc Thịnh, đã đưa về an toàn." Lâm Phong thấy Thịnh Trình Việt khẽ gật đầu thì cũng đi ra ngoài.

Thịnh Trình Việt nhìn viên ngọc đổi vận trong tay mình, lại rơi vào trầm tư một lần nữa, anh bất chợt đưa viên ngọc đổi vận ra chỗ ánh đèn trên đỉnh đầu, nếu đã có thể nhìn thấy chữ bên trong dưới ánh mặt trời, thì cũng có thể nhìn thấy dưới ánh đèn đúng không.

Thịnh Trình Việt nhìn chăm chăm viên ngọc kia không chớp mắt, dưới ánh đèn, viên ngọc hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, tựa như viên Dạ Minh Châu tỏa sáng trong đêm.

Dần dần anh phát hiện, trong viên ngọc quả thật có một chữ, trong đầu anh chợt thấy mừng rỡ, anh tiếp tục nhìn thật kỹ, rốt cuộc nhìn rõ chữ viết trên đó là gì, trong lòng anh chẳng những khiếp sợ, mà còn có vẻ ngạc nhiên và vui mừng, là cô, Tiêu Mộc Diên, trên đó lại khắc một chữ Diên.

Thịnh Trình Việt cứ thế nhìn chăm chăm vào viên ngọc đổi vận kia, nhìn mãi đến nửa tiếng đồng hồ, sau đó mới cầm chặt nó trong tay.

Bất chợt anh rất muốn gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Diên, lần đầu tiên, anh muốn hỏi han một người phụ nữ như vậy.

Tiêu Mộc Diên dỗ ba đứa trẻ đi ngủ xong, cô bèn ngồi bên cạnh máy vi tính và bắt đầu thiết kế, vì một trăm sáu mươi triệu tiền lương, cô nhất định phải thiết kế thật tốt, một năm sau là cô có thể hoàn toàn thoát khỏi Thịnh Trình Việt rồi.

Mãi đến khi thiết kế đến một giờ sáng, cô mới hài lòng nhìn thành quả thiết kế của mình, cần thêm hai ngày nữa là có thể thiết kế xong, sau đó sẽ dùng thêm hai ngày để sửa thiết kế, lần này cô nhất định phải dùng hết sức để thiết kế, đây không đơn giản là vấn đề về danh tiếng, đây là ước mơ của cô, một ước mơ trong chuyện thiết kế.

Thịnh Trình Việt nhìn đồng hồ treo tường, giờ đã một giờ rồi, cô chắc đã ngủ rồi, nhưng cánh tay cầm di động của anh vẫn không nhịn được mà đưa lên, đồng thời bấm gọi đi đúng lúc ấy.

"Alo~" Tiêu Mộc Diên vừa tắm rửa xong đi ra thì di động đã vang lên, trước đây, mỗi tối trước khi đi ngủ cô sẽ tắt máy, sợ làm ồn đến bọn nhỏ, nhưng hôm nay vì bận công việc, nên cô vẫn còn mở máy.

Vốn không muốn để ý tới, nhưng lại sợ Thịnh Trình Việt xảy ra chuyện gì trong bệnh viện, nói cho cùng sở dĩ Thịnh Trình Việt phải nằm viện cũng vì cứu cô, nên về tình về lý cô cần phải quan tâm đến anh một chút.

"Em còn chưa ngủ?" Thịnh Trình Việt nghe giọng Tiêu Mộc Diên không khàn khàn như lúc ngủ, lẽ nào người phụ nữ ngu ngốc này đến giờ vẫn còn đang làm việc sao?

"Ừ, chuẩn bị ngủ đây? Sao đêm rồi anh còn chưa ngủ?" Tiêu Mộc Diên cũng không khỏi hỏi, giờ đã rạng sáng rồi, người đàn ông này không thấy mệt hả? Đã trễ thế này còn gọi điện thoại cho cô? Lẽ nào anh không biết làm như vậy là làm phiền đến người khác sao?

"Nhớ em!" Thịnh Trình Việt đột nhiên thốt ra, trong tay kia còn nắm thật chặt viên ngọc đổi vận.

Ồ? Rõ ràng Tiêu Mộc Diên cũng thấy ngẩn người, có lẽ vì không phản ứng kịp với lời nói của Thịnh Trình Việt, ban ngày lúc ở trong công ty anh còn si nhục cô trước mặt Trương Văn Doanh, bây giờ đêm hôm rồi lại nói là nhớ cô, chẳng ai chấp nhận nổi cái nhớ nhung của anh cả.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không trả lời thì hơi không vui, nào người phụ nữ này là óc heo à? Anh đã nói là nhớ cô rồi mà cô vẫn không thể hiện gì.

"Anh nhớ em." Thịnh Trình Việt bất chợt lại nói lại lần nữa, trong giọng nói còn có một chút tức giận mơ hồ, người phụ nữ này đúng là quá không biết điều.

Tiêu Mộc Diên rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, đây mới giống lời anh nói này, sao anh có thể nhớ cô được chứ? Vừa rồi chắc chắn là ảo giác của cô, anh chỉ biết si nhục cô, cho dù gọi điện thoại lúc khuya thế này cũng chỉ vì muốn si nhục cô thôi.

"Tổng giám đốc Thịnh, bây giờ khuya lắm rồi, hơn nữa cơ thể của anh lại khó chịu, để ngày mai đi." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, nếu như bây giờ cô ở trong bệnh viện, thì tối nay xem chừng đừng hòng ngủ được, rồi ngày mai chắc chắn sẽ không có tinh thần làm bản thiết kế.

Thịnh Trình Việt vừa nghe thấy lời này của Tiêu Mộc Diên, tức đến mức muốn mắng chửi người luôn, cô sẽ không cho rằng giờ anh đang muốn lên giường với cô chứ, nào cô là óc heo sao? Anh trúng đạn rồi, làm sao có sức mà lên giường với cô, tuy rằng thật ra anh cũng rất muốn.

"Sao bây giờ em vẫn chưa ngủ? Nói chuyện với Âu Vũ Đình hả?" Vừa nghĩ tới hai đứa con của cô là con của Âu Vũ Đình là anh lại tức điên lên, cơ thể người phụ nữ này cũng bị Âu Vũ Đình vuốt ve rồi sao? Hơn nữa cô chỉ sinh cho anh một đứa con trai, lại sinh hẳn hai đứa cho Âu Vũ Đình?

Tiêu Mộc Diên chán nản, tư duy của người đàn ông này sao cứ luôn lệch sóng như vậy, sao anh lại nhắc đến Âu Vũ Đình nữa.

"Sao không nói gì? Im lặng thừa nhận rồi?" Trong lòng Thịnh Trình Việt bất chợt dâng lên nỗi tức giận mơ hồ, chết tiệt, anh nằm viện vì cô, mà cô lại yêu đương vụng trộm với thằng đàn ông khác.

"Tổng giám đốc Thịnh, đây là chuyện riêng của tôi, lẽ nào đến cả quyền được gọi điện thoại tôi cũng không có sao? Bây giờ tôi là người tình do tổng giám đốc Thịnh mua, nhưng không phải nô lệ do tổng giám đốc Thịnh mua, tôi nghĩ tôi có tự do của tôi, tôi muốn gọi điện thoại cho ai thì gọi, hơn nữa giờ đã qua năm ngày rồi, cách một tháng chỉ còn hai mươi lăm ngày thôi."

Dường như Tiêu Mộc Diên cũng rất giận, nói liên tục không ngừng, cô hèn mọn, vì cô chỉ là một người tình bị anh bao nuôi, cô thấp kém, vì cô có thể

mặc cho anh đùa bỡn, nhưng anh vẫn không ngăn được tự do của cô, mặc dù đã không có tôn nghiêm, mất đi danh dự, nhưng tự do là của cô. Nó là thứ Thịnh Trình Việt không cướp đi được.

Thịnh Trình Việt tức đến mức nghiêng răng, chỉ còn hai mươi lăm ngày, cô tính thời gian rõ ràng như vậy, cô khẩn cấp muốn rời khỏi anh đến thế sao? Thoát khỏi anh xong thì đi tìm Âu Vũ Đình hả? Chuyện này cô đừng hòng mơ tưởng, cho dù cô có rời khỏi anh, anh cũng sẽ không để cô đi tìm Âu Vũ Đình, người phụ nữ anh đã chạm vào há có thể chấp tay nhường cho người khác được, hơn nữa cô còn là một bảo vật như vậy.

"Ai cho em cái gan dám nói chuyện như vậy với anh, em không muốn sống nữa à?" Ánh mắt Thịnh Trình Việt trở nên lạnh lùng, người phụ nữ này luôn có cách khơi mào sự tức giận của anh.

"Cùng với việc hàng ngày bị anh sỉ nhục như vậy, tôi thà rằng chết đi." Tiêu Mộc Diên cũng nói với vẻ kích động. Thực ra cô cũng không muốn chết, cô còn có hai đứa con gắn liền với tính mạng của mình, không phải, bây giờ là ba đứa con rồi, cô đã xác định Thịnh Tuấn Hạo cũng là con trai của cô rồi.

Thịnh Trình Việt lạnh lùng nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng.

"Em cho rằng em muốn chết là có thể chết được sao? Anh sẽ khiến em sống không bằng chết." Lời của anh âm u như thế, giống như nói ra từ trong địa ngục, mỗi một chữ đều toát ra sự lạnh lẽo khôn cùng.

Tiêu Mộc Diên cười khổ một tiếng, cô biết ngay ba mươi lăm tỷ đó không dễ lấy như vậy mà, cô cũng biết vì ba mươi lăm tỷ này, cô sẽ phải vứt bỏ rất nhiều thứ, nhưng vừa nghĩ tới ba cô trong tù, cô lại vừa hận vừa không nỡ, hận ba không biết phân đầu, không nỡ ba ở trong tù chịu khổ.

"Tổng giám đốc Thịnh còn có chuyện gì không? Tôi buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm, bản thiết kế này cũng rất quan trọng đối với công ty, không thể lơ là chút nào." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, đã hai giờ rồi, nếu vẫn không ngủ, thì mai có lẽ cô thực sự sẽ không có sức để làm việc.

Thịnh Trình Việt hơi nhíu mày, ý của người phụ nữ này là muốn cúp điện thoại sao? Cô không muốn nói chuyện với anh đến thế sao? Đã khuya như thế cũng không buồn ngủ, anh vừa gọi điện thoại cho cô, thì cô lại buồn ngủ?

"Nói chuyện với anh, đừng quên thân phận của em." Thịnh Trình Việt cũng không định cúp điện thoại.

Tiêu Mộc Diên thờ dài, cảm di động vào phòng ngủ, sau đó nằm trên giường, anh muốn nói thì cứ nói đi, dù sao cô đã bị anh sỉ nhục quen rồi, đã chết lặng rồi.

"Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh lúc nào thì có thể đưa tôi viên ngọc đổi vận." Tiêu Mộc Diên tựa như nghĩ tới điều gì rồi bất chợt hỏi.

Thịnh Trình Việt nghe thấy Tiêu Mộc Diên nhắc đến viên ngọc đổi vận thì bàn tay vô thức nắm chặt thêm vài phần, vừa nghĩ tới cô có thể là người phụ nữ sáu năm trước, trong lòng anh rõ ràng đã có chút kích động.

"Vì sao em muốn có viên ngọc đổi vận như vậy?" Thịnh Trình Việt không nhịn được hỏi.

"Chuyện này không liên quan đến tổng giám đốc Thịnh." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, lúc này cô đã nhắm hai mắt lại, cô thực sự rất buồn ngủ.

"Trước kia có phải em cũng có một viên ngọc đổi vận như vậy không?" Thịnh Trình Việt nhin xuống con giận của mình, lại hỏi lần nữa.

"Không có." Tiêu Mộc Diên nói trong lúc buồn ngủ, cô không thể để Thịnh Trình Việt phát hiện ra viên ngọc này là của cô được, anh sẽ cướp mất con cô.

Trong mắt Thịnh Trình Việt rõ ràng hiện lên vẻ thất vọng, anh không ngờ cô lại trả lời chắc chắn như vậy, khẳng định như thế.

Anh trầm tư, lại nhìn vào viên ngọc đổi vận trong tay anh, thứ này thật sự không phải của cô sao? Phía trên sao lại khắc chữ Diên, hơn nữa cô còn biết rõ ràng như vậy.

truyện được up trên app mê tình truyện

Im lặng hồi lâu, mãi đến khi trong tay Thịnh Trình Việt truyền đến tiếng hít thở đều đặn, anh mới thấy buồn cười, cô còn ngủ được trong lúc gọi điện thoại với anh nữa, lần đầu tiên có một người phụ nữ dám to gan như vậy, anh không khỏi cười càng tươi hơn, dường như anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ say ngủ của người phụ nữ này, hàng mi dài che kín đôi mắt, chiếc cằm tiêu chuẩn, da thịt non mềm, thực ra khi không chống đối với anh thì trông cô cũng rất đáng yêu.

"Nếu viên ngọc đổi vận này thật sự là của em, nếu em thật sự là cô gái sáu năm trước, thì anh có lẽ sẽ đối xử tốt với em." Thịnh Trình Việt nhẹ nhàng nói, anh không biết anh đã nhoen miệng lên cười từ khi nào.

"Thực ra, cảm giác của anh đối với em cũng không tệ lắm, nếu em có thể ngoan hơn một chút, anh cũng sẽ không đối xử với em như vậy."

Đáp lại Thịnh Trình Việt chỉ là tiếng hít thở đều đặn, đương nhiên, khi Tiêu Mộc Diên tỉnh, Thịnh Trình Việt tuyệt đối sẽ không nói điều này.

Thịnh Trình Việt lẳng lặng khép lại di động, trong lòng cũng không rõ là cảm giác gì, có điều chỉ cần trong lòng anh nghĩ tới Tiêu Mộc Diên, thì sẽ bất chợt cảm thấy vui vẻ.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ đêm nay, anh chợt phát hiện, ánh trăng thì ra cũng có thể đẹp đến thế.

Lâm Phong nghe thấy giọng của Thịnh Trình Việt, vốn định bước vào, nhưng khi đẩy cửa ra thì phát hiện anh đang gọi điện thoại, hơn nữa anh còn không chú ý tới động tĩnh ở cửa, Lâm Phong khẽ nhủ mày, năng lực phản ứng của tổng giám đốc Thịnh đã thấp như vậy từ bao giờ?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Sáu năm trước em đã mang thai hộ đúng không?

Nghe lời này của tổng giám đốc Thịnh chắc là thăm dò cho Tiêu Mộc Diên, đã muộn thế này anh còn gọi điện thoại cho cô ấy? Có vẻ như Lâm Phong cảnh giác được một chuyện, tổng giám đốc Thịnh đã nảy sinh tình cảm đối với cô gái tên Tiêu Mộc Diên kia.

Lâm Phong vừa nghĩ vừa lảng lạng lui ra khỏi phòng, trong ấn tượng của Lâm Phong, mục đích mà Tiêu Mộc Diên tiếp cận Thịnh Trình Việt chỉ có tiền, Tiêu Mộc Diên cũng không khác gì với những người phụ nữ khác. Chỉ là anh ta không hiểu, vì sao tổng giám đốc Thịnh lại đối xử với cô gái này đặc biệt đến như vậy?

Sáng sớm, ánh mặt trời yếu ớt chiếu lên người Tiêu Mộc Diên, cô linh hoạt tỉnh giấc, bất chợt nhìn về phía đồng hồ. Bây giờ, cô gần như không kịp nấu cơm cho các con rồi.

Cô rời giường, nhanh chóng dọn dẹp rồi đi về phía nhà bếp. Lúc cô nhìn thấy ba đứa trẻ đang ngồi ăn cơm trên bàn, trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác nói không nên lời, một cảm giác chua xót.

“Mẹ!”

“Di Diên!”

Bọn trẻ vui vẻ gọi cô, sáng nay thấy mẹ vẫn chưa dậy cho nên bọn trẻ bèn ăn cơm do người giúp việc chuẩn bị.

“Mẹ, mẹ cũng mau đến ăn cơm đi, nếu không sẽ không kịp đi làm mất.” Viễn Đan rất biết quan tâm, tuy bình thường cậu có chút kiêu ngạo, có chút vô lại, nhưng đối với Tiêu Mộc Diên, cậu vô cùng yêu quý.

up trên app mê tình truyện

Tiêu Mộc Diên cười ha hả xoa xoa cái đầu nhỏ của Viễn Đan, sau đó còn liếc qua Thịnh Tuấn Hạo vô cùng có ý tứ sâu xa. Cô cũng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy Thịnh Tuấn Hạo, trong lòng đều sẽ có cảm giác chua xót, luôn cảm thấy mấy năm nay cô đã để đứa trẻ này thiệt thòi rồi.

Thịnh Tuấn Hạo cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Mộc Diên cũng bất chợt nhìn về phía cô. Cậu luôn cảm thấy di Diên này có chút lạ, từ đêm qua sau khi trở về cô đã có chút kỳ quái.

“Tuấn Hạo, nếu mẹ cháu trở về, cháu vẫn sẽ thích cô ấy chứ?” Tiêu Mộc Diên đột nhiên hỏi, trong giọng nói của cô dường như cũng có chút chờ mong mơ hồ.

Hiển nhiên là Thịnh Tuấn Hạo không ngờ Tiêu Mộc Diên lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, cậu sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

“Nếu mẹ trở về mà tốt như di Diên, vậy thì cháu sẽ thích mẹ cháu.” Không có một đứa trẻ nào là không khao khát tình yêu của mẹ, tuy từ nhỏ cậu đã ngậm thìa vàng lớn lên, nhưng cậu sống chẳng vui vẻ gì.

Tiêu Mộc Diên nghe Thịnh Tuấn Hạo nói vậy chỉ cảm thấy mũi cay xè, tim đau đến quặn thắt, có cảm giác kích động đó, cô thật muốn nói với Thịnh Tuấn Hạo rằng cô chính là mẹ của cậu, nhưng cô không có dũng khí đó, cô cũng không thể nói ra.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Nguyệt Nguyệt nhìn Tiêu Mộc Diên ánh mắt long lanh, cô bé đau lòng hỏi, thậm chí cô bé còn đưa bàn tay nhỏ bé ra, muốn lau nước mắt cho Tiêu Mộc Diên.

Viễn Đan trừng mắt nhìn Thịnh Tuấn Hạo, giống như đang trách cậu ấy, nếu không phải vì lời nói vừa rồi của cậu ấy thì mẹ cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Tiêu Mộc Diên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, nuốt nước mắt ngược vào trong, lộ ra một nụ cười hiền dịu.

“Mẹ chỉ cảm thấy Tuấn Hạo rất đáng thương, từ giờ về sau mẹ chia cho Tuấn Hạo một chút tình yêu được không?” Tiêu Mộc Diên vừa cười vừa nói, từ giờ về sau nhất định cô sẽ đối xử với Thịnh Tuấn Hạo thật tốt.

“Được ạ.” Nguyệt Nguyệt trả lời với tâm tư đơn thuần, dù sao sau này cô bé cũng muốn lấy Thịnh Tuấn Hạo, mẹ đối xử tốt với Thịnh Tuấn Hạo cũng là việc nên làm.

Viễn Đan thì lại nhúu chặt chân mày, vì sao cậu luôn cảm thấy mẹ có gì đó khang khác nhỉ? Rốt cuộc là mẹ sao vậy? Sao thái độ đối với Thịnh Tuấn Hạo lại đột nhiên thay đổi nhỉ?

Vì thời gian, Tiêu Mộc Diên bảo ba đứa trẻ tự đi học, cô phải đến công ty.

“Viễn Đan, đừng bắt nạt Tuấn Hạo đấy, từ giờ về sau các con phải đối xử tốt với nhau.” Trước khi đi, Tiêu Mộc Diên dặn dò, cô biết Viễn Đan có chút định kiến với Thịnh Tuấn Hạo, sợ cậu sẽ bắt nạt Thịnh Tuấn Hạo.

“Con biết rồi.” Tuy Viễn Đan bất mãn trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra một nụ cười ngọt ngào với Tiêu Mộc Diên, cậu không muốn để Tiêu Mộc Diên lo lắng về mình.

Tiêu Mộc Diên cười xoa xoa mái đầu nhỏ của Viễn Đan, sau đó thơm Nguyệt Nguyệt một cái, cuối cùng trêu mếu nhìn sang Thịnh Tuấn Hạo, sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiêu Mộc Diên xa dần, Viễn Đan lạnh lùng nhìn về phía Thịnh Tuấn Hạo, từ nhỏ mình cũng không có ba, bây giờ ngay cả mẹ cũng sắp không thương mình nữa rồi sao? Tại sao mẹ lại đột nhiên đối tốt với tên Thịnh Tuấn Hạo này thế chứ?

“Nói, cậu đã nói gì với mẹ tôi? Tại sao mẹ tôi lại tốt với cậu như vậy?” Trong lòng Viễn Đan, chính là Thịnh Tuấn Hạo đã giành mất tình yêu của mẹ dành cho cậu, trước kia mẹ thương cậu như vậy, nhưng bây giờ ánh mắt của mẹ luôn dừng lại trên người Thịnh Tuấn Hạo, có phải mẹ không thương mình nữa rồi không?

Thực ra Thịnh Tuấn Hạo cũng không biết chuyện gì đã xảy ra? Cậu ấy cũng luôn cảm thấy hai hôm nay dì Diên có gì đó là lạ, còn lạ như thế nào thì cậu ấy cũng không nói rõ được.

Nguyệt Nguyệt kéo Viễn Đan lại.

“Anh, anh đừng vội như vậy, thực ra chúng ta đều cảm thấy kỳ lạ, không phải sao? Chúng ta cứ lặng lẽ quan sát sự thay đổi đã có được không? Mẹ yêu chúng ta, chúng ta phải tin tưởng mẹ.” Nguyệt Nguyệt kéo chặt lấy cánh tay của Viễn Đan.

Viễn Đan nhìn Nguyệt Nguyệt, sau đó ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng, tính cách cậu có chút cực đoan, đó là bởi vì cậu sợ mất mát. Từ nhỏ bên cạnh cậu đã không có ba, cậu không thể lại mất đi mẹ, cho nên khi thấy mẹ đột nhiên đối xử tốt với đứa trẻ khác, trong lòng cậu sinh ra sự bất mãn mạnh mẽ.

Shin Tuấn Hạo nhìn hai anh em đang ôm nhau, đột nhiên cậu ấy cảm thấy thật ghen tỵ. Nếu cậu ấy cũng có một anh chị em, có phải lúc đau buồn cũng có thể ôm bọn họ hay không, liệu như vậy có thể bớt đau buồn hay không.

Tiêu Mộc Diên cảm bản thiết kế của mình qua đó, nhưng khi cô đến phòng thiết kế, sắc mặt ai nấy đều không được tốt lắm, giống như gặp phải chuyện lớn gì vậy.

“Giám đốc Tiêu, có hai khách hàng nói thiết kế của chúng ta không phù hợp, muốn giám đốc phải đích thân thiết kế.” Đỗ Trang bước lên trước nói, lần này cô ta lại khách sáo, dù sao cô ta cũng đã thấy thực lực của Tiêu Mộc Diên, với thực lực của cô ta, so sánh với giám đốc vẫn còn kém xa.

“Đây là bọn họ cố tình gây khó dễ chứ gì, bởi vì tôi phải thiết kế bản vẽ thi đấu quốc tế, căn bản không có thời gian thiết kế bản vẽ cho bọn họ, cho nên bọn họ mới nói như vậy!” Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa ưu nhã ngồi xuống vị trí của giám đốc.

Đỗ Trang trầm bái phục Tiêu Mộc Diên thông minh, trong lòng cô ta cũng hạ quyết tâm, về sau nhất định phải xông pha với vị giám đốc này, ắt sẽ có tương lai rộng mở.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Quả thực Đỗ Trang rất lo lắng về chuyện này, đây cũng là nguyên nhân mà mọi người trong phòng thiết kế đều chau mày ủ mặt.

Tiêu Mộc Diên cười nhạt, mở máy tính ra, nhập mật khẩu vào. Quả nhiên, hai khách hàng gây khó dễ cho đã gửi thư cho mình.

“Mọi người không cần lo chuyện này nữa, tôi sẽ đích thân xử lý, mọi người cứ đi thiết kế những bản vẽ khác đi!” Giọng nói của Tiêu Mộc Diên rất thản nhiên, chỉ là trong giọng thản nhiên ấy lại không mất đi sự uy nghiêm.

Đỗ Trang nghe xong, nhìn thoáng qua mọi người, mặc dù không biết Tiêu Mộc Diên sẽ xử lý chuyện này thế nào, nhưng cô đã lên tiếng thì bọn họ cũng không cần hao tâm nữa.

Tiêu Mộc Diên chỉ trả lời một câu cho hai vị khách hàng kia, đợi chút, tôi đang làm, trong vòng hai ngày sẽ đưa quý vị.

Sau khi trả lời câu này xong, cô lại bắt đầu làm bản vẽ thi đấu quốc tế kia, trước đây cô đã thiết kế nhiều bản vẽ như vậy, đến lúc đó tùy tiện tìm hai bản gửi cho bọn họ là được.

Tiêu Mộc Diên bắt đầu chuyên tâm thiết kế, nếu sau này phải dẫn ba và các con tự lực cánh sinh, nhất định cô phải tạo ra một chút thành tựu, nếu không

cô chẳng có bất cứ văn bằng nào, rời khỏi chỗ của Thịnh Trình Việt, các công ty lớn sẽ không dễ dàng tuyển cô.

“Giám đốc Tiêu, tổng giám đốc Thịnh muốn gặp cô.” Tiêu Mộc Diên đang thiết kế thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới tiếng của Mộng Huyền.

Lúc này Tiêu Mộc Diên mới ngẩng đầu lên nhìn qua thời gian, đã mười một giờ rưỡi rồi, còn mười phút nữa là tan làm.

“Đợi thêm mười phút nữa đi.” Tiêu Mộc Diên dứt lời lại bắt đầu vui đầu vào công việc sáng tác của mình, còn mười phút nữa, cô có thể hoàn thành phần này.

Mộng Huyền sững sốt, hiển nhiên là cô ấy chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Cô gái này thật to gan, lại dám bảo Thịnh Trình Việt đợi cô, nghĩ tới đây, Mộng Huyền không khỏi nhìn kỹ Tiêu Mộc Diên, cuối cùng ánh mắt cô ấy dừng lại bản thiết kế của cô. Tuy cô ấy không hiểu nhiều về thiết kế, nhưng dù sao cũng đã làm việc ở công ty hai năm, ít nhiều vẫn hiểu được đôi chút, chỉ liếc mắt một cái, trên mặt cô ấy đã lộ ra vẻ kinh ngạc. Thiết kế của cô thật đẹp, lần đầu tiên, thái độ của Mộng Huyền đối với Tiêu Mộc Diên cũng có chút chuyển biến.

Thì ra cô cũng không phải là dựa vào việc được Thịnh Trình Việt bao nuôi mà ngồi lên vị trí giám đốc này, cô đã có vị trí ấy dựa vào thực lực của mình.

“Thư ký Mộng, chúng ta đi thôi.” Lúc Mộng Huyền vẫn đang nhìn chăm chăm vào bản thiết kế của Tiêu Mộc Diên, Tiêu Mộc Diên thân nhiên cười rồi ưu nhã đứng dậy. Bản thiết kế này cô đã gửi cho Thịnh Trình Việt rồi.

Lúc này Mộng Huyền mới phản ứng lại từ bản thiết kế kia, cô ấy khôi phục vẻ bình tĩnh rất nhanh, cười nhẹ rồi xoay người đi.

Mộng Huyền gõ cửa, được bên trong đáp lại, cô ấy bèn đẩy cửa vào.

Shin Trình Việt giương mắt lên nhìn thoáng qua hai người đang tiến vào. Cuối cùng, ánh mắt anh vẫn dừng lại ở Tiêu Mộc Diên, nhếch miệng nở một nụ cười không dễ phát hiện ra.

“Mộng Huyền, cô có thể tan làm rồi.” Anh nhìn đồng hồ, thuận miệng nói, đã mười một giờ năm mươi rồi.

“Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh, bây giờ là giờ tan tầm, anh giữ tôi lại, có phải tôi có thể nhận được tiền tăng ca không?” Tiêu Mộc Diên bình tĩnh nói, đôi mắt trong veo đón lấy ánh sáng của mặt trời, sáng long lanh.

Shin Trình Việt hơi nhíu mày, dường như đã chẳng thấy lạ gì đối với thái độ mê tiền của cô gái này.

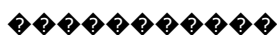
Anh đột nhiên lấy ra một viên ngọc đôi vận, đưa qua đưa lại trước mặt Tiêu Mộc Diên, anh cũng thấy rõ khoảnh khắc nhìn thấy viên ngọc đôi vận kia, mặt cô hơi thay đổi. Anh càng chắc chắn viên ngọc đôi vận này có quan hệ với cô.

“Không phải em muốn có dây chuyền may mắn sao? Nếu em có thể trả lời anh mấy câu hỏi, anh có thể cho em viên ngọc này. Thế nào?” Shin Trình Việt dựa vào ghế tổng giám đốc, cười gian xảo. Anh và Tiêu Mộc Diên đồng thời nhìn chăm chú vào viên ngọc đôi vận này.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, đôi mắt to trong suốt vẫn đang nhìn viên ngọc, đợi Shin Trình Việt nói tiếp.

“Có phải sáu năm trước em đã mang thai hộ cho người khác không?” Lúc nói chuyện, đôi mắt sâu thẳm của Shin Trình Việt vẫn luôn nhìn Tiêu Mộc Diên, không bỏ lọt bất cứ biểu cảm nào của cô.

Toàn thân Tiêu Mộc Diên chấn động, tim dường như đau thắt lại, nhưng cô cố hết sức để mình duy trì bình tĩnh. Anh đang nghi ngờ rồi, nghi ngờ cô chính là cô gái sáu năm trước?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Một bữa cơm có thể níu giữ trái tim anh ấy sao?

Tiêu Mộc Diên khó khăn chuyển ánh mắt đến Shin Trình Việt, lập tức đối diện với đôi mắt sâu thẳm lại mang vẻ mong đợi của anh. Là cô nhìn nhầm rồi sao? Làm sao cô có thể nhìn thấy sự mong đợi trong mắt anh?

“Không!” Tiêu Mộc Diên nói thật nhỏ, cô rất sợ chỉ cần sơ ý một chút sẽ khiến Shin Trình Việt thấy được sự căng thẳng của cô.

Ánh mắt Shin Trình Việt hiện lên vẻ thất vọng, anh nheo mắt lại, vẻ nguy hiểm. Đột nhiên, anh đứng dậy tiến lại gần Tiêu Mộc Diên.

“Vậy em quen chủ nhân của viên ngọc này?” Trong lúc nói chuyện, bàn tay của Shin Trình Việt đã lướt qua gò má của Tiêu Mộc Diên, cô muốn phản kháng, nhưng vừa nghĩ tới thân phận của mình, cuối cùng cô cũng không làm gì, trong khoảnh khắc, toàn thân cô cứng đờ.

“Không quen!” Tiêu Mộc Diên nói lại một lần, cô không muốn thừa nhận bất cứ quan hệ gì từ sáu năm trước, cô sợ cô sẽ mất đi hai đứa trẻ, đó là động lực chống đỡ cô tiếp tục sống.

Đôi mắt của Thịnh Trình Việt hip lại thành một đường thẳng, đột nhiên anh kéo cô vào lòng, anh có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim cô, cô đang nói dối, cô đang căng thẳng. Nghĩ tới đây, anh không khỏi cong khóe miệng lên.

“Vậy sao em lại biết được viên ngọc này?” Anh lại lạnh lùng hỏi, có vẻ như anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng được thân thể Tiêu Mộc Diên đang khẽ run rẩy.

up trên app mê tình truyện

Tiêu Mộc Diên muốn khiến mình bình tĩnh, nhưng cô lại phát hiện mình không thể nào khống chế được cơ thể, nhịp tim cũng bắt chột đập nhanh hơn nhiều, sao lại như vậy?

“Không phải đó chính là một viên ngọc sao? Trước đây tôi cũng rất thích món đồ này, cho nên nhìn thấy là muốn có được thôi.” Tiêu Mộc Diên cố gắng khiến mình bình tĩnh lại. Chỉ là trái tim vẫn không chịu sự khống chế.

“Ha...” Thịnh Trình Việt bất giác bật cười thành tiếng, trực giác nói với anh, những lời cô gái này nói đều là nói dối, có vẻ như cô đang sợ điều gì đó?

Tiêu Mộc Diên nghe tiếng cười của Thịnh Trình Việt, trong lòng không khỏi căng thẳng. Không được, cô tuyệt đối không thể để anh điều tra ra chuyện sáu năm trước, cô cũng tuyệt đối không giao hai đứa trẻ cho anh.

“Chúng ta đi ăn một bữa đi!” Thịnh Trình Việt đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện, anh sẽ bảo Lâm Phong phái người đi thăm dò chuyện này. Vấn đề này anh cũng không vội, cô không muốn nói thì thôi, dù sao anh cũng có nhiều thời gian mà.

Tiêu Mộc Diên sững sốt, vì sao anh luôn khiến cô không theo kịp suy nghĩ của anh?

“Tổng giám đốc Thịnh mời sao?” Tiêu Mộc Diên mở miệng hỏi, nếu anh muốn mời, có lẽ cô còn có thể miễn cưỡng đồng ý, dù sao cũng có thể tiết kiệm cho cô tiền com một bữa.

Shịnh Trình Việt khẽ nhướn cặp mày đẹp trai theo thói quen, cho dù là lúc nào thì cô gái này cũng không quên tiền, đúng là một người yêu tiền số một. Nhưng hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, muốn trêu chọc cô một chút.

“Hôm nay thiết kế của em vô cùng hoàn hảo, bản thảo thiết kế của em có thể tham gia thi đấu quốc tế được rồi, có phải em nên mời một bữa để chúc mừng không?” Thịnh Trình Việt cười nhả nhận, giờ tay nhắc chân cũng hiện hết vẻ cao quý, khí phách.

Lúc Tiêu Mộc Diên nghe nửa câu đầu, rõ ràng trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng lúc cô nghe thấy nửa câu sau, lông mày cô khẽ chau lại, anh lại bảo cô mời com? Bàn tay nhỏ bé của cô sờ vào túi tiền theo bản năng, hôm nay cô chỉ mang theo ba trăm rưỡi.

Shịnh Trình Việt nhìn vẻ mặt của Tiêu Mộc Diên, khóe miệng càng cười cong hơn, rốt cuộc anh cũng tìm được điểm yếu của cô gái này, trêu chọc cô gái này một chút, tâm trạng của anh cũng bắt chột trở nên tốt hơn. Cô đúng bảo bối của anh! Không có sự cho phép của anh, cô tuyệt đối không thoát được.

“Sao hả? Không bằng lòng?” Thịnh Trình Việt nhếch mày lên, đôi mắt sâu thẳm vẫn đang nhìn chằm chằm Tiêu Mộc Diên.

“Thực ra tôi rất muốn mời tổng giám đốc Thịnh ăn com, nhưng tôi chỉ mang theo ba trăm rưỡi, nếu chúng ta đi ăn vật liệu có hạ thấp thân phận của tổng giám đốc Thịnh không?” Thực ra bây giờ cô muốn để Thịnh Trình Việt nói, nếu đã như vậy thì cô không cần mời nữa.

Shịnh Trình Việt nhìn chằm chằm vào mắt Tiêu Mộc Diên, hàng mi dài nhìn anh không hề chớp mắt, có phải bây giờ cô đang chờ anh nói cô không cần mời nữa không? Nhưng anh lại cứ không muốn để cô được như ý nguyện đấy.

“Thực ra anh ăn nhiều thịt cá quá rồi, cũng nên kịp thời đổi khẩu vị thanh lọc, ba trăm rưỡi là đủ rồi!” Thịnh Trình Việt cười gian xảo, bàn tay lớn kéo lấy bàn tay nhỏ của Tiêu Mộc Diên đi ra ngoài.

Âu Đan đứng trước cửa thang máy dành cho tổng giám đốc chờ Thịnh Trình Việt, cô tin rằng nhất định tấm chân tình của mình sẽ khiến Thịnh Trình Việt rung động.

Khi cửa thang máy mở ra, cô ta bị cảnh tượng trước mắt làm cho đau nhói tim gan, Thịnh Trình Việt lại nắm tay Tiêu Mộc Diên, hơn nữa còn nhìn cô gái trước mặt kia bằng vẻ mặt mập mờ.

“Việt...” Trong mắt Âu Đan toàn là sự tủi thân, trong chớp mắt, cô ta đã thành công ngưng tụ sự tủi thân kia thành nước mắt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống vậy.

Lúc này Thịnh Trình Việt mới quay đầu lại, liếc nhìn Âu Đan, ánh mắt anh quét tới hộp com trên tay cô ta, hơn nữa trên tay cô ta còn có một vết sưng đỏ, là com do chính tay cô ta làm ư? Trong mắt Thịnh Trình Việt rõ ràng hiện lên biểu cảm phức tạp, trong đầu bắt chột nghĩ đến cảnh trước đây Cao Ngọc Mai tự tay nấu com cho anh cũng bị bỏng tay.

“Sao cô lại tới đây?” Giọng điệu của Thịnh Trình Việt vẫn lạnh lùng, nhưng thế này cũng coi như khá lắm rồi, anh đã không trực tiếp đuổi người.

Giọt nước mắt trong suốt như ngọc của Âu Đan rơi xuống, từng giọt một, cô ta nhìn hai người trước mắt, trong lòng càng thêm hận Tiêu Mộc Diên.

“Em đến để đưa com cho anh, em...” Vừa nói, nước mắt cô ta càng không có bản lĩnh mà chảy xuống, có vẻ như xung quanh cũng có người tới xem náo nhiệt, đại đa số đều chỉ trỏ Tiêu Mộc Diên, dù sao Âu Đan mới là vợ chưa cưới chính thức của Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt nhú chặt mày lại với nhau, hiển nhiên anh không vui.

Tiêu Mộc Diên cũng lập tức cảm thấy có chút xấu hổ, cô đột ngột rút bàn tay nhỏ của mình khỏi tay Thịnh Trình Việt.

“Chuyện đó, tổng giám đốc Thịnh, nếu vợ chưa cưới của anh đã mang com đến cho anh, anh cũng không cần ra ngoài ăn com nữa đâu.” Dứt lời, cô vội lách người rời đi. Nếu là lúc trước, nhất định Thịnh Trình Việt sẽ không để cô đi, anh không hề quan tâm đến cảm nhận của cô, nhưng bây giờ, anh lại không có ý đuổi theo cô. Anh biết, nếu anh cứ như vậy rời đi với Tiêu Mộc Diên, người khác sẽ càng chỉ trỏ cô.

Thịnh Trình Việt lạnh lùng liếc nhìn Âu Đan, xoay người bước vào thang máy, mà sau khi vào thang máy, Thịnh Trình Việt cũng không đóng cửa thang máy lại, hiển nhiên là anh đang chờ Âu Đan lên cùng.

Trong lòng Âu Đan vui vẻ, cô ta bèn đi lên cùng, bộ dạng nín khóc mỉm cười của cô ta đáng yêu như một đứa trẻ, mặc dù cô ta làm nhiều chuyện không thể tha thứ được như vậy, nhưng chung quy cũng là vì một chữ tình.

Sau khi vào thang máy, Âu Đan vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Thịnh Trình Việt, bộ dạng đó khiến người ta có cảm giác muốn che chở.

“Sau này nếu không có chuyện gì, cô đừng đến công ty tìm tôi.” Thịnh Trình Việt vẫn nói với giọng lạnh như băng. Cho dù cô ta làm gì cũng không thể che giấu được sự điêu ngoa trong nội tâm cô ta, không thể sửa được lòng dạ độc ác của cô ta.

Âu Đan vừa mới ngừng được nước mắt, vì câu nói này của Thịnh Trình Việt mà lại chảy nước mắt lần nữa. Cô ta ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ nhắn tem lem nước mắt trông có vẻ đáng thương.

“Việt, em thật lòng yêu anh mà.” Một tay Âu Đan xách hộp com, một tay lau nước mắt, dường như trên gương mặt nhỏ nhắn có một vẻ quật cường.

Thịnh Trình Việt liếc nhìn hộp com trong tay Âu Đan, trong đầu toàn nghĩ đến cảnh tượng trước đây Cao Ngọc Mai đưa com cho anh, nơi mềm yếu nhất trong lòng như bị chạm vào, từng hồi rung động dấy lên, khiến ánh mắt anh nhìn hộp com của Âu Đan trầm tư lại.

“Đây là bánh quy và canh rong biển thịt bò mà anh thích ăn nhất!” Vì khiến Thịnh Trình Việt chú ý đến mình một lần nữa, cô ta đã bỏ ra không ít công sức, điều tra tất cả các sở thích của anh. Bởi vì bánh quy và canh rong biển thịt bò là khi mẹ anh còn sống thường nấu cho anh, cho nên cô ta đã tốn rất nhiều công sức để học làm hai món này, chỉ vì muốn có được trái tim của Thịnh Trình Việt.

Trong lòng Thịnh Trình Việt vô cùng ngạc nhiên, trong đầu bất chợt nghĩ đến gương mặt tươi cười của mẹ anh, gương mặt ấy thật dịu dàng. Từ sau khi mẹ mất, anh cũng rất ít khi ăn lại món bánh quy và canh rong biển thịt bò.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, Thịnh Trình Việt và Âu Đan cùng đi vào phòng làm việc của anh. Phía sau phòng làm việc còn có một căn phòng nhỏ, anh đi vào, Âu Đan cũng xách theo hộp com vào theo.

Âu Đan cười, mở hộp com ra giúp Thịnh Trình Việt, mùi thơm lập tức tỏa ra, tràn ngập toàn bộ gian phòng nhỏ.

Thịnh Trình Việt ngửi thấy mùi vị quen thuộc xưa cũ, anh liếc nhìn Âu Đan, cuối cùng vẫn cầm thìa lên gấp một miếng bánh nhỏ bỏ vào miệng. Ừm... tuy không được như khi xưa mẹ làm, nhưng cũng khá ngon, ít ra vẫn có mùi vị đó. Anh lại uống thêm một chút canh rong biển thịt bò, tuy cũng không bằng mẹ làm, nhưng vẫn khá ổn, ít ra ăn vào có thể khiến anh nhớ tới mẹ.

Âu Đan nhìn bộ dạng ăn com của Thịnh Trình Việt mà cười vui vẻ. Đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy anh ăn như vậy, nếu anh bằng lòng, sau này cô tình nguyện đưa com cho anh hằng ngày. Chỉ có điều cô ta vẫn sẽ không bỏ qua cho Tiêu Mộc Diên.

“Ăn xong rồi, cô có thể đi được rồi!” Thịnh Trình Việt cầm khăn giấy lau miệng và nói, có điều giọng nói lại không lạnh lùng như trước nữa, có lẽ anh cũng có chút hài lòng đối với việc Âu Đan đưa com tới cho anh.

Âu Đan cười dịu dàng, thu dọn hộp com trên bàn.

“Vây em về trước đây, nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt đấy, đừng để mệt quá.” Nét mặt cô ta vẫn tươi cười, vì níu giữ trái tim của Thịnh Trình Việt, cho dù phải trả giá cỡ nào cô ta cũng bằng lòng.

Thịnh Trình Việt nhìn Âu Đan chằm chằm, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ phức tạp, cuối cùng anh vẫn mặc kệ Âu Đan, bản thân trực tiếp đi ra ngoài.

Âu Đan thu hết mọi biểu cảm vừa rồi của Thịnh Trình Việt vào đáy mắt, cô ta gần như dám khẳng định, chắc chắn là thái độ của anh đối với cô ta đã có sự thay đổi. Khóe miệng cô ta cong lên một nụ cười, xách hộp com đi ra ngoài.

Lúc Âu Đan đang đi tới cửa công ty Thịnh Thị thì gặp Tiêu Mộc Diên. Cô ta đặc ý cong khóe miệng lên, Thịnh Trình Việt là của cô ta, bất cứ kẻ thứ ba nào cũng không thể giành được.

“Giám đốc Tiêu, quyền rũ chồng của người khác thú vị chứ hả, chỉ là không biết tâm trạng sau khi bị từ chối thế nào?”

Tiêu Mộc Diên cười lạnh nhìn Âu Đan rồi lại nhìn hộp com trong tay cô ta, khinh thường nhếch khóe miệng. Trước đây cô không hề có cảm giác gì với Âu Đan, nhưng từ khi cô suýt chút nữa bị kẻ khác cưỡng hiếp, cô đã hận Âu Đan. Nếu Âu Đan đã thích Thịnh Trình Việt, vậy dù sao cô cũng phải tranh giành với cô ta.

“Hai người vẫn chưa kết hôn thì không tính là vợ chồng. Hơn nữa Thịnh Trình Việt lại thích tôi, không phải tôi quyến rũ anh ấy, cô cho rằng nấu cho anh ấy một bữa com là có thể níu giữ trái tim anh ấy sao? Anh ấy từng nói sẽ kết hôn với tôi đấy.”



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chơi chiêu sớm muộn cũng bị đáp trả

Bây giờ Tiêu Mộc Diên chỉ có tình kích thích Âu Đan, trước đây Âu Đan dám phả người cưỡng hiếp cô, cô cũng sẽ không để Âu Đan được yên. Cô nói rồi, cô chỉ thấp hèn trước mặt một người là Thịnh Trình Việt, cô không hề thấp hèn so với bất cứ thứ gì.

Âu Đan nghe thấy Tiêu Mộc Diên nói vậy, tức đến mức nắm chặt hộp com của mình. Thịnh Trình Việt thật sự đã nói sẽ lấy Tiêu Mộc Diên sao?

“Đó chẳng qua là lời nói lúc đàn ông ở trên giường với phụ nữ thôi, sao có thể tin được?” Âu Đan cố hết sức khiến mình vẫn duy trì được nụ cười méo mó, trong lòng lại hận không thể băm vằm Tiêu Mộc Diên ra.

Tiêu Mộc Diên đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười đó giống như đóa hoa hồng vừa nở rộ, đẹp rực rỡ, nhưng cũng thật chói mắt.

“Ồ? Nói vậy là lúc cô lên giường với đàn ông, bọn họ cũng đã nói như vậy với cô?” Tiêu Mộc Diên nói đến đây, cả gương mặt dường như đều lộ vẻ tươi tỉnh. Trên mặt còn lộ ra lúm đồng tiền cuốn hút.

Sắc mặt Âu Đan dần trắng bệch, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên lộ ra hai lúm đồng tiền, nhìn đẹp dễ chói mắt như vậy, khiến cô ta hận không thể tiến lên cho Tiêu Mộc Diên một cái tát.

“Ồ, tôi nhớ tôi từng nghe Thịnh Trình Việt nói, anh ấy vẫn chưa lên giường với cô, lẽ nào cô đã lên giường với người đàn ông nào khác không phải Thịnh Trình Việt ư?” Tiêu Mộc Diên lập tức làm bộ kinh ngạc, tròn tròn hai mắt, ánh mắt còn cố ý gian xảo quét xuống phía dưới của Âu Đan.

Trong lòng Âu Đan chấn động, kẹp chặt hai chân lại theo bản năng, nhưng lúc cô ta ý thức được phản ứng của mình, cô ta lại có chút hối hận. Cô ta kích động như vậy để làm gì?

Nhưng khi đối diện với vẻ mặt tươi cười khinh thường kia của Tiêu Mộc Diên, sự tức giận của cô ta lập tức xông thẳng từ lòng bàn chân lên, nháy mắt đã lan ra toàn thân. Con ranh này lại dám có vẻ mặt khinh thường này đối với mình.

“Cho dù kẻ thứ ba có hống hách đến mức nào, cô ta cũng chỉ là kẻ thứ ba mà thôi.” Âu Đan kim nén cơn giận của mình, cố gắng khiến mình nói một cách bình thản. Nếu không phải giữ hình tượng ở nơi này, cô ta đã đánh nhau với Tiêu Mộc Diên từ lâu rồi.

“Ha!” Tiêu Mộc Diên cười khinh bỉ, nụ cười này là cô học được từ Thịnh Trình Việt. Có vẻ như có lúc anh sẽ cười với cô bằng nụ cười khinh thường, không thèm đếm xỉa như vậy, bây giờ cô sẽ áp dụng.

Ánh mắt Âu Đan cũng sầm xuống, là ai cho phép con ranh này to gan, dám kiêu ngạo như vậy trước mặt mình.

“Tôi chỉ khuyên cô một câu, làm người đừng quá đắc ý, cái được không bù đắp nổi cái mất, nghe chưa?” Âu Đan nói tới đây, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng nham hiểm, sau đó cô ta trực tiếp đi về phía trước. Khi đứng ngang với Tiêu Mộc Diên trên cùng một đường thẳng, cô ta đột nhiên dừng bước.

Mà đúng lúc này Tiêu Mộc Diên cũng nhìn về phía Âu Đan, cô ưu nhã cong khóe miệng.

“Tôi không những đã nghe tới câu cái được không bù đắp nổi cái mất, mà tôi còn nghe tới câu làm việc ác cuối cùng cũng sẽ gặp báo ứng, người làm chuyện xấu, cẩn thận ban đêm mà quỷ đến gõ cửa.” Dứt lời, Tiêu Mộc Diên bèn đi thẳng vào công ty. Âu Đan, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ này.

Âu Đan siết thật chặt nắm tay lại. Con ranh này cũng đã biết người phả kẻ khác đến cưỡng hiếp cô ta hôm đó chính là mình. Nói vậy cô ta đã nói với Thịnh Trình Việt, chẳng trách Thịnh Trình Việt lại nghi ngờ mình, thì ra đều là con ranh này gây họa. Nghĩ tới đây, sự tàn ác trong mắt Âu Đan liền lộ ra. Cô đã bắt nhân với tôi thì cũng đừng trách tôi bất nghĩa với cô.

Âu Đan vừa nghĩ vừa sai bước ra ngoài. Nghĩ đến hai đứa con của Tiêu Mộc Diên, cô ta bất chợt cười lạnh. Trục giác nói với cô ta, hai đứa bé kia có liên quan đến Thịnh Trình Việt, nhất là thằng bé Viễn Đan kia, đáng đáp y hệt Thịnh Trình Việt. Nếu hai đứa trẻ kia thật sự là con của Thịnh Trình Việt, liệu Tiêu Mộc Diên được nhờ vào con hay không. Đến lúc đó cô ta thật sự không còn cơ hội gì nữa. Cho nên, cô ta phải ra tay với hai đứa trẻ trước.

Một ngày trôi qua trong chớp mắt, Tiêu Mộc Diên hài lòng nhìn kết quả thiết kế ngày hôm nay, trong lòng có sự thỏa mãn trước nay chưa từng có. Cô ôm bản thiết kế của mình đi ra ngoài.

“Anh đưa em về nhà.” Không biết Thịnh Trình Việt đã đứng ở cửa phòng làm việc của cô tự bao giờ, hơn nữa khoe miệng anh dường như còn ẩn chứa ý cười.

Tiêu Mộc Diên nhìn nụ cười trên mặt Thịnh Trình Việt, tỏ vẻ sùng sốt một chút. Cô vô thức lùi về phía sau một bước, người đàn ông này muốn làm gì?

“Không phiền tổng giám đốc Thịnh nữa, tôi còn phải đi đón con tôi, tổng giám đốc Thịnh vẫn nên đi đón vợ chưa cưới của anh đi!” Tiêu Mộc Diên chỉ tiện miệng nói vậy, cô biết Thịnh Trình Việt sẽ không đi đón Âu Đan.

Shịnh Trình Việt hơi nhướng mày, nhìn chằm chằm vào Tiêu Mộc Diên.

“Em đang ghen?” Khóe miệng Thịnh Trình Việt vẫn ẩn chứa ý cười, giống như rất để ý đến thái độ của Tiêu Mộc Diên, bất chợt anh muốn khiến cô ghen.

Tiêu Mộc Diên vốn định nói không, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ của Âu Đan, cô chỉ muốn trả thù Âu Đan, cho nên bèn gật đầu. Nếu Âu Đan đã thích Thịnh Trình Việt như vậy, thế thì cô sẽ đùa bỡn Âu Đan một chút.

Vốn dĩ Thịnh Trình Việt cho rằng Tiêu Mộc Diên sẽ không hề do dự mà lắc đầu nói không, nhưng anh không ngờ cô lại gật đầu. Sao có chút không giống cô lúc bình thường nhỉ.

Tiêu Mộc Diên đang định mở miệng, nhưng khi nhìn thấy bóng người ngoài cửa, cô cười ranh mãnh. Đột nhiên cô nhào về phía Thịnh Trình Việt, Thịnh Trình Việt trở tay một cái đã kéo Tiêu Mộc Diên sát vào lòng. Trong lòng anh càng thêm khó hiểu, nếu là lúc bình thường, cô gái này tránh anh còn không kịp ấy chứ, không ngờ hôm nay lại ôm ấp đưa đẩy như vậy?

Đương nhiên Thịnh Trình Việt sẽ không từ chối những cô gái tự động tìm tới, bàn tay anh lập tức bám sau lưng Tiêu Mộc Diên.

“Việt...” Đúng lúc Thịnh Trình Việt định có hành động tiếp theo, phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Âu Đan.

Shịnh Trình Việt vô thức nhìn Tiêu Mộc Diên trong lòng, khoảnh khắc này, trên cơ bản anh đã hiểu, cô cố tình nhào vào lòng anh là để Âu Đan nhìn thấy. Cô đang trả thù Âu Đan, bởi vì chuyện cô suýt nữa bị cưỡng hiếp sao? Thịnh Trình Việt không khỏi cong khóe miệng, cô gái này quả là một người thù dai.

“Hôm nay là sinh nhật của ba em, buổi tối có buổi khiêu vũ, chúng ta cùng đi nhé.” Âu Đan vừa nói vừa gỡ cánh tay của Thịnh Trình Việt ra, cơ thể đầy đặn còn thuận tiện sắp lại, nhìn qua thật thân mật.

Chỉ là sau khi Âu Đan nhìn đến Tiêu Mộc Diên trong lòng Thịnh Trình Việt, ánh mắt cô ta lóe lên tia sắc lạnh. Cô ta đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, tối nay trong buổi khiêu vũ, cô ta sẽ khiến Thịnh Trình Việt trở thành người đàn ông của mình. Dùng chiêu trên giường, cô ta tin rằng nhất định mình sẽ khiến anh muốn ngừng mà không được. Cô ta có lòng tin sẽ khiến Thịnh Trình Việt say đắm mình.

Tiêu Mộc Diên cũng nhìn Âu Đan như vậy, cô ưu nhã rời khỏi vòng tay Thịnh Trình Việt, trong lòng bất mãn. Người đàn ông này lại trái ôm phải ấp ư.

“Việt... Không phải anh nói đưa em về biệt thự sao? Anh muốn nuốt lời à?” Tiêu Mộc Diên vừa nói chuyện vừa trưng ra vẻ mặt đáng thương.

Shịnh Trình Việt nhíu mày, nhìn bộ dạng Tiêu Mộc Diên giả vờ nhưng thật ra lại rất giống thật, nhất là đôi mắt đáng thương kia, còn nữa, bây giờ cô còn chẳng thèm gọi tổng giám đốc Thịnh, trực tiếp gọi là Việt, hơn nữa còn nói đưa cô về biệt thự, đây không phải là gián tiếp nói với Âu Đan cô sẽ đến biệt thự của anh sao? Cô làm gì có biệt thự.

Mặc dù câu nói của Tiêu Mộc Diên nghe có vẻ yếu đuối, nhưng chỗ nào cũng là khiêu khích Âu Đan.

“Buổi tối khiêu vũ mới bắt đầu, tối tôi sẽ tới.” Thịnh Trình Việt liếc nhìn Âu Đan rồi lên tiếng. Sở dĩ anh tham gia buổi khiêu vũ là bởi vì sáng sớm Thịnh Thảng đã gọi điện cho anh, bảo anh dù thế nào cũng phải nể mặt Âu thị!

“Vậy em sẽ là bạn nhảy của Việt sao?” Tiêu Mộc Diên đột nhiên ngẩng cái đầu nhỏ lên hỏi, trên gương mặt nhỏ nhắn đều là sự chờ mong. Thực ra cô thêm vào muốn đi tham gia buổi khiêu vũ gì đó. Cô chỉ là muốn trả thù Âu Đan thôi.

“Tôi là vợ chưa cưới của Việt, kẻ thứ ba như cô có tư cách gì.” Âu Đan kéo tay Thịnh Trình Việt chặt hơn nữa, cô ta vô cùng hận Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên tủi thân nhìn Việt, đôi mắt trong veo ngán lẹ.

“Việt, rõ ràng chúng ta yêu nhau thật lòng, cô ta lại nói em là kẻ thứ ba, vậy chẳng phải cô Âu cũng gián tiếp sỉ nhục Việt sao?” Giọng nói Tiêu Mộc Diên mềm mại ngọt ngào, khiến người ta nghe xong có cảm giác tê dại.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, đúng là cô gái này giả vờ y như thật, cô không đi làm diễn viên đúng là uống phí tài năng. Anh càng hiểu cô gái này hơn, phát hiện cô gái này có rất nhiều ưu điểm.

“Việt, chúng ta đến buổi khiêu vũ thôi!” Âu Đan kéo chặt cánh tay của Thịnh Trình Việt, không hề có ý định buông ra.

Thịnh Trình Việt khẽ nhủ mày, ánh mắt anh vẫn nhìn Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên đồng thời khoắc lấy cánh tay còn lại của Thịnh Trình Việt, trọn trùng mắt nhìn anh.

“Việt, anh đồng ý về với em rồi mà. Nếu anh muốn đi cùng cô Âu em cũng không trách anh, yêu anh thì nên tin tưởng anh, em tin anh sẽ không xảy ra quan hệ gì với cô Âu.” Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa nói lỏng cánh tay Thịnh Trình Việt ra, cho dù Thịnh Trình Việt dẫn Âu Đan đi, cô cũng sẽ không để Âu Đan được dễ chịu trong lòng.

up trên app mê tình truyện

Quả nhiên sắc mặt Âu Đan thay đổi, thế nào là cô ta tin Thịnh Trình Việt sẽ không xảy ra quan hệ gì với mình, sao nghe giống như mình mới là kẻ thứ ba, còn Tiêu Mộc Diên mới giống người danh chính ngôn thuận chứ.

Thịnh Trình Việt chỉ cười gian xảo, ưu nhã cong khoe miệng. Anh phát hiện càng ngày Tiêu Mộc Diên càng thú vị, hơn nữa vừa nghĩ tới cô có thể là người phụ nữ đã triển miên một đêm với mình vào sáu năm trước, trong lòng anh mơ hồ có chút kích động.

“Đi!” Thịnh Trình Việt đột nhiên bỏ tay Âu Đan ra, kéo tay Tiêu Mộc Diên rồi đi ra ngoài. Âu Đan ở lại tức đến mức giậm chân, nhìn bóng lưng Tiêu Mộc Diên, cô ta quyết định nhất định phải giải quyết người phụ nữ này sớm một chút, người phụ nữ liên quan đến hạnh phúc của cô ta.

Vừa lên xe, Tiêu Mộc Diên đã muốn rút bàn tay nhỏ bé ra khỏi tay Thịnh Trình Việt, thế nhưng Thịnh Trình Việt càng kéo cô chặt hơn.

“Sao hả? Lợi dụng xong liền muốn vứt bỏ sao? Em coi anh là cái gì?” Giọng của Thịnh Trình Việt vang lên trên đỉnh đầu Tiêu Mộc Diên, hơi nóng theo lời anh nói phả vào tai Tiêu Mộc Diên, khiến cô nhất thời cảm thấy hơi nhột.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên kinh ngạc, cô muốn phản kháng Thịnh Trình Việt, nhưng lại bị anh kéo vào lòng.

“Tôi không biết tổng giám đốc Thịnh có ý gì? Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh có ý gì?” Giọng nói Tiêu Mộc Diên cũng lạnh lại, đương nhiên cô cũng không mập mờ như ban nãy, nháy mắt xung hô cũng trở lại là tổng giám đốc Thịnh.

Đôi môi mỏng khiêu gợi của Thịnh Trình Việt đột nhiên áp xuống, không chút lưu tình mà hôn lên môi Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên biết mình cũng không phản ứng với nụ hôn này của anh, nhưng cô không hề muốn ngênh đón anh, cô chỉ là người tình một tháng của anh, một tháng sau bọn họ chẳng còn là gì của nhau, cô không thể đắm chìm trong nụ hôn của anh, càng không thể đắm chìm dưới người anh. Cô không thể để mình rơi vào tay giặc, cô không thể thua.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Anh muốn cô lấy lòng anh

Cô biết, cô không có bất cứ tình cảm gì với Thịnh Trình Việt, bởi vì anh sẽ không hứa hẹn gì với cô, cô cũng sẽ không trở thành gì của anh. Cô chỉ muốn yêu đơn giản, muốn một mái ấm hạnh phúc, mà Thịnh Trình Việt nào cho cô được điều đó, anh càng không cho cô được một cuộc hôn nhân. Cho nên cô cũng không cầu mong xa xôi gì, chỉ muốn khiến một tháng này trôi qua nhanh chút.

Tiêu Mộc Diên càng chống cự, Thịnh Trình Việt càng hôn Tiêu Mộc Diên điên cuồng, nụ hôn ngang tàng như vậy giống như đang nghiêm khắc trừng phạt cô không yên phận vậy.

“Đừng quên thân phận của em!” Thịnh Trình Việt vừa hôn Tiêu Mộc Diên vừa nói một câu mơ hồ, cũng chính câu nói đó đã khiến cô dừng lại mọi sự giãy giụa. Đúng vậy, lúc nào anh cũng nhắc đến thân phận của cô, lúc nào cũng sẽ khiến cô nhớ tới cô đang chịu si nhục dưới người anh.

Thịnh Trình Việt thấy đột nhiên Tiêu Mộc Diên ngừng chống cự, trong đôi mắt sâu thẳm của anh hiện lên một tia sáng, bàn tay nhất thời đã phủ lên người cô, nhưng nhìn bộ dạng Tiêu Mộc Diên yên lặng như vậy, anh đột nhiên không còn hứng thú gì. Đột nhiên, anh có chút nhớ nhung cô của ngày xưa thường hay giãy giụa, cô như vậy càng khiến anh có khát vọng chinh phục.

Đúng lúc này Thịnh Trình Việt bất chợt dừng tay lại.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên hiện lên vẻ nghi hoặc, anh định tha cho mình sao?

up trên app mê tình truyện

“Lấy lòng anh đi!” Quả nhiên câu nói tiếp theo chấn động đến mức Tiêu Mộc Diên tròn to mắt mà nhìn Thịnh Trình Việt. Đúng vào khoảnh khắc ấy, trong lòng cô bất chợt hiện lên sự thất vọng. Vừa rồi cô còn đang hy vọng viên ngọc gì chứ, làm sao Thịnh Trình Việt có thể tha cho cô, cô là món đồ chơi mà anh đã tốn ba mươi lăm tỷ để mua về đây.

Tiêu Mộc Diên không nói gì thêm mà chậm rãi định cởi quần áo của mình. Trước mặt Thịnh Trình Việt, cô không có lấy một chút năng lực phản kháng, bất cứ lúc nào cô cũng phải ghi nhớ, cô chỉ là người tình mà anh mua trong một tháng, người tình lấy lòng anh, chẳng phải là thứ gì khác.

Cơ thể của Tiêu Mộc Diên nhanh chóng hiện ra trước mặt Thịnh Trình Việt, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều hoàn hảo đến cực hạn. Ngay khoảnh khắc này, máu nóng toàn thân lập tức dâng lên cuộn cuộn.

Tiêu Mộc Diên nhìn thoáng qua thân dưới đã có phản ứng của Thịnh Trình Việt, nhếch miệng nở một nụ cười trào phúng. Cô vươn bàn tay bé nhỏ, bắt đầu cởi quần áo cho Thịnh Trình Việt, mở cúc ra, lòng cô trầm xuống. Cuối cùng cũng cởi xong áo, bàn tay nhỏ bé của lần xuống kéo khóa quần của Thịnh Trình Việt, tim cũng đột nhiên đập thành thịch.

“Anh làm như vậy có xứng với vợ chưa cưới của anh không?” Tuy cô hận Âu Đan, nhưng là một người phụ nữ, nhìn thấy chồng chưa cưới của mình sung sướng với người phụ nữ khác, cho dù ai cũng sẽ hận thôi.

Thịnh Trình Việt khẽ nheo mắt lại, cô gái này nói những lời đó là có ý gì?

“Không phải em đang trả thù Âu Đan sao? Nếu để Âu Đan biết anh ngủ với em, vậy chẳng phải em nên vui mừng sao?”

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân đều truyền đến cảm giác run sợ, đột nhiên cứng đờ lại.

Tiêu Mộc Diên cảm giác Thịnh Trình Việt không có động tác tiếp theo nữa, cô chỉ cười khổ một tiếng, sau đó tiếp tục cởi quần áo cho Thịnh Trình Việt, hai người nhanh chóng trần truồng giống nhau.

“Hôn anh!” Thịnh Trình Việt lại ngang tàng ra lệnh, đôi mắt lạnh lẽo, sâu không thấy đáy.

Ngay khoảnh khắc này, Thịnh Trình Việt đột nhiên ấn một cái nút, ghế ngồi trên xe đột nhiên biến thành một chiếc giường lớn, hai người cùng ngã xuống.

Tiêu Mộc Diên cứ như vậy mà bò lên người Thịnh Trình Việt, rõ ràng cô cảm nhận được nơi đó của anh đã để ở chỗ đó của cô. Mỗi lần vào lúc này cô đều cảm thấy tủi nhục, nhưng nghĩ đến số tiền kia, cô vẫn vươn cái đầu nhỏ ra hôn lên bờ môi mỏng của Thịnh Trình Việt, lập tức một mùi chanh bao vây lấy cô.

Cô chính là bản như vậy, thấp hèn như vậy. Vì tiền, cô bán đứng thân thể và lòng tự tôn của mình, thậm chí cô còn cảm giác đến linh hồn cô cũng đã ô uế. Tại sao cô có thể dơ bản như vậy chứ.

Bàn tay Thịnh Trình Việt dạo chơi trên người Tiêu Mộc Diên, đối với sự khiêu khích kém cỏi của cô mà anh cũng có thể bị ngọn lửa ham muốn thiêu đốt trái tim, anh cảm thấy giống như anh đã trúng bùa của cô. Chỉ cần nhìn thấy thân thể cô, cơ thể của anh tự nhiên có phản ứng. Anh phát hiện, bây giờ anh cũng không thể khống chế được cơ thể mình nữa, anh vẫn luôn rất giỏi tự chủ, còn về vì sao lại như vậy, ngay bản thân anh cũng không hiểu được.

Thịnh Trình Việt không đợi nổi nữa, anh đột nhiên xoay người một cái, áp Tiêu Mộc Diên dưới người. Rõ ràng anh đã làm chuyện này với cô nhiều lần, nhưng mỗi lần đều sẽ giống như thăng nhóc mới ra đời.

“Đề anh dạy em làm thế nào để sung sướng!” Thịnh Trình Việt vừa dứt lời đã hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tiêu Mộc Diên, nụ hôn của anh chạy thẳng một đường xuống phía dưới. . .

Mỗi một động tác của cô đều có sức hấp dẫn trí mạng đối với anh.

“Em có muốn không...” Anh biết từng điểm nhạy cảm trên người cô.

Quả nhiên toàn thân Tiêu Mộc Diên bỗng run lên từng hồi, nhưng cô cắn chặt răng lại không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô muốn.

Thịnh Trình Việt tiếp tục trêu chọc Tiêu Mộc Diên, cánh môi mỏng đột nhiên ngậm lấy bầu ngực cô. Rõ ràng thân thể cô gái này có phản ứng, tại sao cô không chào đón anh, lẽ nào lúc làm chuyện này cô không hạnh phúc sao?

Thịnh Trình Việt có biết rằng, trong lòng cô, nỗi nhục đã vượt lên tất cả, ngoài tủi nhục ra, cô chẳng cảm thấy gì cả.

Lần này Thịnh Trình Việt dịu dàng lạ thường, dạo đầu đủ rồi anh mới tiến vào, hơn nữa động tác của anh rất nhẹ nhàng, khiến Tiêu Mộc Diên không cảm thấy đau đớn.

Tiêu Mộc Diên nhắm thật chặt mắt lại, chuẩn bị ngheh đón nỗi đau đón ủa tới, nhưng khi anh tiến vào cơ thể cô lại không đau đớn như cô dự đoán. Đó

là cảm giác trước nay chưa từng có, khiến cô không khỏi muốn nhiều hơn nữa.

Dần dần, trên trán Tiêu Mộc Diên dính đầy mồ hôi, toàn thân đều là mồ hôi, trong cơ thể còn có chút kích thích mơ hồ, cảm giác này khiến cả người cô đều có chút hưng phấn.

Rốt cuộc Tiêu Mộc Diên cũng thật sự cảm nhận được cảm giác trước đây chưa từng có.

Thịnh Trình Việt ôm Tiêu Mộc Diên vào lòng thật chặt, cảm giác vừa rồi khiến anh như cảm nhận được đêm của sáu năm về trước. Càng lúc anh càng cảm thấy Tiêu Mộc Diên này rất giống cô gái sáu năm trước.

Toàn thân Tiêu Mộc Diên mất sức dựa vào lòng Thịnh Trình Việt, cô đã sử dụng hết sức lực toàn thân, không còn tí sức nào nữa rồi.

“Cảm giác thế nào? Cảm giác như vậy có tốt không?” Thịnh Trình Việt thì thầm bên tai Tiêu Mộc Diên, hơi thở nóng bỏng phả vào tai Tiêu Mộc Diên khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ ửng lên.

Tiêu Mộc Diên chỉ đỏ mặt, cô không nói gì cả. Cô không thể không thừa nhận, cảm giác vừa rồi là thứ chưa bao giờ cô được trải nghiệm, nó khiến cô có cảm giác bay bổng như tiên, nghĩ lại cũng khiến nhịp tim cô bất chợt đập mạnh.

“Em có quan hệ gì với viên ngọc này?” Đây chính là điều mà Thịnh Trình Việt muốn biết nhất, sở dĩ vừa rồi anh rời đi cùng Tiêu Mộc Diên chính là muốn hỏi lại cô, rốt cuộc viên ngọc đổi vận này có liên quan gì tới cô.

Sắc mặt Tiêu Mộc Diên hơi biến đổi, anh lại hỏi đến vấn đề này, lẽ nào anh đã điều tra được gì rồi sao? Trong lòng cô bỗng sốt sắng.

“Chỉ là tôi thích kiểu dáng của nó, không có ý gì khác. Nếu tổng giám đốc Thịnh không muốn cho tôi viên ngọc này thì thôi vậy, không cần vì thế mà tìm có gì khác.” Tiêu Mộc Diên không nhúc nhích mà nằm im trong lòng Thịnh Trình Việt, nhưng giọng nói đã lạnh lùng hơn nhiều.

Thịnh Trình Việt phát hiện, chỉ cần vừa nhắc đến viên ngọc này, Tiêu Mộc Diên sẽ không do dự mà phôi sạch quan hệ. Phải biết rằng có bao nhiêu cô gái muốn giả danh để làm nữ chủ nhân của viên ngọc này, còn cô lại muốn gạt bỏ mối quan hệ đó, cô muốn rời xa anh đến như vậy sao?

“Nếu em là người mang thai hộ sáu năm trước...”

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải người phụ nữ mang thai hộ gì đó, trước giờ tôi cũng chưa sinh con thay ai. Nếu tổng giám đốc Thịnh muốn tìm người, vậy thì tìm người khác đi.” Giọng điệu của Tiêu Mộc Diên lạnh lùng, dường như cô có một cảm giác vô cùng mâu thuẫn đối với chuyện này.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt lập tức lạnh lại, cô gái này lại dám cắt ngang lời anh, lần đầu tiên có một cô gái dám kiêu ngạo trước mặt anh như vậy, trước giờ cũng chưa có ai dám cắt ngang lời anh.

Đương nhiên, cô càng phủ định chuyện này, anh lại càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc. Dường như anh có thể mơ hồ cảm nhận được nỗi sợ trong lòng cô, cô đang sợ điều gì? Cô sợ anh biết được gì?

“Trong thế giới của em chỉ còn lại bóng lưng của anh...” Đúng lúc này, di động của Tiêu Mộc Diên vang lên, mà nhạc chuông của cô là chính cô hát. Lúc đó cô dẫn theo con mình rời đi, bởi vì cô đã không còn mẹ, ba lại bán cô đi, cô vô cùng đáng thương. Cho nên, cô viết ra một bài hát, tự mình phổ nhạc, thiết kế thành nhạc chuông của mình. Nhưng chỉ có lúc bọn trẻ gọi điện tới mới vang lên khúc nhạc này.

Lúc Thịnh Trình Việt nghe thấy tiếng chuông, rõ ràng anh cũng sửng sốt. Tiếng hát này tuyệt đối là giọng của Tiêu Mộc Diên, không ngờ giọng của cô lại hay như vậy, chỉ là trong đó ẩn chứa một chút đau thương.

“Mẹ, mẹ ở đâu thế, sao mẹ không đến đón chúng con?” Rõ ràng giọng nói của Viễn Đan có chút bất mãn, cậu đã đợi mẹ ở đây nửa tiếng rồi, sao mẹ vẫn chưa đến.

Tiêu Mộc Diên giật mình, Viễn Đan vẫn ở trường học sao? Sao thằng bé không về? Không phải tài xế của Thịnh Thị đã đến đón bọn trẻ rồi sao? Lẽ nào Viễn Đan không lên xe?

“Con không đi cùng Nguyệt Nguyệt sao? Không phải tài xế đã đi đón Tuấn Hạo rồi ư? Con cứ lên xe với Tuấn Hạo là được.” Tiêu Mộc Diên nghĩ một chút rồi nói, dù sao có tài xế riêng còn oai hơn cô đi đón nhiều.

“Mẹ, sao mẹ cứ mở miệng ra là Thịnh Tuấn Hạo vậy, con không thèm ngồi xe của Thịnh Tuấn Hạo. Con không cần cuộc sống ăn nhờ ở đậu này. Ngôi biệt thự đó cũng không phải của chúng ta, sau này con cũng không muốn quay lại đó nữa. Nếu mẹ không có thời gian đến đón con, vậy con ở lại trường học là được.” Viễn Đan lộ vẻ tức giận, nhưng cậu không hét lên, chỉ nói một cách nhả nhặn. Trong lòng cậu lại có chút đau, từ nhỏ cậu đã không có ba, lẽ nào bây giờ lại mất cả mẹ sao?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Cậu đau lòng mẹ càng đau lòng hơn

Tiêu Mộc Diên giặt mình, sắc mặt cũng tái nhợt đi vì câu nói của Viễn Đan. Sao Viễn Đan có thể nói cô như vậy chứ? Cô cứ mở miệng ra là nhắc đến Thịnh Tuấn Hạo lúc nào chứ. Chẳng qua là cô cảm thấy mấy năm nay Thịnh Tuấn Hạo không có tình thương của mẹ, cô muốn bồi thường cho cậu ấy hơn thôi, sao Viễn Đan có thể không hiểu cô như vậy chứ?

Còn nữa, cậu nói ăn nhờ ở đậu của cậu bé thật tàn nhẫn, cô không để bọn trẻ ăn nhờ ở đậu, cô chỉ ở lại chỗ của Thịnh Trình Việt hai mươi bốn ngày mà thôi, sau này cô và ba cùng với hai đứa trẻ sẽ sống hạnh phúc bên nhau, hãy cho cô một chút thời gian được không?

“Viễn Đan, con ở trường học chờ mẹ, mẹ sẽ đến đón con ngay, con đừng đau lòng đấy nha.” Nước mắt Tiêu Mộc Diên cũng không kiềm được mà tuôn xối xả. Nỗi tủi nhục ban nãy cộng thêm sự bất mãn của con, nghĩ tới ba đang ở trong tù, ai có thể hiểu được nỗi đau của cô? Ai có thể cảm nhận được nỗi khổ của cô?

up trên app mê tình truyện

“Vâng, con sẽ đợi mẹ ở đây, chúng ta có cần thuê nhà không, con cũng kiếm tiền, con có thể nuôi mẹ, mẹ đừng ở lại nhà của chú đẹp trai kia được không? Con không muốn mẹ phải chịu bất cứ nỗi tủi thân nào, một chút cũng không được.” Viễn Đan nói tới đây, giọng nói có chút ngang tàn. Cậu đã quyết định, về sau cậu phải nuôi mẹ, mẹ không cần ở nhà của bất cứ ai, càng không cần để ý đến sắc mặt của bất cứ ai.

Tiêu Mộc Diên cảm động, nước mắt đầy gương mặt, cô rất hiểu tính cách của Viễn Đan, cậu bé là kiểu con trai cố chấp hiếu thắng, điểm này chắc chắn là di truyền từ Thịnh Trình Việt, cậu bé còn có chút quật cường, có thể là di truyền từ cô.

“Được, hai hôm nay mẹ có chút việc phải xử lý, hai hôm nữa chúng ta sẽ chuyển nhà, được không?” Tiêu Mộc Diên bất chợt trung cầu ý kiến của Viễn Đan, bởi vì mấy hôm nay cô phải thiết kế bản vẽ, không có thời gian chăm sóc hai đứa trẻ, cho nên cứ ở tạm hai hôm nữa, đợi cuộc thi quốc tế kết thúc, cô sẽ lập tức dọn đi.

Viễn Đan coi như đồng ý, sớ dĩ cậu làm lớn chuyện như vậy là bởi vì cậu cảm thấy mẹ ở trong biệt thự của Thịnh Trình Việt luôn tỏ vẻ hèn mọn. Cậu không muốn mẹ mình hèn mọn trước mặt người khác. Sau này cậu sẽ mua biệt thự cho mẹ, mẹ muốn gì cậu sẽ mua cái đó, cũng sẽ không có ai đến tranh giành tình yêu của mẹ với cậu nữa.

Khi Tiêu Mộc Diên đến đón Viễn Đan thì chỉ thấy một mình cậu, cô hơi nhủ mảy, sao Viễn Đan lại ở một mình? Nguyệt Nguyệt đâu?

“Nguyệt Nguyệt về với Thịnh Tuấn Hạo rồi, con ở đây chờ mẹ một mình.” Viễn Đan vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Thịnh Trình Việt ở bên cạnh. Cậu cũng không nói gì, trực tiếp lên xe.

“Mẹ, hôm nay chúng con thi tháng, nhất định con sẽ thi tốt hơn Thịnh Tuấn Hạo.” Viễn Đan vô cùng tự tin mà tuyên bố, lần trước bằng điểm với Thịnh Tuấn Hạo lại để Thịnh Tuấn Hạo vị trí số một, trong lòng cậu vô cùng bất mãn, lần này nhất định điểm của cậu phải cao hơn Thịnh Tuấn Hạo.

“Ừ, mẹ tin Viễn Đan.” Thực ra trong lòng Tiêu Mộc Diên, Viễn Đan và Thịnh Tuấn Hạo ai đứng đầu cũng giống nhau, dù sao cả hai đều là con trai mình. Thấy Viễn Đan không hợp Thịnh Tuấn Hạo như vậy, cô có chút đau lòng, nhưng cô lại không thể nói được gì cả.

Stịnh Trình Việt hơi nhướng mày, thì ra Tiêu Viễn Đan chính là đứa trẻ cùng đứng đầu mà quản gia nói với anh, không ngờ cậu bé lại bằng điểm với Tuấn Hạo, bây giờ cậu bé lại còn tuyên bố phải cao điểm hơn Tuấn Hạo.

Trong đầu Thịnh Trình Việt đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, cậu bé và Tuấn Hạo là bạn cùng lớp, hơn nữa cậu bé trông cũng giống mình...

“Năm nay cháu mấy tuổi?” Thịnh Trình Việt đột nhiên hỏi, hai đứa trẻ này có phải là con anh không? Đột nhiên anh có suy nghĩ kỳ quặc như vậy. Nếu bọn trẻ là con của anh, nhất định anh sẽ không để con ở bên ngoài với Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên giặt mình, hiển nhiên là cô không ngờ Thịnh Trình Việt lại hỏi Viễn Đan câu hỏi này, đáy mắt cô hiện lên vẻ hoảng sợ. Tuy cô vẫn đang cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng tim cô vẫn đập loạn lên.

Viễn Đan nhìn thoáng qua Thịnh Trình Việt, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Tiêu Mộc Diên. Tuy bây giờ mẹ không nhìn mình, nhưng trực giác nói với cậu, mẹ có chút căng thẳng.

“Năm tuổi ạ, vì cháu rất thông minh nên cháu đã đi học sớm một năm.” Viễn Đan trả lời bình tĩnh, trong giọng nói không có sự dao động nào. Dù sao cậu cũng rất thông minh, cho dù học sớm một năm, cậu cũng vẫn có thể đứng hạng nhất.

Hiển nhiên Thịnh Trình Việt có chút thất vọng với câu trả lời này, thì ra cậu bé nhỏ hơn Thịnh Tuấn Hạo một tuổi, vậy thì không có khả năng rồi, bọn trẻ thật sự là con của Âu Vũ Đình sao?

“Âu Vũ Đình đối xử với cháu tốt không?” Thịnh Trình Việt hỏi lại, anh cũng không biết vì sao mình lại luôn muốn quan tâm đến hai đứa trẻ này như vậy.

Trong mắt Viễn Đan hiện lên vẻ khó hiểu, tại sao anh lại đột nhiên hỏi cậu mấy vấn đề này? Viễn Đan bất chợt đưa mắt nhìn Tiêu Mộc Diên.

“Chú Âu là một người bạn rộng, có điều cũng hay mua đồ chơi cho cháu.” Viễn Đan không nhận được sự đáp trả của Tiêu Mộc Diên, cho nên cậu không thể làm gì khác hơn là nói thật.

Chú Âu? Thịnh Trình Việt khẽ nhủ mày, cậu bé Viễn Đan này đang gọi Âu Vũ Đình là chú Âu, lẽ nào Âu Vũ Đình không phải là ba của cậu? Vào khoảng khắc đó, trong mắt anh dường như lóe lên sự mừng rỡ.

“Vậy chú Âu có ngủ cùng với mẹ cháu không?” Thịnh Trình Việt như nghĩ tới điều gì, đột nhiên hỏi.

Tiêu Mộc Diên ở bên cạnh hoàn toàn cạn lời. Có phải người đàn ông này quan tâm nhiều quá rồi hay không, anh lại còn quan tâm cả cuộc sống trước đây của cô, rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Trước giờ chú Âu chưa từng ngủ lại ở nhà cháu qua đêm, có điều chúng cháu lại từng ngủ ở nhà chú Âu vài lần.” Viễn Đan không hiểu Thịnh Trình Việt có ý gì lắm, tuy cậu rất không muốn trả lời anh, nhưng cậu bé vẫn trả lời theo phép lịch sự.

Khi Thịnh Trình Việt nghe nửa câu đầu còn có chút hài lòng, nhưng nghe đến nửa câu sau, sắc mặt anh đột nhiên sầm lại. Cô gái này lại dám đi quyến rũ Âu Vũ Đình? Hơn nữa còn chạy đến nhà Âu Vũ Đình quyến rũ người ta?

“Vậy các cháu ở đó mấy lần, mẹ cháu có ở cùng phòng với chú Âu không?” Dường như Thịnh Trình Việt đang nổi lên tinh thần không ngừng đặt câu hỏi.

Tiêu Mộc Diên ở bên cạnh nghe, thật sự là không thể nhịn được nữa, hàm răng cô cắn chặt vào môi, đến nỗi sắp bật máu.

“Đủ rồi đấy Thịnh Trình Việt, rốt cuộc anh muốn hỏi gì?” Tiêu Mộc Diên tức giận quát lớn, cô chỉ là người tình trong một tháng của anh mà thôi, những chuyện khác của cô anh đều không có quyền biết, đương nhiên anh cũng không có tư cách được biết.

Thịnh Trình Việt đang hỏi đến điểm mấu chốt thì đột nhiên bị cắt ngang, trong lòng anh đều là sự không vui. Cô gái này đột nhiên kích động như vậy làm gì chứ, có phải cô sợ anh biết được gì nên mới kích động cắt ngang anh như vậy không.

Thịnh Trình Việt hơi nheo mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, xem thử có phải cô có gì đó muốn che giấu hay không?

“Chú đẹp trai đang nói đến chuyện tạo em bé sao? Tuy chú Âu từng nhắc tới, nhưng mẹ cháu không đồng ý.” Tiêu Viễn Đan lại nói rất bình tĩnh, có điều cậu vẫn thắc mắc, làm thế nào để tạo được em bé nhỉ?

Thịnh Trình Việt nghe đến đây, rõ ràng sắc mặt tốt hơn. Thì ra Tiêu Mộc Diên và Âu Vũ Đình căn bản chưa từng chung giường, bây giờ anh thật sự bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc hai đứa trẻ này có phải là của Âu Vũ Đình hay không. Nếu đúng là như vậy, Âu Vũ Đình và Tiêu Mộc Diên ngủ chung cũng là chuyện bình thường? Nhưng Tiêu Mộc Diên lại từ chối Âu Vũ Đình.

“Vậy có phải mẹ cháu chưa từng ngủ với chú Âu Vũ Đình không?” Thịnh Trình Việt vẫn theo đuổi không dứt mà hỏi.

“Vâng, ít ra thì cháu chưa thấy lần nào, có điều cháu đã thấy chú Âu hôn mẹ cháu, sau đó lại bị mẹ cháu tát một cái, lúc đó còn dọa Nguyệt Nguyệt sợ đến bật khóc cơ.” Viễn Đan đột nhiên nghĩ tới điều gì đó nên kể lại, sỡ dĩ cậu nói những chuyện này với Thịnh Trình Việt chứng tỏ cậu không hề phản đối Thịnh Trình Việt và Tiêu Mộc Diên ở bên nhau, nhưng cậu sẽ không ở nhà anh, như vậy sẽ tỏ ra cậu rất ti tiện.

“Viễn Đan, con im miệng cho mẹ, sao con nói ra hết thế, con biết người đàn ông trước mắt này là tốt hay xấu không?” Tiêu Mộc Diên tức giận kéo Viễn Đan qua, từ lúc nào mà con trai cô đã nói nhiều như vậy chứ.

Viễn Đan bĩu môi, ngả vào lòng Tiêu Mộc Diên không nói gì nữa. Tuy cậu rất ghét Thịnh Tuấn Hạo, nhưng cậu lại không hề ghét Thịnh Trình Việt. Nếu mẹ thích thì cậu cũng sẽ đón nhận nhà bọn họ.

Lúc này, tâm trạng của Thịnh Trình Việt đã khá hơn, khóe miệng bắt chợt cong lên một nụ cười, anh đột nhiên dừng xe lại.

Tiêu Mộc Diên không hiểu, tại sao anh lại đột nhiên dừng xe. Ngay sau đó Thịnh Trình Việt liền mở cửa trước ra, tiếp theo ngoắc ngón tay với cô, ý bảo cô lên ngồi trước.

Đương nhiên là Tiêu Mộc Diên không muốn, cô luôn muốn tránh xa Thịnh Trình Việt một chút, rất sợ anh sẽ nổi ham muốn với cô bất cứ lúc nào.

“Tổng giám đốc Thịnh, phía trước không thể cho trẻ con ngồi, bị kiểm tra sẽ phạt tiền.” Tiêu Mộc Diên lặng lẽ nói, cô cũng không hề có ý định xuống xe lên ghế trước. Bây giờ con trai cô vẫn đang trong xe, nếu để con trai cô thấy anh nổi ham muốn thì thật không tốt.

Thịnh Trình Việt cười gian xảo, phạt tiền? Phạt tiền của anh sao? Anh cũng rất muốn xem thử ai dám phạt tiền anh.

“Thịnh Thị của anh chính là lăm tiền, có thể để bọn họ tùy ý phạt!” Thịnh Trình Việt không thèm để tâm mà nói.

Tiêu Mộc Diên không ngờ Thịnh Trình Việt lại nói như vậy, anh chính là kẻ lãng phí tiền như vậy sao? Nhưng tại sao anh lại nhỏ mọn với cô như vậy, một xu cũng chẳng chịu cho cô, hơn nữa còn trừ tiền lương của cô, tiền tặng ca cô còn chưa đòi anh đấy?

Đúng lúc này, di động của Tiêu Mộc Diên đột nhiên vang lên, là một dãy số lạ. Cô khẽ nhủ mày, ai lại gọi điện cho cô vào lúc này nhỉ?

Sắc mặt Thịnh Trình Việt cũng đột nhiên tối lại, nhất định người gọi cho cô là đàn ông, rốt cuộc cô gái này giấu anh bao nhiêu người đàn ông chứ?

Tiêu Mộc Diên đối diện với ánh mắt của Thịnh Trình Việt, lập tức giận mình, tiếp theo cô liền ôm con trai xuống xe, cô và con trai cùng nhau lên ghế trước.

“Alo...” Tiêu Mộc Diên nghe điện thoại theo thói quen, nhẹ nhàng trả lời.

Thịnh Trình Việt hơi biến sắc mặt, sao cô gái này lại dịu dàng với những người đàn ông khác như vậy, còn đối với anh lại luôn lạnh lùng như băng thế? Lừa gạt thấu tim

“Chào cô, xin hỏi cô là giám đốc Tiêu phải không? Tôi là người của Trương Thị, vì bản thiết kế của tôi cần dùng gấp, ngày mai có thể ra sản phẩm chưa?” Tuy anh ta nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại không có vẻ gì là vội vã.

Tiêu Mộc Diên vừa nghe đã biết đây chính là vị khách làm khó dễ cô ban ngày, thế nhưng khách hàng như vậy sao có thể biết được số điện thoại của cô?



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Màng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Mẹ không yêu bọn chúng nữa

“Hóa ra là tổng giám đốc Trương, anh yên tâm, tôi đã giúp anh thiết kế xong bản thiết kế của anh, sáng mai sẽ gửi cho anh.” Chất giọng của Tiêu Mộc Diên vẫn nhẹ nhàng, chỉ có nét mặt của cô lại không tốt như vậy, bây giờ là lúc cô tan làm, chẳng qua là một khách hàng, dựa vào cái gì mà gọi điện thoại cho cô?

“Tốt lắm, vậy tôi yên tâm rồi, thực ra chỗ chúng tôi còn có một đồ án mới, đợi giám đốc Tiêu thiết kế giúp tôi cái này xong, có thể giúp tôi thiết kế thêm một tấm được không?” Trương Đoàn được nước lấn tới nói.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt bất chợt tối sầm, hôm nay người phụ nữ này không về bàn thảo cho cuộc thi thiết kế quốc tế sao? Hôm nay cô thiết kế cho Trương Đoàn sao? Đầu óc của cô bị úng nước hả? Hay nói cô ngốc rồi à? Chẳng lẽ cô biết việc nào cần thiết hơn sao?

Tiêu Mộc Diên ra về không sao cả.

“Tổng giám đốc Trương, thiết kế được thì được nhưng giá cao hơn, nếu hoàn thành một tấm thì cần ba tỷ rưỡi.” Tiêu Mộc Diên nhếch khóe môi, không phải Trương Đoàn muốn làm khó dễ cô sao? Vậy cô phải nhân cơ hội kiếm một mớ tiền.

Quả nhiên Trương Đoàn im lặng một lát, hiển nhiên ông ta không ngờ Tiêu Mộc Diên lại đột ngột muốn giá cao như vậy, trước đây một tấm chỉ mấy chục triệu thôi, mà bây giờ cô lại nói cần ba tỷ rưỡi, rõ ràng là cô cố ý, nhưng dưới sức ép của Âu Thị, ông ta cũng chỉ có thể bất chấp mà đồng ý, hy vọng đến lúc đó Âu Thị có thể giúp ông ta trả tiền.

“Được, chỉ cần chất lượng bản thiết kế tốt, số tiền đó không vấn đề.” Trương Đoàn rất nhanh chóng nở nụ cười tươi, tiền của ông ta ư, Trương Đoàn nổi tiếng vất vả chảy ra nước, tuy ba tỷ rưỡi cũng không tính là gì với ông ta, nhưng ông ta không muốn tiêu tốn uống phí một đồng xu các bạc nào.

“Chất lượng đương nhiên sẽ tốt, tôi cam đoan bản thiết kế tuyệt đối sẽ do chính bản thân tôi thiết kế.” Tiêu Mộc Diên nhếch miệng nở nụ cười, không phải muốn bản vẽ của cô sao? Bản vẽ của cô nhiều lắm? Ông ta muốn mười tấm cũng có.

Khuôn mặt lạnh như băng của Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, trên khuôn mặt của anh rõ ràng đều là sự tức giận, người phụ nữ này lại đồng ý giúp Trương Đoàn thiết kế bản vẽ, trong ấn tượng của anh, Trương Đoàn là người đàn ông vừa nhỏ nhen lại keo kiệt, có thể nói là vất vả chảy ra nước, ông ta lại đồng ý bỏ ba tỷ rưỡi mua một bản vẽ của Tiêu Mộc Diên, lẽ nào Tiêu Mộc Diên và Trương Đoàn có quan hệ bất chính, nhưng Trương Đoàn có vợ có con rồi, mà con của Trương Đoàn đoán chừng lớn ngang ngửa Tiêu Mộc Diên, cô còn quyến rũ một ông già sao?

“Nhớ kỹ nhiệm vụ của em, cho dù em thiết kế bản vẽ cho Trương Đoàn có ba tỷ rưỡi, ba tỷ rưỡi đó cũng là của công ty, không chút liên quan gì đến em.” Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói.

Sắc mặt Tiêu Mộc Diên lạnh lẽo, bản vẽ thiết kế của cô, tại sao phải giao tiền cho công ty chứ, hơn nữa bản vẽ đó là do cô tốn công tăng ca để làm.

“Đó là bản vẽ của tôi, không liên quan gì đến Thịnh Thị.” Phải chấp tay dâng tiền đến tay mình không phải là tình cách của Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Trình Việt hơi nhíu mày, nếu không phải Viễn Đan đang ngồi trên người cô, bây giờ anh sẽ phạt cô một cách nghiêm khắc, có điều, tối nay lại có thể.

“Trương Đoàn hợp tác với Thịnh Thị, mà em chỉ là một giám đốc của Thịnh Thị, vì thế bản vẽ thiết kế của em đều làm cho Thịnh Thị.” Trong lúc nói

chuyện, Thịnh Trình Việt đã khởi động xe, anh cũng không biết những lời thừa gán đây của anh đã thay đổi nhiều, nhất là khi ở bên người phụ nữ này.

Tiêu Mộc Diên chán nản, nhưng Thịnh Trình Việt nói cứ như đó chính là chuyện như vậy, không phải cô hy sinh bản vẽ của mình một cách vô ích rồi ư?

“Có điều có thể cho em một ít tiền thưởng” Cuối cùng, Thịnh Trình Việt nói, như vậy sẽ không xua tan tính tích cực của cô.

Quả nhiên, nghe tới tiền thưởng, hai mắt Tiêu Mộc Diên tỏa sáng, khuôn mặt lập tức nở nụ cười, lương tâm của anh vẫn chưa hoàn toàn biến mất, anh vẫn nhớ chia tiền thưởng cho cô?

“Tôi có thể có bao nhiêu tiền thưởng” Tiêu Mộc Diên lập tức tràn đầy chờ mong, tiền có sức hấp dẫn trí mạng với cô, mỗi khi nhắc tới tiền, trong mắt của cô sẽ phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Phải xem sự thể hiện của em” Thịnh Trình Việt thản nhiên nói, thực ra anh vốn chưa từng nghĩ sẽ lấy tiền của cô, nhưng anh không nhìn nổi dáng vẻ cô đắc ý như vậy, anh chỉ muốn đả kích cô, dường như đùa giỡn cô cũng là một chuyện rất vui.

Tiêu Mộc Diên lập tức xụ mặt xuống, cái gì gọi là phải xem sự thể hiện của cô, cô không nói câu nào, lòng cô cũng không chắc chắn bao nhiêu, sao anh không nói ra một con số cụ thể đi.

“Mẹ, ý của chú đẹp trai là, nếu mẹ thể hiện tốt thì có thể nhận ba tỷ rưỡi.” Viễn Đan bên cạnh nhắc nhở.

Tiêu Mộc Diên mở to mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thịnh Trình Việt, nhìn góc nghiêng gần như hoàn hảo của Thịnh Trình Việt, viên đá quý được khảm trên bông tai xanh sẫm của anh tỏa ra màu sắc mê người dưới sự phản chiếu của ánh nắng, thật rực rỡ sáng ngời.

“Nếu tôi thể hiện tốt, ba tỷ rưỡi thật sự là của tôi phải không?” Tiêu Mộc Diên không khỏi hỏi, khuôn mặt dường như không dám tin, sao anh có thể nói đưa tiền cho mình chứ? Anh nhỏ nhen như vậy mà.

“Bây giờ tôi đột nhiên cảm thấy rất đói, muốn uống canh bồi bổ, tốt nhất là loại canh trắng dương.” Trong lời nói của Thịnh Trình Việt có hai ý nghĩa, dù Tiêu Mộc Diên có ngốc cũng nghe hiểu câu nói của anh.

Tiêu Mộc Diên giận dữ, ô hay, người đàn ông này muốn làm gì? Còn trắng dương?

Viễn Đan thực sự không biết trắng dương là có ý gì? Nhưng nghe thấy chữ Dương, nó có vẻ hơi nhạy cảm, chết tiệt, trắng dương, sao không đựng mình đi cho xong?

“Chẳng lẽ em không muốn làm?” Thịnh Trình Việt nhún mày nói, có điều anh không nhìn Tiêu Mộc Diên, vẫn rất chuyên tâm lái xe.

Tiêu Mộc Diên đương nhiên không muốn làm, còn làm canh trắng dương gì đó, để anh ta vô duyên vô cớ ham muốn cô sao?

“Đương nhiên tôi... sẵn lòng làm cho tổng giám đốc Thịnh.” Lúc cô nói xong mấy chữ cuối cùng gần như là cắn răng nghiền lợi, cực kỳ căm hận trong lòng, cô biết rất rõ Thịnh Trình Việt cố ý, nhưng cô lại không nói được lời nào.

Thịnh Trình Việt nhếch khóe môi một cách đẹp mắt, sở dĩ anh đối xử tốt với Tiêu Mộc Diên là vì trực giác nói cho anh biết, Tiêu Mộc Diên chính là người phụ nữ sáu năm trước, nên anh mới đối xử tốt với cô.

Sau khi về đến nhà, Nguyệt Nguyệt đang chơi trò gia đình với Thịnh Tuấn Hạo, Thịnh Tuấn Hạo là chồng của Nguyệt Nguyệt, hai đứa nhóc còn chơi trò lãng mạn cùng nhau? Chỉ thấy Nguyệt Nguyệt kéo tay Thịnh Tuấn Hạo, hai đứa nhóc vừa đi vừa cười.

Tiêu Mộc Diên thấy thế, sắc mặt hơi thay đổi, cô nhớ kỹ Nguyệt Nguyệt từng nói, nó nói sau khi lớn sẽ gả cho Thịnh Tuấn Hạo, bây giờ suy nghĩ một chút thì không thể để hai đứa nó ở chung với nhau, lỡ như hai đứa nó thật sự có chút tình cảm gì đó thì hậu quả sẽ rất khó lường.

“Hai con đang làm gì đó?” Tiêu Mộc Diên bất chợt tiến đến, không vui kéo hai đứa ra, sắc mặt cũng không được khá lắm, mơ hồ lo lắng trong lòng.

“Chúng con có làm gì đâu? Chúng con đang chơi trò gia đình, dù sao sau này con sẽ gả cho Thịnh Tuấn Hạo, vì thế bây giờ chúng con luyện tập một chút.” Nguyệt Nguyệt cười híp mắt nói, khuôn mặt nhỏ nhắn còn rất vui vẻ, vừa nghĩ tới về sau sẽ ở bên Thịnh Tuấn Hạo, trong lòng cô bé sẽ gợn lên một niềm vui không tên.

“Cái gì? Sau này mẹ không cho phép con chơi trò này với Thịnh Tuấn Hạo nữa, một bé gái cũng không biết dè dặt một chút sao? Con xem con như vậy giống cái gì.” Giọng điệu của Tiêu Mộc Diên rất không vui, nhưng trời mới biết lúc này trong lòng cô đau đớn biết bao, cô chưa bao giờ dạy bảo Nguyệt Nguyệt như thế.

Quả nhiên, đôi mắt to sáng ngời của Nguyệt Nguyệt tràn đầy nước mắt trong phút chốc, trong ấn tượng của cô bé, mẹ chưa bao giờ dạy dỗ cô bé như thế, vậy mà bây giờ mẹ lại dữ dằn rất đáng sợ, sao cô bé có thể chịu được, chẳng lẽ thật sự giống như anh nói, mẹ không yêu bọn chúng?

Nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt roi nước mắt đầm đìa, rốt cuộc Tiêu Mộc Diên vẫn không nhìn được cúi người giúp Tiểu Nguyệt Nguyệt lau nước mắt, cô chưa từng có dáng vẻ như bây giờ, cô chưa từng hung dữ với con gái mình.

Trong mắt Viễn Đan xẹt qua sự lạnh lùng nhìn Thịnh Tuấn Hạo, đều là vì Thịnh Tuấn Hạo cướp mẹ của cậu, khiến mẹ cậu hung dữ với em gái, trước đây mẹ chưa từng hung dữ với hai người bọn chúng.

Thịnh Trình Việt bên cạnh chỉ hơi nhũn mảy, chẳng hề làm gì khác, cậu cũng không biết nên làm gì, có điều cậu cảm thấy là lạ, phản ứng của Tiêu Mộc Diên sau khi thấy Nguyệt Nguyệt và Thịnh Tuấn Hạo ở cùng nhau sao lại thay đổi lớn như vậy, trước đây chưa từng thấy cô có phản ứng lớn như thế.

“Mẹ, rõ ràng Thịnh Tuấn Hạo lôi kéo em gái chơi trò gia đình, vì sao mẹ chỉ hung dữ với Nguyệt Nguyệt, mà không hung dữ với Thịnh Tuấn Hạo chứ?” Viễn Đan vừa nói vừa kéo Nguyệt Nguyệt kéo vào lòng mình, hai đứa trẻ cứ thế ôm nhau.

Tiêu Mộc Diên lập tức không biết nói gì, cô nhìn về phía Thịnh Tuấn Hạo theo bản năng.

Thịnh Tuấn Hạo lại lập tức cúi đầu, sau đó đến gần Tiêu Mộc Diên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là sự tự trách.

“Di Diên, di đừng hung dữ với Nguyệt Nguyệt nữa, đều là lỗi của cháu, là cháu lôi kéo Nguyệt Nguyệt chơi cùng với cháu, đừng trách Nguyệt Nguyệt, đều tại cháu cả.” Thịnh Tuấn Hạo nói đến câu này thì đầu càng cúi thấp hơn.

Tiêu Mộc Diên nhìn có chút không nỡ, cô đặc biệt không thể hung dữ với Thịnh Tuấn Hạo, trái lại cô cười sờ đầu Thịnh Tuấn Hạo.

up trên app mê tình truyện

“Không sao, đáng về lúc này của di có phải đã dọa cháu sợ không, di không trách cháu.” Tiêu Mộc Diên vừa cười vừa nói, so với lúc này hung dữ với Nguyệt Nguyệt dường như là hai người khác nhau, trong lòng của cô vẫn luôn áy náy với Thịnh Tuấn Hạo, cô thầm nghĩ phải bù đắp cho đứa trẻ này thật tử tế.

Trong mắt Thịnh Trình Việt lóe lên sự kinh ngạc rất rõ ràng, cô hung dữ với con của mình, lại thương con của anh? Đây là ý gì? Lẽ nào cô thật sự yêu thích trẻ con?

“Mẹ, mẹ thực sự quá đáng lắm rồi.” Nhìn biểu cảm cứng chiều của Tiêu Mộc Diên với Thịnh Tuấn Hạo, trong lòng Viễn Đan nhất thời dâng lên một ngọn lửa không tên, cậu kéo tay Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài.

Lúc này Tiêu Mộc Diên mới nhìn về phía Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, Viễn Đan sao vậy, tính khí hai ngày nay nóng nảy hơn nhiều? Vừa nghĩ, cô đuổi theo ra ngoài. Lúc đi tới cửa cô vẫn không quên quay đầu nhìn Thịnh Tuấn Hạo.

“Cháu không cần tự trách, tính khí Viễn Đan hơi nóng nảy, cháu không cần để ý đến nó.” Tiêu Mộc Diên vừa cười vừa nói, dứt lời, cô chạy ra ngoài đuổi theo con của mình.

Từ đầu đến cuối, Thịnh Trình Việt không nói một câu, vào giờ khắc này, dường như anh trở thành người ngoài cuộc, anh nhìn con trai của mình, không khỏi nhếch nhếch môi, tại sao Tiêu Mộc Diên đối xử tốt với con của anh như vậy? Là vì cô đã biết Thịnh Tuấn Hạo cũng là con trai của cô sao? Nghĩ tới đây, ý cười trên khóe miệng của anh càng sâu hơn.



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thằng bé là anh trai của các con

“Ba, hay là ba cũng đuổi theo đi, thực ra di Diên không cần đối xử tốt với con như vậy, Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan đều sẽ ghét con.” Giọng nói của Thịnh Tuấn Hạo rõ ràng có chút ảm ức, tuy cậu thích Tiêu Mộc Diên, tuy cậu cũng khát vọng tình thương của mẹ, nhưng cậu không muốn cướp đi mẹ của Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan, bởi vì hai người họ đều rất đáng thương, hai người họ cũng không có ba.

Thịnh Trình Việt nhìn con trai của mình, cứ lẳng lặng nhìn như vậy, thực ra mấy năm nay là anh có lỗi với đứa con trai này, anh vẫn luôn lơ là với nó.

“Tuấn Hạo, con muốn có mẹ không?” Thịnh Trình Việt bất chợt ngồi xổm trước mặt Thịnh Tuấn Hạo hỏi, lúc này trong ánh mắt của anh lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy.

Thịnh Tuấn Hạo chưa từng thấy ánh mắt của Thịnh Trình Việt dịu dàng đến thế, nhưng vào giờ khắc này, cậu thấy được, cậu biết, từ sau khi di Diên xuất hiện, tâm trạng của ba có vẻ đã trở nên tốt hơn nhiều.

“Con muốn có mẹ, nhưng con chỉ muốn có một người mẹ giống như di Diên, ngoài di ấy ra thì con không cần người khác.” Cậu cũng không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Mộc Diên, cậu luôn kích động muốn chạy đến ôm cô, cậu cũng rất thích mùi hương hoa bách hợp trên người cô.

Thịnh Trình Việt cười cười, anh cười lên rất đẹp trai, lộ ra hàm răng trắng tinh, đến bây giờ Thịnh Tuấn Hạo mới phát hiện, thì ra ba của cậu lại có răng khềnh đẹp như vậy, anh đột nhiên nhớ ra, hình như Viễn Đan cũng có răng khềnh như thế, khi ba và Viễn Đan cười lên rất giống nhau, Thịnh Tuấn Hạo không khỏi nghĩ đến, chỉ là cậu cũng không suy nghĩ nhiều.

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

Thịnh Trình Việt bất chợt ôm Thịnh Tuấn Hạo vào lòng, anh đột nhiên phát hiện ra con trai đã lớn như vậy rồi, anh chỉ nhớ khi còn bé anh có ôm nó một lần, khi đó nó vẫn chưa biết đi, bởi vì khi anh ôm Thịnh Tuấn Hạo, Thịnh Tuấn Hạo nghịch ngợm tề lên người anh nên từ đó anh không ôm đứa con trai này nữa, bây giờ suy nghĩ lại thấy người làm ba này thực sự đáng xấu hổ.

“Ba, ba sẽ cưới di Diên sao?” Thịnh Tuấn Hạo cũng ôm thật chặt Thịnh Trình Việt, dùng sức ngửi mùi hương chanh trên người anh, từ nhỏ cậu đã thích mùi hương này, nhưng trong ấn tượng của cậu, ba chưa từng ôm cậu, chưa từng ôm một lần nào.

Thịnh Trình Việt trầm tư, anh sẽ cưới cô sao? Đáp án chắc chắn là không, sao anh lại cưới cô chứ? Cô làm người tình của anh thì có thể, một người phụ nữ không có giá thể như cô, ba của anh sẽ càng thêm phân đối.

Trong đầu anh không khỏi hiện lên hình bóng của Cao Ngọc Mai, cho dù muốn kết hôn, anh sẽ chỉ lấy Cao Ngọc Mai. Anh với Tiêu Mộc Diên chỉ là vui đùa một chút mà thôi, anh tự cảnh cáo trong lòng như vậy, chỉ là đối với cơ thể của Tiêu Mộc Diên, anh lại có cảm giác muốn ngừng mà không được.

“Không đâu!” Anh trả lời chắc như đinh đóng cột với Thịnh Tuấn Hạo, đúng vậy, anh tuyệt đối sẽ không cưới Tiêu Mộc Diên, một tí khả năng cũng không có, ở trong lòng của anh, không ai có thể thay thế được vị trí của Cao Ngọc Mai.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh Tuấn Hạo rõ ràng lóe lên một tia thất vọng, có điều may mà cậu cũng không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng cậu chỉ chấp nhận một mình di Diên.

“Nếu con thích di Diên, về sau có thể để cô ấy tới chăm sóc con.” Giọng nói của Thịnh Trình Việt vẫn dịu dàng, bây giờ chỉ còn chờ kết quả điều tra của Lâm Phong, không biết kết quả ấy sẽ như thế nào.

Thịnh Tuấn Hạo không ngờ Thịnh Trình Việt lại đột nhiên nói như vậy, không phải cậu đang nằm mơ chứ? Người đàn ông dịu dàng trước mắt là ba của cậu sao? Ba của cậu trở nên dịu dàng như vậy từ khi nào.

Thịnh Trình Việt nhìn Thịnh Tuấn Hạo không nói lời nào, trực tiếp đứng dậy, khuôn mặt đã khôi phục biểu cảm lạnh lùng, có điều cũng không lạnh băng như thường ngày.

“Ba còn có chuyện phải ra ngoài, lát nữa di Diên của con quay lại, bảo cô ấy nấu cơm chờ ba về, biết không?” Dứt lời, Thịnh Trình Việt đi thẳng ra ngoài, cả bóng lưng thoát nhìn kiêu ngạo thẳng tắp.

Thịnh Tuấn Hạo còn chưa kịp nói gì, chỉ nhìn thấy bóng lưng của Thịnh Trình Việt, nhưng khuôn mặt nhỏ của cậu vẫn cười, thái độ của ba với cậu đã thay đổi, vậy sau này ba có yêu cậu không. Nhưng lần này chắc cậu không được hăng nhất nữa, vì cậu có ý để lại một câu không làm, lần này cậu muốn nhường hăng nhất cho Viễn Đan. Không biết sau khi ba biết thì có thất vọng với cậu, sau đó không yêu cậu nữa không.

Tiêu Mộc Diên đuổi theo sau, Viễn Đan kéo Nguyệt Nguyệt đi rất xa, Nguyệt Nguyệt vốn đã ngừng khóc lóc nhưng quay đầu thấy Tiêu Mộc Diên đuổi tới, nước mắt của cô bé lại không nhịn được chảy ra.

“Mẹ tới rồi.” Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng nói với Viễn Đan.

Viễn Đan không để ý tới lời Nguyệt Nguyệt nói, cậu vẫn đi về phía trước, nhưng vì Tiêu Mộc Diên đuổi theo khiến lòng cậu có chút an ủi.

Tiêu Mộc Diên bước nhanh đuổi kịp hai người bọn chúng.

“Viễn Đan, sao con lại không tin mẹ như thế? Sao mẹ lại không yêu các con chứ?” Tiêu Mộc Diên tiến lên dang tay ôm hai đứa bé vào lòng, bọn chúng đều là con của cô, đứa nào không phải là máu thịt của cô chứ? Chỉ là từ nhỏ Thịnh Tuấn Hạo đã đáng thương như vậy, cô muốn bù đắp cho Thịnh Tuấn Hạo thật từ tế mà thôi.

“Mẹ yêu chúng con sao? Nếu mẹ yêu chúng con, vì sao vừa rồi trong nhà mẹ lại hung dữ với Nguyệt Nguyệt, mà không hung dữ với Thịnh Tuấn Hạo chứ? Tại sao mẹ lại lấy lòng Thịnh Tuấn Hạo như vậy, rốt cuộc cậu ấy có gì tốt?” Thịnh Trình Việt không vui nói, từ sau khi biết Thịnh Tuấn Hạo, cậu phát hiện, mẹ không yêu bọn chúng như trước nữa, bọn chúng sắp mất mẹ rồi.

“Viễn Đan, con tin mẹ được không? Mẹ có nỗi khổ tâm.” Tiêu Mộc Diên ôm thật chặt hai đứa bé, hai người bọn chúng là do một tay cô nuôi dưỡng, sao cô có thể không yêu bọn chúng chứ?

Viễn Đan cũng muốn khóc, nhưng cậu tự nói với mình, cậu là con trai, không thể khóc.

“Mẹ, nỗi khổ của mẹ chính là muốn lấy lòng Thịnh Tuấn Hạo sao?” Viễn Đan vẫn vương vấn nói, cậu phản ứng rất mạnh với việc Tiêu Mộc Diên thích Thịnh Tuấn Hạo.

Tiêu Mộc Diên cười khổ, cánh tay ôm hai đứa bé cũng buông lỏng ngay lúc đó, con trai của cô lại không tin cô như vậy?

Nguyệt Nguyệt vờn cánh tay nhỏ bé kéo tay Tiêu Mộc Diên, mắt ầng ậng nước.

“Mẹ, mẹ có nỗi khổ tâm gì không thể nói với chúng con chứ? Ba người chúng ta là một nhà.” Bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt nắm thật chặt tay của

Tiêu Mộc Diên, mở đôi mắt lớn nhìn cô.

Viễn Đan cũng nhìn cô, trong mắt hai đứa bé đều lộ vẻ chờ mong, đều đang đợi Tiêu Mộc Diên nói, thực ra Viễn Đan đã sớm đoán được cô có chuyện gì lừa gạt bọn chúng rồi, nên cậu mới cố ý phản ứng mãnh liệt như vậy để khiến cô nói ra, sao cậu lại không thương mẹ chứ?

Tiêu Mộc Diên cười khỏ, sau đó lại ôm hai đứa bé vào lòng.

“Thực ra... Thịnh Tuấn Hạo chính là... anh trai của các con!” Khi Tiêu Mộc Diên nói đến câu này, nước mắt rốt cuộc không cầm được chảy ra.

Cả Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan đều ngơ ngẩn, nhất là Nguyệt Nguyệt, dường như tròn tròn đôi mắt to của cô bé, đây là tình huống gì?

Tuy ánh mắt của Viễn Đan xẹt qua sự kinh ngạc, có điều trên khuôn mặt của cậu nhanh chóng trở nên bình tĩnh, thực ra cậu đã sớm đoán được gì đó, dù gì dáng vẻ của cậu và Thịnh Tuấn Hạo giống nhau như vậy, thì ra bọn họ là anh em, nghĩ tới đây, khóe miệng của cậu không khỏi gọi lên nụ cười, thảo nào mẹ đối xử với cậu ấy như vậy, hóa ra là muốn bù đắp cho cậu ấy.

“Mẹ, mẹ không gạt chúng con chứ, nếu Thịnh Tuấn Hạo là anh trai ruột của chúng con, vậy không phải chú đẹp trai là ba ruột của chúng con sao?” Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu nhỏ hỏi, cô bé thấy Thịnh Trình Việt cũng không giống ba ruột của bọn chúng.

Tiêu Mộc Diên rõ ràng cũng sững sốt một chút, con gái của cô phản ứng nhanh thật, nhưng ba của bọn chúng lại không thể nhận ra.

“Sau này khi gặp Thịnh Trình Việt, các con đừng nói gì cả, dù sao cũng không thể nói cho anh ta biết chuyện này, nếu không... các con sẽ không có mẹ nữa.” Nếu Thịnh Trình Việt biết sự thật về chuyện này, anh nhất định sẽ giành lại hai đứa trẻ, sao cô có thể buông tay chứ? Hai đứa trẻ đã chống đỡ để cô tiếp tục.

“Chú đẹp trai sẽ cưới mẹ sao?” Viễn Đan cũng không khỏi hỏi, đương nhiên, bất kỳ một đứa trẻ nào đều hy vọng trở về bên cạnh ba mẹ.

Tiêu Mộc Diên lắc đầu, sao anh có thể cưới cô chứ? Cho dù năm đó lúc cô cho anh, cô vẫn còn trong sạch nhưng thân phận của cô và anh cách nhau nghìn dặm, hai người bọn họ căn bản không thể ở bên nhau nên cô tuyệt đối sẽ không giao hai đứa bé cho anh.

Trong mắt Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt lập tức hiện lên sự thất vọng, nếu chú đẹp trai không cưới mẹ, hai người bọn chúng nhất định sẽ không đi theo chú ấy.

Lúc về đến nhà, chỉ còn lại một mình Thịnh Tuấn Hạo làm bài tập, Tiêu Mộc Diên dẫn hai đứa bé đi tới, Nguyệt Nguyệt chạy tới thân thiện kéo tay cậu.

“Tuấn Hạo, anh thích ăn gì, để mẹ làm cho anh.” Tuấn Hạo nhìn Nguyệt Nguyệt, rồi lại nhìn Tiêu Mộc Diên, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Viễn Đan, Viễn Đan ghét cậu như vậy, cậu không muốn tranh giành người mà người khác yêu.

“Di Diên, cháu đã ăn cơm rồi, ba nói di nấu cơm cho ba.” Dứt lời, Thịnh Tuấn Hạo lại bắt đầu làm bài tập, thực ra cậu thực sự rất muốn ăn cơm Tiêu Mộc Diên nấu, cậu càng muốn sà vào lòng cô, nhưng sau này e rằng chuyện đó là không thể nào.

“Mẹ, mẹ mau đi nấu cơm đi, nhớ nấu cơm cho cả nhà chúng ta.” Viễn Đan kéo tay Tiêu Mộc Diên, nhìn cô nói.

Tiêu Mộc Diên buông bàn tay nhỏ bé của Viễn Đan, theo thói quen sờ cái đầu nhỏ của Viễn Đan.

“Được, mẹ đi nấu cơm cho ba người các con.” Tiêu Mộc Diên dứt lời, cười nhìn Tuấn Hạo rồi xoay người rời đi.

“Anh, anh học tốt như vậy, không cần làm bài tập nữa đâu.” Trong lúc nói chuyện, Nguyệt Nguyệt đã giành lấy bút trong tay Thịnh Tuấn Hạo.

Thịnh Tuấn Hạo cũng không biết vì sao lại nhìn về phía Viễn Đan theo bản năng, tựa như muốn xem phản ứng của cậu ấy? Dù sao Di Diên không thích Nguyệt Nguyệt và mình gần nhau như vậy.

Ai ngờ lúc này Viễn Đan cũng đến gần Thịnh Tuấn Hạo, hai đứa trẻ bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng là Thịnh Tuấn Hạo thu hồi ánh mắt trước, không phải cậu sợ Viễn Đan, cậu chỉ không muốn xung đột với Viễn Đan, tuy cậu luôn biết Viễn Đan có chút thành kiến với mình, nhưng cậu lại có cảm giác không sao nói rõ được muốn tới gần Viễn Đan.

“Đừng mong thừa nhận cậu là anh trai của tôi, xem thành tích lần này của chúng ta rồi hãy nói, ai cao điểm hơn thì người đó là anh.”



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Một nhà bốn người thiếu mỗi anh

Viễn Đan không vui nói, thực ra Thịnh Tuấn Hạo ra đời sớm hơn cậu vài phút thôi, dựa vào cái gì mà cậu phải thừa nhận tên này là anh?

“Cái gì?” Thịnh Tuấn Hạo hiển nhiên không phản ứng kịp với lời của Viễn Đan nói, thế nhưng, trong lòng của cậu thoáng chốc cũng hiểu được vài phần.

Viễn Đan chỉ nhìn cậu, cũng không nói nữa, Nguyệt Nguyệt lại kéo bàn tay nhỏ bé của Thịnh Tuấn Hạo một lần nữa.

“Anh là anh trai của em, mẹ nói cho chúng em biết, sau này mẹ của em chính là mẹ của anh đó.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt tràn đầy nụ cười, vẻ mặt xán lạn

Vào giờ khắc này, Thịnh Tuấn Hạo như cảm thấy cả thế giới sáng lên, di Diên thực sự là người mẹ cậu vẫn luôn kiếm tìm sao? Đúng, chính là cô, cho dù cô không phải là mẹ ruột của cậu, cậu cũng nhận cô là mẹ, cậu rất thích di Diên.

Thật lâu sau, trong đôi mắt của Thịnh Tuấn Hạo vẫn ầng ầng nước, vào giờ khắc này, cậu kích động, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng kích động như hôm nay.

“Ba người các con đang làm gì vậy? Sẽ không cãi nhau nữa chứ.” Tiêu Mộc Diên vừa nói vừa đi tới, khi cô nhìn thấy cảnh trước mắt, trong lòng nhất thời có ý trách mắng, cô đã nói với Viễn Đan rằng Thịnh Tuấn Hạo là anh trai của cậu, sao Viễn Đan còn ức hiếp Thịnh Tuấn Hạo? Lại còn ức hiếp đến mức cậu khóc, Viễn Đan rốt cuộc muốn làm gì?

Tiêu Mộc Diên trừng mắt nhìn Viễn Đan, ánh mắt của Viễn Đan lại rất vô tội, gần như không biết Tiêu Mộc Diên tức giận như vậy là có ý gì? Sao dường như mẹ lại có thành kiến với cậu lớn như vậy, vừa rồi khi nhìn cậu còn nổi giận đùng đùng, nhưng bây giờ khi nhìn Thịnh Tuấn Hạo, sao nét mặt của cô lại đột nhiên dịu dàng lại nhỉ?

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

“Đây là thế nào? Đang yên đang lành sao lại khóc? Nói cho di Diên nghe, có phải tên nhóc Viễn Đan lại ức hiếp cháu?” Tiêu Mộc Diên đi tới trước mặt Thịnh Tuấn Hạo, trực tiếp ôm cậu vào lòng, trong lòng cô luôn cảm thấy đứa trẻ này không ở bên cô nhiều năm như vậy, nhất định đã chịu ảm ức rất nhiều.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Tiêu Mộc Diên, bất chợt òa khóc.

“Mẹ!” Cậu thốt lên, ngay từ lần đầu gặp Tiêu Mộc Diên, cậu đã muốn gọi rồi.

Trái tim Tiêu Mộc Diên đập mạnh, lập tức cảm thấy mũi chua xót, đỏ cả vành mắt, nước mắt nóng ẩm trào ra như suối, cánh tay cô ôm Thịnh Tuấn Hạo không khỏi siết thật chặt.

Nguyệt Nguyệt ôm lấy đùi của Tiêu Mộc Diên, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên đùi cô, hai mắt đầm lệ mang theo nụ cười mừng rỡ.

Viễn Đan muốn khóc, nhưng cuối cùng cậu vẫn lộ ra ý cười, cậu biết, trong lòng mẹ vẫn luôn vương vấn về đứa con bị ôm đi, bây giờ đã tìm thấy Thịnh Tuấn Hạo, mẹ cũng nên yên tâm rồi.

“Mẹ nấu cơm xong rồi, nào, chúng ta ăn thôi.” Khi nói chuyện, Tiêu Mộc Diên nở nụ cười dịu dàng, theo bản năng nhìn về phía cửa, nơi đây dù sao cũng là biệt thự của Thịnh Trình Việt, anh có thể trở về bất cứ lúc nào nên cô không muốn lớn tiếng.

“Sau này Tuấn Hạo nhất thiết không thể gọi mẹ trước mặt Thịnh Trình Việt nhé, chỉ riêng tư mới được.” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, cô không muốn bị Thịnh Trình Việt phát hiện, hơn nữa tuyệt đối không thể cho anh biết, nếu anh biết chuyện này, hậu quả đó sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Thịnh Tuấn Hạo yên lặng gật đầu, thực ra cậu hiểu ý Tiêu Mộc Diên nói, chỉ là trong lòng vẫn không nhận được có chút tiếc nuối, ba và mẹ vẫn không thể ở bên nhau ư? Vì sao?

Nguyệt Nguyệt nhìn vẻ mặt thất vọng của Thịnh Tuấn Hạo, cười ha ha nhìn cậu.

“Anh hạnh phúc hơn chúng em, ít nhất anh có thể nhận ba, đây lòng còn có thể gọi mẹ, mà chúng em không thể gọi một tiếng ba.” Đôi mắt to sáng ngời của Nguyệt Nguyệt chớp chớp, khuôn mặt mập nhỏ nhắn lộ ra lúm đồng tiền mê người khiến Tiêu Mộc Diên không nhận được nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Một nhà bốn người ngồi vây quanh bàn.

“Tuấn Hạo, tối nếm thử món canh rong biển thịt bò mẹ đặc biệt nấu cho con nè!” Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diên đã xới cho Thịnh Tuấn Hạo một bát, cô nghĩ Viễn Đan rất thích ăn món này, chắc Tuấn Hạo cũng thích ăn món này nhỉ, cô gần như không chút suy nghĩ trực tiếp cho rằng Tuấn Hạo thích.

Thịnh Tuấn Hạo sững sờ một chút, canh rong biển thịt bò là gì, cậu chưa từng ăn một lần nào, di Diên, không đúng, là mẹ, sao mẹ biết cậu thích ăn món này, có điều ngửi thấy thơm quá, chắc canh này nhất định rất ngon.

Thịnh Tuấn Hạo cầm muống lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía mẹ cũng đang nhìn mình.

“Mẹ nấu canh rong biển thịt bò thực sự rất ngon.” Dứt lời, Thịnh Tuấn Hạo bắt đầu cúi đầu uống canh, đây là mùi vị yêu thương, mỗi một ngụm đều

khiến cậu cảm động đến rơi nước mắt.

“Đừng chỉ uống canh, phải ăn chút đồ ăn.” Trong lúc nói chuyện, Nguyệt Nguyệt đã gấp rau vào bát của Thịnh Tuấn Hạo.

Thịnh Tuấn Hạo nhẹ nhàng cười, xem như là cảm ơn Nguyệt Nguyệt. Đúng lúc này, trong bát của cậu đột nhiên có thêm một cái đùi vịt, cậu ngẩng đầu lên, nguyên do là vì cái đùi vịt được gấp tới từ bên phải, mà ngồi ở bên phải của cậu chỉ có một mình Viễn Đan.

Lúc này Viễn Đan cũng đang nhìn Thịnh Tuấn Hạo, hai người cứ nhìn nhau như vậy.

“Ăn oán trước đây của chúng ta dừng ở đây, lần kiểm tra này tôi nhất định sẽ vượt qua cậu.” Viễn Đan nói gần như tin chắc, lần trước cậu và Thịnh Tuấn Hạo bằng điểm, mà giáo viên lại chọn Thịnh Tuấn Hạo đứng hạng nhất, điều này khiến trái tim nhỏ bé của cậu chịu đả kích rất sâu nên cậu mới không phục, cậu muốn thắng Thịnh Tuấn Hạo.

“Lần này cậu nhất định sẽ thắng.” Thịnh Tuấn Hạo cũng cười, cậu vốn không muốn cạnh tranh với Viễn Đan, hơn nữa lần này cậu còn cố ý viết thiếu một câu, điểm chắc chắn sẽ không cao hơn Viễn Đan. Có điều, lòng háo thắng của Viễn Đan cũng nên thu lại, như vậy rất khó lẫn lộn trong xã hội.

Viễn Đan vừa nghe Thịnh Tuấn Hạo nói, lập tức hiểu rõ gì đó, sắc mặt của cậu chớp mắt trở nên rất khó coi, vì sao cậu ấy chắc chắn như vậy, lẽ nào cậu ấy cố ý nhường mình sao? Sự tự trọng của cậu dường như lại chịu đả kích gấp đôi, một người hoàn hảo như cậu, lại để Thịnh Tuấn Hạo nhường, chuyện này truyền ra chẳng phải là trò cười sao?

“Có phải cậu nhường tôi?” Giọng của Viễn Đan đều là sự tức giận, chết tiệt, sao cậu ấy có thể nhường mình chứ? Cậu ấy thấy mình rất đáng thương sao? Vì thế mới bố thí cho cậu, nghĩ tới đây, sự tức giận của Viễn Đan càng lớn hơn, cậu bỗng nhiên đứng dậy, xoay người rời đi.

Ánh mắt của Thịnh Tuấn Hạo lóe lên sự đau lòng, vừa nãy rõ ràng Viễn Đan rất vui vẻ, lại gấp đùi vịt cho cậu, vì sao lại trở nên tức giận trong nháy mắt như vậy, chẳng lẽ mình và cậu ấy không thể chung sống với nhau sao? Cậu không khỏi nhìn về phía Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên chỉ cười cười, sau đó vỗ bàn tay nhỏ bé của Thịnh Tuấn Hạo.

“Tuấn Hạo yên tâm đi, Viễn Đan sẽ không sao đâu, chỉ là, nó không thích con nhường nó, nó thích nó có thể đạt hạng nhất một cách đường hoàng, điều đầu tiên của việc nhường nhịn chính là tổn thương lòng tự trọng của nó.” Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diên đã đứng dậy, cô muốn đi an ủi Viễn Đan, tuy đứa trẻ Viễn Đan này rất hiếu thắng, nhưng cậu vẫn là một đứa trẻ hiền lành, lúc nào cũng nghĩ cho cô.

Tuấn Hạo khẽ gật đầu, bây giờ suy nghĩ một chút hình như cũng đúng, lần tới, cậu nhất định sẽ cạnh tranh công bằng với Viễn Đan.

Nguyệt Nguyệt dường như cũng nghĩ tới điều gì, cô bé bắt chọt đứng lên.

“Mẹ, lần sau con muốn cạnh tranh với hai anh trai, hình như con chưa thắng nổi Viễn Đan lần nào?” Nguyệt Nguyệt lại không quan tâm những thứ này, tuy thông thường cô bé đứng hạng hai, thậm chí có thời điểm sẽ rơi xuống hạng ba, nhưng may mắn thay, cô bé vốn không áp lực, vì thế khiến cô bé sống rất vui vẻ.

Tiêu Mộc Diên cười một tiếng, đi ra ngoài.

Viễn Đan cũng không đi xa lắm, cậu chỉ ngồi trong đình ngoài vườn, khuôn mặt nhỏ tinh xảo cũng không tức giận như lúc nãy.

Tiêu Mộc Diên rón rén đi tới, ngồi xuống đối diện Viễn Đan, cứ như vậy lặng lẽ nhìn Viễn Đan, đứa trẻ nào cũng tốt, có điều tính khí hơi nóng.

“Viễn Đan, vẫn đang tức giận sao?” Tiêu Mộc Diên không khỏi hỏi, khuôn mặt lộ ra nụ cười, đình đón gió bốn phía, thổi loạn tóc của cô, cô vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lại...

Viễn Đan lắc đầu, dời ánh mắt dời đến người Tiêu Mộc Diên, cậu bé nhìn cô, cuối cùng nở nụ cười.

“Tóc mẹ rối quá, để con giúp mẹ.” Trong lúc nói chuyện, Viễn Đan cũng đã đứng dậy, đi tới phía sau Tiêu Mộc Diên, bàn tay nhỏ bé dịu dàng đặt trên đầu Tiêu Mộc Diên, tỉm gọn tóc cho cô.

“Mẹ, con không giận Thịnh Tuấn Hạo, mẹ không cần lo lắng, con chỉ đang giận mình, sao lại vô dụng như vậy, suy bại tới mức cậu ấy phải nhường con.” Sự nhường nhịn lần này của Thịnh Tuấn Hạo khiến Viễn Đan thực sự bị đả kích, cảm giác này như bị người khác cười nhạo.

“Ừ, mẹ biết, Viễn Đan vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan.” Vừa nói chuyện, Tiêu Mộc Diên vừa Viễn Đan ngồi trên đùi mình, sau đó ôm Viễn Đan vào lòng thật chặt, bởi vì bọn họ từ nhỏ cũng không có ba, đi đến đâu cũng bị mắng là con hoang, việc này cô biết, ngẫm lại đều sẽ thấy chua xót trong lòng nên mới tạo thành tính cách bây giờ của Viễn Đan.

“Mẹ, sau này con sẽ không giận Thịnh Tuấn Hạo nữa, con...”

“Tuấn Hạo quyết định, lần kiểm tra tới sẽ cạnh tranh tử tử với con, còn có Nguyệt Nguyệt, nó cũng muốn tham gia, xem ba đứa con cuối cùng ai sẽ thắng.” Tiêu Mộc Diên cười ha ha nói, bàn tay mảnh khảnh đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Viễn Đan, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Viễn Đan.

“Được, con nhất định sẽ theo tới cùng.” Viễn Đan tràn đầy chờ mong với cuộc tranh tài này. Trong lúc bắt chọt, cậu cảm thấy ai sẽ thắng cũng không

quan trọng nữa, chẳng qua là một thử thách nhỏ nhỏ mà thôi.

Trong buổi khiêu vũ của Âu Thị.

Thịnh Trình Việt cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ, không biết người phụ nữ gốc kia có tăng ca về bản thiết kế không, đương nhiên, anh cũng có thể hiểu người phụ nữ kia đang chờ anh.

Đúng lúc này, Âu Đan lách mình đi tới, cô ta mặc một chiếc váy dạ hội quây đỏ, phần mắt đỏ rực, turban đỏ, thắt lưng đỏ rực kết hình bướm quanh chiếc eo nhỏ, cả người cô ta như một ngọn lửa rực rỡ khiến người ta chú ý đến, tối nay, cô ta là người sáng nhất, cô ta chính là nhân vật chính của buổi khiêu vũ này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Con tức giận ở buổi khiêu vũ

Thịnh Trình Việt nhìn Âu Đan đang đi về hướng anh, hơi nhíu mày, cảm giác hôm nay cô ta mang lại cho người khác quả là hai mắt tỏa sáng, khi anh thấy cách trang điểm trên khuôn mặt của Âu Đan, sắc mặt không khỏi trầm xuống, cô ta trang điểm đậm dúa lõe loét, chẳng lẽ cô ta không biết, anh ghét nhất kiểu phụ nữ như vậy sao?

Thịnh Trình Việt tao nhã xoay người, nhắc đôi chân thon dài rời đi, nhưng ngay trong chớp mắt, anh rõ ràng cảm thấy cánh tay anh bị siết lại, đôi mắt thâm sâu lập tức nhìn về phía cánh tay của anh, chết tiệt, người phụ nữ này lại dám kéo tay anh.

“Việt...” Giọng nói dịu dàng mềm mại của Âu Đan truyền vào tai của Thịnh Trình Việt, tê tê, anh biết người phụ nữ này đang quyến rũ anh.

“Chúng ta vào sân khiêu vũ một bài đi.” Giọng nói của Âu Đan lúc này tuyệt đối là đang làm nũng, khiến Thịnh Trình Việt không khỏi có chút chán ngán, khiến trong đầu anh bất chợt nghĩ đến Tiêu Mộc Diên. Nghĩ đến nhan sắc của Tiêu Mộc Diên, nghĩ tới gương mặt tuyệt đẹp của Tiêu Mộc Diên, ngay cả chính anh cũng không hiểu rõ, tại sao anh lại chợt nhớ tới người phụ nữ kia trong lúc này?

Thịnh Trình Việt bỗng nhiên hất bản tay nhỏ bé của Âu Đan ra, bây giờ anh không có chút hứng thú nào với Âu Đan, anh nhớ trước đây anh cũng không phản cảm với Âu Đan như vậy, có lẽ là vì Tiêu Mộc Diên. Vì có một sự tồn tại tốt hơn nên anh mới không muốn nhìn những người phụ nữ khác.

Tay của Âu Đan vừa bị hất ra, chớp mắt cô ta lại quẩn tới, cả khuôn mặt của cô ta vẫn mang theo ý cười sâu sắc, dưới cách nhìn của cô ta, mặc kệ Thịnh Trình Việt đối xử với cô ta thế nào, chỉ cần có thể giữ anh lại là được.

“Việt, hôm nay là sinh nhật của ba đó? Anh chưa đi chúc sinh nhật ba nha?” Âu Đan vừa nói vừa kéo Thịnh Trình Việt đi về phía Âu Toàn, cô ta nghĩa, trước mặt ba, Thịnh Trình Việt thế nào cũng phải giữ thể diện, dù sao Âu Thị bọn họ cũng không dễ bị ức hiếp như vậy.

Thịnh Trình Việt vốn muốn từ chối, nhưng khi gương mặt nhìn thấy Âu Toàn, vừa lúc ông ta cũng nhìn về phía này, hình như Âu Toàn còn gật đầu với cô ta.

Thịnh Trình Việt không có cách nào, đành đi tới chỗ Âu Toàn, anh vẫn phải chú ý đến lễ phép cơ bản, nhưng đối với Âu Đan, anh hoàn toàn coi thường, có lẽ còn có một nguyên nhân khác, bởi vì Âu Đan là cháu của Âu Liên nên anh cũng hận Âu Đan, hận bất cứ ai của nhà họ Âu.

“Bác Âu, sinh nhật vui vẻ.” Thịnh Trình Việt bung ly rượu lên mời.

Âu Toàn nhìn thoáng qua Thịnh Trình Việt, lại nhìn con gái đứng bên cạnh anh, trong mắt ông ta lóe lên một tia sáng, có điều nhanh chóng biến mất.

“Ha ha, cảm ơn tổng giám đốc Thịnh đã chúc mừng, hy vọng sau này tổng giám đốc Thịnh có thể đối xử tốt với con gái tôi, nhà họ Âu cũng chỉ có một đứa con gái bảo bối như thế, tôi không muốn thấy con gái phải chịu áp lực gì.” Trong lúc nói chuyện, Âu Toàn còn cạn ly với Thịnh Trình Việt, uống một hơn cạn sạch rượu trong ly.

Đôi mắt thâm sâu của Thịnh Trình Việt trở nên càng thêm u ám, khiến người ta càng không nhìn thấu anh đang nghĩ gì?

“Cháu đương nhiên sẽ không để Đan Đan chịu áp lực.” Dứt lời, anh cũng uống một hơn cạn sạch ly rượu trong tay.

Sau khi nói xong câu đó, trong lòng Âu Đan càng thích ý, nếu Thịnh Trình Việt đã nói trước mặt ba rằng sẽ không để cô chịu áp lực, tin rằng anh chắc chắn sẽ không để cô ta chịu áp lực.

“Việt... Chúng ta đi khiêu vũ đi.” Âu Đan nhân cơ hội nói, mặc dù cô ta biết Thịnh Trình Việt không muốn đi, nhưng trước mặt ba của cô ta, dù sao anh cũng phải cho cô ta vài phần thể diện, trong mắt cô ta hiện lên vẻ sáng trong.

Đôi môi mỏng quyến rũ của Thịnh Trình Việt hơi cong lên thành một độ cong thách thức, tâm cơ của người phụ nữ này quả nhiên kín đáo.

“Được.” Giọng nói êm tai mà lạnh lùng, dường như có cảm giác rất đậm.

Âu Đan nghe xong thì rất vui vẻ, lúc này mặc kệ giọng nói của anh lạnh lùng thế nào thì đều trở nên êm tai như âm thanh của trời.

“Xem ra con gái có bạn trai quên mất ba, được, hai đứa đi chơi đi.” Trong mắt Âu Toàn cũng không che giấu nổi ý cười, chỉ cần sau khi con gái của ông ta gả cho Thịnh Trình Việt, Âu Thị sẽ có bước ngoặt lớn, những thiếu hụt bên trong đều có thể bù đắp.

“Ba, ba đang nói gì vậy.” Giọng nói của Âu Đan đầy thẹn thùng, có điều không khó nhìn ra, vẻ mặt của cô ta rất hài lòng, dù cô ta có xấu xa thế nào, nhưng trái tim cô ta yêu Thịnh Trình Việt thì trời đất đều có thể chứng giám, đó là tình yêu xuất phát từ con tim.

Âu Đan kéo tay Thịnh Trình Việt rồi đi khiến người ngoài nhìn vào, hai người đó xứng đôi đường nào, chỉ là trong đầu Thịnh Trình Việt vẫn đang xuất hiện hình bóng của Tiêu Mộc Diên, anh nghĩ, chắc bây giờ cô đang chờ anh.

Vừa đi vào buổi khiêu vũ, đúng lúc Trương Vân Doanh dẫn theo Trương Bản Bản cũng tới.

Khi Âu Đan thấy anh em bọn họ, không nhịn được cười ha ha.

“Ha ha, thật có ý nghĩa, hai người lại là anh em tới khiêu vũ.” Không khó nghe ra ý châm chọc trong giọng nói của cô ta, cặp anh em này không phải là tình yêu anh em đây chứ, đây chính là loạn luân.

Trương Vân Doanh và Trương Bản Bản vốn không chú ý tới Thịnh Trình Việt và Âu Đan, nhưng sau khi nghe thấy Âu Đan nói, lửa giận của Trương Bản Bản lập tức tăng lên, đột nhiên nhìn về phía Thịnh Trình Việt.

Mà Trương Vân Doanh đứng lúc cũng nhìn về phía bên này, chết tiệt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thịnh Trình Việt lại ở cùng Âu Đan, Tiêu Mộc Diên thì sao? Cô có một mình đau lòng trong một góc nào đó không?

Anh em hai người đồng thời đi về phía Thịnh Trình Việt và Âu Đan.

“Anh đúng là kẻ phụ lòng, lại đi tìm phụ nữ sau lưng Tiêu Mộc Diên?” Câu nói của Trương Bản Bản kéo theo rất nhiều ánh mắt chú ý, bởi vì trước đó Thịnh Trình Việt quả thực có tin đồn với Tiêu Mộc Diên, mặc dù mọi người không biết tin đồn này có phải là thật hay không, nhưng thấy Thịnh Trình Việt không chèn ép tin đồn, nói vậy cũng có thể là sự thật, bây giờ bất chợt nghe thấy con gái của Trương Thị nói, nên mọi người đều không hèn mà cùng quay đầu nhìn về phía này.

Shịnh Trình Việt nheo mắt một cách nguy hiểm, thực ra anh rất thích Trương Bản Bản như một cô em gái, chỉ là câu nói cô ấy vừa mới vừa nói có phải đang hỏi thay Trương Vân Doanh không, điều này khiến tâm trạng của Thịnh Trình Việt không thoải mái.

“Tiêu Mộc Diên? Tính là gì? Chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi.” Thịnh Trình Việt bất chợt thấp giọng nói, nhưng âm thanh vừa lúc có thể truyền vào tai của Trương Bản Bản.

Trương Bản Bản cắn răng, cô ấy thực sự muốn quăng cho Thịnh Trình Việt một bạt tai đó? Cô ấy thực sự bất bình thay Tiêu Mộc Diên.

Sinh nhật của Âu Toàn, Âu Vũ Đình đương nhiên cũng xuất hiện, có điều khiến anh không ngờ là, vừa tới đã nghe đến tên Tiêu Mộc Diên, trong đầu không khỏi nghĩ đến cuộc điện thoại hôm đó, trong điện thoại, âm thanh ân ái của Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt khiến lúc đó anh ấy gần như tức muốn phát điên.

“Đan Đan, em cũng đã biết chuyện Thịnh Trình Việt làm? Em cũng biết anh ta làm rất nhiều chuyện có lỗi với em.” Trong lúc nói chuyện, Âu Vũ Đình đã đi tới, ánh mắt của anh ấy vẫn luôn rơi trên người Thịnh Trình Việt, trước đây bọn họ rõ ràng là bạn tốt, nhưng vì Tiêu Mộc Diên, Âu Vũ Đình quyết định sẽ không tiếp tục làm bạn với Thịnh Trình Việt nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Đan chớp mắt xụ xuống, cả người lộ vẻ đáng thương.

Shịnh Trình Việt lạnh lùng nhìn Âu Đan, người phụ nữ đó lại giờ chiều này ra, cũng không biết chút mới mẻ, biểu cảm đáng thương đó chỉ khiến anh thấy phiền.

“Shịnh Trình Việt, đừng tưởng rằng Thịnh Thị của cậu mạnh hơn Âu Thị chúng tôi thì cậu có thể tùy tiện làm chuyện có lỗi với em gái tôi.” Âu Vũ Đình không thấy Tiêu Mộc Diên ở đây, ít nhiều vẫn cảm thấy thất vọng, anh ấy muốn gặp được cô, muốn muốn cô hỏi rõ trước mặt, anh không để ý cô có hai đứa con, sao cô lại nhiều trò như vậy? Còn đi quyến rũ Thịnh Trình Việt.

Shịnh Trình Việt hơi nhíu mày, đừng tưởng rằng anh không biết kinh tế của Âu Thị bây giờ thế nào, chẳng qua chỉ còn lại bộ khung trống rỗng mà thôi, nếu không có Thịnh Thị bọn họ, Âu Thị sẽ lập tức xong đời, đây cũng là nguyên nhân Âu Liên hết sức muốn để Âu Đan gả cho anh. Thịnh Trình Việt nghĩ đến đây, nhếch miệng nở nụ cười nhạt khó phát hiện, chỉ cần anh lấy được cổ phần của ba vào tay, anh nhất định sẽ thu mua Âu Thị, đúng, đây chính là trả thù, sự trả thù tuyệt đối. Trả thù cho mẹ bị Âu Liên hại chết, anh cũng sẽ không bỏ qua cho Âu Liên.

“Anh, anh đừng nói Thịnh Trình Việt như vậy, em tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với em.” Âu Đan đành nói như vậy, đương nhiên, cô ta cũng muốn tìm con đường lui cho mình.

Âu Vũ Đình không thêm nói nữa, cầm điện thoại di động lên gọi cho Tiêu Mộc Diên, bây giờ Thịnh Trình Việt không ở bên cạnh cô, chắc cô có thể nói

ra lời trong lòng, anh ấy còn mở luôn loa để Thịnh Trình Việt nghe tình cảm của Âu Vũ Đình và Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên đang vẽ bản thiết kế, điện thoại di động bất chợt vang lên, cô vốn tưởng rằng là Thịnh Trình Việt gọi tới, nhưng vừa nhìn, lại là Âu Vũ Đình gọi tới, cô hơi nhũn mày, lúc đó không phải Âu Vũ Đình tức giận sao? Cô còn chưa nói lời xin lỗi mà? Sao anh ấy lại tự gọi đến.

“Vũ Đình, sao vậy?” Tiêu Mộc Diên vừa di chuyển chuột vừa nói chuyện với Âu Vũ Đình, giọng nói nhẹ nhàng, nghe có vẻ tâm trạng của cô cũng khá tốt.

Âu Vũ Đình nghe thấy câu nói của Tiêu Mộc Diên, thấy không vui.

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

“Sao, không có chuyện gì thì anh không thể gọi sao?” Dứt lời, anh ấy còn nheo mắt nhìn Thịnh Trình Việt, trong ánh mắt tựa như còn có ý đầy khiêu khích.

Chân mày của Thịnh Trình Việt nhíu chặt lại, sao nghe giọng Tiêu Mộc Diên lại vui vẻ như vậy, là vì Âu Vũ Đình gọi cho cô nên cô rất vui sao?

“Đương nhiên có thể gọi rồi, có phải nhớ em không?” Tiêu Mộc Diên thuận miệng nói, trước đây cũng thường nói như vậy nên quen rồi.

Âu Vũ Đình có vẻ rất hài lòng với những lời Tiêu Mộc Diên nói, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

“Đúng vậy, anh nhớ em, em nhớ anh không?” Trong lúc nói chuyện, Âu Vũ Đình cười nhìn mỗi một người ở đây.

Đôi mắt của Thịnh Trình Việt càng trầm xuống, không hiểu sao anh rất muốn biết đáp án này.

“Đương nhiên là nhớ, bây giờ anh đang làm gì vậy?” Tiêu Mộc Diên không khỏi hỏi, tay vẫn không ngừng nhấn chuột, nhìn có vẻ rất vui.

Âu Vũ Đình vui mừng vì câu nói này của Tiêu Mộc Diên, vui vẻ gần như muốn kêu to, sắc mặt của Thịnh Trình Việt lại càng trầm hơn, chết tiệt, người phụ nữ này cũng dám nói như vậy, thảo nào cô cứ luôn từ chối anh, thì ra ở trong lòng của cô thực sự chỉ có một mình Âu Vũ Đình.

“Anh đang ở trên đường, lập tức đến nhà em, em ra đi, anh đón em ra ngoài chơi nhé?”



Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Người phụ nữ của anh lại hẹn hò với người khác

Âu Vũ Đình vẫn cười, nhưng khi nghe vào tai Tiêu Mộc Diên lại khiến cô kinh ngạc, anh ấy vừa mới nói gì? Anh ấy quay về rồi sao? Còn đến nhà cô? Anh biết cô ở đâu sao? Cô nhớ ra rồi, dường như cô có nói với Âu Vũ Đình, cô sẽ đến nhà Trương Bản Bản ở, bây giờ anh ấy sẽ không đến biệt thự Trương Thị chứ.

Tiêu Mộc Diên nghĩ tới đây, trong lòng có chút lo lắng không rõ đứng lên, cô hoàn toàn không muốn Âu Vũ Đình biết cô ở trong biệt thự của Thịnh Trình Việt, với tính khí của Âu Vũ Đình nhất định sẽ cãi nhau long trời lở đất, cô phải làm sao mới tốt đây?

“Ừm, không phải chứ, anh biết nhà em ở đâu sao? Chi bằng chúng ta hẹn địa điểm gặp mặt đi.” Trong lúc nói chuyện, Tiêu Mộc Diên không khỏi nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn mười giờ, không biết lát nữa cô có thể chạy về đây trước khi Thịnh Trình Việt quay về không, tuy cô nghĩ như vậy, không biết Âu Vũ Đình bên kia sẽ thế nào?

“Em đang hẹn anh, muốn hẹn hò với anh sao?” Âu Vũ Đình vẫn mang theo nụ cười nói.

Ngay cả Tiêu Mộc Diên nghe đến đó cũng không nhịn được sự kinh ngạc, Âu Vũ Đình không phải đang tức giận vì chuyện của Thịnh Trình Việt sao? Bây giờ sao lại vui vẻ vậy? Chẳng lẽ anh ấy trúng số? Hay anh ấy thành danh trong một đêm.

“Âu Vũ Đình, có phải anh phát tài không?” Tiêu Mộc Diên không kiềm được lòng hiếu kỳ của mình, không khỏi hỏi, nhưng cô vừa thốt ra đã khiến mọi người chấn động.

Khóe miệng đang tức giận của Thịnh Trình Việt gần như giật giật, thì ra không chỉ ở bên anh thì người phụ nữ này mới nhắc tới tiền, hóa ra khi ở bên Âu Vũ Đình cũng sẽ nhắc tới tiền, người phụ nữ này quả thực là kẻ mê tiền.

Âu Vũ Đình lập tức có chút cạn lời, người phụ nữ này đang suy nghĩ gì? Sao lại nghĩ anh ấy đột nhiên phát tài, thực sự là quá ảnh hưởng đến phong cảnh, có điều, anh ấy vẫn cố gắng duy trì nụ cười.

“Em đang nghĩ gì vậy? Anh hỏi có phải em muốn hẹn anh không.” Trong giọng nói của Âu Vũ Đình rõ ràng lóe lên một chút nóng nảy, nhưng vì để Thịnh Trình Việt nghe được nên anh ấy hết sức nhẫn nhịn.

Truyện up có bản quyền trên app mê tình truyện

Tiêu Mộc Diên cũng không biết Âu Vũ Đình muốn làm gì? Tại sao cứ phải hỏi câu này.

“Được, em hẹn, thế thì sao, anh phải mời.” Tiêu Mộc Diên nói lần nữa, cô hẹn ai cũng được, nhưng cô không bỏ tiền.

Thịnh Trình Việt tức đến mức nắm tay thành cú đấm, phụ nữ đề tiện chính là phụ nữ đề tiện, đêm hôm khuya khoắt rồi vẫn hẹn đàn ông, đầu óc của cô làm từ gì vậy.

Âu Vũ Đình nhìn sắc mặt của Thịnh Trình Việt thay đổi, trong lòng càng thêm đắc ý, đây mới là kết quả anh ấy muốn.

“Vậy trước đây em có hẹn hò với Thịnh Trình Việt không?” Âu Vũ Đình tiếp tục hỏi.

“Em không thêm hẹn hò với anh ta. Anh ta lạnh lùng như ma quỷ.” Tiêu Mộc Diên nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai của Thịnh Trình Việt, không khỏi nói, tuy dáng vẻ của anh giống một thiên sứ, nhưng việc anh làm lại giống ma quỷ nên cô vẫn coi anh là ma quỷ.

Thịnh Trình Việt tức đến mức gân cốt muốn bùng nổ, nếu bây giờ người phụ nữ này ở trước mặt anh, anh sẽ không do dự vén trang phục của cô lên, hung hăng đánh vào mông cô.

“Vậy em yêu Thịnh Trình Việt hay yêu anh?” Âu Vũ Đình cũng cảm thấy Tiêu Mộc Diên không thích Thịnh Trình Việt, nên thêm mắm dặm muối hỏi, thấy khuôn mặt của Thịnh Trình Việt ngày càng tối sầm, trong lòng anh ấy càng hài lòng.

“Đương nhiên là yêu anh rồi, sao em lại yêu Thịnh Trình Việt chứ?” Tiêu Mộc Diên vẫn thốt ra, nếu nghe kỹ thì có thể nghe thấy tiếng cô nhấp chuột và ấn bàn phím, cô trả lời câu hỏi của Âu Vũ Đình dường như không cần suy nghĩ, dù gì ở đây không có Thịnh Trình Việt, cô cứ phụ họa theo Âu Vũ Đình, vậy thì anh ấy sẽ không tức giận.

“Ha ha, anh cũng biết Tiêu Mộc Diên của anh yêu anh nhất, vậy chúng ta hẹn hò đi.” Khi nói chuyện, Âu Vũ Đình đã tắt loa, anh ấy muốn hẹn Tiêu Mộc Diên, há có thể để bọn họ biết hẹn ở đâu?

Âu Đan kinh ngạc nhìn Âu Vũ Đình, cô ta tuyệt đối không ngờ rằng anh trai lại thích Tiêu Mộc Diên, nghĩ đến lúc đó suýt chút nữa cô ta đã sai người cưỡng hiếp cô, không biết sau khi anh trai biết chuyện này thì sẽ như thế nào, chuyện này nhất thiết không thể để anh trai biết.

Trương Bản Bản có vẻ cũng rất vui với câu trả lời của Tiêu Mộc Diên, thấy vẻ mặt u ám của Thịnh Trình Việt, cô ấy càng vui hơn, hừ, anh ta lại coi Tiêu Mộc Diên là món đồ chơi, cô không thích anh ta cũng là đương nhiên.

“Anh Việt, anh đừng giận nữa, anh xem khuôn mặt anh nhăn nhó như vậy, dọa người bên cạnh sắp chạy mất rồi.” Trong lúc nói chuyện, Trương Bản Bản còn làm ra vẻ sợ hãi, đúng vậy, bây giờ cô ấy rất sợ, sợ Thịnh Trình Việt này kích động đánh cô ấy thì phải làm sao? Nhưng xung quanh nhiều người như vậy, chắc anh ta sẽ không ra tay đâu, làm như vậy mất thân phận, huống chi, bên cạnh cô ấy còn có anh trai bảo vệ mà?

Trương Bản Bản không khỏi nhìn về phía bên cạnh, bên cạnh đâu còn thấy bóng dáng của anh, cô ấy lui về sau hai bước theo bản năng, kéo dài khoảng cách với Thịnh Trình Việt, sau đó quay đầu nhìn lại. Khi cô ấy nhìn thấy bóng dáng lơ mơ, cô ấy mới giật mình, sao cô ấy lại quên mất anh trai, anh trai cũng yêu Tiêu Mộc Diên, hơn nữa đã yêu tám năm rồi, cô ấy thật đáng chết, lúc đó sao cô ấy lại không chú ý đến cảm nhận của anh trai chứ?

Âu Vũ Đình hẹn Tiêu Mộc Diên ở quán bar Dạ Mỹ, anh ấy mời nên Tiêu Mộc Diên mới đi.

Lúc Âu Vũ Đình sắp đi vẫn không quên tạm biệt Thịnh Trình Việt, trong mắt của anh ấy đều là vẻ đắc ý, xem ra Tiêu Mộc Diên không yêu Thịnh Trình Việt, sau này anh ấy vẫn có cơ hội.

Thịnh Trình Việt nhìn Âu Vũ Đình, toàn thân anh như tỏa ra hơi thở lạnh lùng, khiến nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống vài độ, mọi người đều lùi bước, chỉ có Âu Đan vẫn kéo cánh tay anh như trước.

“Chúc cậu may mắn.” Thịnh Trình Việt khẽ hé môi, vào giờ khắc này Âu Vũ Đình và anh không phải là bạn nữa, dám ngang nhiên chiếm đoạt người phụ nữ của anh, còn có bạn bè gì đáng nói nữa, vốn dĩ Âu Vũ Đình là người nhà họ Âu, anh cũng rất hận người nhà họ Âu.

Âu Vũ Đình nhếch miệng xấu xa, cặp mắt hoa đào mê người hơi hất lên.

“Yên tâm, tôi biết rồi, người đẹp trong lòng, tôi nghĩ, may mắn của tôi vẫn rất tốt.” Dứt lời, anh ấy ngênh ngang đi, để lại bóng dáng cao lớn thẳng tắp.

Âu Đan nhìn bóng lưng của Âu Vũ Đình, trong lòng không khỏi vui vẻ, sau này cô ta không cần đơn độc đối phó Tiêu Mộc Diên nữa, có anh trai theo đuổi cô, Thịnh Trình Việt bên này không phải dễ xử rồi sao.

Thịnh Trình Việt nắm tay thật chặt, thực ra vừa rồi rõ ràng anh có thể lên tiếng, anh cũng biết, chỉ cần anh lên tiếng, Tiêu Mộc Diên nhất định không dám đi hẹn hò với Âu Vũ Đình, nhưng đây không phải là chủ ý của anh, anh muốn khiến Tiêu Mộc Diên một lòng một dạ đi theo anh từ đáy lòng.

Lẽ nào anh đối xử với cô chưa đủ tốt? Vì sao cô thích thay đổi thất thường như vậy, là anh nhìn lầm cô sao? Anh vốn tưởng rằng, nếu cô là người phụ nữ sáu năm trước, anh sẽ bù đắp cho cô từ từ, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa.

Thịnh Trình Việt bỗng nhiên hất tay Âu Đan, xoay người rời đi, trong lúc bất chợt cảm thấy đầu có chút choáng váng, chết tiệt, ly rượu đó có vấn đề, là Âu Đan, lại là người phụ nữ tâm cơ này, anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lâm Phong.

“Mau tới đón tôi, tôi ở sân nhảy.” Dứt lời, điện thoại di động của Thịnh Trình Việt đã bị Âu Đan cầm, anh định nổi giận, lại phát hiện một chút sức lực toàn thân cũng không có, ngay cả cơ thể bây giờ của anh cũng không đứng vững, trong lòng anh thầm thở dài một tiếng không ổn.

Tiếp theo đó, toàn thân đột nhiên cuộn trào lên một ngọn lửa không tên khiến cơ thể anh không khỏi khó chịu, anh bỗng cảm thấy trong đầu trống rỗng, toàn thân chớp mắt hùng hực lửa nóng tràn xuống phần bụng.

“Việt, cơ thể của anh nóng quá, cứ như lửa đốt vậy, em dập lửa có được không?” Âu Đan vừa cười vừa nói, bàn tay nhỏ bé sờ soạng lồng ngực của Thịnh Trình Việt, bàn tay của cô ta nhanh chóng chuyển xuống phía dưới, đến chỗ quần của anh, cách lớp quần đựng vào chỗ cực lớn của Thịnh Trình Việt, vì sự đụng chạm của cô ta, ham muốn vốn khó có thể kiềm chế được đột nhiên bành trướng.

“Cút...” Thịnh Trình Việt gần như cắn răng nghiêng lợi nói, anh thề, anh nhất định sẽ làm nhục người phụ nữ này.

“Việt, anh đừng đuổi người ta được không? Người ta rất muốn cùng anh...” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Âu Đan không khỏi nhìn về phía chỗ cực lớn của Thịnh Trình Việt, trong ánh mắt còn lộ ra vẻ tham lam, nhìn chỗ đó của anh lớn như vậy, làm với anh nhất định sẽ rất sướng.

Âu Đan cũng không dừng lại lâu, đỡ Thịnh Trình Việt đi về phía trước.

Nhưng đúng vào lúc này, Lâm Phong đã đi tới, anh ta đỡ lấy Thịnh Trình Việt.

“Vừa rồi cảm ơn cô Âu đã chăm sóc tổng giám đốc Thịnh, tổng giám đốc Thịnh của chúng tôi uống say, không quá rầy rầy nữa.” Trong lúc nói chuyện, Lâm Phong đỡ Thịnh Trình Việt đi ra ngoài.

Khuôn mặt Âu Đan hiện lên ý hận với Lâm Phong, cô ta sắp thành công, không ngờ nửa đường xuất hiện kẻ cản đường, cô ta nhất định xử lý tên Lâm Phong này ra trò.

“Chờ một chút, nếu Việt uống nhiều rồi thì ở lại chỗ tôi đi, dù sao anh ấy cũng là chồng chưa cưới của tôi, cho dù truyền ra ngoài cũng không có ảnh hưởng xấu gì.” Âu Đan vừa cười vừa nói. Cười rất mềm mại đáng yêu.

Thịnh Trình Việt lạnh lùng nhìn Âu Đan, chỉ trách người anh bây giờ không còn sức, bằng không anh cũng sẽ không thêm liếc nhìn người phụ nữ này.

“Lâm Phong, chúng ta đi.” Giọng nói lạnh lùng đầy ngang ngược.

Lâm Phong nghe thấy lời Thịnh Trình Việt nói, cũng không để ý tới Âu Đan rồi nữa, đỡ Thịnh Trình Việt xoay người rời đi, bây giờ anh ta không dám dừng lại, anh ta đã nhìn ra lửa giận trong mắt Thịnh Trình Việt.

Trên xe, Thịnh Trình Việt mất sức dựa cả người vào, toàn thân như lửa đốt, còn có người anh em đã sớm ngẩng cao lên, anh chỉ có thể nhắm mắt lại, để bản thân bình tĩnh lại.

“Gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Diên.” Anh đột nhiên nói, anh phát hiện, ngoại trừ Tiêu Mộc Diên, anh không muốn tìm bất kỳ một người phụ nữ nào, mỗi lần ở bên người phụ nữ khác, anh đều nghĩ đến dáng vẻ của Tiêu Mộc Diên, cô khít chặt, sự hoàn hảo của cô, tất cả của cô đều rất thu hút anh.

Lâm Phong lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên vừa mới đi ra khỏi cửa chính, định đón xe tới quán bar Dạ Mỹ, lúc này điện thoại di động lại vang lên.

“Tổng giám đốc Thịnh, có chuyện gì không?” Tiêu Mộc Diên có chút lo lắng, không phải cô vừa bước chân ra cửa, Thịnh Trình Việt đã về rồi chứ, may mắn của cô kém như vậy sao? Tại sao cô không phát hiện ra nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sự điên cuồng của anh, sự nhục nhã của cô

“Là tôi, Lâm Phong, tổng giám đốc Thịnh bây giờ đang bị bệnh, cô mau quay trở về biệt thự đi.” Lâm Phong nói theo lời của Thịnh Trình Việt, có điều tổng giám đốc Thịnh đúng là bị bệnh thật, bệnh lừa dối tấn công, cần gấp một người phụ nữ để giải quyết. Đương nhiên, người này cũng chính là Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên ngậy người, Thịnh Trình Việt không phải đi tham gia vũ hội sao? Tại sao lại đột nhiên bị bệnh chứ? Điều này là không thể rồi, nhưng nghe giọng của Lâm Phong cũng không giống như đang lừa cô.

“Được rồi, tôi đang ở cách cửa biệt thự không xa, bây giờ liền quay trở lại.” Tiêu Mộc Diên sau khi ngắt điện thoại cũng không nghĩ gì khác nữa, cô quay người đi về phía biệt thự.

Thịnh Trình Việt nghe thấy giọng cô rõ mồn một, nghĩ đến việc cô không hề gặp Âu Vũ Đình, tâm trạng bất giác tốt lên, nhưng nghĩ đến cuộc điện thoại giữa Tiêu Mộc Diên và Âu Vũ Đình, tâm trạng vừa mới tốt lên trong nháy mắt lại trùng xuống.

Sau khi Tiêu Mộc Diên về đến biệt thự, lại không thấy Thịnh Trình Việt ở nhà, cô có chút tức giận, tên Thịnh Trình Việt này là đang lừa cô sao? Có phải anh đã biết cô đi gặp Âu Vũ Đình, bởi vậy mới lừa cô như vậy hay không? Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, sao lại như vậy chứ? Anh coi cô là con khi dễ chơi đùa sao?

Tiêu Mộc Diên càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng mở cửa lớn, đi thẳng ra ngoài. Anh có thể đến dạ hội tìm phụ nữ, cô chẳng qua chỉ là đi gặp bạn bè, việc đó có liên quan gì đến anh?

Chính vào lúc này, trước mắt đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng, một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn cứ như thế dừng trước mặt cô.

Lâm Phong xuống xe trước, anh ta nhìn thấy Tiêu Mộc Diên đứng đây chờ bọn họ, lẽ nào cô đang quan tâm đến bệnh tình của Thịnh Trình Việt sao? Bởi vậy mới chờ ở đây, biểu cảm của anh ta với Tiêu Mộc Diên không khỏi có chút tốt hơn.

“Giúp tôi cùng đỡ tổng giám đốc Thịnh xuống!” Lâm Phong vừa nói vừa mở cửa xe.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên lo lắng, lẽ nào Thịnh Trình Việt thật sự bị bệnh rồi sao? Cô nhanh chóng bước đến trước cửa xe.

Khi cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì gần như sợ đến mức ngậy người, gương mặt Thịnh Trình Việt trắng bệch không chút máu. Hai tay anh nắm chặt, dường như đang hết sức chịu đựng điều gì đó.

“Đã không kịp nữa rồi, cô hãy ở trong xe giúp tổng giám đốc Thịnh đi.” Lâm Phong vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Tiêu Mộc Diên đứng ngây ra ở đó, cô thậm chí còn chưa phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy Thịnh Trình Việt bắt đầu cởi quần áo, cô chỉ cảm thấy một tiếng “rầm” trong đầu mình, cái gì cũng không biết nữa, trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cô đột nhiên nghĩ đến lời nói của Lâm Phong, anh ta bảo cô giúp Thịnh Trình Việt, cô nhìn lại dáng vẻ của Thịnh Trình Việt, hóa ra từ “giúp” mà Lâm Phong nói, chính là bảo cô lên giường cùng với Thịnh Trình Việt. Hóa ra cô lại ti tiện đến thế, có lẽ trong mắt người khác cô chỉ là như vậy mà thôi, mãi mãi cũng sẽ không nâng cao đầu được.

Tiêu Mộc Diên bất giác nhìn Lâm Phong đang đứng cách chỗ này không xa, mà lúc này Lâm Phong cũng đang nhìn lại cô.

Tiêu Mộc Diên đột nhiên cúi đầu xuống, bộ dạng đó giống như đứa trẻ làm sai chuyện. Lúc sau, cô lên xe, chỗ ngồi trên xe lúc này đã biến thành một cái giường. Cô không khỏi nhìn xuyên ra phía ngoài cửa xe, tựa như cảm thấy có người đang ở bên ngoài dòm ngó vậy.

Cô bất chợt cảm thấy lạnh trên người, quần áo của cô đã bị Thịnh Trình Việt xé ra, ánh mắt của anh dường như cũng đỏ rực, sự nhẫn nại của anh đã đạt đến cực hạn rồi. Có lúc Tiêu Mộc Diên thật sự không hiểu, nếu anh đã chịu đựng thành ra như vậy, tại sao không ở bên ngoài tìm một người phụ nữ? Hoặc là Âu Đan cũng được, những người phụ nữ đó đều hẳn rất muốn trèo lên giường của anh, nhưng anh lại chỉ đến tìm cô, anh chính là muốn làm nhục cô sao?

Thịnh Trình Việt vốn không còn sức lực gì nữa, nhưng anh lại vẫn dùng sức kéo xé quần áo của Tiêu Mộc Diên, hôn một cách cuồng nhiệt xuống người cô. Nụ hôn của anh mang theo mùi vị nồng cuồng, giống như con gió cuộn cuộn kéo đến. Bởi vậy khắp mọi chỗ đều in lại dấu vết của nụ hôn. Trong lòng Tiêu Mộc Diên có chút sợ hãi khó tả, toàn thân cô đều đau đớn, cô chưa từng thấy anh điên cuồng như thế.

Ngón tay thon dài của Tiêu Mộc Diên vút chặt lấy lưng anh, cho đến khi vẽ hằn lên lưng anh năm dấu ngón tay rõ ràng, mang theo một chút vết máu, nhìn thấy mà giật mình.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên không hiểu sao lại cảm thấy kinh hãi, cô sợ...

Cô biết, cô chỉ có thể để mặc anh điên cuồng hành hạ cô như thế, cho dù sau này không còn ở bên anh, cô mãi mãi cũng sẽ không thể trong sạch được nữa, 35 tỷ này đã mua hết tất cả mọi thứ của cô, thậm chí cả cuộc đời.

Thân thể cô vô cùng đau đớn, nhưng anh cũng chẳng mấy may để ý đến. Từ đầu đến cuối cô chỉ là một món đồ chơi anh mua về, sao anh sẽ quan tâm đến suy nghĩ của một món đồ chơi kia chứ, cô còn đang hy vọng điều gì? Sự thương hại của anh hay sao?

Anh cũng không biết đã muốn cô bao nhiêu lần, cho đến khi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô đã giàn giụa nước mắt, cho đến khi cô đau đến mức ngất đi, cho đến khi anh vuốt ve khuôn mặt cô, anh mới biết, vừa nãy anh đã mạnh mẽ đến nhường nào.

Bởi vì trúng độc, bây giờ khắp người anh cũng không còn sức lực nữa, anh cứ như vậy nằm bên cạnh Tiêu Mộc Diên, ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Ánh sáng mặt trời ngập tràn trong xe, tia sáng nóng rực chiếu vào mắt Tiêu Mộc Diên, khiến cô không thể không mở mắt ra.

Cô nhìn tất cả mọi thứ ở trước mắt, chúng khiến cô trong phút chốc nghĩ đến đêm qua. Lại nhìn về người bên cạnh cũng tràn trề, cô muốn xuống xe, nhưng bỗng nhiên phát hiện cánh tay phải cực kỳ tê buốt, trong lòng cô hoảng sợ, cánh tay phải của cô không phải đã bị liệt rồi chứ, sao một chút sức cũng không có.

Cô giờ tay trái ra, khó nhọc cầm điện thoại lên. Vừa nhìn thời gian đã giật mình hoảng hốt, cô cũng không để ý đến sự đau đớn của cánh tay nữa, khoác quần áo lên người một cách qua loa đại khái. Cô gắng sức vùng vẫy xuống xe, cô phải đi làm, bây giờ đã hơn tám giờ rồi, cô đến muộn sẽ bị trừ tiền.

Nhưng chính vào lúc này, cô phát hiện toàn thân mình đau nhức, đau đến mức ngay cả đi bộ cũng cảm thấy có chút khó khăn. Cô thật vất vả mới đi vào đến phòng, nhưng nhận ra bọn trẻ đều ở đây. Cô sửng sốt một chút, sao hôm nay bọn trẻ đều không đến trường vậy?

“Mẹ...” Ba đứa bé đồng thanh gọi, cô nghe Thịnh Tuấn Hạo gọi mẹ, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, đột nhiên dâng lên một hồi cảm động. Cô nén cơn đau ở phần thân dưới, nở một nụ cười đẹp đẽ với bọn trẻ.

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

Ba đứa trẻ lập tức liền chạy đến bên Tiêu Mộc Diên, vây tròn lấy cô. Bây giờ cô mới nhớ ra, hôm nay là chủ nhật.

“Mẹ, tối hôm qua mẹ ở cùng với ba sao? Tại sao hai người đều không ngủ ở trong phòng?” Viễn Đan bỗng nhiên hỏi.

Ba? Tiêu Mộc Diên ngây người ra một chút, nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại. Thằng nhóc Viễn Đan này đôi cách xưng hô cũng thật nhanh, không ngờ lại đột nhiên gọi Thịnh Trình Việt là ba, nghe có vẻ không thoải mái lắm, nhưng cô cũng không từ chối, dù sao Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt cũng mong muốn có ba đến vậy, cô không muốn lấy đi sự kỳ vọng của hai đứa.

“Ừ, không có, tối qua mẹ đi gặp chú Âu của các con, đã ngủ ở nhà chú ấy một đêm.” Tiêu Mộc Diên thuận miệng nói bừa, nhưng lập tức cô dường như nhận ra điều gì đó, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi. Tối qua cô đã hẹn gặp Âu Vũ Đình ở quán bar Dạ Mị, nhưng cô lại không hề xuất hiện. Chắc chắn Âu Vũ Đình rất lo lắng cho cô, nhưng sao anh ấy không gọi điện thoại cho cô? Với tính cách của anh ấy, chắc chắn sẽ gọi điện mắng cho cô một trận.

Cô nhìn điện thoại một chút, điện thoại của cô vẫn bật, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Cô đột nhiên nhận ra, trên góc trái của điện thoại, một chút tín hiệu cũng không có. Cô bừng tỉnh, thì ra, điện thoại của cô lại bị chứng cũ, mất tín hiệu.

Tiêu Mộc Diên vừa nghĩ trong lòng vừa nhanh chóng đứng dậy, chịu đựng sự đau đớn ở phần thân dưới bước về phía phòng mình. Sau khi thay quần áo cô liền đi tìm Âu Vũ Đình, cô muốn giải thích một chút với anh ấy về chuyện tối qua. Nhưng vừa nghĩ đến đêm qua, cô lại có thể giải thích điều gì? Lẽ nào nói vì lên giường với Thịnh Trình Việt, cho nên đã lỡ hẹn hay sao? Nghĩ đến đây, cô không khỏi cười khổ một chút.

Khi Tiêu Mộc Diên mở cửa, ba đứa trẻ cùng lúc đứng ở trước mặt cô, cười hi hi nhìn cô.

“Mẹ mặc đẹp như thế là muốn đi hẹn hò với ba sao? Dẫn bọn con đi cùng đi.” Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa chớp mắt với Tiêu Mộc Diên. Trong đôi mắt to tròn của cô bé tràn đầy sự mong đợi, nó cực kỳ muốn đi ra ngoài.

Tiêu Mộc Diên ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào ba đứa trẻ, khuôn mặt cô đầy vẻ dịu dàng nhìn chúng.

“Sáng nay mẹ có chút việc, không ở bên cạnh các con được. Các con làm xong bài tập trước đi, buổi chiều mẹ cùng đi chơi với các con có được không?” Dù sao hôm nay cũng là chủ nhật, thứ cô có chính là thời gian.

“Vậy được ạ, không cho phép mẹ thất hứa đâu, chiều nay bọn con đợi mẹ.” Nguyệt Nguyệt nói xong liền thom “chụt chụt” vào má Tiêu Mộc Diên.

Tiếp đó là Viễn Đan, cậu cũng không ngại ngùng thom Tiêu Mộc Diên, đến lượt Thịnh Tuấn Hạo, cậu lại do dự, chần chừ không dám bước lên trước.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Tuấn Hạo có chút ngại ngùng ở trước mặt, cô cười tao nhã, liền thom cậu một cái, sau đó mới đứng dậy.

“Tạm biệt mẹ!”

“Tạm biệt các con!” Tiêu Mộc Diên nhìn ba đứa trẻ trước mặt, cuối cùng nở nụ cười rồi đi. Vào giây phút này, cô thật sự rất vui, có thể tìm được đứa con mà trong lòng luôn nhớ mong, còn có thứ gì khiến cô vui hơn điều này chứ.

Tiêu Mộc Diên trước tiên là gọi điện thoại cho Âu Vũ Đình, nhưng đáng tiếc, không có ai nhắc máy. Cô không còn cách nào, đành phải đến quán bar Dạ Mị xem thử.

Âu Vũ Đình đã uống rượu cả đêm, anh ấy ngẩng đầu hướng ra bên ngoài nhìn ánh sáng chói mắt đó, cuối cùng cô cũng không đến, cô đã lỡ hẹn. Trước đây cô chưa từng lỡ hẹn, bây giờ cô không đến là bởi vì Thịnh Trình Việt sao?

Âu Vũ Đình vừa nghĩ vừa một hơi uống cạn ly rượu cuối cùng trong tay mình, sau đó xoay người rồi đi, dáng vẻ không chút lưu luyến. Quán bar Dạ Mị là nơi khiến anh ấy đau lòng, sau này anh ấy cũng sẽ không đến nữa.

Cuối cùng Âu Vũ Đình vẫn mang theo sự thất vọng rồi đi, chuyện ở nước ngoài anh ấy vẫn chưa xử lý xong, còn phải đi vài ngày, vé máy bay đặt vào

sáng nay, bởi vậy, tôi qua anh ấy đã chờ cô một đêm, nhưng chưa từng đợi được cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Gặp nhau trên đường

Khi Tiêu Mộc Diên đến nơi, bên trong quán bar Mị Dạ đã lạnh lẽo, hầu như không còn ai ở đó, nơi đây dù sao cũng là chỗ ăn chơi về đêm nên buổi sáng sớm cơ bản không có ai đến.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên bỗng xuất hiện một sự lo lắng, tuy lúc cô đến cũng đã đoán được anh ấy sẽ không có ở đây, sao anh ấy có thể đợi cô cả một đêm chứ? Nhưng cô vẫn muốn đến xem thử.

Cả người cô vốn đã mệt mỏi, cộng thêm sự điên cuồng của Thịnh Trình Việt tối qua, bây giờ thân thể cô càng mệt mỏi hơn, nên bước đi trên đường cũng rất chậm.

Vốn dĩ phải vòng qua vài con đường mới đến được trạm xe, nhưng đúng lúc trước mặt cô có một siêu thị, cô có thể tranh thủ đi xuyên qua, có lẽ như vậy sẽ rút ngắn được đoạn đường phải đi.

Sau khi Tiêu Mộc Diên đi vào siêu thị, nhìn thấy nhiều đồ đặc như vậy, cô lập tức rất muốn mua một ít về cho bọn trẻ, nhưng sờ vào túi mới phát hiện hôm nay cô chỉ mang theo vài vài triệu tiền lẻ, muốn mua đồ ăn cho bọn trẻ cũng chẳng đủ.

Tiêu Mộc Diên ngẩng đầu lên thì đột nhiên nhìn thấy trên lầu hai có bán đàn điện tử, đàn điện tử chắc không đắt đâu nhỉ, mua về cho Nguyệt Nguyệt chơi vậy, Tiêu Mộc Diên vừa suy nghĩ vừa đi lên thang máy.

Cô thấy mình đã rất lâu không đi dạo siêu thị, cảm thấy bản thân có một loại cảm giác sắp thoát ly khỏi thế tục, suốt cả buổi đều trừng to mắt nhìn tới nhìn lui.

Đúng vào lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước xuống thang máy ở bên kia, trong mắt lập tức lộ ra ý cười, cô vẫy tay với Âu Vũ Đình, nhưng anh ấy không thấy.

"Âu Vũ Đình, Âu Vũ Đình!" Cô gọi to hai tiếng, vì ở đây quá ồn ào nên cũng không ai phát hiện ra tiếng gọi của cô, vì thế, bất luận cô có gọi như thế nào, đối phương vẫn trả lời cô bằng sự im lặng.

Mất nhìn khoảng cách giữa cô và anh ấy càng ngày càng xa, trong lòng cô cũng ngày càng sốt ruột, cho đến khi thang máy đi đến tầng trên cùng, cô vội vàng chạy sang thang máy đang đi xuống. Cô muốn đuổi theo Âu Vũ Đình, cô muốn giải thích với anh ấy một chút.

Sau khi Âu Vũ Đình bước xuống thang máy thì trực tiếp đi ra ngoài, vì em gái anh ấy đang đứng ngoài cửa siêu thị đợi, muốn tiễn anh ấy ra sân bay. Chuyện của anh ấy và Tiêu Mộc Diên cứ như vậy trước đi, vài ngày sau anh ấy trở về rồi hãy tính, tóm lại, anh ấy sẽ không để em gái mình bị tổn thương.

Sau khi Tiêu Mộc Diên đuổi theo đến nơi đã không còn nhìn thấy bóng dáng Âu Vũ Đình đâu nữa, cô đi mấy vòng trong siêu thị, vẫn không tìm thấy Âu Vũ Đình, sau đó lại chạy ra ngoài, tại sao anh ấy không nghe điện thoại của cô, anh ấy muốn đi đâu? Anh ấy vẫn đang giận cô sao?

Trong lòng Tiêu Mộc Diên cũng rất sốt ruột, giờ phút này, cô rất muốn nhìn thấy anh ấy.

Sau khi đi ra ngoài, cô phát hiện, vẫn không nhìn thấy bóng dáng anh ấy. Có lẽ anh ấy đã sớm rời khỏi đây, chỉ là trong lòng cô vẫn không kiềm được mà có chút thất vọng.

"Anh, tối hôm qua anh gặp Tiêu Mộc Diên rồi sao?" Ngồi trên xe, Âu Đan thăm dò hỏi, nếu Âu Vũ Đình từng gặp Tiêu Mộc Diên, vậy thì người phụ nữ mà Thịnh Trình Việt muốn tìm tối hôm qua tuyệt đối không phải là Tiêu Mộc Diên, cô ta có thể đi tìm Tiêu Mộc Diên khoe khoang một chuyến rồi.

Âu Vũ Đình không ngờ Âu Đan lại đột nhiên hỏi đến chuyện này, bất giác nhìn cô ta một cái. Con bé Âu Đan này từ nhỏ đã có tâm cơ rất sâu, điểm này anh ấy hiểu rất rõ, thế nên lúc này Âu Đan hỏi như vậy, anh ấy biết cô ta nhất định sẽ nghĩ ra trò quỷ quái gì đó.

"Ừ, sao thế?" Âu Vũ Đình trả lời qua loa, tuy anh ấy đang giận Tiêu Mộc Diên, nhưng trong lòng vẫn không muốn để em gái mình làm tổn hại cô, dù sao Tiêu Mộc Diên cũng đã ở bên cạnh anh ấy sáu năm, tình cảm sáu năm này không hề ít hơn tình cảm với em gái anh ấy.

"Rốt cuộc anh đã gặp hay là chưa gặp." Âu Đan rõ ràng rất sốt ruột, trong lòng cô ta trông mong cho anh trai mình và Tiêu Mộc Diên gặp nhau, như vậy cô ta có thể xác định được ngay.

"Em nói xem em muốn làm gì trước đã?" Âu Vũ Đình bất giác nhíu mày hỏi, khóe miệng lộ ra sự dè dặt hiểm có.

"Anh không nói thì thôi!" Âu Đan thấy Âu Vũ Đình mãi không chịu nói, trong lòng cũng nóng nảy, ngữ khí tỏ rõ sự không vui.

"Ừ, gặp rồi." Âu Vũ Đình dường như cảm nhận được em gái rất muốn mình gặp được Tiêu Mộc Diên, nếu đã như vậy, anh ấy chỉ có thể lừa cô ta. Có điều nghĩ đến chuyện mình đã chờ đợi cả một đêm, anh ấy không kiềm được mà thấy lòng chua xót, lần đầu tiên Tiêu Mộc Diên thất hứa với anh.

Âu Đan vừa nghe Âu Vũ Đình nói xong, quả nhiên cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến chuyện người phụ nữ tối hôm qua Thịnh Trình Việt đi tìm không phải là Tiêu Mộc Diên, cô ta dường như có một cảm giác rất thành công.

Âu Vũ Đình nhìn gương mặt tươi cười của Âu Đan, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ là một lần gặp mặt thôi mà? Có cần vui như vậy hay không?

"Anh, anh có muốn làm em hạnh phúc không? Anh nhất định phải theo đuổi được Tiêu Mộc Diên." Âu Đan đột nhiên nói, chỉ khi loại trừ được Tiêu Mộc Diên, cô ta mới có cơ hội ở bên cạnh Thịnh Trình Việt, Thịnh Trình Việt mới nhìn thẳng cô ta.

Âu Vũ Đình khẽ nhíu mày, từ lúc nào mà hạnh phúc của cô ta lại liên quan đến anh ấy vậy, hơn nữa còn kêu anh nhất định phải theo đuổi được Tiêu Mộc Diên, nếu để người khác nghe thấy những lời này, sao lại không cảm thấy hai anh em họ như đang cấu kết làm chuyện xấu kia chứ?

"Chuyện này để sau hãy tính, thứ gọi là hạnh phúc không thể miễn cưỡng được, tất cả đều là cam tâm tình nguyện." Âu Vũ Đình vừa suy nghĩ vừa nói, trong lòng anh ấy, tuy rằng yêu Tiêu Mộc Diên nhưng chưa từng muốn ép buộc cô.

Âu Đan nín thở, không để ý đến Âu Vũ Đình nữa, mặc kệ anh ấy nói thế nào, tóm lại cô ta chỉ quan tâm chuyện của mình là được, cô ta nhất định sẽ không từ bỏ Thịnh Trình Việt, Thịnh Trình Việt chỉ có thể của một mình cô ta.

"Anh, anh không tin tưởng vào bản thân mình chút nào, anh xem em này, em rất tự tin vào bản thân mình, em tin Thịnh Trình Việt nhất định sẽ là của em" Âu Đan khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột, trong lòng cô ta, Thịnh Trình Việt đã là chồng cô ta.

Âu Vũ Đình bất đắc dĩ lắc đầu, em gái anh ấy tự tin quá rồi, Thịnh Trình Việt nhất định sẽ là của cô ta sao? Sao anh ấy cảm thấy Thịnh Trình Việt chẳng hề có ý gì với cô ta cả. Ngược lại khi Thịnh Trình Việt gọi điện cho Tiêu Mộc Diên, anh ấy có thể nhìn ra được sự khâm trọng và lo lắng trên mặt Thịnh Trình Việt, anh thật sự rất quan tâm đến Tiêu Mộc Diên.

Bỏ đi, bây giờ anh ấy không muốn tranh luận nhiều với em gái mình, mà chỉ hi vọng cô ta có thể sớm kết hôn với Thịnh Trình Việt, nếu em gái có thể có một đứa con, có lẽ sẽ níu kéo được trái tim của Thịnh Trình Việt.

"Hai ngày nữa là anh quay xong bộ phim đó rồi, anh tin bộ phim truyền hình này sẽ nhất cử thành danh*." Âu Vũ Đình vừa nhắc đến việc quay phim, trong lòng liền có một cảm giác hào hứng kỳ lạ, thật ra anh ấy kinh doanh công ty ở Mỹ, nhưng vì đặc biệt yêu thích nghề diễn viên, nên đã tự học một chút kiến thức.

(*) Nhất cử thành danh: Một lần hành động mà làm nên tên tuổi.

"Woa, anh thật lợi hại, vậy chúc anh may mắn nha." Âu Đan cười hi hi nói, nhưng người thông minh đều có thể nghe ra được rõ ràng, những lời Âu Đan nói chỉ là qua loa lấy lệ mà thôi, tình cảm của cô ta đối với Âu Vũ Đình không hề sâu đậm.

Âu Vũ Đình chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, trong đầu anh không khỏi nghĩ tới bóng dáng Tiêu Mộc Diên, nếu bây giờ cô đang ở đây, nhất định sẽ rất hào hứng mà nói với anh, nếu Âu Vũ Đình có thể thành danh, vậy anh phải mời cô đi ăn, hoặc sẽ cướp của anh một ít tiền đi vung.

Lúc này Âu Vũ Đình mới cảm nhận được, thì ra anh ấy cũng rất nhớ Tiêu Mộc Diên, chỉ cần một chuyện nhỏ xảy ra, anh ấy cũng có thể nhớ đến cô.

Tiêu Mộc Diên tìm Âu Vũ Đình suốt cả buổi vẫn không tìm thấy, cô có chút thất vọng, lại thêm chuyện cả người mệt mỏi, đáng vẽ của cô bây giờ trông có phần nhếch nhác.

Nhưng cô vẫn có chút lo lắng, vì vậy, cô gọi liền gọi cho Âu Vũ Đình.

Âu Vũ Đình đang nói chuyện với Âu Đan, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh ấy vốn nghĩ rằng là công ty gọi đến, nhưng không ngờ là Tiêu Mộc Diên, anh hơi chau mày nhưng vẫn nhanh chóng bắt máy.

"Vũ Đình, anh đang ở đâu, em tìm anh khắp mấy vòng siêu thị nhưng không tìm thấy anh." Giọng nói của Tiêu Mộc Diên đầy vẻ sốt ruột, có phải Âu Vũ Đình đang cố ý tránh cô hay không?

Siêu thị? Âu Vũ Đình vừa thả lỏng chân mày lại lập tức nhíu lại, vậy nhưng khóe môi lại thấp thoáng ý cười.

"Em đang tìm anh? Vậy tối hôm qua em....."

"Chuyện tối hôm qua là em không đúng, lúc đó em thật sự có việc, Nguyệt Nguyệt bị cảm, nên em..." Tiêu Mộc Diên tùy tiện bịa ra một lý do, nhưng nói xong liền cảm thấy hối hận, sao cô lại trù ẻo con gái mình như vậy, cô rõ ràng có thể nói bản thân mình không được khỏe, sao lại nói con gái mình như vậy kia chứ?

"Nguyệt Nguyệt sao rồi? Có nghiêm trọng không?" Trong lời nói của Âu Vũ Đình lập tức lộ rõ sự lo lắng, Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan đã sống cùng anh ấy sáu năm, anh ấy đã sớm xem hai đứa trẻ này như con ruột của mình, hơn nữa, vốn dĩ anh ấy còn định cưới Tiêu Mộc Diên về nhà, vì vậy, con của cô cũng là con của anh ấy.

Tiêu Mộc Diên đột nhiên chợt dạ cười hai tiếng, cô cảm thấy bản thân mình không nên nói dối, cảm thấy mình có chút quá đáng.

"Không sao nữa rồi, em vừa định đi siêu thị mua cho nó chút đồ, đúng lúc nhìn thấy anh, vốn định giải thích với anh chuyện tối qua, nhưng không ngờ anh đi nhanh quá, sau khi em đi thang máy xuống thì không thấy bóng dáng anh đâu nữa." Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, sao cô có thể nói dối như vậy? Hơn nữa còn nói với lời lẽ rất đanh thép, cô đột nhiên cảm thấy nghi ngờ bản thân, có phải mình đã biến thành một người phụ nữ xấu xa rồi không.

Âu Vũ Đình vốn dĩ rất giận dữ vì chuyện tối hôm qua, nhưng sau khi nghe Tiêu Mộc Diên giải thích như vậy, nghĩ đến chuyện anh ấy đợi cả một đêm rồi cũng bỏ qua, chỉ cần cô không vì chuyện của Thịnh Trình Việt là được.

"Ừ, chỉ một lần này thôi đấy, lần sau không được như vậy nữa, nếu sau này em dám để anh đợi lâu như vậy, anh nhất định sẽ đánh vào mông em." Âu Vũ Đình nói rất nghiêm túc, cứ như anh ấy thật sự muốn đánh vào mông Tiêu Mộc Diên vậy.

Tiêu Mộc Diên tuy đang nói chuyện điện thoại, nhưng lại cảm thấy có một làn gió lạnh lướt qua mông mình, tại sao tất cả mọi người đều muốn đánh vào mông cô, cô tự cho rằng mông của mình hẳn là rất đẹp.

Đột nhiên cảm thấy sau lưng huyên náo một trận, cô bất ngờ quay đầu mạnh lại, khi nhìn thấy Thịnh Trình Việt trước mặt, cô gần như trợn to mắt không dám tin, lẽ nào đây chính là oan gia ngõ hẹp? Xui xẻo thật, đến cả lúc đi đường cô cũng gặp phải anh.

Thịnh Trình Việt vốn không phát hiện ra Tiêu Mộc Diên, nhưng khi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô phóng qua, anh không khỏi nhìn về phía cô, lập tức tăng tốc độ đi qua phía bên này.

Lúc này Tiêu Mộc Diên mới phản ứng lại, âm thầm than thở mình xui xẻo rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngõ hẹp gặp nhau

Chỉ là cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, bàn tay đã cảm thấy ấm áp, người ngã vào trong một lồng ngực.

Chưa kịp kêu lên, đôi môi nhỏ đã bị chặn lại, cô kinh sợ mở to mắt nhìn vào gương mặt tuần tú trước mắt, nhất thời quên mất cả phản ứng.

"Ừm..." Tiêu Mộc Diên muốn nói, đầu lưỡi của Thịnh Trình Việt đã nhân cơ hội xông vào trong khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, cùng nhau triền miên, điều này khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên lập tức đỏ bừng lên.

Nháy mắt, hai người bọn họ trở thành tiêu điểm của cả siêu thị, thật may là Lâm Phong có mang mấy người vệ sĩ đi theo bảo vệ bọn họ, nếu không, xung quanh nhất định sẽ trở nên náo loạn.

Cuối cùng, Thịnh Trình Việt cắn một cái thật mạnh vào môi của Tiêu Mộc Diên rồi mới buông cô ra, nhìn đôi môi nhỏ sưng đỏ của Tiêu Mộc Diên, anh cong môi cười mờ ám. Vừa rồi anh cố tình làm vậy, cố tình trừng phạt người phụ nữ này, ai bảo cô vừa nhìn thấy anh liền chạy trốn, anh đáng sợ như vậy sao?

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy môi mình đau rát, trong lòng bất mãn liếc trộm Thịnh Trình Việt một cái, người đàn ông này là ma quỷ sao? Tối qua hành hạ cô khiến cho toàn thân cô đau đớn, giờ lại cắn rách môi của cô, tổn cả 35 tỷ quả nhiên cũng xứng đáng.

"Tổng giám đốc Thịnh thật là nhiệt tình, vừa gặp mặt đã hôn nóng bỏng." Tiêu Mộc Diên nhìn lướt qua những người phụ nữ bên cạnh, những ánh mắt ghen tỵ kia cô đã sớm không còn quan tâm nữa rồi, dù sao ở bên cạnh Thịnh Trình Việt cũng không thể thiếu đi những ánh mắt này.

Thịnh Trình Việt khẽ nhướn mày, người phụ nữ này nói chuyện ngày càng trực tiếp, thật thú vị.

"Vừa rồi anh gọi điện cho em, điện thoại luôn báo đường dây đang bận, em vừa gọi điện thoại cho ai vậy?" Ánh mắt mờ ám của Thịnh Trình Việt đột nhiên nhìn vào chiếc điện thoại trong tay Tiêu Mộc Diên, bàn tay nhỏ bé của cô vẫn còn cầm điện thoại.

Nhìn thấy ánh mắt của Thịnh Trình Việt, bàn tay cầm điện thoại của cô theo bản năng xiết chặt lại.

Thịnh Trình Việt bao quát toàn bộ hành động của Tiêu Mộc Diên, bất chợt anh giờ tay ra, ngón tay thon dài đưa tới trước mặt cô.

Tiêu Mộc Diên lập tức cảnh giác lùi về sau một bước, ngay sau đó, cô mở điện thoại của mình ra, muốn xóa đi lịch sử cuộc gọi, tên Thịnh Trình Việt này bá đạo như vậy, cô thật sự sợ anh sẽ đi tìm Âu Vũ Đình trả thù.

Nhưng cô sao có thể là đối thủ của Thịnh Trình Việt, anh chỉ đưa tay nhẹ một cái liền bắt được tay của Tiêu Mộc Diên, khiến cô không thể nhúc nhích được chút nào, rất nhanh, điện thoại đã rơi vào trong tay anh.

Sau khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy lịch sử cuộc gọi, sắc mặt anh lập tức trầm xuống, cô lại gọi điện cho Âu Vũ Đình sau lưng anh, hơn nữa không phải chỉ một mà gọi tới mười cuộc! Chết tiệt, cô nhớ Âu Vũ Đình như vậy sao? Vừa gọi liền gọi một lúc mười cuộc, mặc dù có chín cuộc là không gọi được.

"Em dám vụng trộm với người đàn ông khác sau lưng anh?" Sắc mặt Thịnh Trình Việt biến trở nên lạnh lẽo, anh nắm lấy tay Tiêu Mộc Diên kéo ra ngoài.

"Anh kéo đau tôi." Tiêu Mộc Diên muốn phản kháng, anh nắm tay cô thật đau, sức lực của anh rất lớn, không hề biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, tất nhiên, dù anh có thương hoa tiếc ngọc cũng không phải với cô.

"Đau? Em cũng biết đau sao? Vậy em biết hậu quả việc dám phản bội anh sao?" Vốn là Thịnh Trình Việt có chút áy náy với chuyện tối hôm qua, hôm nay tới nơi này là muốn mua cho cô một chiếc vòng cổ nhưng cô lại vụng trộm với người đàn ông khác sau lưng anh.

"Ai vụng trộm với người đàn ông khác? Còn nữa, anh cũng không phải không tìm phụ nữ, nam hoan nữ ái vốn chính là chuyện bình thường." Tiêu Mộc Diên lên giọng nói, kiêu ngạo cãi lại Thịnh Trình Việt, mặc dù trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng cô nghĩ, đây là nơi công cộng, người đàn ông này hẳn sẽ không ra tay đánh mình đâu.

"Từ bao giờ gan em to như vậy, còn dám cãi lại anh, em cho rằng đây là nơi công cộng anh sẽ không dám đánh em sao? Có phải em nghĩ quá đơn giản rồi không?" Vừa nói anh vừa kéo Tiêu Mộc Diên về phía xe của mình.

Tiêu Mộc Diên ngăn ra, tất cả suy nghĩ của cô đều bị người đàn ông này nhìn thấu, không phải anh thật sự muốn ra tay đánh cô chứ. Chết tiệt, không thể nào.

Tiêu Mộc Diên xoay người thật mạnh, cô không muốn lên xe của anh, nếu như lên xe, nhất định anh sẽ đánh cô, vừa rồi cô còn cãi nhau với anh gay gắt như vậy mà.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, anh đột nhiên ôm cô lên mặc cho cô đấm đá, Lâm Phong cung kính mở cửa xe cho anh.

"Àm!" Sau khi Thịnh Trình Việt ném cô vào trong xe, anh cũng ngồi vào.

Tiêu Mộc Diên còn chưa kịp ngồi dậy, Thịnh Trình Việt liền bắt đầu cởi quần áo của cô...

Cô nấp tức cảm thấy xấu hổ, bên ngoài còn nhiều người đứng canh gác như vậy mà Thịnh Trình Việt lại muốn cô ngay trong xe, loại cảm giác đó giống như bị người khác nhìn thấy khi đang trần truồng vậy.

"Dừng ở chỗ này được không?" Giọng cô lập tức mềm đi, cho dù cô có hèn mọn, thấp kém đi chăng nữa, cô cũng không muốn vào lúc ban ngày ban mặt, hơn nữa còn bị bao nhiêu người đứng canh gác biết được đang làm loại chuyện này, về sau cô làm sao còn dám ra ngoài gặp ai nữa?

"Không ở đây? Vậy thì ở đâu?" Lúc Thịnh Trình Việt đáp lại đã lột quần của Tiêu Mộc Diên xuống, cô bỗng nhiên cảm thấy trên mông mình lạnh lẽo.

"Bộp! Bộp!" Trên mông lập tức truyền tới cảm giác đau đớn, chết tiệt, người đàn ông này lại đánh mông cô, anh coi cô là đứa bé ba tuổi hay sao? Lại còn đánh mông chứ. Nhưng cảm giác đau đớn trên mông khiến cô nhất thời ngừng tưởng tượng.

"Đau..." Cuối cùng Tiêu Mộc Diên cũng không nhịn được mà nói ra, cô nghĩ cái mông của mình chắc giờ cũng đã sưng rồi.

"Còn phải đau hơn nữa!" Thịnh Trình Vũ chưa hết giận nói.

"..."

Sau khi đánh mấy cái, Thịnh Trình Việt phát hiện trên cái mông mịn màng của Tiêu Mộc Diên giờ đã in đầy hình ngón tay của anh, anh cả kinh, lúc này mới giật mình nhận thấy vừa rồi anh dùng sức hơi nhiều, chỉ là nếu không dạy dỗ người phụ nữ này một chút, cô cũng không biết ai mới là người đàn ông của cô.

Tiêu Mộc Diên biết được Thịnh Trình Việt dừng lại, nhưng trên mông cô vẫn truyền tới cảm giác đau đớn, nhức nhối như vậy khiến cho cô muốn trào nước mắt.

"Đau không?" Thịnh Trình Việt bắt chọt hỏi.

Tiêu Mộc Diên không muốn giải thích với Thịnh Trình Việt, cô giãy giụa muốn ngồi dậy, tránh cho anh lỡ tay đánh vào mông cô nữa, tất nhiên, trong lòng cô cũng có con tức giận nho nhỏ, cái mông của cô làm gì sai sao? Anh lại nặng tay như vậy.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên không nói lời nào, bất ngờ đề cơ thể đang ngọ nguậy của cô xuống, lấy ra một chai thuốc từ phía đầu xe.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy cái mông chọt lạnh, một cảm giác mát lạnh thoải mái khiến đau đớn trên mông cô tạm thời giảm đi rất nhiều. Đối với sự dịu dàng bất chợt của Thịnh Trình Việt, mũi cô hơi cay cay, hốc mắt liền đỏ lên.

"Còn đau không?" Thịnh Trình Việt bôi thuốc xong cho cô, hỏi lại lần nữa, nhìn trên mông Tiêu Mộc Diên sưng đỏ một mảng, anh không khỏi thở dài, lần đầu cô quá non nớt, anh không dùng bao nhiêu sức mà cũng có thể trở nên sưng đỏ như vậy.

Tiêu Mộc Diên vẫn không nói chuyện, từng giọt nước mắt to bằng hạt đậu lăn lượt rơi xuống ghế xe.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không nói lời nào, trong lòng không khỏi tức giận, anh cũng bồi thuốc cho cô rồi, cô còn tức giận cái gì nữa, phải biết rằng, đây là lần đầu tiên anh bồi thuốc cho phụ nữ đó? Cô đã quá vinh dự rồi.

"Ngồi dậy cho anh!" Giọng nói Thịnh Trình Việt rõ ràng tăng cao mấy phần, nếu như là trước kia, nhất định anh sẽ tự tay kéo cô lên, nhưng bây giờ nhìn cái mông sưng đỏ của cô, từ đáy lòng anh không muốn làm đau cô.

Nước mắt Tiêu Mộc Diên rơi xuống như những hạt trần châu bị tuột dây, làm thế nào cũng không ngừng được, nước mắt làm ghế xe ướt một mảng lớn, dường như cô muốn khóc hết cả những uất ức của mình ra.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên vẫn không có động tĩnh gì, sự tức giận hiện rõ trên mặt, anh tức giận ném cái chai trong tay đi, cái chai đập vào xe phát ra một tiếng vang lạnh lạnh, anh cũng không thèm nhìn cô cái nào liền xoay người xuống xe.

"Chúng ta đi." Thịnh Trình Việt nói với những thủ hạ khác, anh xoay người lên một chiếc xe khác, Lâm Phong lên xe của anh còn những người khác đều ngồi trên chiếc xe đằng sau.

Tiêu Mộc Diên cứ nằm trên xe, sau khi khóc một trận thật lớn, trong lòng cũng đã thoải mái hơn rất nhiều, cơn đau trên mông cũng đã bớt đi không ít, cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi, cô phải về trước mười hai giờ, cô đã đồng ý với bọn trẻ sẽ đi chơi cùng với bọn chúng.

Nhưng đáng tiếc, cô ra ngoài lâu như vậy, cũng không mua được quà gì cho mấy đứa trẻ, trong lòng có chút áy náy.

Theo bản năng, cô nhìn ra bên ngoài cửa xe, không có ai cả, bây giờ cô đã xác định người của Thịnh Trình Việt đều đã đi cả rồi. Cô muốn đứng dậy, lại phát hiện áo vest của Thịnh Trình Việt đang đắp trên mông mình, trong lòng lập tức thoáng qua chút ưu tư phức tạp, đây là Thịnh Trình Việt khoác cho cô lúc anh đi hay sao?

Cô muốn lấy áo vest của Thịnh Trình Việt xuống nhưng vừa động vào, một chiếc thẻ vàng từ trong chiếc áo rơi ra. Cô sững sốt, bàn tay nhỏ không khỏi sờ lên tấm thẻ vàng kia, người có tiền đúng là có tiền. Cô không khỏi thở dài một hơi.

Nhìn chằm chằm tấm thẻ một lúc, trong đầu cô bất chợt lóe lên một suy nghĩ, hay là dùng tấm thẻ này mua đồ cho bọn trẻ đi, dù sao thì anh cũng chưa từng làm tròn trách nhiệm của người làm cha, cô sẽ để cho anh làm tròn trách nhiệm này.

Tiêu Mộc Diên vừa nghĩ vừa cong miệng cười, cảm thấy vui vẻ ngồi bật dậy. Ngay sau đó, một tiếng hét chói tai vang lên..

Trong biệt thự nhà họ Thịnh.

"Chú cực phẩm, không phải chú nói mẹ cháu sẽ nhanh về sao? Tại sao đi đến giờ vẫn chưa về?" Nguyệt Nguyệt không nhịn được hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xì ra, mẹ đồng ý chiều nay sẽ chơi cùng cô bé, đã đến trưa rồi mà vẫn chưa về.

Viễn Đan cũng không khỏi nhìn về phía đồng hồ treo tường, đúng vậy, bây giờ cũng đã mười hai giờ rồi, sao mẹ vẫn chưa về vậy nhỉ, không phải là gặp chú Âu rồi không quay lại đây chứ.

Thịnh Tuấn Hạo chạy tới phía điện thoại, định gọi điện thoại cho Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Trình Việt nhìn Thịnh Tuấn Hạo bên cạnh điện thoại, không khỏi cau mày, anh vừa gọi điện thoại mà không có ai nhắc máy, người phụ nữ này rốt cuộc đang làm gì?

"Ôi, một chết mất, mọi người mau đến cầm đồ giúp tôi." Khi bọn họ còn đang suy nghĩ lung tung, giọng nói của Tiêu Mộc Diên đã vang lên ngoài sân.

Nguyệt Nguyệt vui mừng: "Mẹ trở về rồi!"

Về lo lắng trên gương mặt Viễn Đan cuối cùng cũng buông bỏ, cậu chạy theo ra cửa.

"Mẹ... Di Diên trở về rồi!" Thịnh Tuấn Hạo cũng cười đi theo ra ngoài, vừa rồi cậu cũng bị chính mình làm cho giật mình, suýt chút nữa thì lộ mất.

Trong giây phút cửa được mở ra, ba cha con bọn họ đều đồng thời giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Một nhà bốn người

"Mẹ, mẹ đang làm gì thế?" Nguyệt Nguyệt không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Viễn Đan ngược lại rất quan tâm, bước đến chỗ Tiêu Mộc Diên, dường như muốn bế đồ giúp cô, nhưng rất tiếc, sức lực của cậu quá yếu, cơ bản không nhấc đồ lên được.

Thịnh Tuấn Hạo cũng đi qua bên cạnh Tiêu Mộc Diên, định giúp Tiêu Mộc Diên nhấc chiếc thùng to kia lên, nhưng dường như cậu cũng không nhấc lên nổi.

Thịnh Trình Việt nhíu chặt chân mày, thùng đồ to như vậy, đến một người đàn ông bế lên cũng mệt, nếu người phụ nữ này bế từ trong sân vào đến cửa, anh nghi ngờ liệu cô có bế nổi hay không? Còn nữa, đây là thứ gì vậy, nếu đã lấy từ trong phòng ra, vậy thì để người ta trực tiếp ném vào nhà kho là được.

Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt một cái, chỉ một cái, cô lại quay đầu đi, dường như vẫn đang giận Thịnh Trình Việt, cô không muốn để ý đến anh, sau đó bắt đầu tự mình kéo thùng đồ kia đi.

"Mẹ, đây là cái gì thế?" Viễn Đan không nhận được mà hỏi, vừa hỏi vừa giơ tay ra gõ vào thùng vài cái, nhưng vẫn không cảm nhận được bên trong có thứ gì.

"Nhất định là một món bảo bối, bằng không mẹ sẽ không phí nhiều công sức để mang về như vậy." Gương mặt nhỏ của Nguyệt Nguyệt cũng nở nụ cười, hơn nữa trong lòng cô bé cũng rất háo hức với món đồ bên trong.

Thịnh Tuấn Hạo giơ nắm tay nhỏ lên chống cằm, nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên trước mắt sáng lên, cậu mở miệng nói.

"Không phải di Diên mua quà cho ba đấy chứ, hôm nay là sinh nhật của ba đấy." Thịnh Tuấn Hạo cứ như đột nhiên nhớ ra, gương mặt nhỏ lập tức lộ ra vẻ hào hứng.

Cái gì? Sinh nhật của Thịnh Trình Việt? Đôi mắt Tiêu Mộc Diên bất giác mở to thêm mấy phần, cô bất chợt nhìn thẳng vào đôi đôi đồng tử sâu thẳm của anh, hôm nay cô đã mua rất nhiều đồ, nhưng chẳng có thứ gì là mua cho anh.

Thịnh Trình Việt khẽ nhíu mày, sắc mặt không tệ, có lẽ anh cho rằng trong thùng đồ này là quà của anh.

Nhìn vẻ mặt của Thịnh Trình Việt, khóe môi Tiêu Mộc Diên bất giác cong lên, người bình thường luôn tràn đầy hi vọng, quá trình thì chậm chạp, kết quả mới thảm hại!

"Mang đồ vào giúp em rồi nói!" Tiêu Mộc Diên lên tiếng, tóm lại bên trong có rất nhiều đồ, nếu Thịnh Trình Việt thích thì có thể tùy ý chọn một món xem như quà sinh nhật, còn lại đều cho bọn trẻ.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không phủ nhận, nụ cười trên khóe môi càng hiện rõ, dường như đã khẳng định đồ đặc trong chiếc thùng to này là cô mua cho anh, là quà sinh nhật cô tặng cho anh.

Anh vừa suy nghĩ vừa nhấc đôi chân dài, đi tới bên cạnh Tiêu Mộc Diên. Tiêu Mộc Diên vốn định cùng Thịnh Trình Việt nhấc thùng đồ lên, nhưng không ngờ anh lại đẩy cô ra.

Cô trùng mắt với anh, sau đó liền đứng một bên khinh thường nhìn anh, hừ, cô cũng chẳng muốn bế cùng anh, lúc này chỉ là muốn ra về một chút mà thôi.

Mấy người bọn họ cùng đi vào nhà, thùng đồ vừa đặt xuống đất, mọi người lập tức vây xung quanh, dường như rất hiếu kỳ muốn biết bên trong có gì.

"Mấy đứa quỷ nhỏ các con đừng có nhìn nữa, tóm lại là không cho mấy đứa đâu!" Lúc nói chuyện khóe môi Thịnh Trình Việt còn mang theo ý cười, đáng vẻ của anh giống như muốn lập tức mở thùng đồ ra xem bên trong có gì vậy.

"..." Mấy cô cậu bé lập tức im lặng, rõ ràng mẹ nói bên trong có quà của các cô cậu.

Chỉ có Tiêu Mộc Diên là không kìm được mà tròn mắt, người đàn ông này tưởng tượng cũng đẹp thật đấy, cô không mua quà cho con mình mà mua quà cho anh sao?

"Thật ra bên trong có rất nhiều đồ, ai cũng có quà." Thật ra không có quà của Thịnh Trình Việt đâu, nhưng Tiêu Mộc Diên không dám nói như vậy với anh, ai biết anh có đánh vào mộng cô nữa hay không, mộng cô bây giờ vẫn còn đau đấy!

"Ai cũng có?" Thịnh Trình Việt rõ ràng rất sùng sốt, trong ánh mắt lập tức thoáng qua sự bất mãn, dựa vào cái gì mà ai cũng có quà chứ, hôm nay là sinh nhật của anh mà, cô không thể mua quà cho riêng một mình anh sao?

"Nghe thấy chưa? Ai cũng có, ai cướp được thì là của người đó." Viễn Đan vừa nói xong thì bàn tay đã cầm một con dao nhỏ từ lúc nào không hay, lập tức rạch một đường trên miệng thùng đồ.

Nguyệt Nguyệt và Thịnh Tuấn Hạo cũng không thả lỏng, hai cô cậu nghe rất rõ lời của Viễn Đan nói, ai cướp được thì là của người đó.

Thịnh Trình Việt vừa nghe xong cũng sốt ruột, sau khi cùng ba đứa trẻ mở thùng đồ kia ra thì bắt đầu tranh giành đồ bên trong.

Tiêu Mộc Diên nhìn khung cảnh trước mặt, đúng là cha con đại chiến mã, nhưng nhìn vào cũng rất buồn cười, trong lòng cô thoáng lên một niềm hạnh phúc. Giờ phút này, Tiêu Mộc Diên dường như đang suy nghĩ một cách tham lam, nếu cứ mãi hạnh phúc thế này thì tốt biết bao.

"Tiêu Mộc Diên! Tại sao bên trong toàn là đồ của trẻ con, hơn nữa toàn là đồ cao cấp, giá ít nhất cũng phải mấy chục triệu, em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Thịnh Trình Việt cuối cùng cũng bắt mẫn hết lên, anh chưa từng mất mặt như lúc này, đây rõ ràng toàn là đồ chơi trẻ con, làm gì có quà sinh nhật của anh, không ngờ anh lại bị người phụ nữ này trêu đùa, hơn nữa lúc này còn rất vui vẻ mà bê thùng đồ vào giúp cô, đáng chết!

Cái gì? Mấy chục triệu? Tiêu Mộc Diên sững sốt không dám tin những gì Thịnh Trình Việt nói, cô tưởng rằng những món đồ này cùng lắm chỉ mấy triệu mà thôi, sao có thể đáng giá mấy chục triệu, nhiều tiền như vậy, cô mà biết sớm thì đã không nỡ mua rồi.

Thịnh Trình Việt nhìn về mặt ngơ ngác của Tiêu Mộc Diên, rõ ràng cô không biết mấy món đồ này đáng giá như thế, vậy khả năng duy nhất chỉ có thể là cô không phải là người đã mua chúng.

"Em tiêu tiền của ai? Có phải là của Trương Văn Doanh hay không?" Ánh mắt Thịnh Trình Việt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lập tức nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, nếu cô tiêu tiền của Trương Văn Doanh, vậy có phải cô đã gặp mặt Trương Văn Doanh rồi không, cô lại gặp người đàn ông khác ở sau lưng anh nữa sao? Người phụ nữ này cần phải chấn chỉnh lại mới được.

Hả? Vì lời của Thịnh Trình Việt, đôi mắt Tiêu Mộc Diên lại lần nữa mở to, sao đột nhiên anh lại nghĩ đến Trương Văn Doanh? Sao cô có thể không biết ngại mà tiêu nhiều tiền của Trương Văn Doanh như vậy, muốn tiêu tiền thì cũng tiêu của anh mới phải chứ.

Tiêu Mộc Diên suy nghĩ, sau cùng cô cảm thấy vẫn là nên nói thật, là do cô đột nhiên tìm được một chiếc thẻ trong túi mình, lại còn là thẻ vàng.

Khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy chiếc thẻ thì ánh mắt không khỏi u ám, chửi trách người phụ nữ này lại dám dùng nhiều tiền mua đồ như vậy. Thì ra là thẻ, người phụ nữ này đã lấy thẻ của anh, anh cảm thấy không đúng, cô vậy mà lại trộm thẻ của anh.

Tiêu Mộc Diên nhìn ánh mắt của Thịnh Trình Việt, liền biết ngay có chuyện không hay, cô lập tức ném chiếc thẻ vào lòng Thịnh Trình Việt, dường như lúc này, chiếc thẻ đó giống như một củ khoai lang nóng bỏng tay, cô không muốn cầm nó thêm một giây nào nữa. Haiz, cô chỉ mua một chút đồ, sao có thể tốn nhiều tiền như vậy?

Thịnh Trình Việt nhìn chiếc thẻ trong tay, có điều nghĩ đến chuyện người phụ nữ này không đi gặp Trương Văn Doanh, tâm trạng anh mới chuyển biến tốt.

"Nói đi, em lấy thẻ này từ đâu?" Thịnh Trình Việt bất chợt hỏi, anh muốn biết người phụ nữ này trộm chiếc thẻ ở đâu.

"Trên người anh đấy, anh đánh mông em, em tiêu tiền của anh, xem như là bù đắp đi." Tiêu Mộc Diên buột miệng nói, đúng vậy, cứ xem đó là bù đắp đi, dù sao anh cũng có nhiều tiền như vậy, vài chục triệu trong mắt anh có đáng là gì?

"Cái gì? Mẹ, ba đánh mông của mẹ sao? Có đau không?" Viễn Đan kinh ngạc lên tiếng đầu tiên.

Nguyệt Nguyệt cũng nhìn qua Tiêu Mộc Diên, dường như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Tiêu Mộc Diên nhất thời bối rối, chuyện xấu hổ như vậy sao cô có thể buột miệng nói ra kia chứ, lại còn để mất mặt trước mặt trẻ con như vậy.

"Không sao, không đau, mẹ cũng đánh lại ba rồi." Tiêu Mộc Diên vì muốn lấy lại chút thể diện, nên chỉ có thể trả lời qua loa như vậy, nhưng cô vẫn không kiềm được mà thờ dài, cô làm gì có gan mà đánh lại anh chứ, dù cho cô mượn lá gan cô cũng không dám.

Nguyệt Nguyệt lúc này mới hài lòng gật đầu, mẹ đánh lại là được rồi, bằng không, cô bé sẽ giúp mẹ trút giận.

"Chiếc thẻ này là em lấy trộm lúc anh đánh em?" Môi mông của Thịnh Trình Việt khê mở, nhưng nhớ lại khung cảnh lúc anh đánh cô, lúc đó cô ngồi trên xe, cơ bản không thể lấy được thẻ, sao cô có thể trộm được chứ? Lẽ nào cô là một thần trộm?

Tiêu Mộc Diên đột nhiên cạn lời, người đàn ông này sao cứ mở miệng ra là nói cô lấy trộm vậy nhỉ, nói khó nghe như vậy sao, cô trộm thẻ của anh lúc nào kia chứ, là thẻ của anh tự rơi ra khỏi túi thôi có được không?

"Là em nhặt được trên xe của anh." Cuối cùng Tiêu Mộc Diên cũng giải thích, đúng vậy, chiếc thẻ này là cô nhặt được, nên anh phải cảm ơn cô, là cô đã trả thẻ của anh về lại chủ cũ.

"Nhặt được?" Thịnh Trình Việt rõ ràng không tin.

"Lúc anh đi có lấy một chiếc áo phủ lên mông em, chiếc thẻ này rơi từ trong cái áo đó ra." Tiêu Mộc Diên giải thích với vẻ mặt kiên nhẫn.

Mà lúc đó ba đứa trẻ làm gì có tâm trạng để nghe Tiêu Mộc Diên giải thích, ba cô cậu đã bắt đầu chơi với nhau, Nguyệt Nguyệt thờ dài nói, đây là lần đầu tiên mẹ mua cho cô bé nhiều đồ như vậy, nhưng không ngờ lại dùng tiền của ba.

Ánh mắt Thịnh Trình Việt lại tối đi mấy phần, đôi mắt sâu thẳm cứ nhìn chằm chằm vào Tiêu Mộc Diên, dường như muốn biết cô có đang nói dối hay không.

Tiêu Mộc Diên nhìn vào mắt Thịnh Trình Việt, sau đó xoay người bỏ đi, ai quan tâm chuyện anh có tin hay không? Tiền dù sao cũng đã tiêu rồi, hơn nữa,

anh mua một ít đồ cho bọn trẻ là chuyện nên làm mà, dù sao bọn trẻ cũng đã lớn như vậy, nhưng anh chưa từng tận tâm làm tròn trách nhiệm của một người ba.

"Vậy quà của anh đâu?" Cuối cùng Thịnh Trình Việt mở miệng hỏi, người phụ nữ này không lẽ không mua quà cho anh sao?

Tiêu Mộc Diên lập tức hoảng hốt, dường như cô thật sự không mua quà cho anh.

Nhìn dáng vẻ cứng ngắc của Tiêu Mộc Diên, sắc mặt Thịnh Trình Việt liền xám xịt, người phụ nữ này dùng tiền của anh mua nhiều đồ như vậy, nhưng lại không mua quà cho anh.

"Cái này cho anh." Tiêu Mộc Diên đột nhiên lấy ra một chiếc túi nhỏ từ trong túi áo, đây là chiếc móc khóa điện thoại cô nhìn thấy trong một quầy hàng ngoài vỉa hè nên cô đã dùng hai mươi nghìn tiền mặt để mua, cô vốn định móc vào điện thoại của mình, nhưng nhìn dáng vẻ với gương mặt xám xịt của người đàn ông này, thầm nghĩ một chút, thôi thì cứ lấy ra tặng cho anh vậy.

Sau khi Thịnh Trình Việt nhìn thấy chiếc túi nhỏ trên tay Tiêu Mộc Diên, quả nhiên anh hào hứng trở lại, cô muốn tặng anh một sợi dây chuyền sao? Vậy thì còn được, rõ ràng là tiền của anh tiêu không phí chút nào.

Khóe môi Thịnh Trình Việt cong lên theo thói quen, sau đó anh đi lại gần Tiêu Mộc Diên, cho đến khi anh phát hiện ra chiếc móc khóa điện thoại nhỏ nhắn trên tay Tiêu Mộc Diên, anh hoàn toàn nổi giận. Đáng chết! Món quà mà người phụ nữ này mua cho anh lại là một chiếc móc khóa điện thoại tồi tàn, hơn nữa còn là loại chuyên bán ở các sạp hàng vỉa hè, giá cực kỳ rẻ, sao cô có thể xem nó là quà sinh nhật để tặng cho anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sao lại đi đến bước đường này

Thịnh Trình Việt tức giận, từng đường gân trên trán cũng hằn lên, hai bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm. Đột nhiên, anh cảm chiếc móc khóa điện thoại trong tay Tiêu Mộc Diên ném xuống đất, thứ đồ rẻ mạt thế này anh không cần.

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc nhìn động tác của Thịnh Trình Việt, nhất thời cô không phản ứng kịp. Nhưng rồi, sắc mặt cô cũng lập tức trở nên khó coi, cô nhìn khuôn mặt đang tức giận của Thịnh Trình Việt, anh tức giận là vì chiếc móc điện thoại này sao? Bởi vì nó quá rẻ mạt, nên anh tức giận?

Ha! Cô bất giác nở nụ cười tự giễu rồi quay người, từ từ đi về phía chiếc móc điện thoại, lúc cô mở vỏ bọc thì nhận ra móc khóa đã bị Thịnh Trình Việt ném vỡ làm đôi, lòng cô bất chợt trào lên cảm giác đau xót. Cô nhớ lại tâm trạng vui vẻ của mình khi mua chiếc móc khóa này, thậm chí còn chưa kịp mở vỏ bọc, vậy mà đã bị anh vô tình ném vỡ.

Đột nhiên, cô nắm chặt chiếc móc khóa trong tay, trừng mắt nhìn Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt cũng không nghĩ tới Tiêu Mộc Diên có thể vì một chiếc móc điện thoại vỡ nát mà phản ứng mạnh như vậy, nó chẳng phải chỉ là một món hàng vỉa hè thôi sao? Vỡ rồi còn có thể làm thế nào được chứ?

"Đây là thứ đồ vỉa hè rẻ tiền." Tiêu Mộc Diên đột nhiên lên tiếng, giọng nói như chứa đầy sự oán hận.

Thịnh Trình Việt vì câu nói này của Tiêu Mộc Diên mà sắc mặt càng thêm tức giận, rõ ràng cô biết là nó rẻ tiền, vậy tại sao còn tặng nó cho anh. Chẳng lẽ là muốn sỉ nhục anh? Cô vẫn chưa đủ tư cách đâu.

"Bởi vì em thấy nó đẹp nên mới mua. Với em, cái móc điện thoại này không hề rẻ tiền." Tiêu Mộc Diên hít một hơi thật sâu rồi nói một mạch, cô sợ mình không kịp chế được cảm xúc sẽ bật khóc.

Thịnh Trình Việt hơi chau mày, có lẽ anh cảm giác được Tiêu Mộc Diên vẫn còn điều muốn nói, cho nên anh đợi cô nói tiếp.

"Em tặng nó cho anh là tấm lòng của em, cho dù nó chỉ đáng mấy đồng, nhưng nó cũng là tấm lòng của em, anh có biết thế nào là "tấm lòng" hay không? Là thứ xuất phát từ trái tim." Tiêu Mộc Diên cảm nhận được bản thân đang hơi kích động, nên cô ngừng lại.

Thịnh Trình Việt không ngờ rằng cô sẽ nói như vậy, cô nói, cho dù nó chỉ đáng vài đồng, nhưng nó cũng là thành ý, là tấm lòng của cô, vậy cô vừa rồi là thật lòng muốn tặng chiếc móc khóa đó cho anh sao? Trong khoảnh khắc đó, anh thật sự muốn nhận lại chiếc móc khóa vỡ trong tay cô.

"Thứ đồ tồi này sao, anh không cần." Rõ ràng anh không hề có ý như vậy, nhưng lời nói ra lại thật khiến người khác bị tổn thương.

Tiêu Mộc Diên bất giác cười một tiếng, bàn tay vẫn nắm chặt chiếc móc khóa.

"Phải rồi, anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Thịnh, anh cao quý như thế, làm sao có thể thích một cái móc khóa rẻ tiền mà em mua ngoài vỉa hè được chứ? Vừa rồi là em ngu ngốc, ngu ngốc nên mới có cái suy nghĩ nông nổi, nhất thời này, nhẫn nhịn bỏ đi thứ đồ mình yêu thích lại đem

đến trước mặt tổng giám đốc Thịnh, khiến anh không vừa mắt như vậy."

Thịnh Trình Việt tức giận, người con gái này sao lại có gan nói với anh những lời như vậy. Nếu như vừa rồi cô nói chuyện tử tế với anh, không biết chừng anh sẽ nhận chiếc móc khoá đó, nhưng thái độ của cô giống như muốn chọc tức anh vậy, mọi người đối với anh đều hết lòng cung phụng, nhưng duy chỉ có người con gái này, không những không chút coi trọng anh, mà trái lại còn hùng hổ hăm dọa anh.

"Em biết vậy là tốt, sau này đừng có đem những thứ đồ này đến đây nữa, chỉ làm bẩn mắt anh." Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, nhưng ánh mắt lại bắt gặp nhìn chiếc móc khoá trong tay Tiêu Mộc Diên. Thật ra lúc này anh rất muốn nhận cái móc khoá đó, chẳng hiểu sao anh lại muốn nhìn xem nó thế nào.

Tiêu Mộc Diên nhếch môi, đưa mắt nhìn bọn trẻ đang chơi đùa đằng xa, ba đứa bé đó là con của cô và anh, nhưng thân phận của chúng lại khác nhau một trời một vực. Hoá ra đến cuối cùng, anh chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời của cô, không phải là một vị khách quý ngang qua cuộc đời cô mới đúng. Nếu như không phải là anh, ba của cô làm sao có thể an toàn ra khỏi tù được?

"Em biết rồi, sau này em nhất định sẽ không mang những thứ rẻ tiền này xuất hiện trước mặt tổng giám đốc Thịnh nữa, nhưng...em cảm thấy bản thân em cũng rẻ mạt như thế, xin hỏi tổng giám đốc Thịnh, sau này em có thể không xuất hiện trước mặt anh được không?" Tiêu Mộc Diên bất chợt lên tiếng trong lúc định xoay người rời đi.

Gân trên trán Thịnh Trình Việt càng hiện rõ hơn, người phụ nữ này có phải đang cố ý muốn chọc giận anh, cô cho rằng anh hết cách với cô hay sao.

"Viễn Đan, mẹ mệt rồi, mẹ phải ngủ một giấc, các con cố gắng trông chừng cho mẹ nhé, đừng để bất kì ai đến làm phiền mẹ, sau hai tiếng nữa, mẹ sẽ đưa các con đi chơi." Tiêu Mộc Diên chỉ có thể trông cậy vào đứa con trai của mình.

"Vâng ạ, mẹ cứ yên tâm ngủ đi." Viễn Đan trả lời còn không quên trừng mắt với Thịnh Trình Việt một cái, mẹ của cậu bỗng nhiên không vui như vậy, chắc chắn là do Thịnh Trình Việt chọc giận mẹ.

Người Thịnh Trình Việt càng lúc càng khó chịu, nuốt con giận vào lòng, không biết trút giận cho ai, anh tức tối đã chiếc xe đồ chơi.

A! Đau quá, bàn chân anh nháy mắt liền truyền tới cảm giác đau đến thấu tim, sắc mặt gần như biến đổi, nhưng anh vẫn giữ nguyên dáng vẻ thản nhiên, nét mặt lạnh lùng đi sang phòng khác. Vừa vào tới phòng, anh lập tức thu lại biểu cảm đang cố chịu đựng trên khuôn mặt, vội vàng cởi giày, nhìn đôi chân đã bị sưng đỏ một mảng...

Thịnh Trình Việt nhìn đồng hồ, anh cũng không dám ngủ, cứ vậy ngồi đợi, sợ rằng hai tiếng sau, bọn họ sẽ bỏ anh ở lại mà đi chơi.

1 giờ 50 phút, Thịnh Trình Việt cuối cùng cũng mở cửa ra ngoài, anh nhận ra, chân anh bây giờ còn đau hơn vừa nãy, chuyện này là sao đây?

"Ba, ba đây rồi, ba có muốn ra ngoài đi chơi với bọn con không?" Thịnh Tuấn Hạo bỗng nhiên hỏi anh, thấy Thịnh Trình Việt trên người đang mặc quần áo ngủ, cậu bé nghĩ chắc ba cậu nhất định sẽ đồng ý, bởi vì bình thường ba cậu rất ít khi mặc đồ ngủ.

Thịnh Trình Việt không nói gì, đi thẳng về phía nhà vệ sinh, Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt cũng nhìn theo Thịnh Trình Việt.

"Sao em lại cảm thấy đáng đi của ‘chú cực phẩm’ có chút gì kì lạ nhỉ?" Viễn Đan không kìm được thì thầm nói, lẽ nào chân của ‘chú cực phẩm’ có vấn đề? Viễn Đan nghiêng đầu suy nghĩ.

"Anh nghĩ ba bị đau rồi." Thịnh Tuấn Hạo cũng nghĩ vậy, vừa rồi lúc ba mở cửa, cậu bé đã nhìn thấy rồi, trong lòng không khỏi lo lắng.

Nguyệt Nguyệt chớp chớp đôi mắt tinh anh, sao lúc này cô bé không nhận ra chứ?

Thịnh Trình Việt vừa vào nhà vệ sinh thì điện thoại anh vang lên, anh giật mình nhưng cũng nhanh chóng nghe máy.

"Tổng giám đốc Thịnh, tôi đã điều tra mọi tài liệu về cô Tiêu, nhưng mười năm trước cô ấy đã ở nước ngoài rồi, cho nên không thể nào là người phụ nữ sáu năm trước được, càng không thể là mẹ của cậu Tuấn Hạo." Lâm Phong một mực khẳng định, mọi tài liệu về Tiêu Mộc Diên anh ta đều đã kiểm tra lại một lượt, mười năm trước cô ra nước ngoài, cho nên chuyện của sáu năm trước chỉ có thể tan thành mây khói.

"Mười năm trước cô ấy đã ra nước ngoài rồi sao?" Thịnh Trình Việt kinh ngạc, dường như tại khoảnh khắc này, trong lòng anh dâng lên một nỗi thất vọng trước nay chưa từng có. Anh cứ ngỡ rằng Tiêu Mộc Diên chính là người phụ nữ ấy, là người phụ nữ của sáu năm trước, không ngờ rằng mười năm trước cô đã ra nước ngoài.

"Đúng vậy, bởi thế cho nên sau khi ra nước ngoài, mọi tài liệu của cô ấy đều không có." Thật ra Lâm Phong phát hiện có một điểm khả nghi, nhưng anh ta không nói, dù sao Tiêu Mộc Diên cũng không phải là người phụ nữ của sáu năm trước, tổng giám đốc Thịnh không cần thiết phải để ý cô như vậy.

Thịnh Trình Việt không nói gì nữa, sau khi tắt máy, anh cứ thế đứng trong nhà vệ sinh, rất lâu cũng không ra ngoài, không ngờ rằng anh lại nhận nhầm người, cô hoàn toàn không phải là người con gái của sáu năm về trước.

Thịnh Trình Việt bất giác lấy trong túi áo ra một viên ngọc, ngoài kia từng luồng sáng đang xuyên qua khe kính, trực tiếp chiếu lên người Thịnh Trình Việt, anh đưa viên ngọc lên, chính tại khoảnh khắc ấy, bên trong viên ngọc ánh lên chữ "Diên", chính là chữ "Diên" trong Tiêu Mộc Diên, nếu như viên ngọc này không phải là của cô, cô làm sao lại biết rõ được như vậy.

"Ba, ba có muốn đi chơi với chúng con không? Nếu như ba không đi, vậy bọn con sẽ đi với dì Diên!" Thịnh Tuấn Hạo đứng ngoài cửa hô lớn.

Thịnh Trình Việt thu lại viên ngọc trong tay, Lâm Phong đã kiểm tra mọi tài liệu, tất cả đều chứng minh Tiêu Mộc Diên không phải là người con gái năm đó, vậy anh rốt cuộc còn đang mong chờ điều gì?

"Ba, ba..." Thịnh Tuấn Hạo đang định gõ cửa thì Thịnh Trình Việt lúc này cũng mở cửa đi ra.

"Hôm nay là sinh nhật của ba, ba mời con đi ăn nhé." Ý đồ của anh rất rõ ràng, chính là không muốn để Thịnh Tuấn Hạo đi chơi cùng Tiêu Mộc Diên.

"Chú cực phẩm, chú như vậy hơi quá đáng rồi, chú chỉ mời một mình Thịnh Tuấn Hạo, cháu ghen đó." Viễn Đan bất mãn chạy lại, đứng rồi, thằng bé ghen chứ. Thịnh Trình Việt rõ ràng là cũng ba của nó, nó không những không được gọi, hơn nữa còn nhìn thấy anh chiều chuộng Thịnh Tuấn Hạo như thế, thằng bé tất nhiên không hài lòng.

Nguyệt Nguyệt nhìn Viễn Đan một cái, sợ cậu bé không giữ mồm giữ miệng sẽ để lộ ra sự thật, mẹ đã đặc biệt dặn dò như vậy, tuyệt đối không được để Thịnh Trình Việt biết được sự thật.

"Ghen?" Thịnh Trình Việt hơi chau mày, thằng bé này nói chuyện cũng thú vị thật. Anh mời con trai ruột của anh đi ăn cơm, thằng bé này cũng ghen hay sao?

"Tất nhiên à..."

"Chúng cháu không ghen, chúng cháu có mẹ cháu đi chơi cùng." Nguyệt Nguyệt kéo Viễn Đan nói, cô bé sợ Viễn Đan không cẩn thận lỡ miệng nói ra, đến lúc đó mọi chuyện sẽ càng phức tạp.

"Đi thôi, mẹ đưa các con đi khu vui chơi." Tiêu Mộc Diên mỉm cười tiến đến, cô bỏ ra hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng sửa lại được chiếc móc khoá, trong lòng vì vậy cũng vui hơn.

"Ba, con cũng muốn đi khu vui chơi." Thịnh Tuấn Hạo lập tức nói với Thịnh Trình Việt, thật ra cậu bé muốn đi chơi với mẹ hơn, nhưng không dám nói ra.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, cô không phải là người con gái của sáu năm trước, không phải cô! Vậy thì anh việc gì phải đối xử tốt với cô, vừa nghĩ đến điều này, sắc mặt anh liền lạnh đi.

"Đi ăn cơm với ba." Giọng điệu của Thịnh Trình Việt như mệnh lệnh tuyệt đối, nếu anh và người phụ nữ này không hề có chút quan hệ gì, vậy thì con trai anh và cô cũng không liên quan gì với nhau, anh làm sao có thể yên tâm để con trai của mình giao cho người phụ nữ này được?

"Con không đi." Thịnh Tuấn Hạo không muốn đi liên một mực từ chối, cậu bé vẫn muốn đi chơi cùng với mẹ hơn, cậu còn có thể chơi cùng với Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt. Đi với ba nhất định sẽ rất buồn chán và vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cả nhà đi ngắm biển

Sắc mặt Thịnh Trình Việt so với vừa rồi càng lạnh hơn, con trai anh lại đang từ chối anh, mà cũng vẫn là chỉ bởi vì để ở bên người phụ nữ này. Tiêu Mộc Diên quả nhiên có sức hấp dẫn lớn, khiến con trai anh yêu quý cô như vậy.

"Con nhìn cho rõ, ba mới là ba của con." Thịnh Trình Việt cao giọng, bộ dạng rõ ràng đang ghen tỵ, con trai anh dựa vào đâu mà đối tốt với Tiêu Mộc Diên như vậy.

Thịnh Tuấn Hạo bĩu môi, thì ba là ba con, nhưng cũng không có quyền cấm cản con thân thiết với người khác chứ. Hơn nữa, Tiêu Mộc Diên là mẹ con cơ mà? Con đi theo mẹ là sai sao?

"Chú cực phẩm, nghe giọng chú giống như đang ghen tỵ vậy, chú đang ghen với mẹ cháu chứ gì." Nguyệt Nguyệt không nhịn được hỏi, đôi đồng tử đen nháy lấp lánh, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái thôi cũng biết được đây chính là một nha đầu tinh quái điển hình.

Thịnh Trình Việt không khỏi tròn to hai mắt, nha đầu này đang nói gì chứ? Anh ghen tỵ ư? Buồn cười, anh sao lại đi ghen với Tiêu Mộc Diên, người phụ nữ không có gì trong tay đó chứ.

"Chú đây không thêm nói nhảm với mấy đứa, tóm lại, Thịnh Tuấn Hạo hôm nay không được phép ra ngoài." Thịnh Trình Việt vừa nói vừa lướt qua bên người mấy đứa nhỏ, đi thẳng tới ghế sa-lon.

Lần này, ba người bọn họ không hẹn mà cùng nhìn vào chân Thịnh Trình Việt, quả nhiên, lúc đi lại chân anh có chút khác thường, hình như còn hơi hơi khập khểnh? Chẳng lẽ chân của chú cực phẩm bị rút gân hay sao?

"Mọi người nhìn thấy không? Chân của chú cực phẩm hình như là bị què?" Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng nói.

Thế nhưng lời của Nguyệt Nguyệt đã thành công truyền vào tai Thịnh Trình Việt. Đáng chết, nhóc con này lại dám nói anh là một người què, vóc dáng anh anh tuấn tiêu sái như vậy trông giống người què sao? Mặc dù chân anh quả thực có chút đau nhưng cũng không đến nỗi trở thành người què chứ, anh trông đáng sợ như vậy ư?

"Anh nghĩ chú cực phẩm nhất định đã làm chuyện gì xấu nên chân mới bị thương." Viễn Đan đáp, trong lòng lại không khỏi nghĩ đến mẹ, Thịnh Trình Việt có phải trong lúc bất nạt mẹ cậu, bị mẹ cậu đánh cho hay không.

"Ba, chân ba làm sao vậy? Bị thương ư? Mau gọi bác sĩ đến đây đi." Quả nhiên, Thịnh Tuấn Hạo là người duy nhất trong số đó quan tâm nhất Thịnh Trình Việt.

Trong lòng Thịnh Trình Việt đột nhiên dâng lên một trận cảm động, anh nhớ trước kia lúc Thịnh Tuấn Hạo bị bệnh, anh cũng không quan tâm con trai mình như vậy. Bất giác phát hiện, anh thật không xứng là người làm cha.

"Bố cháu không phải đau đùi, mà là đau bàn chân." Bất chợt, Tiêu Mộc Diên tiến lên một bước, không màng ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cứng rắn cõi bỏ giày của Thịnh Trình Việt.

Quả nhiên, chân phải của anh đã sưng đến không còn hình dáng, vừa đỏ vừa tấy.

"Ba, làm sao lại nghiêm trọng như vậy." Thịnh Tuấn Hạo ngồi xổm xuống bên chân Thịnh Trình Việt, hai mắt mở to không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào chân ba mình.

"Sưng như vậy còn có thể đi lại, quả thật là kỳ tích." Tiêu Mộc Diên không nhận được nhủ mảy, người đàn ông này thật đúng là biết nhìn, đã sưng thành như vậy anh còn có thể âm thầm chịu đựng, nếu như không phải cô phát hiện ra, anh có phải vẫn muốn tiếp tục giấu đi hay không.

Shịnh Trình Việt thấy bọn họ đều đã biết hết, cho nên anh cũng không cần phải giả bộ nữa.

"Lát nữa tôi sẽ đem toàn bộ đồ đồ chơi này đi thiêu hủy, thứ rác rưởi như vậy cũng không cần giữ lại làm gì." Nghĩ lại chính cái xe đồ chơi đó đã khiến chân anh thành ra như vậy, anh liền tức giận đến cả răng cũng ngứa.

"Tại sao?" Bọn nhóc đồng thanh hỏi, dường như rất bất mãn đối với lời Thịnh Trình Việt vừa nói, nhất là Tiêu Mộc Diên, cô là người phản ứng lớn nhất. Có trời mới biết cô ôm những thứ này về đây mất bao nhiêu công sức, bây giờ lại muốn đem thiêu hủy toàn bộ, anh điên rồi sao? Hay phải nói đầu óc anh bị nước vào rồi.

"Mấy người hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao tôi nói thiêu hủy là thiêu hủy." Trong giọng nói của anh vẫn ẩn chứa sự bá đạo mà lạnh lùng như vậy, giống như còn tràn đầy ý tứ không được phép phản kháng.

"Chẳng lẽ vết thương ở chân anh có liên quan đến những đồ chơi này sao?" Tiêu Mộc Diên rốt cuộc cũng cảm giác được chỗ không đúng, suy đoán hỏi, thấy anh có vẻ căm hận đối với những đồ chơi này như vậy, hẳn là có liên quan đến bọn chúng rồi.

Nhất thời, anh cảm thấy lòng tự tôn của mình như bị khuấy nhục vậy, giống như chuyện trọng đại bị người ta nhìn thấu.

"Bất kể như thế nào, tôi muốn những thứ đồ chơi này lập tức biến mất trước mắt tôi, nếu không tôi lập tức báo người giúp việc mang hết thấy đi thiêu hủy." Thịnh Trình Việt cũng không giải thích, chỉ là tức giận nói lớn.

Tiêu Mộc Diên bất đắc dĩ thở dài, nhìn Thịnh Trình Việt càng ngày càng tức giận, anh có lẽ là giận cô đã đoán được suy nghĩ trong lòng mình. Một người đàn ông cao ngạo như anh, bị cô đoán được hẳn là một chuyện rất mất mặt.

"Hôm nay là sinh nhật anh, chúng ta dẫn bọn nhỏ cùng đi ăn tối được không?" Tiêu Mộc Diên bất chợt lên tiếng, đáy mắt lóe lên chút mong đợi, có lẽ cơ hội như hôm nay sẽ không nhiều, cô muốn lưu lại một chút kỷ niệm. Sau này vĩnh viễn giữ lại bóng dáng Thịnh Trình Việt trong lòng, không vì cái gì khác, chỉ vì để sau này bọn nhỏ có hỏi tới, cô có thể kể cho bọn chúng nghe đáng về của ba.

Shịnh Trình Việt vốn là đang vô cùng tức giận, nhưng bởi vì một câu nói như vậy của Tiêu Mộc Diên, anh rõ ràng hơi sững sốt một chút, biểu cảm dường như cũng không còn tức giận như vừa rồi nữa. Dường như anh cũng chưa ý thức được, một câu nói của cô sẽ có ảnh hưởng lớn như vậy đến tâm trạng của anh.

"Buổi chiều chúng ta cùng đi ngắm biển đi, chân anh bị thương, cho nên chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở ngay bờ biển." Tiêu Mộc Diên nói tiếp. Bất kể như thế nào, hôm nay cũng là sinh nhật của Thịnh Trình Việt, cô vẫn nên dốc sức làm vừa lòng anh, có sinh nhật vui vẻ, mới có thể cả đời vui vẻ.

"Được đó, chúng ta cùng nhau ở cạnh ba." Thịnh Tuấn Hạo là người đầu tiên giơ tay đồng ý. Nói như vậy, xế chiều hôm nay một nhà năm người bọn họ sẽ đi ăn cùng nhau phải không? Vừa nghĩ tới đã thấy thật hạnh hạnh phúc.

"Chú cực phẩm, chú phải đi theo học tập sự rộng lượng của mẹ cháu. Chú nhìn xem, chú không để con trai chú đi cùng mẹ cháu, mẹ cháu ngược lại còn hào phóng để cho hai đứa cháu đi cùng chú." Viễn Đan thật ra có thể cảm giác được, mẹ ở trước mặt người đàn ông cậu phải gọi là ba này luôn lộ vẻ thấp kém, cậu không muốn tiếp tục để mẹ mình như vậy.

Shịnh Trình Việt khẽ nhủ mảy, cậu nhóc Viễn Đan này nói chuyện quả thực có mấy phần đạo lý. Có điều, như vậy chẳng phải tốt hơn sao, Tiêu Mộc

Diễn lấy lòng anh, như vậy khiến anh ít nhiều còn có chút cảm giác thỏa mãn.

Trên xe, Thịnh Trình Việt và Tiêu Mộc Diên ngồi ở ghế trước, ba đứa bé ngồi ở phía sau, nhìn qua thật giống một gia đình ấm áp.

"Sáu năm trước em hẳn là chưa tới nơi này phải không?" Thịnh Trình Việt hỏi lại lần nữa, thật ra anh vẫn có chút mong đợi, mong đợi cô chính là người phụ nữ năm đó.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, cô không nghĩ tới người đàn ông này vừa mở miệng lại hỏi cô một câu như vậy, anh có ý gì? Hay phải nói anh đã tra ra được cái gì?

Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía gò má của anh, một góc nghiêng tuấn dật phi phàm, trên tai phải là viên đá quý tỏa sáng lấp lánh, cô bất giác cứ ngơ ngẩn nhìn anh như vậy.

"Hửm?" Thịnh Trình Việt khẽ nhú mày, quay đầu nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, thật ra cảm giác được cô chăm chú nhìn quả thực cũng không tệ.

Tiêu Mộc Diên không nghĩ tới Thịnh Trình Việt lại đột nhiên quay lại nhìn mình, cô hiển nhiên có chút sững sốt, rất nhanh liền quay đầu nhìn đi hướng khác.

"Em chưa từng tới đây, em vẫn luôn sống ở Mỹ suốt mười năm." Cô lấy lại tinh thần, không chút do dự trả lời. Ngay cả anh có hoài nghi, cô cũng không thể thừa nhận cô đã từng tới đây, cô sợ cô sẽ mất đi hai đứa nhỏ này.

Sheng Trình Việt che giấu chút thất vọng nơi khóe mắt, quay đầu nhìn phía trước. Thật ra trong một tích tắc đó, anh rất muốn, rất muốn cô chính là người phụ nữ năm xưa.

Tiêu Mộc Diên lại lần nữa nhìn về phía gò má của anh, vẫn hoàn mỹ như vậy, nhưng lại nhiều thêm một chút lãnh đạm, anh đang tức giận sao? Bởi vì cô nói cô không phải người phụ nữ kia hay sao? Nhất thời, đáy lòng cô tựa như mặt hồ bị khuấy động, nếu như cô nói cho anh biết chân tướng, vậy thì như thế nào?

Một giây sau, cô hoàn toàn gạt đi ý tưởng to gan đó, cô thật muốn giơ tay đập lên đầu mình, sao cô có thể có ý nghĩ như vậy kia chứ? Cô tuyệt đối không thể nói cho anh chân tướng, bởi vì anh sẽ không cưới cô, cô chắc chắn sẽ mất đi hai đứa nhỏ.

"Mẹ, chúng con đến đó nhặt vỏ sò, lâu lắm rồi con không được nhặt vỏ sò." Giọng nói non nớt của Nguyệt Nguyệt phá vỡ bầu không khí đang trầm xuống trong xe.

Tiêu Mộc Diên ngoái đầu nhìn con gái, cười dịu dàng một tiếng.

"Được, mẹ sẽ nhặt vỏ sò cùng Nguyệt Nguyệt." Lúc cô nói chuyện với bọn nhỏ vĩnh viễn là bộ dáng dịu dàng như vậy, cô dốc hết tất cả, chỉ vì hai đứa nhỏ.

"Cháu cũng muốn nhặt vỏ sò, cháu cũng chưa bao giờ được nhặt vỏ sò." Thịnh Tuấn Hạo nói tới đây bỗng cảm thấy buồn buồn, trước kia cậu không đến trường học thì cũng là ở nhà, nhà cậu quá lớn, đồ giải trí nào cũng có, cho nên ba căn bản cũng không để cậu ra khỏi cửa.

"Mọi người đi nhặt vỏ sò đi, con ở đây nghe ‘chú cực phẩm’ kể chuyện. Hơn nữa, con còn muốn nghe chuyện cô bé Lọ Lem." Viễn Đan đột nhiên lên tiếng, đúng vậy, cậu bé thật sự hy vọng câu chuyện cô bé Lọ Lem có thể trở thành sự thật, giống như giờ phút này, ba của cậu và mẹ cậu vậy.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, tên tiểu tử thái tử Viễn Đan đang ám chỉ gì đó? Cô chính là cô bé Lọ Lem, còn Thịnh Trình Việt là hoàng tử sao? Nhưng con có biết không, cô tích rất cuộc cũng chỉ là cô tích, mà thực tế lại vẫn luôn tàn khốc như vậy.

"Cô bé Lọ Lem?" Khóe miệng Thịnh Trình Việt rõ ràng thoáng qua một nụ cười khinh thường, không nghĩ tới thằng nhóc Viễn Đan này nhìn cơ trí như vậy lại muốn nghe câu chuyện kia.

Viễn Đan đối với thái độ của Thịnh Trình Việt thì khịt mũi coi thường. Người đàn ông cực phẩm này có thái độ gì đây? Khinh thường ư? Hừ, dám khinh thường mình sao?

"Đúng vậy, cháu chỉ nghe qua cô giáo nói một chút, cảm thấy rất hay. ‘Chú cực phẩm’ kể cho cháu nghe đi." Viễn Đan lại nói tiếp, cậu bé chính là muốn Thịnh Trình Việt kể lại chuyện này, có lẽ sẽ có một ngày, hoàng tử ngoài đời thực cũng có thể tìm được cô bé Lọ Lem của anh ta.

"Ngây thơ!" Thịnh Trình Việt lạnh lùng trả lời một câu, bảo anh kể chuyện cô bé Lọ Lem cho thằng nhóc này sao, đùa chắc. Những loại chuyện như vậy chỉ có kẻ ngốc mới tin, anh đường đường là người nổi nghiệp gia tộc nhà họ Thịnh, lại đi kể câu chuyện kiểu đó cho một đứa trẻ, chuyện đùa!

"Bởi vì cháu mới năm tuổi, cho nên cháu ngây thơ là đúng rồi." Đúng vậy, cho dù cậu nhóc có thông minh hơn nữa, cũng chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ, cho dù là sáu tuổi, cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Câu chuyện cô bé lọ lem

Thịnh Trình Việt mím môi thật chặt, năm tuổi, cho dù thằng nhóc có giống anh hơn nữa cũng không có khả năng là con anh. Thịnh Tuấn Hạo sáu tuổi, Tiêu Viễn Đan năm tuổi, Tiêu Mộc Diên làm sao có thể trong một năm sinh liền hai đứa nhỏ. Mà Tiêu Mộc Diên cũng không phải người phụ nữ năm đó, anh nhất thời cảm thấy rất thất vọng.

Trên bờ biển, Tiêu Mộc Diên giúp hai đứa nhỏ nhặt vỏ sò, còn Viễn Đan ngồi ở bên cạnh Thịnh Trình Việt.

"Sao cháu không đi nhặt vỏ sò?" Thịnh Trình Việt nhú mày nhìn thằng nhóc Viễn Đan trước mắt, thật ra anh vẫn luôn có một loại cảm giác, đứa bé này mặc dù nhìn qua hoạt bát sáng sủa như vậy nhưng nội tâm của nó cũng không phải vui vẻ thật sự. Anh bất chợt cảm thấy, đứa nhỏ Viễn Đan này có chút sâu sắc khó lường.

"Cháu cùng ‘chú cực phẩm’ ngắm biển, ‘chú cực phẩm’ kể cho cháu nghe chuyện cô bé Lọ Lem." Viễn Đan vẫn kiên trì như cũ đòi Thịnh Trình Việt kể chuyện cô bé Lọ Lem, cậu bé cũng thật lòng đang mong đợi, hy vọng một câu chuyện khác như vậy cũng có thể trở thành sự thật.

"Câu chuyện đó quá ngây thơ, không bằng để chú kể chuyện nàng tiên cá đi." Thịnh Trình Việt lên tiếng, suy nghĩ một chút nàng tiên cá kia bởi vì một người đàn ông không thương cô mà biến thành bọt biển, anh cho rằng như vậy thật không đáng.

"Cháu chỉ muốn nghe chuyện cô bé Lọ Lem." Viễn Đan vẫn một mực kiên trì, đúng vậy, cậu nhóc chính là muốn nghe chuyện cô bé Lọ Lem. Trong lòng cậu, mẹ cậu chính là cô bé Lọ Lem, vẫn luôn đợi hoàng tử của mẹ tới đón.

"Vậy thì để chú kể một chút câu chuyện của chú đi, thật ra chú cũng có một cô bé Lọ Lem, chỉ là, đã bỏ rơi cô ấy." Thịnh Trình Việt nghĩ tới đây, trong đầu không khỏi xuất hiện hình ảnh Cao Ngọc Mai, cô ấy chính là đơn thuần như vậy. Từ khi cô rời đi, một mạch cũng chưa từng trở về, anh đợi cô sáu năm, ngày đó cô nhìn thấy Thịnh Tuấn Hạo mới được ôm về nhà, rõ ràng rất vui vẻ. Anh không hiểu vì sao cô lại muốn rời đi.

Cho nên, những năm qua anh vẫn luôn rất ghét Thịnh Tuấn Hạo, đồ hết thấy chuyện Cao Ngọc Mai rời đi lên người đứa nhỏ, nếu như không phải vì nó, Cao Ngọc Mai làm sao lại rời đi? Ban đầu anh chính là hối hận, biết vậy đã không cần đứa bé này.

"Chú cũng có một cô bé Lọ Lem? Vậy cô bé Lọ Lem của chú có đẹp không?" Trong lòng Viễn Đan có chút không thoải mái, nó vốn tưởng rằng mẹ nó chính là cô bé Lọ Lem trong lòng Thịnh Trình Việt, không nghĩ tới trong lòng anh vẫn còn có người khác.

Thịnh Trình Việt nhìn về phía biển khơi, trong lòng lâm vào phiền muộn, đẹp không? Chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, nhưng cô rất hiền lành, rất dịu dàng, cô thậm chí còn vì anh trắng đêm không ngủ, anh vốn cho rằng anh và cô sẽ mãi mãi bên nhau, cho đến khi Thịnh Tuấn Hạo xuất hiện, cô rời đi, cũng không trở về nữa.

Mặc dù lúc đó anh cảm giác có lẽ là do cha anh ở phía sau đung tay đung chân, nhưng anh cũng phái người điều tra, Thịnh Thắng cũng không hề nhúng tay vào, anh vẫn luôn mong đợi, mong đợi Cao Ngọc Mai lần nữa quay trở về bên anh.

Bất chợt, trong đầu anh thoáng qua bóng dáng Tiêu Mộc Diên, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, cho dù đau đớn cũng vẫn luôn mỉm cười. Vóc người hoàn mỹ của cô, thân thể mềm mại, sự chặt chẽ của cô, hết thấy đều hấp dẫn anh thật sâu, bên cạnh cô, khiến anh trong thoáng chốc sẽ quên đi Cao Ngọc Mai.

Anh đột ngột quay đầu, liền thấy được cách đó không xa một bóng người mảnh khảnh đang cúi người nhặt vỏ sò cùng hai đứa nhỏ, ngay cả chính anh cũng không phát hiện, khóe miệng mình đã giương lên một nụ cười như có như không. Chưa từng, anh chưa từng thấy qua một hình ảnh ấm áp như vậy.

"Cô bé Lọ Lem của chú đã không còn ở đây, còn lại chỉ là một nha đầu quật cường mà thôi." Anh nhìn Tiêu Mộc Diên mà nói, nếu như có thể, anh nguyện ý giữ cô ở bên mình cả đời, thật ra như vậy cũng rất hạnh phúc.

Viễn Đan sững sờ, cũng nhìn theo ánh mắt Thịnh Trình Việt, liền thấy mẹ đang cúi người cùng Nguyệt Nguyệt cùng Viễn Đan nhặt vỏ sò. Ba nói 'nha đầu' là chỉ mẹ sao?

"Vậy trước kia chú không phải rất yêu cô bé Lọ Lem đó chứ?" Trong giọng nói Viễn Đan rõ ràng là có chút chua chua, cậu cảm thấy mẹ cậu có chút không đáng, mẹ thật đáng thương, sao lại tìm tới một người đàn ông như vậy, một người đàn ông không thương mẹ. Nếu như cậu là mẹ, nhất định sẽ không cho sinh con cho ba.

Thịnh Trình Việt đột nhiên quay đầu nhìn về phía Viễn Đan, bất chợt anh phát hiện, đứa bé này rất thông minh, lại dám bẫy lời anh, nếu như có thể bồi dưỡng đứa bé này thật tốt, trải qua năm tháng, nhất định sẽ là một nhân tài.

"Chuyện này cũng không cần để ý tới nữa rồi." Thịnh Trình Việt thân nhiên nói, dứt lời, anh lại nhìn về phía biển khơi, đáy mắt thoáng qua một tia sầu muộn khiến người ta nhìn không thấu. Cho dù anh vẫn luôn ở trên cao, nhưng lại không cảm nhận được vui vẻ.

Viễn Đan le lưỡi một cái, không hỏi chuyện này nữa, nhưng cho dù cậu không hỏi, không có nghĩa cậu không muốn tìm hiểu chân tướng.

"Chú cực phẩm muốn biết chuyện của mẹ cháu không?" Viễn Đan bất chợt hỏi, có điều cậu biết, Thịnh Trình Việt nhất định sẽ hứng thú, trực giác nói cho cậu, ba rất quan tâm mẹ, chỉ là mẹ và ba đều không phát hiện được chuyện này.

"Chuyện của mẹ sao?" Trong mắt Thịnh Trình Việt rõ ràng thoáng qua vẻ kinh ngạc, dĩ nhiên, anh thật sự rất mong đợi được biết chuyện của cô.

"Đúng vậy, thật ra mẹ là một người phụ nữ rất bất hạnh, chúng cháu mới sinh ra đã phải xa ba. Lúc đầu mẹ mang chúng cháu đi phải ngậm đắng nuốt cay, nếu như không có chú Âu, ba người chúng cháu đã phải ngủ đầu đường." Viễn Đan nói tới đây, ánh mắt cũng tối đi, dường như đang hồi tưởng lại chuyện trước kia.

"Âu Vũ Đình? Vậy mẹ cháu sau khi sinh các cháu sau mới biết anh ta!" Thịnh Trình Việt nghe vậy không khỏi có chút mừng rỡ, nói như vậy, hai đứa nhỏ này cũng không có khả năng là con của Âu Vũ Đình rồi. Anh nhất thời thật muốn biết ba của hai đứa nhỏ là ai.

"Đúng vậy, lúc ấy mẹ mang chúng cháu đi thật sự là đường cùng." Viễn Đan khi đó vừa mới hai tuổi, một đứa trẻ chắc chắn sẽ không nhớ được tình hình lúc đó, nhưng cậu bé không phải một đứa trẻ bình thường.

"Vậy bà nội ông nội các cháu đâu? Bọn họ cũng không quan tâm các cháu sao? Hơn nữa, các cháu còn có ông ngoại bà ngoại kia mà." Thịnh Trình Việt nhất thời cảm thấy hứng thú với chuyện này, không nghĩ tới một người phụ nữ quật cường lại gặp phải cảnh ngộ như vậy.

"Cháu không có ông bà nội, cũng chưa từng gặp qua ông ngoại và bà ngoại." Viễn Đan nói đến đây, trong lòng bỗng cảm thấy thương cảm. Đúng vậy, trừ mẹ, những người được gọi là thân nhân, đến một người cậu cũng không có, bây giờ lại thêm một người ba gặp cũng không thể nhận nhau.

"Sao lại không có ông nội và bà nội? Chẳng lẽ ba và mẹ cháu không..." Thịnh Trình Việt nói đến đó thì ngập ngừng dừng lại, nói vậy, Tiêu Mộc Diên và người đàn ông trước kia của cô căn bản chưa từng kết hôn. Cô là một người mẹ đơn thân, hơn nữa còn một mình tự tay nuôi lớn hai đứa nhỏ.

Thịnh Trình Việt nghĩ vậy chợt có chút cảm khái. Anh có cảm giác, người phụ nữ này là một người phụ nữ rất giỏi, thiết kế của cô cũng xuất sắc tuyệt đối, con trai của cô nhỏ như vậy đã biết kiếm tiền, hơn nữa còn là một triệu phú. Cô đến tốt cùng là một người phụ nữ như thế nào.

"Chú đoán đúng, ba và mẹ cháu không kết hôn, bởi vì ba cháu giống như một hoàng tử vậy như vậy, cao cao tại thượng, mà mẹ chỉ giống như một cô bé Lọ Lem. Cho nên, ba sẽ không cưới mẹ." Viễn Đan rất bình tĩnh nói, chỉ là đáy mắt thoáng qua một chút bi thương, cậu là đang vì mẹ mà bi thương.

Thịnh Trình Việt chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc khác thường, không khỏi dời tầm mắt về phía Viễn Đan, khó trách cậu bé lại thích truyện cô bé Lọ Lem, khó trách cậu bé lại thông minh như vậy, hóa ra là được di truyền từ cha.

Chỉ là Viễn Đan nói mẹ cậu giống như cô bé Lọ Lem, Thịnh Trình Việt không mấy tán thành. Trong lòng Thịnh Trình Việt, Tiêu Mộc Diên vẫn luôn quật cường như một nàng công chúa, cô tài hoa như vậy, hết thảy của cô đều đáng để kiêu ngạo, cô làm sao có thể là cô bé Lọ Lem.

"Ba cháu tên gì? Nói không chừng chú cũng biết ba cháu đó?" Mặc dù anh nói vậy, nhưng chỉ cần Viễn Đan có thể nói ra tên của ba cậu nhóc, anh liền nhất định có thể tra ra được. Hơn nữa, anh vẫn luôn vô cùng mong đợi biết được ba của hai đứa nhỏ là ai.

Viễn Đan theo bản năng nhìn về phía Thịnh Trình Việt, anh chính là ba cậu, nhưng lại không thể nhận nhau, mẹ sẽ nổi giận. Thật ra cậu nhóc luôn có một loại xúc động, cậu thật sự rất muốn nói ra.

"Mẹ cho tới bây giờ cũng không nói cho cháu biết tên của ba. Cháu chỉ nhớ mẹ từng nói, ba là người có năng lực nhất, còn là người đẹp trai nhất." Viễn Đan nhìn Thịnh Trình Việt mà nói, đúng vậy, ở trong lòng cậu, Thịnh Trình Việt chính là người đẹp trai nhất, vì ngoại hình của ba rất giống cậu, ba cũng là người có năng lực nhất, bởi không có tập đoàn nào có thể đứng cạnh nhà họ Thịnh.

"Ồ?" Thịnh Trình Việt khẽ nhíu mày. Người có năng lực nhất, trên thương trường, Thịnh Trình Việt anh chính là người độc nhất vô nhị đứng ở hàng số một, anh tự nhận những nhân vật xem như có mặt mũi, không có ai có thể đẹp trai hơn anh. Vậy người đàn ông trong lòng cô rốt cuộc là ai?

Thịnh Trình Việt giống như chợt nghĩ tới điều gì bất ngờ nhìn sang phía Viễn Đan, cho dù Tiêu Mộc Diên sinh con ở Mỹ, nhưng Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt đều là người Trung Quốc, hơn nữa ngoại hình còn giống anh như vậy.

"Cháu biết hạt châu này không?" Thịnh Trình Việt lại lần nữa lấy ra hạt châu đỏ vận, nếu như Tiêu Mộc Diên nắm rõ hạt châu này, vậy khẳng định Viễn Đan cũng sẽ biết. Nói không chừng còn có thể từ hạt châu đỏ vận này tra ra một số tin tức có liên quan tới cô.

Viễn Đan rất khẳng định gật đầu một cái, cậu thậm chí còn giơ tay muốn lấy đi hạt châu trong tay Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt ngay tại lúc Viễn Đan sắp chạm tới hạt châu, anh đột nhiên thu tay về.

"Cháu vì sao biết được hạt châu này?" Thịnh Trình Việt lúc này đã nắm lấy hạt châu đặt trong lòng bàn tay, không để cho Viễn Đan lấy được.

Viễn Đan không bắt được hạt châu, rõ ràng có chút thất vọng, có điều chỉ một giây sau, cậu nhóc liền đổi mặt nhìn thẳng ánh mắt Thịnh Trình Việt.

"Đây là hạt châu mẹ rất thích." Viễn Đan nhẹ nhàng nói, mặc dù cậu không biết hạt châu này đối với mẹ có ý nghĩa thế nào, nhưng cậu vẫn thường thấy mẹ ngắm người trước hạt châu mình vẽ. Cậu nghĩ, mẹ hẳn rất khát vọng có được hạt châu này.

Thịnh Trình Việt khẽ nhíu mày, Tiêu Mộc Diên quả nhiên biết hạt châu này, vậy hạt châu này không phải là sáu năm trước cô để lại đó chứ?

"Mẹ còn nói gì nữa? Ví dụ như hạt châu này đã từng của mẹ?" Thịnh Trình Việt lại hỏi, giống như muốn từ miệng Viễn Đan tìm ra chút manh mối.

Chương 68: Nghi ngờ là con của anh

Viễn Đan chỉ cười hì hì, hiển nhiên là không muốn trả lời vấn đề này của Thịnh Trình Việt.

"Mà cũng đúng, trong lòng chú cực phẩm cũng có một cô bé lọ lem khác, sao có thể để ý tới chuyện của mẹ tôi chứ? Nếu như chú không thể mang tới hạnh phúc cho mẹ tôi, vậy thì mời chú tránh xa mẹ tôi ra." Viễn Đan nói tới đây, sự lạnh nhạt đã phai dần. Đúng vậy, chú ta dựa vào cái gì mà hỏi nhiều chuyện về mẹ như vậy. Hơn nữa, bên cạnh chú ta còn luôn có đàn bà, không phải lại có một người nữa tới đây sao?

Âu Đan đang đưa đi tới, ngồi xuống bên cạnh Thịnh Trình Việt.

"Việt, hôm nay bác Thịnh bảo chúng ta về nhà ăn bữa cơm. Chúng ta về thôi." Trong lúc nói chuyện, Âu Đan ngồi sát vào Thịnh Trình Việt, ánh mắt tràn đầy ý cười. Nhưng khi nhìn qua Viễn Đan bên kia, trong mắt cô ta rõ ràng lóe lên một tia sắc lạnh rồi lập tức biến mất, đổi thành vẻ mặt dịu dàng.

"Việt, đứa bé này chính là con trai của Tiêu Mộc Diên sao? Đáng đáp có chút giống anh trai em." Cô ta trợn mắt nói dối. Rõ ràng cậu giống Thịnh Trình Việt, mà cô ta lại cố tình nói thành giống Âu Vũ Đình.

Một tia rét lạnh thoáng qua trong lòng Thịnh Trình Việt, người phụ nữ này điên rồi sao? Con mắt nào của cô ta thấy Viễn Đan giống Âu Vũ Đình thế, đáng đáp kia rõ ràng là rất giống anh.

"Ánh mắt của di này hơi kém, cháu rõ ràng rất giống ba cháu, sao lại giống chú Âu được chứ? Lẽ nào di cũng rất giống chú của di sao?" Viễn Đan lập tức lên tiếng, nhìn Âu Đan mà thấy khó chịu. Hơn nữa, vừa rồi lúc Âu Đan nhìn cậu, rõ ràng trong mắt có tia sắc lạnh, cô ta chắc chắn không có ý tốt.

Âu Đan không ngờ rằng, đứa bé này lại nói chuyện không lựa lời như vậy, mặc dù trong lòng tức giận tới mức muốn tát cho cậu một cái, nhưng Thịnh Trình Việt đang ngồi đây, cô ta cũng không có lá gan đó.

"Di chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sao cháu lại phản ứng mạnh như thế? Chẳng lẽ là chột dạ sao?" Âu Đan cũng không khách khí trả đũa. Cô ta thừa nhận, mình không đầu lại Thịnh Tuấn Hạo, thế nhưng tên nhóc con này thì không là cái thá gì.

Viễn Đan không nhịn được nở nụ cười, Âu Đan không biết cậu đang cười chuyện gì, chỉ là nhìn nụ cười của cậu, cô ta cảm thấy không được tự nhiên.

"Cháu cảm thấy, ánh mắt di đây không phải kém nữa, mà là mù luôn rồi. Tất cả mọi người đều biết, cháu rất giống ba cháu, chỉ có di nói trông cháu giống chú Âu. Không biết di nói như thế, có thể coi là bụng dạ khó lường hay không?"

"Cháu..." Âu Đan tức nghẹn họng, không thốt ra được lời nào.

Viễn Đan nói xong, lập tức tao nhã đứng lên. Cậu muốn đi tìm mẹ, muốn bảo mẹ lời ba về, ngàn vạn lần không thể để cho người phụ nữ này thành công, sau này cậu sẽ trông coi ba giúp mẹ.

Tiêu Mộc Diên vừa nhặt vò sò vừa nhìn qua bên này, cô đã sớm thấy Âu Đan ngồi bên cạnh Thịnh Trình Việt, nhưng cô chỉ lo lắng cho con trai cô. Không biết Âu Đan có bắt nạt con trai cô không.

"Mẹ..." Tiếng của Viễn Đan truyền tới, cậu đang chạy hết sức về phía Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên vừa nhìn thấy Viễn Đan, trong lòng lập tức thả lỏng, nở nụ cười.

"Mẹ, không xong rồi, cha muốn đi theo con hồ ly tinh kia về nhà ăn cơm." Viễn Đan rất tức giận, dường như đang cảm thấy bất bình thay mẹ mình. Rõ ràng là ba dẫn mẹ ra đây chơi, nhưng không ngờ bây giờ lại muốn bỏ mẹ lại rồi đi một mình.

Tiêu Mộc Diên tưởng là chuyện lớn gì chứ? Không ngờ là chuyện này.

"Âu Đan là vợ chưa cưới của anh ta, hai người bọn họ về ăn bữa cơm cũng là bình thường thôi." Tiêu Mộc Diên đáp với vẻ mặt thờ ơ, nhưng đáy lòng cô lại dâng lên một cảm giác khác lạ. Cô cười khò, mình chỉ là tình nhân anh ta bao một tháng mà thôi, rốt cuộc cô đang hy vọng xa vời gì đây?

"Mẹ, sao mẹ lại tiêu cực như vậy chứ? Mẹ nên tranh thủ mới phải." Viễn Đan cực kỳ không hài lòng với cách làm của Tiêu Mộc Diên. Mẹ phải ở cùng với ba, cho dù phải nỗ lực trả giá bao nhiêu, cậu cũng sẽ giúp mẹ.

"Tranh thủ? Tranh thủ cái gì?" Tiêu Mộc Diên biết rõ ý của Viễn Đan, nhưng lại giả vờ không biết, có thể cô chỉ đang trốn tránh điều gì đó.

Nguyệt Nguyệt và Thịnh Tuấn Hạo liếc nhìn nhau, dường như lúc này hai đứa đều chung một suy nghĩ.

"Ôi, di ơi, cháu đau bụng quá, di nhanh bảo ba đưa cháu đi bệnh viện đi." Thịnh Tuấn Hạo vừa nói vừa ôm bụng, đáng vẻ đau đớn kia bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.

Giương mặt Tiêu Mộc Diên rõ ràng rất lo lắng. Cô nhanh chóng bế Thịnh Tuấn Hạo lên, mới vừa rồi còn đang chơi yên lành, tại sao lại đột nhiên đau bụng chứ?

"Tuấn Hạo, cháu làm sao vậy? Đề đi đưa cháu đi viện." Trên mặt Tiêu Mộc Diên tràn đầy lo lắng, cô vừa nói vừa bế Thịnh Tuấn Hạo.

Viễn Đan nhìn Thịnh Tuấn Hạo ở trong lòng Tiêu Mộc Diên, khóe miệng cong lên. Cậu ta giả vờ giống thật đấy, ngay cả cậu cũng suýt chút nữa bị lừa. Nếu sau này Thịnh Tuấn Hạo mà làm diễn viên, chắc chắn sẽ nổi tiếng.

"Thịnh Tuấn Việt, con trai anh đau bụng rồi, làm sao bây giờ?" Tiêu Mộc Diên vốn không muốn làm phiền tới Thịnh Trình Việt, nhưng Thịnh Tuấn Hạo lại cứ khẳng khái đòi ba. Cô không còn cách nào khác, nên đành phải tới tìm anh.

Âu Đan hiển nhiên là không vui, Thịnh Trình Việt vừa mới đồng ý cùng cô ta về nhà, thế mà tên nhóc Thịnh Tuấn Hạo này lại đau bụng.

"Tại sao tự nhiên lại đau bụng, có phải giả vờ không vậy?" Giọng điệu của Âu Đan có chút chanh chua.

Con người Thịnh Trình Việt hơi híp lại. Anh nhìn thoáng qua Thịnh Tuấn Hạo, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Mộc Diên. Nhìn đáng vẻ lo lắng của cô, hiển nhiên là không biết Thịnh Tuấn Hạo đang giả vờ! Hải!!! Con anh quả thật rất thích Tiêu Mộc Diên, còn có thể vì cô mà lừa cả anh, không muốn anh rời đi cùng Âu Đan.

"Nếu đau bụng thì chúng ta đi bệnh viện thôi!" Thịnh Trình Việt nói xong cũng tao nhã đứng dậy. Tuy lúc đứng lên, trên chân truyền tới một chút đau đớn, nhưng nhìn thấy mấy người trước mắt, tâm tình anh lại tốt lên một cách khó hiểu.

Âu Đan lập tức đứng lên theo, kéo chặt cánh tay của Thịnh Trình Việt.

"Việt, còn em thì sao? Anh vừa mới đồng ý cùng về nhà với em mà." Giọng Âu Đan rõ ràng tràn ngập bất mãn. Tại sao có thể như vậy chứ?

Viễn Đan tiến tới kéo bàn tay Thịnh Trình Việt, cười hi hi nhìn Âu Đan.

"Di mắt kém, đương nhiên là đi về một mình rồi. Di không thấy chú cực phẩm phải đi cùng mẹ cháu sao?" Viễn Đan vừa nói chuyện vừa kéo Thịnh Trình Việt đi về phía trước, như sợ Thịnh Trình Việt bị Âu Đan cướp mất.

Âu Đan vốn đã không vui, tên nhóc Viễn Đan còn đổ thêm dầu vào lửa, nói mất cô ta kém, bây giờ là ai cũng sẽ tức giận!

Trong nháy mắt Âu Đan bất chợt tiến lên, vươn tay kéo một cánh tay khác của Viễn Đan lại. Viễn Đan không chú ý, nên bất thành linh bị Âu Đan kéo ngược ra sau.

Nguyệt Nguyệt thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy về phía Âu Đan. Cô bé túm lấy một bên chân của Âu Đan, cắn xuống.

Thịnh Trình Việt nhìn thấy cảnh này, khóe miệng vô thức cong lên, bất chợt nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt cô bé Nguyệt Nguyệt này. Cô nhóc lúc đó cũng cắn chân anh như vậy, anh còn nói cô nhóc này tuổi chớ sao, không ngờ lại là tuổi rồng.. Không đúng, nếu như nhỏ hơn Thịnh Tuấn Hạo một tuổi, thì phải là tuổi rắn.

Âu Đan cảm thấy đuôi đau nhói, gặt dừ vùng tay hất văng Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt bị quăng ngã trên mặt đất, lập tức khóc rống lên.

Tiếng khóc của Nguyệt Nguyệt rất lớn, khiến cho rất nhiều người trên bờ biển bắt đầu nhìn về phía này. Thậm chí, còn có vài người đồng tình đi tới.

"Cô bé, cháu làm sao vậy, có phải có người bắt nạt cháu không?" Một phụ nữ thoát nhìn rất hòa nhã đi tới hỏi.

Nguyệt Nguyệt lập tức gật đầu, hơn nữa còn gật liên tục, càng gật càng mạnh.

"Cô ta bắt nạt con." Vừa nói ngón tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt vừa chỉ về phía Âu Đan.

Âu Đan lập tức sừng sốt, con nhóc thối này lại dám chỉ về phía mình. Nó không muốn sống nữa hả?

Tất cả mọi người lập tức dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Âu Đan. Người phụ nữ này lại bắt nạt một đứa bé, thực sự là không có giáo dục.

"Ây da, ngôi sao nhỏ, chúng ta lại gặp nhau, em còn nhớ anh không? Lần trước chúng ta gặp nhau ở sân bay đó." Bất chợt có một cậu nhóc kinh ngạc kêu lên.

Nguyệt Nguyệt nhìn thoáng qua cậu ta. Cô bé làm sao nhận ra được, lúc đó ở sân bay có nhiều người như vậy, cô bé lại chỉ lo chạy thoát thân thôi.

"Bảo sao tôi lại thấy quen như vậy? Hóa ra là ngôi sao nhỏ à." Người phụ nữ có vẻ hòa nhã vừa rồi như bắt được vàng, hai mắt cũng tỏa sáng lấp lánh.

"Oa, cậu bé này cũng đẹp trai lắm nè." Nháy mắt có rất nhiều trẻ con vây quanh Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt.

Tiêu Mộc Diên lại lần nữa nghẹn lời. Chuyện cô lo lắng nhất không ngờ lại xảy ra. Tên nhóc Viễn Đan này gần đây ra ngoài lại không đeo kính nữa rồi, chẳng lẽ nó đã quên, khuôn mặt này rất dễ gây họa sao?

Tất cả mọi người đều nhất trí đẩy Âu Đan ra, một đứa bé xinh đẹp như vậy mà cũng nở đánh, thật sự nên khinh bỉ cô ta.

Khi mọi người phát hiện ra Thịnh Trình Việt, lại lần nữa trưng ra vẻ mặt khiếp sợ.

"Thảo nào hai đứa bé này lại xinh đẹp như vậy? Hóa ra đây là con của tổng giám đốc Thịnh." Hôm nay quả thật bọn họ đã biết một tin tức lớn. Thì ra hai đứa bé này là con của Thịnh Trình Việt, chẳng trách lại xuất sắc như thế.

Thịnh Trình Việt vốn định xem kịch vui, nhưng không ngờ lại có người hỏi tới mình. Hơn nữa còn nói Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con anh, làm trong lòng anh dâng lên cảm giác lạ lùng rõ rệt.

"Vậy sao? Vậy mọi người nói xem, con tôi lớn lên đẹp trai hơn, hay là tôi đẹp trai hơn." Thịnh Trình Việt cười nói, dường như không hề để bụng chuyện họ nói Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con anh.

Âu Đan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đám người này quả thật là có mắt không trông, bọn họ không nhìn thấy Âu Đan cô đang đứng đây sao? Cô là vợ sắp cưới của Thịnh Trình Việt đó? Mấy người không thèm quan tâm thì thôi, lại còn đi quan tâm tới hai đứa con hoang kia nữa.

Tiêu Mộc Diên nghe Thịnh Trình Việt hỏi vậy, không nhịn được trừng mắt sang. Có người cha nào hỏi người khác như vậy không? Lần đầu tiên cô thấy có người đi so đẹp trai với con mình.

"Cậu bé này thực sự là giống tổng giám đốc Thịnh như đúc, không phân cao thấp." Những người đó cũng không phải kẻ ngốc, cho dù biết người nào đẹp trai hơn cũng không thể nói ra được.

Thịnh Trình Việt cũng không so đo vấn đề này, mà nhìn về phía Tiêu Mộc Diên, cuối cùng lại nhìn Thịnh Tuấn Hạo đang nằm trong lòng cô. Ồ, không phải tên nhóc Thịnh Tuấn Hạo này nói bụng nó đau sao? Giờ không đau nữa rồi hả, hơn nữa còn đang nằm hưởng thụ trong lòng Tiêu Mộc Diên nữa, anh nhìn mà tức giận. Tên nhóc kia cứ như vậy mà hưởng thụ thân thể người phụ nữ của anh, mới nhỏ như vậy mà đã bắt đầu tranh phụ nữ với mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cùng về nhà

Thịnh Tuấn Hạo bắt gặp ánh mắt của Thịnh Trình Việt, sợ đến mức rúc sâu vào lòng Tiêu Mộc Diên.

Đột nhiên cách đó không xa có rất nhiều phóng viên đi về phía này, nhất định là có người đã báo hành tung của Thịnh Trình Việt cho tòa soạn báo.

Thịnh Trình Việt nguy hiểm híp mắt lại, là ai to gan như vậy, dám để cho người ta tự tìm đến phóng vấn anh.

"Mấy người lập tức đi đi." Thịnh Trình Việt đột ngột ra lệnh, vừa nói vừa kéo Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt ra khỏi đám người.

Thịnh Tuấn Hạo nghe thấy Thịnh Trình Việt nói vậy, linh cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, sau khi phát hiện ra những phóng viên kia, đột nhiên nó không muốn đi nữa, nói không chừng sau khi chuyện lần này được làm rõ, nó có thể nhận mẹ rồi.

Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt vẫn còn đang mờ mịt không hiểu câu nói kia của Thịnh Trình Việt có ý gì.

"Dì, mau để cháu xuống." Thịnh Tuấn Hạo nói nhỏ vào tai Tiêu Mộc Diên, còn lâu nó mới dễ dàng bỏ đi như vậy? Nó muốn phóng viên đưa thân phận của cả năm người nhà mình ra ánh sáng, để xem Âu Đan kia còn có cơ hội không.

Tiêu Mộc Diên kinh ngạc liếc Thịnh Tuấn Hạo một cái, không phải vừa nãy thằng nhóc này còn kêu đau bụng sao? Bây giờ đã đòi xuống dưới làm gì? Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn thả cậu xuống.

Chân Thịnh Tuấn Hạo vừa chạm đất, đã vui sướng chạy về phía những phóng viên kia.

Thịnh Trình Việt nhìn Thịnh Tuấn Hạo, chết tiệt, con trai mình hôm nay uống nhầm thuốc hay sao? Tại sao lúc ở bên cạnh Tiêu Mộc Diên, mấy đứa trẻ này đều có vẻ không bình thường như vậy? Xem ra sau này anh phải bảo con trai tránh xa người phụ nữ này mới được.

Lúc này Thịnh Trình Việt hận không thể lập tức đuổi theo Thịnh Tuấn Hạo, nhưng không thể làm gì khác, chân anh đau quá, ngay cả đi bộ cũng là cả một vấn đề, đừng nói đến chuyện đuổi theo.

Những phóng viên kia đương nhiên cũng không ngờ là một đứa trẻ chạy ra đón tiếp họ, nhưng vừa nhìn thấy cậu nhóc này có gương mặt giống Thịnh Trình Việt như đúc, họ đều rất vui vẻ, trong nháy mắt đã vây quanh Thịnh Tuấn Hạo.

"Nghe nói tổng giám đốc Thịnh còn có hai người con riêng, đều là anh chị em của tiểu thiếu gia, có đúng vậy không?" Một phóng viên hỏi câu đầu tiên.

Trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng trước sau như một của Thịnh Tuấn Hạo lộ ra nụ cười mê người, nó tìm tìm nhìn những phóng viên trước mặt.

"Đúng vậy, tôi còn có một em trai và một em gái, có điều họ có mẹ, không biết mẹ của họ có phải là mẹ của tôi hay không." Thịnh Tuấn Hạo cố tình nói như vậy, nó cũng không dám nói ra hết, sợ Tiêu Mộc Diên sẽ tức giận.

Những phóng viên kia đều kích động, còn có một người phụ nữ, bây giờ tổng giám đốc Thịnh và tiểu thư nhà họ Âu đã đính hôn, sắp kết hôn rồi, đột nhiên lại nhảy ra một người phụ nữ dẫn theo hai đứa trẻ xuất hiện, đây không phải là một tin bom tấn hay sao?

Vừa nghĩ như thế, họ không hỏi Thịnh Tuấn Hạo thêm nữa, mà đi thẳng về phía những người phía sau, có lẽ đều đang mơ tưởng nắm được tin tức quan trọng này.

Thịnh Tuấn Hạo cười ha hả đuổi theo, hy vọng lần này có thể nhận mẹ, sau này có thể công khai gọi cô là mẹ trước mặt tất cả mọi người.

Thịnh Trình Việt thấy đám phóng viên điên cuồng chạy về phía mình, nháy mắt sắc mặt tối sầm. Anh lập tức gọi điện thoại cho Lâm Phong, bảo anh ta nói với những tòa soạn báo khác, nếu đám phóng viên kia không biến mất trong vòng mười phút, thì sau này họ không cần đi làm nữa.

"Xin hỏi Tổng giám đốc Thịnh, hai đứa trẻ xinh xắn này là con riêng của anh phải không? Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt là người tình của anh sao?"

"Vợ vợ chưa cưới của anh, tiểu thư nhà họ Âu phải làm thế nào?"

Đám phóng viên bắt đầu mồm năm miệng mười.

Những người bên cạnh rõ ràng đều đứng về phía Tiêu Mộc Diên, họ còn nhớ rất rõ chuyện Âu Đan đánh trẻ con vừa này.

"Các vị hỏi nhiều vấn đề như vậy, tôi phải trả lời ai trước đây?" Thịnh Trình Việt nhếch khóe miệng, tao nhã nói, bây giờ anh tuyệt đối là người bình tĩnh nhất trước ống kính.

"Điều chúng tôi muốn biết nhất chính là hai đứa trẻ này có thật sự là con riêng của anh hay không?" Một phóng viên hỏi lần nữa, còn tất cả những phóng viên khác đều rất biết điều ngậm miệng lại.

Thịnh Trình Việt nhún mày, nhìn thoáng qua Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt bên cạnh.

"Mọi người đoán thử xem?" Thật ra thì anh cũng cảm thấy Viễn Đan thật sự rất giống anh, cũng có khoảnh khắc muốn nhận đứa trẻ này là con của mình. Nhưng mà Viễn Đan nói nó mới năm tuổi, chuyện này phủ nhận tất cả suy nghĩ của anh, vì sau đêm ngủ với người phụ nữ kia sáu năm trước, anh không chạm vào những người phụ nữ khác, mãi đến tận khi gặp lại Tiêu Mộc Diên. Cho nên, hai đứa trẻ này cũng không phải con của anh.

"Nhìn bé trai này giống tổng giám đốc Thịnh như vậy, chắc chắn là đúng rồi." Phóng viên không ngờ Thịnh Trình Việt lại bảo bọn họ đoán, sao họ biết được chứ.

Nhưng Thịnh Trình Việt chỉ cười lạnh nhạt, cũng không trả lời phóng viên.

"Thưa cô, xin hỏi hai đứa trẻ này là con của tổng giám đốc Thịnh sao?" Có một phóng viên thông minh hơn, quay sang hỏi Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên rõ ràng hơi sùng sốt, lắc đầu theo bản năng. Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận hai đứa trẻ này là con của Thịnh Trình Việt, cô sợ sẽ mất chúng.

"Không phải của tổng giám đốc Thịnh, tôi và tổng giám đốc Thịnh không có quan hệ gì, hai đứa trẻ này là con của tôi." Tiêu Mộc Diên chối bỏ dứt khoát, cô tuyệt đối sẽ không giao con cho Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt nguy hiểm nheo mắt, vì sao khi nhắc đến hai đứa trẻ người phụ nữ này lại nghiêm túc như vậy, giọng điệu của cô nghe như đang trốn tránh chuyện gì đó? Chẳng lẽ hai đứa trẻ này thực sự có liên quan đến mình sao?

"Nhưng mà hai đứa trẻ này có gương mặt giống Tổng giám đốc Thịnh như vậy, còn cô lại là người tình của Tổng giám đốc Thịnh, chuyện này khiến người ta rất khó nghĩ." Phóng viên đứng là phóng viên, bất kể bạn có nói thế nào đi nữa, nhưng chỉ vì Viễn Đan và Thịnh Trình Việt có gương mặt giống nhau, nên không thể không khiến người khác hiểu lầm.

Tiêu Mộc Diên nghe vậy thì không nhịn được nhếch khóe miệng.

"Con tôi cũng được năm tuổi rồi, mà tôi mới quen biết Tổng giám đốc Thịnh có nửa tháng thôi, xin hỏi chuyện này là nghi ngờ cả con của tôi sao?" Từ tận đáy lòng Tiêu Mộc Diên không muốn để bất kỳ ai hỏi đến con trai và con gái mình, hai đứa con này chính là động lực để cô tiếp tục sống, cô không thể mất chúng được.

"Vậy có phải hai người đã quen biết từ năm năm trước hay không, chẳng qua gần đây mới công khai thân phận?" Phóng viên vẫn không chịu buông tha tiếp tục hỏi.

Tiêu Mộc Diên hoàn toàn hết chỗ nói rồi, sức tưởng tượng của đám phóng viên này thật sự là quá tốt, cô nghĩ, vì sao họ không đi viết sách nhỉ? Nói không chừng còn có thể trở thành nhà văn nổi tiếng ấy chứ?

Đột nhiên tất cả những phóng viên kia đều thu dọn đồ đạc rút lui, Tiêu Mộc Diên gần như còn chưa kịp định thần lại, đã bị Thịnh Trình Việt nắm chặt cánh tay.

"Tổng giám đốc Thịnh, anh làm tôi đau đấy!" Về mặt Tiêu Mộc Diên lập tức trở lại về lạnh lùng.

Stịnh Trình Việt không quan tâm đến lời Tiêu Mộc Diên mà chỉ nhìn cô chăm chăm.

"Khi nhắc đến hai đứa trẻ rõ ràng là cô đang sợ hãi, nói đi, có phải cô giấu tôi chuyện gì không?" Ánh mắt Stịnh Trình Việt lạnh xuống, trước đây anh cũng không tin Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con mình, nhưng mà ngay lúc này khi nhìn phóng viên hỏi Tiêu Mộc Diên, ánh mắt cô bối rối bất an, dường như đang lo sợ chuyện gì đó.

"Không có!" Tiêu Mộc Diên không nghĩ ngợi thốt ra.

Stịnh Trình Việt lại nhếch khóe miệng, hình như người phụ nữ này trả lời quá nhanh thì phải, cô trả lời càng nhanh thì càng chứng minh mình chột dạ.

"Buông mẹ tôi ra!" Trong lúc họ đang nói chuyện, Nguyệt Nguyệt đã bắt đầu đánh vào chân Stịnh Trình Việt, cho dù anh có là cha nó đi chăng nữa, cũng không có quyền đánh mẹ nó, anh không có tư cách.

"Vũ, chúng ta về nhà thôi, đừng để bác Stịnh đợi lâu." Âu Đan cố nén giận, dịu dàng nói với Stịnh Trình Việt, hôm khác, cô ta nhất định sẽ để mấy người đàn ông xâm mình kia đi giải quyết hai con quỷ rắc rối này, cô ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai cản trở mình kết hôn với Stịnh Trình Việt. Kẻ nào ngăn cản, kẻ đó đều đáng chết!

Stịnh Trình Việt mím môi không nói, trong đầu anh vẫn đang suy nghĩ về chuyện của Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt. Nếu đã không điều tra được gì từ phía Tiêu Mộc Diên, vậy anh đành phải đi thăm dò hai đứa trẻ này thôi. Hơn nữa lần này, anh cũng không muốn để Lâm Phong điều tra nữa, mà cho người của thế lực ngầm đi. Anh phải biết tất cả mọi chuyện về hai đứa trẻ và Tiêu Mộc Diên.

"Nếu đã vậy, chúng ta cùng về đi." Stịnh Trình Việt vẫn nắm cánh tay Tiêu Mộc Diên không hề buông ra. Anh linh cảm, chỉ cần buông lỏng một chút là người phụ nữ này nhất định sẽ chạy mất, mà anh thì không muốn như vậy.

Tiêu Mộc Diên cười khan hai tiếng.

"Tôi sẽ không quấy rầy Tổng giám đốc Stịnh và cô Âu đâu, đột nhiên tôi nhớ ra còn có chuyện quan trọng chưa làm xong, vậy tôi đi trước đây." Bây giờ cô chỉ muốn dẫn hai đứa trẻ nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không vì cha cô còn ở trong tù, cô nhất định sẽ biến mất một lần nữa. Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, hơn nữa linh cảm này còn vô cùng mãnh liệt.

"Cô dám đi thử xem." Sắc mặt Stịnh Trình Việt lập tức lạnh xuống, tại sao người phụ nữ này mỗi khi nhìn thấy anh đều muốn chạy trốn vậy, cô ghét ở gần anh đến vậy sao?

"Di Diên, hôm nay là sinh nhật của cha cháu, hay là chúng ta cùng nhau về nhà chúc mừng sinh nhật cha cháu đi." Stịnh Tuấn Hạo ngừng đầu nói, ánh mắt lóe lên một tia hy vọng, nó rất chờ mong cảnh tượng cha và mẹ ở bên nhau.

"Mẹ, hay là chúng ta cùng đi đi, nếu không chú cực phẩm sẽ bị người phụ nữ khác cướp mất đó." Viễn Đan rõ ràng cũng muốn Tiêu Mộc Diên quay về, họ mới là một nhà năm người, Âu Đan kia là ai chứ? Chẳng qua chỉ là một người ngoài thôi.

Lúc này Lâm Phong cũng đã lái xe đến, Stịnh Trình Việt ngồi ghé trước, mà phía sau chỉ còn ba chỗ ngồi, cho dù hai đứa ngồi một chỗ, vậy cũng không thể nhét nổi Tiêu Mộc Diên và Âu Đan nữa.

"Âu Đan, không phải cô cũng lái xe đến sao? Cô đi lái xe của cô đi." Stịnh Trình Việt liếc mắt nhìn chiếc Ferrari đỗ cách đó không xa, lạnh lùng nói.

Âu Đan đương nhiên không muốn đi, dựa vào cái gì mà bảo cô ta lái một chiếc xe khác, chuyện này quá bất công rồi.

"Cô không đi?" Stịnh Trình Việt nhú mày hỏi.

Âu Đan không nói gì, cũng không xuống xe, đương nhiên là cô ta không muốn.

Stịnh Trình Việt lạnh lùng cười, liếc một cái, cô ta lập tức hiểu được, nếu Tiêu Mộc Diên phải xuống xe, thì ba đứa trẻ đương nhiên cũng sẽ xuống cùng với Tiêu Mộc Diên.

Trong lòng Âu Đan thầm vui vẻ, như vậy sẽ không có ai quấy rầy cô ta nữa, cô ta có thể vui vẻ ở bên cạnh Stịnh Trình Việt.

Chẳng qua Âu Đan còn chưa kịp vui vẻ, ngay sau đó, Stịnh Trình Việt đã mở cửa xe, tự mình đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Không bao giờ kết hôn với cô ấy

Âu Đan kinh sợ, lập tức xuống xe, bây giờ cô ta mới phát hiện, thì ra xe của Thịnh Trình Việt cũng đang đậu cách đó không xa. Mà lúc này Tiêu Mộc Diên đã mở cửa xe, cô ta bước nhanh hơn, dường như muốn đuổi kịp bước chân của Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt không hề để ý tới Âu Đan đang theo phía sau, sau khi lên xe, anh mạnh mẽ nhấn ga, nghênh ngang rời đi.

Âu Đan tròn to mắt nhìn xe của Thịnh Trình Việt đi qua trước mặt, bởi vì kính xe đã hạ xuống, cho nên cô ta có thể nhìn thấy rõ ràng Tiêu Mộc Diên đang ngồi ở ghế phụ, trong lòng lại lần nữa lóe lên sát ý.

Âu Đan cũng không nghĩ nhiều nữa, cô ta cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho người đàn ông xăm trổ.

“Tôi muốn trong vòng ba ngày anh phải giải quyết xong hai đứa nhóc của Tiêu Mộc Diên.” Âu Đan vừa nhắc tới Tiêu Mộc Diên đã nghiêng răng nghiêng lợi. Cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ này.

Gã đàn ông xăm trổ cười khả khả, mỗi lần Âu Đan có việc đều sẽ lên giường với gã, bản lĩnh trên giường của Âu Đan thật sự khiến cho gã muốn thôi cũng không được. Đây chính là nguyên nhân gã vẫn luôn làm việc cho Âu Đan.

“Được, nhưng mà khi nào chúng ta gặp nhau thế, dạo này tôi rất nhớ cô...” Mặc dù gã đàn ông xăm trổ muốn làm việc đó với Âu Đan, nhưng gã cũng thật lòng yêu cô ta. Thật ra thì gia cảnh của gã cũng không tệ, nhưng vẫn luôn ăn không ngồi rồi, cũng không muốn về nhà nhìn sắc mặt của cha dượng, cho nên thường xuyên lang thang một mình ở bên ngoài.

Về mặt Âu Đan căng thẳng, gã đàn ông này không phải lại muốn việc đó đâu chứ. Lần trước mắt công lên giường với gã, nhưng gã lại không giúp cô làm được việc, bây giờ còn muốn lên giường sao? Gã này nằm mơ hả? “Đợi đến khi hai đứa nhóc kia hoàn toàn biến mất, tôi sẽ đáp ứng anh, nếu không, đừng hòng.” Âu Đan muốn nói một cách lạnh lùng, thật ra thì gã đàn ông xăm trổ này đã đi theo cô ta mấy năm rồi, bởi vì gã thật lòng yêu cô ta, cho nên cô ta mới mạnh dạn lợi dụng điểm này, khiến gã phục vụ mình thật tốt.

Gã đàn ông xăm trổ đồng ý một cách sáng khoái, chỉ cần có thể gặp mặt Âu Đan, cho dù cô ta bảo làm gì, gã cũng sẵn lòng, vì gã yêu thật lòng.

Thật ra trên thế giới này có một loại tình yêu gọi là cho đi, vì người mình yêu, mà cam tâm tình trả bất cứ giá nào.

Bấy giờ Âu Đan mới lên xe của mình, tràn đầy thù hận lao đi. “Chúng ta để Âu Đan một mình ở đó không ổn lắm đâu, dù sao hôm đó Âu Đan còn đích thân nấu ăn cho anh.” Tiêu Mộc Diên nhớ rõ ràng, Âu Đan tự tay nấu ăn cho Thịnh Trình Việt, còn đưa đến công ty, với lại Thịnh Trình Việt cũng dẫn cô ta đến văn phòng, Thịnh Trình Việt nghe Tiêu Mộc Diên nói vậy, đột nhiên quay đầu nhìn cô, rõ ràng là anh không ngờ người phụ nữ này lại đột nhiên nhắc tới chuyện đó. Thật ra ngày hôm đó anh quả thực có chút cảm giác với đồ ăn mà Âu Đan đưa tới, mặc dù không thể nói là cảm động, nhưng ít nhất là hài lòng.

“Em hỏi thế, anh có thể hiểu là em đang ghen đấy!” Thịnh Trình Việt tạo nhã nhếch khóe môi, anh đột nhiên phát hiện ra, khi mình và Tiêu Mộc Diên ở bên nhau, hình như nụ cười trên mặt cũng xuất hiện nhiều hơn, hơn nữa sự lạnh lùng trên người dường như cũng theo đó mà tan biến.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, đây cũng gọi là ghen sao? Có phải là anh quá tự luyến rồi không? “Hình như mẹ đang ghen đó, nếu như mẹ yêu chú cực phẩm, vậy chú cực phẩm sẽ yêu mẹ chứ?” Viễn Đan đột nhiên hỏi, cậu muốn thăm dò cảm giác của Thịnh Trình Việt với mẹ, xem mẹ có cơ hội hay không.

“Con đang nói gì vậy? Viễn Đan không được nói vậy.” Rõ ràng là Tiêu Mộc Diên không ngờ Viễn Đan lại nói như vậy, con mắt nào của Viễn Đan thấy cô đang ghen chứ.

Viễn Đan không để ý tới Tiêu Mộc Diên, mà nhìn Thịnh Trình Việt đang lái xe. Nguyệt Nguyệt và Thịnh Tuấn Hạo lúc này lại im lặng một cách lạ thường, chỉ lẳng lặng nhìn Thịnh Trình Việt. Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ lên người anh. Thịnh Trình Việt mím chặt làn môi mỏng hấp dẫn, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, vấn đề này anh chưa từng nghĩ đến. Mặc dù anh vẫn luôn hi vọng Tiêu Mộc Diên thích mình, nhưng cho dù cô thích anh, thì anh có thể hứa hẹn gì với cô? Đáp án là, anh không thể cho cô bất cứ lời hứa nào.

“Sẽ không, chú và mẹ cháu cả đời này không thể kết hôn được.” Cuối cùng Thịnh Trình Việt trầm giọng đáp, trong lòng anh vẫn luôn có một Cao Ngọc Mai, cho dù cô là người phụ nữ của sáu năm trước, anh cũng không thể yêu cô.

Mọi thứ bên trong xe lập tức trở nên yên tĩnh, dường như bởi vì một câu nói của Thịnh Trình Việt, tất cả mọi người đều rơi vào sự trầm tư.

Tiêu Mộc Diên chỉ nở một nụ cười nhạt, tỏ vẻ thờ ơ. Vốn tưởng rằng mình sẽ không quan tâm đến anh, không ngờ khi những lời này, trong lòng cô bỗng quặn đau. Giây phút này cô mới nhận ra, thì ra mình quan tâm, mình quan tâm đến anh. Trước đó cô còn hi vọng xa vời, nhưng vào giây phút này, hi vọng viên vông đó đã vỡ vụn.

“Đúng vậy, tôi cũng sẽ không kết hôn với anh. Một người tự cho mình là đúng, không coi ai ra gì, độc đoán vô tình, tính cách lạnh lùng tàn nhẫn giống như anh, sao tôi có thể vừa ý được?” Mặc dù nói như vậy, nhưng giọng Tiêu Mộc Diên lại khó mà che giấu sự bi thương. Thì ra, hiện tại anh và cô ở bên

nhau, anh đối xử tốt với cô, chỉ vì cô là một món đồ chơi, một món đồ chơi mà anh còn cảm thấy hứng thú.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt xanh mét, không ngờ trong lòng người phụ nữ này, mình lại có hình tượng như vậy, chết tiệt, không ngờ lại tệ như vậy, nhưng anh vẫn chịu đựng, không mở miệng.

“Nếu như chú cực phẩm không thể cho mẹ cháu hạnh phúc, vậy thì chú cực phẩm hãy buông tay đi, cháu nghĩ, sẽ có người cho mẹ cháu hạnh phúc.”
Viễn Đan lại nói, hiện giờ cậu đã biết, cho dù cậu có cưỡng cầu đến đâu, cho dù cậu có kỳ vọng thế nào, thì mẹ và ba vẫn là không thể, có lẽ hai người bọn họ vốn là hai đường thẳng song song, chỉ là đi nhầm quỹ đạo, giao thoa nhau, sau đó lại bắt đầu ngược hướng, đi về hai phía ngày càng xa...

“Mẹ, thật ra con cảm thấy chú Âu cũng rất tốt, hơn nữa chú Âu còn yêu mẹ như vậy. Hay là hôm nào, mẹ và chú Âu đính hôn đi, dù sao thì chú ấy cũng yêu thương bọn con, gọi chú ấy là ba tuyệt đối sẽ không thấy ngượng miệng.” Nguyệt Nguyệt nhìn Tiêu Mộc Diên nói, thật ra thì bảo cô bé gọi Âu Vũ Đình là ba, cô bé thật sự không gọi được.

Về mặt của Thịnh Trình Việt lạnh đi, hai đứa nhóc này đang nói gì vậy? Bọn nhỏ lại muốn Tiêu Mộc Diên và Âu Vũ Đình kết hôn ư, điều này sao có thể chứ? Một ngày thành người tình của anh, thì đã định trước cả đời là người phụ nữ của anh, sao anh có thể buông tay được?

“Không được! Em không được phép kết hôn với bất cứ người nào hết.” Thịnh Trình Việt vẫn dùng giọng điệu bá đạo như vậy, người phụ nữ của anh sao có thể gả cho Âu Vũ Đình được? Anh sẽ nuôi nấng Tiêu Mộc Diên cả đời bên cạnh mình, anh muốn cô làm người tình của mình cả đời, không ai có thể mang cô đi hết.

“Tại sao? Chú không cưới mẹ cháu, cũng không cho phép mẹ kết hôn, chú muốn thế nào?” Viễn Đan rõ ràng cũng không vui.

“Chú...” Thịnh Trình Việt há miệng, anh muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lời lại nghẹn trong cổ, không thốt ra được chữ nào.

Tiêu Mộc Diên nở nụ cười tự giễu, người đàn ông này luôn cho mình là đúng, anh muốn để cô làm người tình của anh mãi hay sao? Anh coi cô là cái gì? Làm ấm giường ư? Có lẽ vậy, cô chỉ là một món đồ chơi anh tốn mười triệu mua về mà thôi.

Tiêu Mộc Diên quay đầu nhìn về phía Thịnh Trình Việt, thấy được nửa bên mặt hoàn mỹ của anh, anh mãi mãi hoàn mỹ như vậy, ở trên cao như vậy, trong mắt anh, cô mãi mãi là đồ chơi, một món đồ chơi mà anh không bao giờ để ý tới.

“Đã được bảy ngày rồi, còn hai mươi ba ngày nữa, bảy ngày không thể thay đổi được gì, trong hai mươi ba ngày tới sẽ càng không có kỳ tích gì xảy ra, cho nên, chỉ một tháng mà thôi.” Tiêu Mộc Diên nói khẽ, nhưng từng chữ đều lọt vào tai, từng chữ đều gõ mạnh vào trái tim Thịnh Trình Việt, khiến lòng anh gọn sóng.

Đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật, chẳng mấy chốc đã bảy ngày rồi, còn lại hai mươi ba ngày, còn hai mươi ba ngày nữa, cô sẽ rời khỏi anh, mà cô chịu làm người tình của anh, cũng chỉ vì người cha ở trong tù của mình thôi. Nếu như không có cha cô, thì anh và cô hẳn là sẽ không có bất cứ điểm giao thoa nào.

“Em mong đợi ngày kết thúc như vậy sao?” Thịnh Trình Việt đè thấp giọng hỏi. Anh có sự kỳ vọng đó, không muốn kết thúc quan hệ này với cô.

Tiêu Mộc Diên không khỏi bật cười, nhưng nụ cười của cô lại là đầy mỉa mai, dường như còn mang theo sự bi thương.

“Đúng vậy, tôi đang rất mong đợi ngày kết thúc, ở bên anh, tôi sống một ngày như một năm.” Giọng nói của cô cũng rất nhỏ, nhưng vẫn truyền vào tai lũ trẻ ở phía sau.

Viễn Đan kinh sợ, mẹ bị dồn ép đành phải ở bên cạnh Thịnh Trình Việt sao?

Nguyệt Nguyệt tròn to hai mắt, mẹ ở bên cạnh ba một ngày như một năm ư?

Trong lòng Thịnh Tuấn Hạo căng thẳng, mẹ và ba đã ký thỏa thuận đính hôn bình đẳng sao?

Shin Trình Việt đột nhiên run lên, không ngờ cô lại nói ở bên anh “sống một ngày như một năm”. Đó là những từ nặng nề biết bao, vậy mà cô lại gán lên người anh, làm như anh là một tên đại ác nào đó.

“Ba, rốt cuộc ba và dì Tinh bị sao vậy?” Cuối cùng Thịnh Tuấn Hạo không nhịn được cất lời hỏi, trong lòng cũng không nhịn được nghi ngờ.

“Không sao, đây là chuyện của người lớn, trẻ con không cần quan tâm.” Thịnh Trình Việt không hài lòng đáp, dường như đang trách Shin Tuấn Hạo xen vào việc của người khác.

Cuối cùng Tiêu Mộc Diên thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mỗi khi anh làm nhục cô ở trên giường chính là lúc cô tự ti nhất, cuộc đời của cô từ trước đến nay chưa từng thấy tự ti như hiện tại, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bán mình như vậy.

“Mẹ, mẹ đừng sợ, có chuyện gì con cũng sẽ bảo vệ mẹ, mẹ không phải sợ chú ấy. Không phải chỉ là chú ấy có mấy đồng tiền rách thôi sao? Giờ con cũng có tiền rồi.” Viễn Đan đột nhiên nói, nhưng trong lòng cậu bé lại có một loại trực giác, nhất định là giữa mẹ và Thịnh Trình Việt có vấn đề.

Nghe Viễn Đan nói, Tiêu Mộc Diên vẫn cảm thấy được an ủi, cũng chỉ có đứa nhỏ này hiểu cô, cho dù vào bất cứ thời điểm nào, cậu cũng có thể hiểu tâm tư của cô.

Chương 71: Bữa tiệc sinh nhật

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, cô không cần con cái phải quá thành công mà cô chỉ mong chúng có thể hạnh phúc, người mẹ như vậy mới là người mẹ thật sự yêu thương con, không thể không nói cô thật sự là một người mẹ rất chuẩn mực, ở cùng với Tiêu Mộc Diên khiến anh nhất thời nhớ lại người mẹ đã mất của mình.

Nếu như anh không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Thị, nếu như không phải anh vì báo thù mà sống, thì có lẽ anh và cô sẽ ở bên nhau, mỗi khi đối diện với cô, trong lòng anh đều sẽ xuất hiện sự bình yên hiếm có.

“Chỉ cần mẹ hạnh phúc, con cũng sẽ hạnh phúc.” Nguyệt Nguyệt nghĩ một chút liền nói, nếu như mẹ vui vẻ thì con bé cũng sẽ vui vẻ, còn khi mẹ tức giận, thì nó sẽ thấy sợ hãi.

Tiêu Mộc Diên nở ra một nụ cười ấm áp để trấn an con gái, thực ra người khiến cô không yên tâm nhất vẫn là Thịnh Tuấn Hạo, đưa con trai mà cô mới vừa nhận lại, đưa con trai mà cô thấy tiếc nuối vô cùng.

“Mẹ sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc!” Tiêu Mộc Diên nói vô cùng chắc chắn, vì các con, cô nhất định cũng sẽ phải làm cho bản thân mình hạnh phúc.

“Sau khi tôi đi, phiền anh hãy chăm sóc cho Thịnh Tuấn Hạo thật tốt, mong anh hãy cho nó thêm chút tình yêu.” Tiêu Mộc Diên khẽ nói, Thịnh Tuấn Hạo, đời này mẹ vốn đã có lỗi với con rồi, dù cho có tiếc nuối như thế nào đi nữa, thế nhưng mẹ cũng phải rời đi, từ cái giây phút mà con rời khỏi mẹ, thì cuộc đời này đã định sẵn hai mẹ con chúng ta không thể nhận lại nhau được nữa, đây hãy coi như là một bí mật ở trong lòng chúng ta đi.

“Muốn chăm sóc thì em tự mình chăm sóc.” Thịnh Trình Việt chẳng nghĩ ngợi gì mà nói luôn, cô đã yêu thương Thịnh Tuấn Hạo như vậy, vậy thì vì sao vẫn muốn rời đi.

Tiêu Mộc Diên không hề nói thêm gì nữa, bây giờ cô chỉ muốn để cho cái tháng này trôi qua nhanh hơn chút, như vậy thì cô có thể nhìn thấy bố của cô ra khỏi trại giam, thế nhưng song song đó cô cũng mong tháng này trôi qua chậm một chút, nếu như vậy, cô liền có thể ở cạnh Thịnh Tuấn Hạo rồi, cô đã trải qua 7 ngày trời trong sự mâu thuẫn như vậy.

Gia tộc Thịnh Thị.

“Tôi có thể xin anh một việc được không.” Vào lúc họ chuẩn bị xuống xe, Tiêu Mộc Diên đột nhiên lên tiếng.

“Hừ?” Thịnh Trình Việt khẽ nhíu mày, người phụ nữ này không phải là muốn bỏ chạy đấy chứ, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Tiêu Mộc Diên nhìn hai đứa con của mình, cô không muốn hai đứa sẽ đi, dù sao thì đây là gia tộc Thịnh Thị, nếu như bọn họ phát hiện ra Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con cháu của họ, nhà họ nhất định sẽ không để cô dẫn hai đứa nhỏ đi.

“Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt từ trước đến nay chưa từng trải qua sự đời, tôi sợ sau khi chúng vào sẽ gây rắc rối, cho nên, vẫn nên để chúng ở lại trên xe thì hơn.” Tiêu Mộc Diên nghĩ một chút rồi nói, nếu như mất đi hai đứa con, cô coi như chẳng còn gì nữa hết.

“Không được.” Thịnh Trình Việt lập tức từ chối, anh thích hai đứa bé này như vậy, sao có thể để hai đứa bé ngồi lại trên xe một cách tủi thân như vậy được chứ? Như vậy thì thật là quá có lỗi với hai đứa trẻ rồi.

“Tại sao?” Tiêu Mộc Diên vô cùng sững sốt, điều này cô đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ không ngờ là Thịnh Trình Việt vậy mà không đồng ý.

“Không vì sao gì cả? Dù sao thì mấy đứa đều phải đi vào cùng!” Ngữ khí của Thịnh Trình Việt cũng vô cùng kiên định, dường như anh đã khẳng định hai đứa trẻ phải đi.

Thực ra anh đã có chút suy tính riêng, đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ nói Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con của anh, anh sẽ nhân cơ hội đó hủy hôn với Âu Đan, dù sao thì ở chỗ Thịnh Thắng cũng chỉ còn 20% cổ phần, anh cũng không cần để ý, bây giờ trong tay anh đã có 80% cổ phần rồi, sẽ chẳng có ai có thể uy hiếp anh làm điều gì rồi?

Mà lần này anh để cô đến cũng là vì có mục đích, anh muốn khiến cho tất cả mọi người phải nhìn nhận cô là người yêu của anh, thậm chí còn muốn tất cả mọi người đều phải tập trung sự chú ý vào cô, như vậy chẳng phải là anh sẽ thoải mái hơn nhiều sao.

“Anh rất thích hai đứa trẻ này, sao có thể để chúng ngồi đợi ở trên xe được chứ?”

Tiêu Viễn Đan chỉ khẽ nhíu mày, mặc dù cậu rất muốn đi, cũng vì câu nói vô cùng cảm động này của Thịnh Trình Việt, bởi vì đây là lần đầu tiên Thịnh Trình Việt nói thích cậu, thế nhưng cậu có thể cảm nhận được, mẹ không muốn cậu đi, cho nên, để mẹ vui, cậu vẫn là không đi thì hơn.

“Xin lỗi, chú cực phẩm, chúng cháu không đi đâu, chúng cháu ngồi đây đợi mẹ là được rồi, mong mẹ có thể chơi vui vẻ.” Viễn Đan vô cùng hiểu chuyện nói.

Tiêu Mộc Diên vì câu nói này của Tiêu Viễn Đan, kích động đến suýt chút nữa thì lệ tràn khóe mi, cô có thể nhìn thấy được chút mong chờ ở trong mắt của Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, thế nhưng cậu lại vì cô, mà thu lại sự mong chờ đó. Đây chính là con trai cô, bất luận làm chuyện gì cũng đều nghĩ đến cô.

Nguyệt Nguyệt đương nhiên sẽ nghe theo Viễn Đan, Viễn Đan không đi, cô bé đương nhiên cũng sẽ không đi, cô bé biết, tất cả những điều mà anh trai làm đều là vì muốn tốt cho mẹ.

Thịnh Trình Việt khẽ biến sắc, quả đúng là hai đứa con ngoan rất biết nghe lời mà, vì Tiêu Mộc Diên mà đều lựa chọn ngồi lại trên xe, bất luận trong mắt chúng có bao nhiêu tia mong chờ ước ao đi, thế nhưng chúng vẫn lựa chọn từ chối, quả đúng là hai đứa con ngoan mà.

“Hai đứa không muốn vào trong sao? Trong đó rất vui đấy, hơn nữa còn có rất nhiều bạn nhỏ, với cả các cháu cũng chưa từng đến đây, không muốn đi xem chút sao?” Thịnh Trình Việt dụ dỗ, anh thật sự rất muốn xem hai đứa con này của Tiêu Mộc Diên có thể chống lại sự dụ dỗ này không.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy những lời này của Thịnh Trình Việt, trong mắt rõ ràng đã lóe lên một tia mong chờ, thế nhưng sau khi nhìn ánh mắt của Tiêu Mộc Diên, vẻ mong chờ của con bé trong phút chốc liền biến mất.

Viễn Đan ngược lại vẫn luôn là đáng vẻ bình tĩnh, cho dù là cậu bé có muốn đi, cậu cũng sẽ không để mẹ khó xử, cậu sẽ không đi.

“Chú cực phẩm, lời mê hoặc của chú đã thất bại rồi, bởi vì chúng cháu là thật lòng, thật lòng yêu mẹ.” Viễn Đan nói một cách chắc nịch.

Thịnh Tuấn Hạo cũng ngồi xuống trước mặt Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt.

“Con cũng không xuống đâu, con muốn ngồi đây cùng với Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt.” Thịnh Tuấn Hạo cuối cùng cũng lên tiếng, để mẹ và bố ở cùng với nhau có phải sẽ càng thêm lãng mạn hơn không.

Thịnh Trình Việt khẽ biến sắc, anh rõ ràng là không ngờ được rằng con trai mình sẽ đột nhiên nói như vậy, đáng chết mà, đây là ý gì chứ? Con trai anh cũng phát điên giống ba mẹ con này sao?

Tiêu Mộc Diên chỉ khẽ mỉm cười, thực ra Thịnh Tuấn Hạo không đi cũng rất tốt, để tránh cho cậu bé quen với môi trường này, cũng có thể trông chừng Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, tránh để hai đứa chạy nhảy lung tung.

Thịnh Trình Việt đột nhiên có cảm giác mất cả chì lẫn chài, vậy mà lại còn phải dùng con trai mình để bồi thường, anh phát hiện ra bản thân mình dường như trở nên có chút thất bại khi ở trước mặt mấy người này.

Kết quả cuối cùng, chỉ có hai người Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt xuống xe, chẳng có gì nghi ngờ khi Tiêu Mộc Diên là người hài lòng với kết quả này nhất.

Thịnh Trình Việt lại vô cùng bất mãn, anh thật sự không biết người phụ nữ này có sức hút ở đâu, sao mà có thể khiến ba đứa trẻ này thích cô như vậy, nếu như anh biết bốn người này đều biết chân tướng, chỉ giấu có một mình anh, không biết anh sẽ như thế nào nữa?

Hai người vừa đi vào trong, đột nhiên liền trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, vốn dĩ hôm nay là sinh nhật của Thịnh Trình Việt, cộng thêm với khí thế tỏa ra từ trên người anh, ngũ quan khôi ngô tuấn tú như tạc, khiến cho mọi người gần như là không thể dời mắt.

Mà Tiêu Mộc Diên đứng ở bên cạnh Thịnh Trình Việt, hiển nhiên cũng trở thành tâm điểm.

“Sao anh không nói với tôi ở đây có nhiều người như vậy chứ?” Nếu như cô biết ở đây có nhiều người như vậy, hơn nữa, bây giờ ở đây nhìn qua còn giống như một vũ hội gì đó vậy, khiến cho lòng cô cảm thấy hơi sợ.

Thịnh Trình Việt bất giác nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên, anh cong khóe miệng đầy tà mị, cười phóng khoáng: “Em cũng đâu có hỏi anh!” Đúng vậy, cô cũng đâu có hỏi anh, nếu như cô hỏi anh, anh sẽ lựa chọn nói cho cô, dù sao thì đã đến cửa rồi, nói với cô cũng chẳng sao.

Bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên căng thẳng đến nỗi đã tóa hết mồ hôi, trong đầu cô bất giác hiện ra những hình ảnh của lần trước, chính là ở cái vũ hội đó, Thịnh Trình Việt và Âu Đan cứ như vậy mà biến mất trước mặt cô, để mặc cô trước mặt bao nhiêu người rồi trở thành trò cười, ngày hôm đó đối với cô mà nói, là một nỗi ô nhục trong cuộc đời này.

Thịnh Trình Việt đang nắm bàn tay của Tiêu Mộc Diên dường như cũng cảm nhận được cảm xúc kích động đang tỏa ra từ trên người Tiêu Mộc Diên, anh cũng tự nhiên nhớ đến vũ hội lần đó, ngày hôm đó, anh buộc lòng phải làm vậy, sau đó không phải cô cũng đã cùng Trương Văn Doanh rời đi hay sao? Không phải cô cũng đã cấm cho anh một cái sưng sao?

“Yên tâm, lần này, anh nhất định sẽ không buông tay em ra nữa đâu.” Anh dường như nhìn ra được sự lo lắng của Tiêu Mộc Diên, nên liền an ủi cô.

Tiêu Mộc Diên không ngờ rằng Thịnh Trình Việt lại đột nhiên an ủi cô, điều này khiến cô chỉ cảm thấy mũi hơi nghèn nghẹn, khóe mắt ửng đỏ cả lên. Nhớ đến vũ hội lần trước, nó đã trở thành một vết sẹo ở trong lòng cô, bằng chứng của nỗi nhục.

“Việt, con đến rồi à, mọi người đang đợi con đó? Vợ chưa cưới của con đâu?” Thịnh Thắng thân nhiên nói, từ đầu đến cuối ông ta không hề nhìn Tiêu Mộc Diên một cái, ông ta chính là không hề đặt Tiêu Mộc Diên vào trong mắt.

Thịnh Trình Việt chẳng thèm để ý tới Thịnh Thắng, anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tiếp tục đi thẳng về phía trước, nhưng vào lúc đó, Âu Đan cũng đi qua đó, cô ta mặc một chiếc đầm màu vàng rực, trong nháy mắt đã trở thành tâm điểm của cả nơi đó.

“Đan Đan đến rồi à, mau vào đây.” Âu Liên lập tức cười nói niềm nở đón tiếp cô ta, trong mắt tràn ngập ý cười, Âu Đan mới nên là nữ chính của ngày hôm nay, còn người phụ nữ vừa rồi chẳng qua là tình nhân mà Thịnh Trình Việt tạm thời muốn chơi đùa chút mà thôi.

Âu Đan cười phóng khoáng, cứ như vậy được Âu Liên nắm tay dẫn vào trong, mặc kệ gặp phải chuyện gì, cô ta đều phải duy trì sự bình tĩnh, cô ta không thể tự mình làm loạn hết mọi thứ đã sắp xếp được.

Mọi người nhìn thấy một màn như vậy, gần như cũng đã đoán ra được chút gì đó, thế nhưng cũng không hề có ai đến vạch trần.

Âu Đan đoạn trang phóng khoáng bước về phía Thịnh Trình Việt, ánh mắt của cô ta khẽ dừng lại ở trên cánh tay của Thịnh Trình Việt đang nắm lấy tay của Tiêu Mộc Diên một chút, thế nhưng chỉ một chút, cô ta rất nhanh đã dời tầm mắt của mình, rồi nở ra một cười hết sức tự nhiên.

“Việt, chúc mừng sinh nhật.” Âu Đan luôn giữ nụ cười trên môi, hơn nữa còn cười vô cùng rạng rỡ.

Thịnh Trình Việt vẫn mím chặt môi, gần như không có ý định mở miệng nói gì hết.

“Ừ.” Cuối cùng anh vẫn là ừ qua loa một tiếng, sau đó kéo tay Tiêu Mộc Diên rồi rời đi, dường như thật sự không muốn để ý tới Âu Đan.

Âu Đan lúc này lại tiến lên trước một bước, nhẹ nhàng kéo lấy một cánh tay khác của Thịnh Trình Việt.

“Việt, cho dù anh có không bằng lòng, nhưng hiện tại có nhiều người ở đây như vậy, anh như thế này cũng không tốt đâu.” Âu Đan mặc dù nói như vậy, thế nhưng cô ta cũng không hề tức giận, vẫn khẽ mỉm cười như cũ.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, cô ta thực sự không muốn đánh mất đi lễ tiết.

“Vậy như thế nào mới được coi là tốt?” Thịnh Trình Việt khinh thường nhún mày, sau đó kéo Tiêu Mộc Diên tiếp tục rời đi, anh cũng chưa từng quay đầu lại dù chỉ một chút, giống như lần ở vũ hội đó, anh rời đi cùng Âu Đan, để cho một mình Tiêu Mộc Diên thảm hại như vậy ngồi chồm hổm ở dưới đất, anh cũng không hề quay đầu lại, anh chính là tuyệt tình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ba đứa nhỏ xảy ra chuyện

Mặc dù Thịnh Trình Việt có thái độ như vậy, những người tham gia bữa tiệc dù ít nhiều cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không ai dám bàn tán xôn xao về chuyện này, trừ khi là họ muốn công ty của họ không hoạt động được nữa.

Trong phòng khách mọi người vẫn tặng quà, còn chúc những lời chúc có cánh, hầu như là năm nào cũng vậy, với những lời chúc sáo rỗng như vậy, Thịnh Trình Việt đã không còn cảm giác từ lâu rồi.

Trong xe, ba đứa nhỏ nhìn đám người tấp nập qua cửa kính xe.

“Hôm nay nhà anh náo nhiệt quá.” Nguyệt Nguyệt không kìm nén được cảm xúc mà hỏi, nhìn những người khoác trên mình bộ quần áo sang trọng, hơn nữa trên tay ai ai cũng cầm một món quà, lẽ nào những người này đều mang những món quà đắt tiền đến để chúc mừng sinh nhật ba sao? Với những món quà đắt tiền như vậy chắc là bố sẽ hạnh phúc.

Thịnh Tuấn Hạo thờ dãi, cho dù cái nhà này có lộng lẫy đến đâu cũng không bằng được bát cháo mẹ nấu, cậu vẫn muốn được trở về bên cạnh mẹ, nhưng lại không thể.

“Hay là chúng mình xuống xe đi dạo quanh đây đi, dẫu sao mấy đứa bọn mình không vào đó, bố mẹ cũng không phát hiện ra đâu.” Tiêu Viễn Đan bỗng nhiên gợi ý, cậu thật sự rất muốn đi dạo quanh nơi đây, bởi cậu rất sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa, bây giờ chỉ đành nắm chắc cơ hội như vậy.

“Như vậy không được đâu, trước khi đi mẹ đã nói rồi, không cho phép bọn mình rời khỏi chiếc xe này.” Đương nhiên Thịnh Tuấn Hạo không thể đồng ý với cách nghĩ của Viễn Đan, cậu ấy là đứa trẻ ngoan nghe lời mẹ mà.

“Chúng ta chỉ xuống đi một chút thôi, không sao đâu, chỉ cần chúng ta không nói ra, sẽ không ai biết được đâu.” Nguyệt Nguyệt hơi lung lay, một nơi rộng lớn như vậy, trước giờ cô bé cũng chưa từng đặt chân đến, nếu không xuống xem thì thật có lỗi với bản thân, vậy nên, nói gì đi nữa thì cô bé vẫn muốn xuống xe.

Thấy Nguyệt Nguyệt cũng muốn xuống xe, Thịnh Tuấn Hạo cũng hơi lung lay, nhưng lời nói của Tiêu Mộc Diên vẫn luôn lẩn quẩn quanh tai cậu, chuyện này ít nhiều cũng làm khó cậu.

“Anh Tuấn Hạo, anh thấy được không? Chúng ta chỉ ra ngoài một lúc thôi, đảm bảo chúng ta sẽ quay về trước khi mẹ quay lại.” Nguyệt Nguyệt nói với Thịnh Tuấn Hạo với vẻ đầy đáng thương, thật sự cô rất muốn đi xem, dấu sao nơi đây cũng chính là nhà của bố cô bé.

Cuối cùng Thịnh Tuấn Hạo cũng mềm lòng, cậu cũng không nhẫn tâm làm ngơ trước sự mong muốn của Nguyệt Nguyệt, cuối cùng, ba đứa nhỏ với trang phục ngụy trang bước xuống xe, Viễn Đan đeo một chiếc kính đen, Nguyệt Nguyệt đội lên một chiếc mũ, vậy nên mọi người cũng không thể nhận ra khuôn mặt của Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, không thể không nói, hai đứa trẻ này suy nghĩ cũng rất chu đáo.

“Ồ đây lớn quá, trước đây Tuấn Hạo sống ở đây sao?” Viễn Đan nhìn dòng sông nhân tạo trước mặt, khen ngợi một cách bản năng, nơi đây to như cung điện vậy, có thể thấy, gia tộc Thịnh Thị giàu có đến mức nào.

Thịnh Tuấn Hạo lắc đầu, thật ra cậu rất ít khi đến đây, bởi vì trước giờ bố chưa từng qua đêm ở đây, vậy nên trước giờ cậu cũng chưa từng sống ở đây, dấu sao cậu cũng sống cùng bố mà, cho dù bố không yêu thương cậu, nhưng bố cũng là người gần gũi duy nhất của cậu.

“Đây là nơi ông bà nội sống, bình thường tôi không đến đây.” Thật ra cậu cũng chưa từng dạo quanh nơi đây, bố cũng chỉ đưa cậu đến đây vài lần.

Nguyệt Nguyệt nhìn đàn cá trong hồ, đôi mắt to tròn phát sáng, cô rất thích những chú cá này, ở đây có cây có cỏ, có sông nhân tạo, hòn giả sơn, khu vui chơi, tất cả mọi thứ ở đây đều to hơn ở công viên, dường như cô bé thực sự muốn được sống ở đây một ngày thôi, thật ra nơi đây cũng là nhà cô bé mà.

“Nguyệt Nguyệt, em đang nghĩ gì vậy!” Viễn Đan nhìn Nguyệt Nguyệt đang thần thờ, không kìm nén được mà hỏi, con bé này lại đang tưởng tượng gì đây, viễn cảnh đẹp thế nào nó cũng có thể nghĩ ra, lẽ nào nó không biết rằng sẽ trên trời sẽ không bao giờ rơi bánh kem xuống cho nó sao?

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới thoát khỏi giấc mộng, trong ánh mắt cô bé hiện rõ sự không vui, dường như đang trách Viễn Đan đánh thức giấc mộng của cô bé vậy.

“Anh mới nghĩ linh tinh ỉ? Em xinh đẹp như thế này, việc gì em phải suy nghĩ thần thờ chứ?” Nguyệt Nguyệt lăm lăm chạy về phía trước, hừ, cô bé không thèm để ý đến Viễn Đan?

“Ồ! Đó không phải là con trai của tổng giám đốc Thịnh sao?” Bỗng nhiên sau lưng chúng vang lên tiếng nói.

Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan cùng nhìn về phía Thịnh Tuấn Hạo, Thịnh Tuấn Hạo nhìn lướt qua hai đứa nó, giờ thì hay rồi, bị phát hiện rồi, nếu để mẹ biết, nhất định mẹ sẽ giận cho mà xem.

Mặc dù trong lòng Thịnh Tuấn Hạo cũng rất lo lắng, nhưng cậu vẫn cười rồi quay người lại. Cho dù như thế nào thì cũng đã bị phát hiện rồi, nếu cậu không phối hợp với họ, như vậy không phải là không biết lễ nghĩa gì sao.

Thịnh Tuấn Hạo vừa nghĩ vừa quay đầu lại, khi cậu nhìn ra đó là Trương Bản Bản, theo phản xạ cậu ngăn người, ánh mắt lập tức toát ra sự ngạc nhiên, rất nhanh sau đó liền nở nụ cười.

“Dì Bản.” Trong lòng cậu nhẹ đi rất nhiều, thì ra là Trương Bản Bản, giờ thì cậu yên tâm được rồi.

Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan nghe thấy lời nói của Thịnh Tuấn Hạo, cũng cùng lúc quay đầu lại.

“Thì ra là dì Bản!” Quả nhiên Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan cũng vui hẳn lên, cầm đầu cầm mặt chạy về phía Trương Bản Bản.

Trương Bản Bản đã nhìn thấy hai đứa nhỏ từ trước, hừ, Diên Diên đã lâu rồi không liên lạc với cô ấy, hơn nữa khi xưa còn không nói gì mà bỏ đi, điều này chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến cô ấy giận rồi.

“Hai đứa các con vẫn còn nhớ dì Bản này sao?” Ngữ điệu của Trương Bản Bản không được vui, đương nhiên cô ấy càng giận Tiêu Mộc Diên hơn, lại gặp hai hai tiểu quỷ này ở đây, vậy Diên Diên cũng có lẽ là đang ở đây.

“Hihi, sao có thể quên được người đẹp như dì Bản đây cơ chứ?” Nguyệt Nguyệt nịnh ngọt, đương nhiên cô bé biết Trương Bản Bản rất thích những lời ngon ngọt.

Trương Bản Bản ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng, còn vuốt ve chiếc mũi bé nhỏ của Nguyệt Nguyệt.

“Con đúng là biết nói chuyện mà, mẹ con đâu?” Bản Bản vẫn rất quan tâm Tiêu Mộc Diên, cô phải tìm Tiêu Mộc Diên tính sổ.

“Mẹ con ở trong đó! Dì Bản đừng nói cho mẹ con biết là đi gặp bọn con nha.” Nhắc đến Tiêu Mộc Diên, Nguyệt Nguyệt rõ ràng có chút căng thẳng.

“Hả? Không nói cho mẹ con?” Trương Bản Bản nghi hoặc lướt nhìn ba đứa nhỏ, bây giờ cô mới phát hiện, thì ra Viễn Đan và cậu chủ nhỏ Thịnh Thị hơi giống nhau, lẽ nào thân phận của Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan thật sự có liên quan đến Thịnh Trình Việt...

Nhìn bộ dạng ba đứa nhỏ trước mắt, cô lập tức hiểu ra, là bọn chúng lén lút chạy ra ngoài, lẽ nào Tiêu Mộc Diên không hề biết Viễn Đan và Nguyệt

Nguyệt ở đâu?

“Con biết đi Bán là tốt nhất mà.” Viễn Đan cười nói, cứ như đi Bán đã đồng ý với thỉnh cầu của chúng rồi không bằng vậy.

Theo phản xạ Trương Bán Bán tròng mắt, cô ấy đâu có đồng ý với bọn chúng sẽ không nói với mẹ chúng chứ, cô ấy nghĩ vẫn là nên nói với Diên Diên chuyện này, nếu không nói với cô, lỡ may mấy đứa này xảy ra chuyện gì thì hối không kịp.

“Đi Bán, không phải là bên ngoài thì đi đồng ý bọn cháu không nói với mẹ nhưng sau sau lưng lại muốn kể tội, phản bội bọn cháu đấy chứ.” Viễn Đan dường như đã nhìn thấu tâm tư của Trương Bán Bán, không chịu được mà hỏi lại.

Trương Bán Bán sững sờ, trời ạ, không ngờ đến hai từ phản bội cũng nói ra rồi, xem ra Viễn Đan thật sự rất không muốn cô ấy nói ra, nhưng không thể không nói, thẳng thốt Viễn Đan này rất thông minh, lại có thể đoán được suy nghĩ trong lòng cô ấy.

Viễn Đan nhìn biểu cảm của Trương Bán Bán, đoán chắc cô ấy cũng cùng suy nghĩ như vậy, có điều tâm tư của cô ấy cũng rất dễ đoán, cho dù gặp vấn đề gì, cô ấy cũng lộ rõ trên khuôn mặt.

Thịnh Tuấn Hạo chỉ lặng lẽ nhìn họ, đối với Trương Bán Bán cậu chỉ quen biết sơ sơ, không quá thân thiết, nhưng nhìn Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt dường như rất thân thiết với Trương Bán Bán.

“Đi Bán sao có thể làm mấy chuyện như thế chứ? Mấy chuyện phản bội bạn bè như vậy chắc chắn là không làm rồi.” Nhưng mấy tên tiểu quỷ bọn con không phải là bạn của mình, mình nói chuyện này với Tiểu Mộc Diên cũng không phải là phản bội bạn bè chứ.

“Chút!” Trương Bán Bán vừa dứt lời, Nguyệt Nguyệt liền tặng cô ấy một nụ hôn má nóng bỏng, dường như là đang muốn cảm ơn cô ấy đã không kể tội mấy đứa bọn chúng.

Thịnh Tuấn Hạo hơi cau mày, nhìn Trương Bán Bán.

“Nhưng bọn con không phải là bạn của đi Bán, đi Bán chỉ nói không phản bội bạn bè thôi mà.” Thịnh Tuấn Hạo cũng không kìm được mà nói, thật ra cậu luôn cảm thấy đi Bán nhất định sẽ đi kể tội bọn chúng.

Trương Bán Bán hoàn toàn cứng họng, sao cô không nhìn ra IQ của mấy đứa nhóc này phải đạt đến 200 chứ? Đến cô muốn làm gì cũng bị chúng nói ra sạch, điều này khiến cô không khỏi nghĩ đến Thịnh Trình Việt, trong lòng càng dám chắc Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con của anh.

“Đi có thể không nói chuyện của các con cho Diên Diên, nhưng các con bắt buộc phải hứa với cô một chuyện.” Trương Bán Bán hết cách rồi, vậy nên chỉ đành nói như vậy.

Ba đứa nhóc cùng lúc nhìn về phía Trương Bán Bán, dường như đang chờ cô ấy nói.

Trương Bán Bán nhìn bộ dạng ba đứa nhỏ, cuối cùng cũng không nhịn được mà cười phá lên.

“Ba đứa tụi con đến từ đâu thì quay trở về đó, không được đi lung tung ở đây.” Bây giờ cô ấy biết hành tung của mấy đứa nó, nếu chúng không may có xảy ra chuyện gì thì cô ấy biết ăn nói thế nào với Diên Diên.

“Vâng!” Ba đứa nhỏ đồng thanh trả lời.

“Ồ?” Trương Bán Bán rõ ràng là không thể ngờ ba đứa lại phối hợp ăn ý như vậy, nhưng rất nhanh sau đó khóe miệng cong lên nụ cười.

“Mấy đứa các con rất vui, nhưng bây giờ đi Bán có chuyện phải đi không thể ở lại chơi với các con được, hôm khác đi sẽ dẫn ba đứa đi leo núi nhé.” Trương Bán Bán cười haha, nhìn ba đứa liền nhớ tới bản thân lúc nhỏ, vô cùng nhớ nhưng khoảng thời gian đó.

“Vâng ạ, vậy bây giờ bọn con quay về.” Viễn Đan cũng không quên trả lời, đương nhiên cậu nhóc cũng chỉ muốn gạt Trương Bán Bán, sao cậu có thể quay về chứ? Đạo quanh đây mới được có một lúc, ít nhất cũng phải 30 phút mới thỏa.

Trương Bán Bán đặt Nguyệt Nguyệt xuống, trong lúc Nguyệt Nguyệt muốn quay người, cô ấy lại bỗng nhiên nắm chặt tay Nguyệt Nguyệt.

“Nói đi, các con từ đâu chui ra, để đi đưa các con về.” Trương Bán Bán sợ mấy cô cậu này không nghe lời mà bị bắt cóc.

Viễn Đan lập tức trung bộ mặt khổ tâm, khuôn mặt khô ngò đó với vẻ không vui, nhưng rất nhanh liền thay đổi thần sắc, không thể để Trương Bán Bán phát hiện ra được.

Đúng lúc này, điện thoại của Trương Bán Bán bỗng đổ chuông, cô ấy mở ra xem, là điện thoại của Trương Văn Doanh gọi đến.

“Bán Bán, em ở đâu, mau quay lại đây!” Giọng điệu của Trương Văn Doanh rõ ràng đều là trách móc, cô nhóc này lại chạy đâu linh tinh rồi.

Trương Bán Bán nhìn đồng hồ, cuối cùng dặn dò bọn trẻ vài câu.

“Các con nhất định phải quay về! Đi có chút chuyện đi đi trước đây.”

“Di Bân yên tâm đi, bye bye đi!” Viễn Đan lập tức nở nụ cười rạng rỡ, thậm chí cậu còn sắn sắn tặng cho Trương Bân Bân một nụ gió.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngàn cân treo sợi tóc

Sau khi thấy Trương Bân Bân đã đi khỏi hoàn toàn, ba đứa trẻ bọn chúng vẫn cùng nhau đi về phía dòng sông, đương nhiên, không có đứa nào có suy nghĩ muốn quay về.

“Anh, anh nhìn bên kia có cá ngũ sắc kìa, đẹp quá.” Nguyệt Nguyệt không kìm được mà chỉ về phía cá ngũ sắc đang bơi giữa dòng sông mà vui mừng cảm thán.

Thịnh Tuấn Hạo hơi chau mày, quả thực là một con cá rất đẹp.

“Nguyệt Nguyệt rất thích sao? Vậy để anh xuống bắt cho em nhé.” Thịnh Tuấn Hạo cười nói, mực nước của sông này cũng không sâu, với khả năng của cậu, bắt con cá đó chỉ trong tầm tay.

“Ừm, hai đứa ở đây đợi anh, anh xuống đó bắt cá!” Viễn Đan không đợi Thịnh Tuấn Hạo mở lời, anh liền tự ý nhảy xuống nước.

Nguyệt Nguyệt lộ rõ vui vẻ, thực ra khả năng bơi lội của Viễn Đan cô bé cũng biết, vậy nên cô bé hoàn toàn an tâm.

Ánh mắt Thịnh Tuấn Hạo lóe lên vẻ khác thường, vốn dĩ cậu muốn xuống đó bắt cá cho Nguyệt Nguyệt, cậu muốn bắt cá để cho cô bé vui. Song lại bị Viễn Đan cướp mất.

Viễn Đan vừa nhảy xuống hồ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt xương, không kìm được mà rùng mình, lạnh quá, thời tiết bên ngoài rõ ràng là nắng ráo như vậy, tại sao nước trong hồ lại lạnh như vậy?

Ban đầu Viễn Đan cũng không nghĩ nhiều, nhưng khi cậu cảm nhận được nước sông càng lúc càng lạnh, cuối cùng cậu cũng có một dự cảm không lành, thật sự là rất lạnh, không được, cậu phải lên bờ, nếu không sẽ bị cảm lạnh, nếu bị cảm lạnh, mẹ sẽ đau lòng, cậu không muốn mẹ vì cậu mà đau lòng.

Đúng lúc Viễn Đan muốn đi xuôi dòng nước để lên bờ, bỗng nhiên một con rắn ngũ sắc bơi về phía cậu, hơn nữa còn bơi rất nhanh.

Viễn Đan gần như cảm nhận được động tĩnh phía sau lưng, cậu nhanh chóng quay đầu...

Khi cậu nhìn ra đó thực sự là thứ gì, chỉ cảm thấy con rắn ngũ sắc không ngừng to dần trong đôi mắt cậu, cậu kinh ngạc đến nỗi không dám tin vào mắt mình, thì ra thứ Nguyệt Nguyệt nhìn thấy vừa nãy hoàn toàn không phải là cá ngũ sắc, mà chính là con rắn ngũ sắc này.

Khi Nguyệt Nguyệt nhìn thấy rõ mồn một con rắn ngũ sắc, hai đứa cũng lập tức sững sờ, Nguyệt Nguyệt sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, cũng may Thịnh Tuấn Hạo ở bên cạnh đỡ cô bé.

Thịnh Tuấn Hạo cũng bị dọa đến phát sợ, đầu sao cũng chỉ là một đứa trẻ con, ai cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhưng cậu vẫn rất bình tĩnh, tận sâu trong đôi mắt cậu phát ra một tia sáng rực, chính lúc này, mọi khí chất phát ra trên người cậu giống hệt Thịnh Trình Việt.

“Phải làm thế nào đây, anh, mau đi cứu Viễn Đan đi...” Nguyệt Nguyệt sợ đến nỗi bật khóc, cô bé hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới được.

Thịnh Tuấn Hạo dịu Nguyệt Nguyệt, cậu lấy ra con dao găm nhỏ luôn mang theo mình, bởi vì là đích tôn gia tộc Thịnh Thị nên từ nhỏ cậu đã được học rất nhiều thứ, vì vậy, dao găm đương nhiên là vật bất ly thân với cậu.

“Nguyệt Nguyệt, em ở đây đợi nhé, anh đi cứu Viễn Đan.” Thịnh Tuấn Hạo vừa dứt lời liền nhảy xuống sông, cảm giác đầu tiên cậu có chính là lạnh, cậu có dự cảm không lành, sông này chắc chắn không chỉ có một con rắn, trong ngày nắng nóng trời trong xanh như vậy, nhưng nước trong hồ lại lạnh đến vậy, chỉ có rắn ở nơi này mới lạnh được, vậy nên, cậu chắc chắn, ở đây không chỉ có một con rắn, vậy cách thoát thân tốt nhất của chúng chính là mau chóng rời khỏi con sông này.

Viễn Đan nhìn con rắn mỗi lúc một gần mình, vội vục đầu xuống nước, cũng nhanh chóng bơi đi, con rắn sao có thể dễ dàng bỏ qua một con mồi đã dâng tới tận miệng vậy.

Rắn cũng tăng tốc đuổi theo Viễn Đan, bởi vì đây là nước, nên Viễn Đan rõ ràng có phần yếu thế, rắn ngũ sắc bỗng nhiên giương to miệng về phía Viễn Đan...

Viễn Đan chỉ cảm thấy trước mặt có một lực hút, bây giờ cậu mới hiểu, thì ra khi rắn ăn con mồi sẽ có lực hút.

Viễn Đan chỉ cảm thấy sức lực của bản thân một chút một chút bị mất đi, sau đó dần dần lại gần miệng của rắn ngũ sắc.

Còn Nguyệt Nguyệt trên bờ vì mất đi sự chống đỡ của Thịnh Tuấn Hạo nên cô bé đã sợ đến mức khụy rạp dưới đất, khuôn mặt cô bé trắng bệch, òa khóc.

Đột nhiên rắn ngũ sắc vòng cái đuôi to, quấn quanh người Viễn Đan.

Con dao găm của Thịnh Tuấn Hạo bỗng lóe sáng, một dao cắt đứt đôi thân rắn ngũ sắc.

Máu lập tức nhuộm đỏ một bên dòng sông, sau đó nhanh chóng lan rộng nhuộm đỏ cả dòng sông.

Rắn ngũ sắc bị đau, nên lực hút đương nhiên cũng bị giảm, nhưng nó không hề có ý định muốn buông tha con mồi đã dâng đến tận miệng.

Rắn ngũ sắc bỗng đưa miệng hướng về phía mõng của Viễn Đan, đương nhiên là vì phần mõng có nhiều thịt nhất.

“A...” Viễn Đan chỉ cảm thấy một cơn đau rất nóng từ mõng truyền đến.

Thịnh Tuấn Hạo rút dao găm đâm về phía đầu con rắn, cậu cũng không biết đâu là điểm yếu chí mạng của nó, vậy nên, chỉ đành đâm con rắn này nhiều nhất.

Máu nhuộm đỏ cả một dòng sông, máu đỏ nhuộm quanh người Viễn Đan và Thịnh Tuấn Hạo. Con rắn ngũ sắc đó cuối cùng cũng chết, chìm xuống nước.

Nguyệt Nguyệt không thấy rõ trong sông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không nhìn rõ là ai bị thương, trong mắt cô bé chỉ toàn là một màu đỏ nhuộm khắp dòng sông, khiến cô bé sợ hãi khóc không ngừng.

Lúc này, cơ thể Viễn Đan mềm nhũn, chìm dần xuống nước.

Thịnh Tuấn Hạo nhanh chóng bơi về phía Viễn Đan, túm chặt cơ thể đang dần chìm xuống nước của Viễn Đan, sau đó bơi nhanh về phía bờ sông, cũng chính lúc này, phía sau họ bơi đến rất nhiều rắn ngũ sắc, chúng ra sức bơi đuổi theo Thịnh Tuấn Hạo và Viễn Đan.

Viễn Đan gần như cảm nhận thấy một trận cuồng phong từ phía sau, khi cậu nhìn thấy cảnh tượng phía sau, cậu khinh ngạc đến ngơ ngác.

“Thịnh Tuấn Hạo, cậu mau đi đi, không cần lo cho tôi nữa, cậu mau đi đi.” Nếu cả hai đều bị rắn cắn thì mẹ sẽ càng đau lòng, không được, cậu không thể để mẹ phải buồn.

Thịnh Tuấn Hạo sao có thể bỏ mặc Viễn Đan mà đi chứ? Đây là cậu em trai mà không dễ dàng gì mới tìm được, cho dù có chết, cậu cũng không buông tay.

“Tôi sẽ không đi một mình, nếu đi chúng ta cùng đi, không cần nói nhiều.” Thịnh Tuấn Hạo thấp giọng nói, gần như là muốn dồn sức bơi về phía trước, cho dù thế nào? Nhất định cậu sẽ vào sinh ra tử cùng Viễn Đan.

Viễn Đan khẽ cười, đột nhiên cậu cảm thấy cậu nhóc Thịnh Tuấn Hạo này cũng không tồi, nếu lần này cậu có thể sống sót trở về, nhất định sẽ gọi Thịnh Tuấn Hạo một tiếng anh, chỉ là không biết còn cơ hội đó không.

Bỗng nhiên một con rắn ngũ sắc phía trước lao đến, Thịnh Tuấn Hạo giương dao găm đâm về phía đầu con rắn, nhát dao này rất chuẩn, đầu rắn rơi xuống ngay lập tức.

Phía sau lại có càng nhiều rắn ngũ sắc đuổi theo.

Thịnh Tuấn Hạo đỡ Viễn Đan lên bờ, Nguyệt Nguyệt đã khóc cạn nước mắt rồi, thấy hai cậu đều lên bờ, cô bé khóc càng to hơn.

“Nguyệt Nguyệt, mau gọi điện cho mẹ, Viễn Đan bị rắn cắn rồi.” Thịnh Tuấn Hạo thở hổn hển nói, không biết đám rắn này có độc không, liệu có xảy ra chuyện gì không, vậy nên bây giờ vẫn là nên nói cho mẹ biết, trách nhiệm này cậu không dám gánh vác.

“Viễn Đan, anh có sao không? Em xin lỗi, đều tại em, đang yên đang lành lại muốn cá ngũ sắc!” Nguyệt Nguyệt tự trách bản thân, đúng vậy, tự dưng cô lại thích cá ngũ sắc làm gì chứ để rồi hại Viễn Đan thành ra như vậy.

Thịnh Tuấn Hạo thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Nguyệt Nguyệt, không kim được mà có chút đau lòng, lúc này, cậu bé lấy điện thoại từ tay Nguyệt Nguyệt, ấn số gọi cho Tiêu Mộc Diên.

Điện thoại của Tiêu Mộc Diên vẫn để trong túi sách từ sau khi thay quần áo, mà túi xách lại để trên xe Thịnh Tuấn Hạo, vậy nên cô không cầm điện thoại theo người.

Thịnh Tuấn Hạo bức dọc cầm điện thoại, sao mẹ lại không nghe điện thoại chứ? Vừa nghĩ cậu lại gọi lại cho Tiêu Mộc Diên, nhưng vẫn không ai nhắc máy.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn chân Viễn Đan đang chảy máu, cắn răng cầm cặp, liền gọi điện thoại cho Thịnh Trình Việt, mặc dù số điện thoại của Thịnh Trình Việt cậu đã thuộc lòng rồi, nhưng trước giờ cậu chưa từng gọi cho anh, bởi yêu cầu của bố là không có chuyện gì thì không được gọi điện cho anh.

Vì là số điện thoại của Nguyệt Nguyệt gọi nên Thịnh Trình Việt cho là số lạ nên không nhắc máy, bình thường số lạ gọi đến anh sẽ trực tiếp tắt máy.

“Tại sao không nghe máy? Người tình sao?” Tiêu Mộc Diên ngồi cạnh Thịnh Trình Việt, không kim được mà bật cười, thật ra cô chỉ là nói vu vơ, cứ cho đó là người tình của Thịnh Trình Việt, anh cũng không có lý do để tránh cô cả.

Thịnh Trình Việt cắn môi, vừa định rời đi, điện thoại lại reo lên, ánh mắt anh rõ ràng hiện lên vẻ không vui, nhưng cuối cùng vẫn là nghe điện thoại.

“Alo, bố, là con, Tuấn Hạo!” Thịnh Tuấn Hạo có chút kích động nói, ngữ điệu chứa đầy sự sốt ruột, gấp gáp.

“Tuấn Hạo? Con sao vậy?” Từ trước đến nay Thịnh Trình Việt chưa từng nghe điện thoại của con trai, hơn nữa đây cũng không phải là số điện thoại của cậu.

“Ba, ba mau chuyển điện thoại cho dì Diên, xảy ra chuyện rồi.” Ngữ điệu của Thịnh Tuấn Hạo vẫn gấp gáp như vậy, đáng vẻ đó dường như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Thịnh Trình Việt cắn môi, tên nhóc này xảy ra chuyện gì sao? Xảy ra chuyện lại không nói với bố, sao lại phải nói với Tiêu Mộc Diên chứ? Nghĩ đến đây, theo phản xạ Thịnh Trình Việt nhìn chăm chăm Tiêu Mộc Diên.

Bởi vì ở đây rất ồn, nên Tiêu Mộc Diên hoàn toàn không nghe thấy người trong điện thoại nói gì? Cô chỉ cảm thấy ánh mắt Thịnh Trình Việt nhìn cô rất lạ.

“Con tìm dì ấy có chuyện gì? Có chuyện gì thì nói với bố.” Thịnh Trình Việt vẫn ngang ngược như vậy, còn có chuyện gì anh không thể giải quyết được? Sao lại phải tìm đến người phụ nữ kia, nói thật, lúc này, anh thật sự ghen với Tiêu Mộc Diên.

Thịnh Tuấn Hạo hết cách, chỉ đành nói ra.

“Ba, Viễn Đan vị rấn cắn, bọn con đang ở bên bờ sông nhân tạo, con...”

Thịnh Tuấn Hạo vẫn chưa nói xong, Thịnh Trình Việt đã tắt máy, Thịnh Tuấn Hạo ngây người, chuyện này là sao? Bố giận vì chúng xảy ra chuyện sao? Vì vậy đến cơ hội để cậu nói cũng không cho.

Thịnh Tuấn Hạo lo lắng không thôi, nghĩ có nên gọi lại cho ba không...

Tiêu Mộc Diên vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, liền bị Thịnh Trình Việt kéo đi ra ngoài, khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của anh dường như cũng kè lên chút lo lắng.

“Sao vậy? Anh muốn làm gì?” Tiêu Mộc Diên bất mãn lớn giọng nói, cô vừa mới muốn ăn chút gì đó liền bị Thịnh Trình Việt kéo đi, giờ cô rất đói.

Âu Đan thấy hai người đi lướt qua cô ta, trong lòng cô ta không hề vui vẻ gì, hôm nay Thịnh Trình Việt đối xử với cô ta như vậy, khiến cô ta buồn như vậy. Sẽ có ngày, cô ta sẽ khiến anh hối hận bởi những chuyện làm ngày hôm nay.

“Viễn Đan xảy ra chuyện rồi!” Thịnh Trình Việt nói rất bình tĩnh, vừa nói vừa kéo Tiêu Mộc Diên đi về phía dòng sông nhân tạo. Đúng lúc này, điện thoại của Thịnh Trình Việt lại đổ chuông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Gặp nguy hiểm nhưng không nguy hại “

Anh nói cái gì?”

Dường như Tiêu Mộc Diên rất kinh ngạc, ba đứa nó trong xe thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Lẽ nào có người đâm vào xe cho nên ba đứa nó mới bị thương? Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Thịnh Trình Việt đưa hẳn chiếc điện thoại cho Tiêu Mộc Diên, bảo cô nghe điện thoại.

Tâm tư của Tiêu Mộc Diên vẫn đang suy nghĩ về đứa con, ba đứa đều là con ruột của cô, cô không muốn để bất cứ đứa nào bị thương.

“Bố ơi, Viễn Đan ngất rồi.”

Điện thoại vừa có người bắt máy thì lập tức truyền đến giọng nói đang khóc nức của Thịnh Tuấn Hạo.

“Cái gì?”

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm nhận được chân mình mềm nhũn ra, người lao đảo, may mà có Thịnh Trình Việt đỡ lấy cô, trong phút chốc nước mắt tuôn rơi, sớm biết như vậy cô đã không nên đến đây, cô nhận ra, chỉ cần ở bên cạnh Thịnh Trình Việt thì cô sẽ bị tổn thương, bây giờ ngay đến cả con cô cũng phải chịu tổn thương, đột nhiên trong lòng cô có một suy nghĩ, cô phải rời xa Thịnh Trình Việt.

“Mami, mẹ mau đến đây đi.”

Thịnh Tuấn Hạo nói một cách cứng rắn, còn Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh đang nắm chặt tay Viễn Đan.

Thịnh Trình Việt kéo nhanh đi về phía bờ sông.

“Viễn Đan, anh không được chết đâu, em không muốn anh chết...”

Nguyệt Nguyệt thấy Đan Đan không còn phản ứng nên nghĩ nó chết rồi, khóc to lên rằng Viễn Đan không được chết.

Tiêu Mộc Diên và Thịnh Trình Việt sau khi đến thì nhìn thấy cảnh này, Tiêu Mộc Diên vừa nhìn thì thấy Thịnh Tuấn Hạo cả người không mặc gì, nhìn tiếp thì thấy Viễn Đan cả người cũng không mặc gì, cô cũng không quan tâm nhiều, chỉ đi thẳng lên trước bế Viễn Đan dậy.

Lúc này Thịnh Trình Việt lại bước dài lên trước, anh kéo Tiêu Mộc Diên ra, rồi cúi người bế Viễn Đan đang trong cơn mê dậy, anh cũng không biết tại sao, lúc nhìn thấy bộ dạng đang hấp hối đó của Viễn Đan, lòng anh cũng rất đau.

“Để anh làm cho!”

Anh bế Viễn Đan lên rồi đi về phía xe.

Trong xe....

“Viễn Đan, con sẽ không sao đâu, con mau dậy nhìn mami đi.”

Tiêu Mộc Diên ôm chặt Viễn Đan, từng giọt nước mắt lấp lánh rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé của Viễn Đan.

Cô còn nhớ Viễn Đan đã từng nói, nó sẽ bảo vệ cô cả đời nên cô phải tin tưởng rằng Viễn Đan nhất định sẽ tỉnh lại.

“Mami, đều tại con, tại con muốn xem cá ngũ sắc gì đó nên Viễn Đan mới đi xuống bắt cá cho con.”

Nguyệt Nguyệt cũng khóc như mưa, đều là con bé hại anh trai, nếu không phải tại nó...

“Đều tại con, là con không trông chừng Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, để các em tự ý xuống xe, đều tại con...”

Bầu không khí trong xe lại trầm lắng xuống.

“Mấy đứa to gan lắm, dám cả gan nhảy xuống dòng sông bị cấm đó, trong sông đó đều là rắn ngũ sắc rất đáng sợ.”

Thịnh Trình Việt vẫn luôn im lặng này giờ cuối cùng cũng đã lên tiếng, không ngờ đứa con trai Thịnh Tuấn Hạo của anh lại có thể dẫn Viễn Đan an toàn ra khỏi dòng sông đó, đây chắc chắn là một kỳ tích, nó mới 6 tuổi.

Bây giờ anh không thể không thừa nhận tài năng của Thịnh Tuấn Hạo nữa, có lẽ nó chính là đứa con trai mà bản thân anh đã kì công dạy dỗ.

Tiêu Mộc Diên khóc nhoè mắt, nhìn Thịnh Trình Việt.

“Loại rắn đó có độc không?”

Lúc Tiêu Mộc Diên nói câu đó, giọng nói dường như hơi run lên.

“Có độc, hơn nữa còn là vô cùng độc.”

Câu nói của Thịnh Trình Việt dường như đã hoàn toàn đập tan hy vọng của Tiêu Mộc Diên, trong phút chốc, nước mắt cô bỗng tuôn ra như mưa.

“Vậy còn có thể cứu được không?”

Tiêu Mộc Diên lại run run hỏi, như thể một lời nói của Thịnh Trình Việt có thể quyết định được sự sống chết của Viễn Đan.

Thịnh Trình Việt vẫn ngậm chặt miệng không nói gì, anh cũng không dám chắc điều này, hơn nữa, Viễn Đan đã ở đó lâu như vậy rồi, muốn cứu thì cũng không kịp nữa rồi, có lẽ chất độc trên người nó đã lan ra khắp cơ thể, có điều đây cũng chỉ là suy đoán của anh.

Tiêu Mộc Diên thấy Thịnh Trình Việt không nói gì, trong lòng trầm hẳn xuống, cô ôm Viễn Đan càng chặt hơn, cô nhất định sẽ cứu con trai mình, cho dù là khuyên gia bại sản, cho dù là cả tính mạng cô cô cũng không từ.

Trong bệnh viện, Tiêu Mộc Diên ôm hai đứa con, cứ thế nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng kín, trong ánh mắt chứa đựng đầy kỳ vọng.

Thịnh Trình Việt chỉ lặng yên ngồi một bên, thỉnh thoảng lại nhìn động tĩnh bên này, lạ thật, trong lòng anh lại cũng kỳ vọng, sự kỳ vọng ấy rất mãnh liệt, anh rất hy vọng Viễn Đan không sao.

Đột nhiên cửa phòng cấp cứu mở ra, Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy trái tim đang bị bóp nghẹt bỗng mở ra.

“Con trai tôi sao rồi?”

Lúc nói ra câu này, hai tay cô vẫn bám chặt vạt áo của bác sĩ.

“Cháu bé đang được truyền máu, nhưng sắp hết máu rồi, mọi người đều là người thân của cháu bé phải không? Đi kiểm tra máu của mình đi, để truyền máu cho cháu bé.”

Bác sĩ nói rất chuyên nghiệp.

“Sao cơ? Không đủ máu sao?”

Điều này khiến Tiêu Mộc Diên lại cảm thấy đau khổ, vì trước đây đã từng kiểm tra, nhóm máu của cô, Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan khác nhau, căn bản không thể truyền máu cho thằng bé, mà cô cũng đã từng lên nhìn trộm nhóm máu của Thịnh Tuấn Hạo, cũng không giống với Viễn Đan, vậy thì chỉ còn lại một người, hơn nữa người này nhất định cùng nhóm máu với Viễn Đan.

“Sao vậy? Mọi người đều không phải bố mẹ ruột cậu bé à?”

Trên gương mặt bác sĩ cũng lộ rõ sự khó khăn.

Nếu không có máu, rất nhanh thôi nó sẽ chết.

“Tôi là mẹ thằng bé, nhưng nhóm máu của tôi khác với thằng bé.”

Giọng Tiêu Mộc Diên vô cùng nhỏ.

“Vậy cậu bé sẽ cùng nhóm máu với bố, vậy để bố cậu bé truyền máu cho cậu bé đi.”

Bác sĩ không nghĩ ngợi gì, cứ thế nói, đứa con không cùng chung nhóm máu với mẹ, vậy đương nhiên sẽ cùng nhóm máu với bố rồi.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy trái tim mình đang run lên, vô thức nhìn về phía Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt chỉ hơi nhủ mảy, vì khoảng cách không xa, nên những lời bác sĩ vừa nói anh đều nghe thấy rất rõ ràng.

“Để tôi truyền máu cho.”

Thịnh Trình Việt đột nhiên đứng dậy, bóng lưng dài của anh rất nhanh đã quay người đi, chính vào lúc anh quay người, trong mắt anh rõ ràng loé lên biểu cảm phức tạp, nếu như anh thực sự cùng nhóm máu với Viễn Đan, vậy thì có phải có ý nghĩa gì không? Quả nhiên, nhóm máu của Thịnh Trình Việt trùng khớp với nhóm máu của Viễn Đan, không nằm ngoài dự liệu, anh không hề quá ngạc nhiên với kết quả này, vì từ trong biểu cảm Tiêu Mộc Diên nhìn anh, anh dường như cũng biết điều gì đó.

Thịnh Trình Việt cũng được đưa đến phòng cấp cứu, lúc bước vào phòng, anh còn nhìn rất sâu vào mắt Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên nhìn ánh mắt của Thịnh Trình Việt, cô biết ánh mắt của anh đều là sự thăm dò, nhưng cô không hề định thừa nhận điều gì.

Hơn nữa, cô tuyệt đối cũng sẽ không để anh cướp mất hai đứa con cô đâu.

Lúc cửa phòng cấp cứu lại đóng lại, trong lòng cô lại lần nữa thấp lè tè hy vọng, cô vẫn ôm chặt Nguyệt Nguyệt và Thịnh Tuấn Hạo, như thể muốn tìm kiếm, muốn nắm chặt lấy sức mạnh của cô từ trên người bọn trẻ.

Đợi rất lâu, cánh cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở ra.

“Mami, sao Viễn Đan vẫn chưa ra?”

Cuối cùng Nguyệt Nguyệt vẫn không chịu được nên hỏi, dạo gần đây hình như con bé rất ít khi gọi anh Viễn Đan, mà cứ gọi thẳng tên.

Tiêu Mộc Diên nhìn thời gian trong vô thức, đúng vậy, Thịnh Trình Việt đã vào trong đó nửa tiếng rồi, tại sao vẫn chưa ra, lẽ nào...

cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Thịnh Tuấn Hạo nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên, nó ngẩng đầu nhìn cô.

“Viễn Đan sẽ không sao đâu, chúng ta nên tin tưởng em ấy.”

Mặc dù Thịnh Tuấn Hạo nói như vậy nhưng nó lại cũng đang rất sợ, hy vọng trong nỗi sợ sệt...

Tiêu Mộc Diên nở nụ cười rồi gật đầu, cô giơ tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Thịnh Tuấn Hạo và Nguyệt Nguyệt, trong lòng tràn đầy hy vọng. Và cứ thế, cả ba người đều cùng hy vọng.

Cũng không biết đã được bao lâu, đột nhiên đèn phòng cấp cứu tắt, ba người cùng ngẩng ra, nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Chính là vị bác sĩ lúc nãy đi ra, dường như trán của ông ấy vẫn lấm tấm mồ hôi, có lẽ vẫn chưa kịp lau.

“Sao rồi ạ?”

Tiêu Mộc Diên vội vàng đi lên trước, lần này cô không hề nắm lấy tay bác sĩ, mà là ôm chặt lấy hai đứa trẻ.

“Chúc mừng cô, cháu bé không sao rồi.”

Giương mặt bác sĩ cũng lộ ra sự vui mừng.

Tầng đá trong lòng Tiêu Mộc Diên cũng lập tức được đặt xuống, đứa bé không sao rồi, con cô không sao rồi.

“Mami, chúng ta mau đi thăm anh đi.”

Nguyệt Nguyệt kéo bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên, kích động nói.

Tiêu Mộc Diên cười rồi gật đầu, lần này cuối cùng cô cũng hiểu được gặp nguy hiểm nhưng không nguy hại, hoá ra tính mạng con người lại mong manh đến vậy.

Cũng chính vào lúc này, y tá đẩy Viễn Đan và Thịnh Trình Việt ra ngoài.

“Viễn Đan!”

Tiêu Mộc Diên không nhìn Thịnh Trình Việt mà trực tiếp nhào đến chỗ Viễn Đan, lúc này Viễn Đan đã tỉnh lại, chỉ là sắc mặt đứa bé còn rất yếu ớt.

Viễn Đan nhìn Tiêu Mộc Diên, nước mắt ngay lập tức tuôn rơi, không biết là do bị tiêm đau, hay là nhìn thấy đáng về vội vàng ấy của Tiêu Mộc Diên mà chưa xót, tóm lại là đã khóc.

“Tiêm đau lắm phải không?”

Tiêu Mộc Diên cố gắng nhẫn nhịn để bản thân không được khóc, tay cô nắm chặt lấy tay Viễn Đan.

“Mami, con xin lỗi...”

Đây là câu đầu tiên mà Viễn Đan nói, là nó có lỗi với Tiêu Mộc Diên, là nó khiến mẹ lo lắng.

“Anh!”

Nguyệt Nguyệt cũng chạy đến nắm lấy tay còn lại của Viễn Đan, trên khuôn mặt nhỏ vẫn còn hằn rõ vết nước mắt vừa khóc xong.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn Viễn Đan, rồi lại nhìn Thịnh Trình Việt, cuối cùng vẫn đi đến trước mặt Thịnh Trình Việt.

“Bố!”

Nó vốn muốn nói vài lời quan tâm nhưng lời vừa đến được miệng, nó lại phát hiện bản thân không thể nói ra được lời nào, hoá ra nó và bố lại xa lạ đến vậy.

Thịnh Trình Việt vốn dĩ cho rằng Thịnh Tuấn Hạo cũng muốn đi thăm Viễn Đan, không ngờ nó lại bước về phía mình, điều này khiến trái tim Thịnh Trình Việt ít nhiều gì cũng vẫn cảm thấy vui mừng.

“Đi thăm Viễn Đan đi.”

Giọng nói của Thịnh Trình Việt vẫn rất lạnh lùng, nhưng đã rất tốt rồi, vì Tiêu Mộc Diên khiến anh hiểu được tình yêu.

Thịnh Tuấn Hạo lúc này mới bước đến chỗ Viễn Đan, lúc nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Viễn Đan, lòng nó cũng không kìm nén được mà run lên.

Viễn Đan lặng yên nhìn Thịnh Tuấn Hạo, nó bất giác nhớ đến lời mà Thịnh Tuấn Hạo đã từng nói lúc dưới nước, nó nói, anh sẽ không rời khỏi đây một mình, muốn đi thì chúng mình cùng đi! Nhưng chính câu nói ấy đã lay động nó, khiến nó nhất định phải thừa nhận người anh Thịnh Tuấn Hạo này.

“Cảm ơn anh Thịnh Tuấn Hạo, sau này chúng ta hoá thù thành bạn nha!”

Thực ra lúc trước nó cũng không có ác ý gì với Thịnh Tuấn Hạo, chỉ là vì lần đó Thịnh Tuấn Hạo giành vị trí đứng đầu của nó khiến lòng nó có chút không thoải mái mà thôi, nhưng lúc ở dưới sông đã khiến nó đột nhiên cảm thấy xếp hạng không hề quan trọng đến vậy.

Thịnh Tuấn Hạo cũng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đợi chờ kết quả

“Tôi sẽ nhận lời cảm ơn của cậu, hãy nhớ rằng cậu đã nợ tôi một ân tình rất lớn đấy.” Thịnh Tuấn Hạo thực ra không quan tâm đến chuyện này, Viễn Đan là em trai của cậu, cho dù cậu có chết thì cũng sẽ cứu Viễn Đan.

Tiêu Mộc Diên lúc này mới nhìn về phía Thịnh Trình Việt, anh vẫn luôn trầm lắng nhìn chăm chú về bên này, chỉ là khi Tiêu Mộc Diên nhìn về phía anh, anh cũng hướng ánh mắt nhìn cô.

Khoảnh khắc Tiêu Mộc Diên nhìn Thịnh Trình Việt, cô chỉ cảm thấy trong lòng như thất lại, lần này Thịnh Trình Việt truyền máu cho Viễn Đan, liệu anh có phát hiện ra điều gì không? Trong lòng cô bỗng nhiên lo lắng. Nếu như anh thật sự phát hiện ra Viễn Đan là con của anh, anh nhất định sẽ dành đi mất đứa con của cô.

Thịnh Trình Việt nhìn thấy biểu cảm phức tạp trong ánh mắt Tiêu Mộc Diên, cô gái này đang lo sợ điều gì? Tại sao ánh mắt cô nhìn anh lại sợ hãi như vậy? Cô đang chột dạ sao?

Bác sĩ đẩy giường bệnh của Thịnh Trình Việt chậm chậm lướt qua Tiêu Mộc Diên, còn cô vẫn nhìn chăm chăm bóng hình đã đi xa của Thịnh Trình Việt, trong lòng không khỏi cảm thấy rối bời.

Bác sĩ sắp xếp Thịnh Trình Việt và Viễn Đan vào cùng một phòng bệnh, thật ra Thịnh Trình Việt vốn dĩ không cần nằm viện nhưng anh lại khăng khăng đòi nhập viện, hơn nữa còn muốn Tiêu Mộc Diên chăm sóc anh.

“Viễn Đan, móng em còn đau không? Để chị xem.” Nguyệt Nguyệt vừa nói vừa đi đến coi bộ đồ của Viễn Đan ra, cô bé rất muốn xem vết cắn của rắn ngũ sắc xem như thế nào, dù gì loài rắn đẹp như vậy, trước giờ cô bé cũng chưa từng được gặp.

Viễn Đan vội vàng che móng của mình lại, khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương.

“Nguyệt Nguyệt, em nghĩ móng em vẫn chưa được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời đâu, lỡ độc tính phát tác thì phải làm sao?” Viễn Đan hoảng sợ nói, thật ra cậu không muốn để Nguyệt Nguyệt nhìn thấy móng của mình. Hừ, không có cửa nhìn hàng của cậu đâu.

Nguyệt Nguyệt bĩu chiếc miệng nhỏ xinh, ở đâu ra lại có chuyện móng không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời chứ, nghĩ đến đây, Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ cũng đã chiều tà, đâu còn ánh nắng mặt trời nữa.

“Viễn Đan, em nhìn xem, bây giờ cũng sắp hoàng hôn rồi, không còn mặt trời nữa.” Bàn tay nhỏ của Nguyệt Nguyệt nhanh chóng túm lấy quần của Viễn Đan.

Viễn Đan ngạc nhiên, lúc này cậu bé mới nhận ra rằng mặt trời sắp lặn rồi.

“Nguyệt Nguyệt, thật ra em muốn nói với chị, móng của em phải tránh gió, bác sĩ nói sẽ bị viêm, đến lúc đó vết thương sẽ càng lúc càng to hơn, sau này ngay cả ngồi em cũng không thể ngồi được.” Viễn Đan sợ hãi nói, cậu bé vẫn tiếp tục phát huy trí tưởng tượng.

Bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt quả nhiên đã dừng lại, sẽ bị viêm sao? Tại sao cậu lại nói đáng sợ như vậy, cô bé chỉ là muốn xem móng của cậu thôi mà, tại sao cậu lại nói như thế đang ra chiến trường vậy.

Thịnh Trình Việt hứng thú nhìn hai đứa trẻ ở trước mặt, anh để bác sĩ kiểm tra DNA, có lẽ cũng sắp có kết quả rồi, vừa nghĩ đến việc hai đứa trẻ đều là con của mình, tâm trạng của anh bỗng tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Mộc Diên và Thịnh Tuấn Hạo vừa mua com về, hai người vừa cười vừa nói, căn bản không để ý đến bác sĩ cũng đang đi theo hướng của cô, Tiêu Mộc Diên không cẩn thận va vào một cô y tá, tài liệu trong tay cô y tá bỗng rơi xuống dưới đất.

Tiêu Mộc Diên lập tức đặt com xuống dưới đất, định giúp cô y tá nhặt tài liệu.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Tiêu Mộc Diên vừa nhặt tài liệu lên vừa xin lỗi cô y tá.

“Không sao, để tôi tự nhét.” Cô y tá cũng lịch sự nói.

Bỗng nhiên Tiêu Mộc Diên nhìn thấy ba chữ Tiêu Viễn Đan viết to, sau khi cô nhìn rõ trên bệnh án của Viễn Đan là kiểm tra DNA, toàn thân cô bỗng nhiên đứng hình, quả nhiên, cô còn nhìn thấy một tài liệu khác của Thịnh Trình Việt, cũng là DNA, cô nhìn hai tờ giấy nhận dạng, những thứ viết trên đó đều hoàn toàn ăn khớp, hai người họ chính là bố con, thật sự là bố con.

Cô y tá không biết chuyện gì đang xảy ra với Tiêu Mộc Diên, sao lại ngăn người trước tờ nhận dạng bố con này chứ. Nhưng cô muốn lấy lại hai tờ giấy nhận dạng đang nằm trong tay Tiêu Mộc Diên.

Tay Tiêu Mộc Diên nhận thức được bỗng nhiên nắm chặt, không được, nhất định không được để Thịnh Trình Việt biết chuyện này, cho dù anh nghi ngờ thì đã sao, cũng không thể để anh biết được sự thật.

Cô y tá dùng sức kéo, hai tờ giấy nhận dạng bị xé thành đôi.

Cô y tá bỗng nhiên tức giận, cô gái này muốn làm gì? Tại sao lại như vậy? Cầm đồ của cô không trả lại thì thôi, lại còn khiến cô xé thành đôi.

“Cô gái này, đây là kết quả kiểm tra của người khác, bây giờ cô lại xé ra, cô phải chịu trách nhiệm” Khuôn mặt cô y tá tức giận, bỗng nhiên đứng dậy.

Tiêu Mộc Diên nắm chặt lấy hai tờ tài liệu đã bị xé trong tay.

“Tôi muốn đi gặp bác sĩ của cô.” Đúng vậy, muốn ngăn cản Thịnh Trình Việt điều tra chuyện này, cô chỉ có thể đi tìm bác sĩ, để bác sĩ nói trực tiếp với anh, Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt không phải con của anh, như vậy thì anh mới tin.

Cô y tá vốn dĩ không muốn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt kiên định của Tiêu Mộc Diên, có vẻ cũng không dễ gì từ chối được nên cô mới đồng ý đưa Tiêu Mộc Diên đến gặp bác sĩ.

“Bác sĩ, đây là ba mươi lăm triệu!” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, mặc dù cô chưa từng hối lộ ai, nhưng là tiền, không có người nào là không thích.

Đây chính là bác sĩ Lý vừa truyền máu cho Viễn Đan, sau khi nhìn thấy Tiêu Mộc Diên, ông ta tỏ ra rất ngạc nhiên, ông ta nhìn tập tiền trên bàn, sau đó đẩy lại về phía Tiêu Mộc Diên.

“Chữa bệnh cứu người đó là trách nhiệm của tôi, cô không cần đưa tiền tôi.” Bác sĩ Lý có lẽ nghĩ rằng Tiêu Mộc Diên đưa tiền cho ông ta là vì ông ta đã cứu con của cô.

Tiêu Mộc Diên mỉm cười lắc đầu, sau đó đẩy số tiền lại trước mặt bác sĩ.

“Bác sĩ Lý, tôi muốn ông giúp tôi một chuyện.” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng nói, bởi vì bây giờ cũng đã tối, vì vậy người đến bệnh viện thăm bệnh rất ít, điều này đã giúp cho Tiêu Mộc Diên có cơ hội để nói chuyện riêng với bác sĩ Lý.

“Giúp cô?” Bác sĩ Lý mỉm cười, chau mày lại, đưa tay nâng kính của mình lên.

“Tôi muốn ông giúp tôi làm giấy chứng nhận giả!” Tiêu Mộc Diên nói lại một lần.

“Giấy chứng nhận giả?” Lúc này bác sĩ Lý mới nhìn cả người Tiêu Mộc Diên một lượt, về ngoài cô gái này thanh khiết, cô muốn làm giấy chứng nhận giả gì chứ.

“Tôi không muốn hai bố con họ nhận nhau!” Tiêu Mộc Diên cảm thấy nói chuyện với bác sĩ Lý này cũng rất tốn công sức, ông ta tại sao không hỏi cô điều gì mà cứ để cho cô nói từng tí một như thế chứ.

“Hai bố con không được nhận nhau?” Bác sĩ Lý lại một lần nữa tròn tròn mắt, bỗng nhiên nghĩ đến lúc truyền máu khi nãy, đứa bé trai đó đã gọi người đàn ông ấy là chú tốt bụng, hóa ra là vậy.

“Được không?” Tiêu Mộc Diên nói xong liền hỏi bác sĩ Lý.

Ánh mắt của bác sĩ Lý tỏ ra khó hiểu, họ lẽ nào không phải một gia đình năm người sao? Hay là cô gái này muốn đem theo con mình đi cưới người khác?

“Tại sao?” Bác sĩ Lý điềm đàm hỏi, ông ta phải biết là chuyện gì, nếu không lẽ như làm chứng nhận giả, làm hại đến người đàn ông kia thì phải làm sao? Ông ta cũng có thể nhận ra được người đàn ông ấy rất thích đứa trẻ này.

Tiêu Mộc Diên vừa nghe thấy bác sĩ Lý hỏi vậy, trong lòng bỗng nhiên vui mừng, dù gì ông ta cũng đã hỏi như vậy, vậy có phải đã chứng minh rằng cô có cơ hội, chỉ cần có một chút cơ hội cô cũng sẽ giành lấy, cô tuyệt đối sẽ không để Thịnh Trình Việt giành mất con của cô.

Cuối cùng bác sĩ Lý cũng cảm động trước câu chuyện của Tiêu Mộc Diên, ông ta không thể từ chối giúp cô, không ngờ một cô gái trẻ lại có cảnh ngộ như vậy, ông ta thật sự đồng cảm sâu sắc với cô, nhưng từ ánh mắt của Thịnh Trình Việt, ông ta có thể nhận ra được, anh rất quan tâm đến đứa con đó.

Tiêu Mộc Diên quay lại phòng, lúc cô trở về phòng, mọi người đều đang ăn cơm.

“Mẹ ơi, mẹ về rồi, Thịnh Tuấn Hạo nói rằng mẹ đi gặp bác sĩ.” Viễn Đan vừa nhìn thấy Tiêu Mộc Diên bước vào, bỗng nhiên nở nụ cười tươi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ừ, mẹ đi gặp bác sĩ, mẹ vừa mới đi hỏi bác sĩ về bệnh tình của con, bác sĩ nói là không sao.” Tiêu Mộc Diên cố giấu đi một chút chột dạ sâu trong ánh mắt.

Có vẻ như cô nói như vậy, tất cả mọi người đều tin tưởng cô, cô đi gặp bác sĩ hỏi về bệnh tình của con trai mình cũng là chuyện thường.

“Lại đây!” Thịnh Trình Việt bị bỏ mặc ở một chỗ bỗng nhiên mở lời, ngữ khí có vẻ không hài lòng.

Tiêu Mộc Diên nhếch miệng, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cuối cùng cô vẫn đi đến gần Thịnh Trình Việt.

“Xin hỏi tổng giám đốc Thịnh có chuyện gì?” Giọng điệu của cô rất bình thường, Thịnh Trình Việt chẳng phải là lấy một chút máu sao? Có đến nỗi già bộ như bệnh nặng như vậy không?

Thịnh Trình Việt chau mày theo thói quen, nhưng khóe miệng anh vẫn nở nụ cười, có thể thấy tâm trạng của anh rất tốt, có lẽ nguyên nhân có thể là vì anh sắp biết được sự thật.

“Em đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?” Thịnh Trình Việt hỏi, anh vừa mới cứu con trai cô, thái độ của cô như vậy là sao?

Nhưng Tiêu Mộc Diên không nghĩ đến điều này, đúng vậy, là một người ngoài, cô cũng nên cảm ơn Thịnh Trình Việt, dù gì anh cũng đã cứu con trai cô, nhưng đó rõ ràng cũng là con trai của anh, anh cứu Viễn Đan cũng là điều đương nhiên.

“Cảm ơn tiền của tổng giám đốc Thịnh, chín mươi tám triệu không trăm hai nghìn, số tiền này tổng giám đốc Thịnh có thể trừ vào tiền lương của tôi.” Tiêu Mộc Diên nghĩ một hồi rồi nói, dù gì cô cũng chưa từng coi Thịnh Trình Việt là bố của Viễn Đan, vậy cô cũng sẽ không dùng tiền của anh, số tiền này cô sẽ trả lại anh.

Sắc mặt Thịnh Trình Việt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, cô gái này phải chăng là quá nhân rồi, phải chăng không làm anh tức giận trong lòng cô sẽ thấy không thoải mái.

“Vậy tiền tôi truyền máu cho con trai của em tính sao? Anh đường đường là tổng giám đốc Thịnh, có phải máu cũng sẽ quý giá, giá cũng phải nghìn tỉ không nhỉ?” Ngữ khí của Thịnh Trình Việt lạnh lùng, dù gì cô cũng muốn tính toán rõ ràng, vậy được, anh sẽ chơi tới cùng.

“Ồ?” Tiêu Mộc Diên tròn to mắt ngạc nhiên nhìn Thịnh Trình Việt, tiền máu anh truyền cho Viễn Đan sao? Hơn nữa lại đắt như vậy, anh đang tống tiền sao?

“Ông chủ tốt bụng, lúc đó là chủ tự nguyện hiến máu, theo quy định của nước mình, người tự nguyện hiến máu sẽ không nhận bất kỳ số tiền nào!” Viễn Đan ở một bên cũng cảm thấy bất bình cho Tiêu Mộc Diên, trời đất, anh chỉ giúp cậu truyền một chút máu thôi, lại đòi mẹ hơn nghìn tỉ, có kẻ ngốc mới đưa anh.

Thịnh Trình Việt nở nụ cười man rợ, nhìn về phía Viễn Đan, anh đã quên mất, bên cạnh Tiêu Mộc Diên còn có một đứa nhóc? Nhưng mà... Có lẽ đây chính là con của anh, nghĩ đến đây, nụ cười trên khóe miệng càng rõ hơn, anh dường như đã khẳng định được Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt chính là con của anh.

Đúng lúc này, bác sĩ Lý cùng một cô y tá đẩy cửa bước vào phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Kết quả khiến người ta phải thất vọng

Lúc ấy ở bên ngoài, ông ấy nghe thấy rõ ràng, hẳn là Thịnh Trình Việt rất hi vọng đứa trẻ trước mắt là con của anh, không biết anh có thể chấp nhận sự thật này được không.

“Kết quả thế nào?” Thịnh Trình Việt tỏ ra rất gấp gáp, thật sự anh rất muốn biết kết quả, muốn biết rằng Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con của anh.

Bác sĩ Lý đang định mở miệng, ông ấy nhìn sang Tiêu Mộc Diên theo bản năng, cuối cùng thở dài một hơi.

“Sếp Thịnh, kết quả cho thấy, ngoại trừ việc có cùng nhóm máu ra thì hai người không còn mối quan hệ nào khác.” Bác sĩ Lý cũng hết cách rồi, mặc dù ông ấy rất muốn nói ra sự thật, nhưng đã hứa với Tiêu Mộc Diên thì không thể thất hứa được. Hơn nữa câu chuyện của Tiêu Mộc Diên đau thương như vậy, thật sự ông ấy không thể tưởng tượng ra nổi nếu mất đi hai đứa bé thì cô sẽ thế nào.

Trong mắt Thịnh Trình Việt hiện lên sự kinh ngạc.

“Có phải ông kiểm tra nhầm rồi không?” Rõ ràng anh có linh cảm rằng Viễn Đan là con của mình, sao lại không có quan hệ gì chứ? Trông Viễn Đan giống anh như vậy cơ mà! Trong lòng anh đang lạc lõng vô cùng.

Nghe thấy bác sĩ Lý nói như vậy, cuối cùng Tiêu Mộc Diên cũng nở nụ cười yên tâm, ông ấy chịu giúp cô rồi, sau này chắc chắn cô sẽ cảm ơn bác sĩ Lý cẩn thận, cảm ơn vì ông ấy đã bảo vệ hai đứa con của cô.

Nghe thấy Thịnh Trình Việt hỏi như vậy, bác sĩ Lý hơi chột dạ, vô thức nhìn sang Tiêu Mộc Diên, nhưng rồi lại rời sang người Thịnh Trình Việt rất nhanh.

“Tôi chưa từng và cũng sẽ không mắc phải một sai lầm cấp thấp như vậy.” Không hổ là một bác sĩ lâu năm, ông ấy nói dối mà không hề chớp mắt, khiến Tiêu Mộc Diên càng yên tâm hơn.

Giây phút ấy, trái tim của Thịnh Trình Việt đau thắt lại, mọi chờ mong đều tan biến hết, Viễn Đan không phải là con của anh, anh đã chờ mong đến thế, nhưng cuối cùng lại vẫn thất vọng, nếu hai đứa bé không phải con của anh thì cũng có nghĩa là trước kia Tiêu Mộc Diên thực sự đã từng yêu người đàn ông khác.

Không hiểu sao trong lòng anh phiền não vô cùng, khi tất cả đều hóa thành hư vô, ngoại trừ sự thất vọng, anh còn cảm thấy đau lòng khó tả, khi đó anh đã khẳng định Viễn Đan là con mình chắc nịch như thế!

Nhìn dáng vẻ lạc lõng của Thịnh Trình Việt, bác sĩ Lý quay đầu bỏ đi, dù thường xuyên gặp được những cảnh buồn vui khác nhau trong bệnh viện, thế nhưng vào giờ khắc này, trong lòng ông ấy vẫn cảm thấy khác thường. Cuối cùng, ông ấy nhìn Tiêu Mộc Diên bằng một đôi mắt sâu xa rồi dần y tá đi khỏi đây.

Viễn Đan cũng rất ngạc nhiên, cậu không phải là con trai của chú này sao? Nhưng rõ ràng mẹ đã nói mình là con chú ấy cơ mà? Giây phút này, chính cậu cũng cảm thấy thất vọng, dù sao thì cậu cũng mong chờ vào điều ấy lắm.

Thịnh Tuấn Hạo vẫn luôn lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện, vừa rồi ông Lý bác sĩ kia cứ nhìn vào mắt Tiêu Mộc Diên, hơn nữa trước đó mẹ cũng từng đi tìm ông ấy, còn cả người bác sĩ mà mẹ đụng vào lúc ở hành lang, cùng với biểu cảm căng thẳng lúc nhìn thấy kết quả xét nghiệm nữa, tất cả khiến Thịnh Tuấn Hạo dám khẳng định rằng, mẹ đã làm điều gì đó.

Thịnh Tuấn Hạo nhìn bầu không khí nặng trĩu trong phòng, nhất là bố cậu, rõ ràng bố thất vọng lắm, chắc là bố cũng hi vọng Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con của mình, kỳ thực cậu rất muốn nói cho bố biết sự thật.

“Ha ha, thì ra anh đã xét nghiệm AND à, tôi đã nói chúng không phải con anh ngay từ đầu rồi mà.” Tiêu Mộc Diên cười nhẹ, nhưng nhìn thấy biểu cảm của Thịnh Trình Việt, trái tim của cô cũng run lên, hẳn là cô phải vui vẻ với kết quả này mới đúng, nhưng giờ đây cô lại không cảm thấy vui chút nào cả.

Đôi mắt thâm thúy của Thịnh Trình Việt nhìn vào Tiêu Mộc Diên, chắc đây là kết quả mà cô luôn mong chờ rồi, kỳ thực tất cả đã rất rõ ràng, Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt đều nhỏ hơn Tuấn Hạo một tuổi, sao hai đứa có thể là con của anh được? Anh đang hi vọng hão huyền điều gì đây?

Thịnh Trình Việt đột nhiên đứng dậy, thực ra anh không sao hết, chỉ cảm thấy bức tức thôi, như thể quyền uy của mình bị người khác xâm phạm tới. Mặc áo khoác vào, anh đi ra ngoài mà không hề để ý tới Tiêu Mộc Diên, linh cảm của anh chưa từng sai, thế mà lần này lại sai hoàn toàn, và cũng khiến anh bị tổn thương.

Dù có đau lòng thì anh cũng không thể nhắc tới chuyện này với bất cứ ai, như thế đây chỉ là một trò đùa, một trò đùa vào chính ngày sinh nhật của anh.

Lấy điện thoại ra gọi cho Trương Vân Doanh, sau đó anh lái xe thẳng tới quán bar Charm Night.

Quán bar Charm Night.

“Cậu không đi tham gia tiệc sinh nhật mà tới đây làm gì?” Trương Vân Doanh vừa bước vào đã thấy Thịnh Trình Việt ngồi uống rượu một mình ở đó, bèn ngồi xuống ngay bên cạnh.

Anh ấy còn nhớ lúc ấy Thịnh Trình Việt không thèm để ý tới việc Âu Đan đang khóc lóc mà kéo Tiêu Mộc Diên rời khỏi bữa tiệc, chẳng lẽ hai người cãi nhau à? Nghĩ tới Tiêu Mộc Diên, trái tim của Trương Vân Doanh như bị thứ gì đó đâm mạnh vào, đau, đau lắm.

Thịnh Trình Việt liếc nhìn Trương Vân Doanh, lấy một chai rượu ra đặt xuống trước mặt anh ấy. Thực ra trước kia mối quan hệ của anh và Trương Vân Doanh rất tốt, nhưng vì chuyện của Tiêu Mộc Diên nên gần đây hai người rất ít khi liên lạc với nhau.

“Mới mấy tháng không đi chơi với cậu mà không ngờ cậu đã học được cách mượn rượu giải sầu rồi.” Trương Vân Doanh không định uống rượu, anh ấy muốn biết hiện tại Tiêu Mộc Diên đang ở đâu, muốn biết giữa Thịnh Trình Việt và Tiêu Mộc Diên đã xảy ra chuyện gì.

“Sao hôm nay cậu nói linh nhiều nhiều thế, chắc cậu muốn biết chuyện của Tiêu Mộc Diên chứ gì?” Thịnh Trình Việt không khỏi quát lớn lên, anh cũng muốn biết người phụ nữ đó có sức hấp dẫn gì mà bạn bè của mình đều để ý tới cô.

Trương Vân Doanh hơi sững sốt, sau đó lại nở nụ cười. Cái tên Thịnh Trình Việt này vẫn thế, không hề thay đổi dù chỉ một chút, luôn thích nói thẳng suy nghĩ trong lòng người khác ra.

Anh ấy cũng lấy một ly rượu tới và rót cho mình một ly, nâng lên một cách nhã nhặn.

“Cậu đang đau lòng vì chuyện của Diên Diên sao?” Lúc nói tới hai chữ Diên Diên, giọng nói của anh ấy vô cùng dịu dàng, anh ấy đã yêu cô nhiều năm như thế, nhưng đến cuối cùng cô vẫn rời bỏ anh.

“Tôi không đau lòng, chỉ đang bức bối thôi, rốt cuộc cậu và Tiêu Mộc Diên có quan hệ gì với nhau?” Thịnh Trình Việt rất phản cảm với việc Trương Vân Doanh gọi Tiêu Mộc Diên thân thiết như thế, đó là người phụ nữ của anh, sao Trương Vân Doanh có thể xưng hô thân mật như vậy chứ?!

“Cậu không biết sao?” Trong khi nói chuyện, Trương Vân Doanh cụng ly với Thịnh Trình Việt, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Thịnh Trình Việt không nói gì nữa, chỉ không ngừng uống rượu. Vì sao Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt lại không phải con của anh, anh chờ mong bao nhiêu thì lúc biết kết quả lại thất vọng bấy nhiêu. Chưa khi nào anh cảm thấy thất vọng đến thế, anh là Thịnh Trình Việt, là một người quả quyết, dứt khoát, chưa từng thất vọng vì bất cứ chuyện gì. Thế mà bây giờ, anh lại cảm thấy thất vọng vì con của Tiêu Mộc Diên, thậm chí khi biết được kết quả, anh còn cảm thấy đau lòng nữa.

“Chắc không phải cậu gọi tôi đến chỉ là để uống rượu với cậu thôi chứ?” Thấy Thịnh Trình Việt chỉ mãi mê uống rượu, Trương Vân Doanh không khỏi nhún nhún vai rồi hỏi.

Thịnh Trình Việt uống một hơi cạn sạch rồi mới lên tiếng.

“Nếu không thì cậu tưởng thế nào?” Vừa nói, Thịnh Trình Việt lại rót cho mình một ly, anh không ngờ rằng cũng có lúc mình phải dùng rượu để giải quyết những phiền muộn trong người.

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một chuyện thôi, cậu có thể mang lại hạnh phúc cho Diên Diên không?” Về mặt của Trương Vân Doanh bỗng trở nên rất nghiêm túc, nếu Thịnh Trình Việt không thể mang lại hạnh phúc cho Tiêu Mộc Diên, vậy thì chắc chắn anh ấy sẽ đoạt Diên Diên lại từ tay Thịnh Trình Việt, cho dù là bạn bè thì có sao chứ?

Thịnh Trình Việt không ngờ Trương Vân Doanh lại bỗng hỏi câu này, bàn tay cầm ly rượu của anh siết chặt lại, anh có thể mang tới hạnh phúc cho Tiêu Mộc Diên không? Không thể, đây là một đáp án khẳng định, bởi vì anh chưa từng nghĩ tới việc mang tới hạnh phúc cho cô.

“Tốt nhất cậu đừng có nhúng tay vào chuyện Tiêu Mộc Diên, nếu không thì tình anh em bao nhiêu năm qua của chúng ta không giữ được đâu.” Giọng nói của Thịnh Trình Việt vô cùng lạnh lẽo, đúng thế, không ai được mơ tưởng đến Tiêu Mộc Diên, dù anh không yêu cô thì cô cũng chỉ có thể là của anh.

Trương Vân Doanh đặt ly rượu xuống, cứ thế nhìn chăm chăm vào Thịnh Trình Việt.

“Nếu cậu có thể mang tới hạnh phúc cho cô ấy, tớ sẽ chủ động rời xa cô ấy, nếu không thì tớ có quyền lợi làm cô ấy hạnh phúc.” Đúng vậy, mục đích của Trương Vân Doanh chỉ có một, đó là phải làm cho Tiêu Mộc Diên hạnh phúc bằng mọi cách, anh ấy rất nhớ Tiêu Mộc Diên khi còn ở trường học.

Đôi mắt thâm thúy của Thịnh Trình Việt nhìn thẳng vào Trương Vân Doanh, dường như anh đã cảm nhận được thái độ cứng rắn của Trương Vân Doanh, một thái độ kiên định.

“Dù cô ấy có hạnh phúc hay không thì cậu cũng không có quyền nhúng tay vào.” Thịnh Trình Việt vẫn đang uống rượu, anh bỗng phát hiện ra có không ít người ngấp nghé tới Tiêu Mộc Diên.

“Ồ!” Trương Vân Doanh không khỏi cười khẽ một tiếng, mặc dù Thịnh Trình Việt vẫn rất bá đạo, nhưng anh ấy cảm nhận được cậu ấy có cảm giác với Tiêu Mộc Diên, đây là lần đầu tiên anh ấy thấy Thịnh Trình Việt đi uống rượu một mình như vậy. Thế nhưng, nếu Thịnh Trình Việt không thể mang tới hạnh phúc cho Tiêu Mộc Diên thì anh ấy vẫn sẽ cướp cô về.

“Cậu cười cái gì hả?” Thịnh Trình Việt nhíu mày.

“Nếu cậu không đối xử tốt với Diên Diên thì một ngày nào đó cậu sẽ hối hận đó.” Khi nói cậu này, Trương Vân Doanh đã dùng câu trần thuật khẳng định.

“Ồ?” Thịnh Trình Việt tỏ vẻ chẳng thèm để ý tới, nếu lúc trước biết Cao Ngọc Mai sẽ bỏ đi khi gặp Thịnh Tuấn Hạo, chắc chắn anh sẽ không giữ lại đứa bé này, ngoại trừ Cao Ngọc Mai, không ai có thể khiến anh cảm thấy hối hận được nữa.

Trương Vân Doanh cười một tiếng nhã nhặn, cũng uống cạn ly rượu. Anh ấy yêu Tiêu Mộc Diên, nhưng sẽ không ép buộc cô, chỉ cần cô hạnh phúc là đủ rồi, nếu cô không hạnh phúc, vậy thì anh ấy sẽ là người mang hạnh phúc tới cho cô.

Trong bệnh viện.

“Mẹ à, có phải bố đang tức giận không?” Đôi mắt to sáng ngời của Nguyệt Nguyệt ngập nước long lanh.

Tiêu Mộc Diên cười dịu dàng, cô khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của Nguyệt Nguyệt.

“Không, bố chỉ đang thất vọng thôi.” Giọng nói của Tiêu Mộc Diên rất thản nhiên, thực ra, nhìn thấy biểu cảm vừa rồi của anh, suýt chút nữa thì cô đã nói cho anh biết sự thật, nhưng cô mình biết mình không thể, tuyệt đối không được, anh sẽ cướp mất con của cô đi mất!

Anh có nhà, có tiền, có cả Thịnh Tuấn Hạo, vậy nên mất đi Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt cũng không sao cả, nhưng cô thì khác, nếu mất đi Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt, cô sẽ chẳng còn gì cả.

Lúc này, dường như Viễn Đan cũng hiểu ra rằng vừa rồi mẹ đã nhờ bác sĩ nói dối bố.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Màng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cô dám giấu anh đi tìm người đàn ông khác

Viễn Đan không sao cả, Tiêu Mộc Diên đưa Viễn Đan về nhà, cho Thịnh Tuấn Hạo và Nguyệt Nguyệt đi học, còn cô thì tới công ty.

“Giám sát Tiêu, bản thiết kế mà ông Trương cần đâu? Ông ấy nói cô báo với ông ấy là hôm qua đưa bản thiết kế, thế nhưng hôm qua vẫn chưa đưa.” Đỗ Trang bước tới nói, sau khi biết được thực lực của Tiêu Mộc Diên, cách ăn nói của cô ta tốt hơn nhiều, trong lòng cảm thấy rất bội phục Tiêu Mộc Diên.

“Ừm, tôi biết rồi, lát nữa tôi online rồi gửi cho anh ấy.” Về mặt của Tiêu Mộc Diên rất bình tĩnh, lại muốn làm khó cô ấy gì?

“Giám sát Tiêu, ông Trương gọi điện thoại tôi.” Trần Lan bỗng hô lên ở đằng kia, không ngờ ông ta gọi cả điện thoại tôi rồi, xem ra không lấy được bản thiết kế thì bọn họ sẽ không chịu từ bỏ.

Tiêu Mộc Diên bước tới nghe máy.

“A lô, sếp Trương à, tôi đã thiết kế xong rồi, hôm qua nghỉ ngơi nên bây giờ tôi đang định gửi cho ông đây, gửi vào đâu nhỉ?”

Tiêu Mộc Diên nói rất khách khí, thực ra cô đã chỉnh sửa bản thiết kế đó xong lâu rồi, chỉ chưa gửi cho ông ta thôi. Bởi vì cô biết, đưa bản này cho ông ta, chắc chắn ông ta sẽ đòi thêm bản khác.

“Vậy thì làm phiền giám sát Tiêu nhé.” Trường Đoàn cười tươi rói, chỉ cần giữ chân Tiêu Mộc Diên, không cho cô đi thiết kế bản dùng trong cuộc thi quốc tế là được.

Tiêu Mộc Diên cười một tiếng rồi tắt máy, sao cô lại không biết ý đồ của Trường Đoàn chứ, chỉ không biết ai đã sai bảo Trường Đoàn làm như vậy thôi.

Tiêu Mộc Diên nhanh chóng gửi bản thiết kế cho Trương Đoàn, quả nhiên, ông ta lại gán cho cô thêm một bản nữa.

Tiêu Mộc Diên vui vẻ nhận lấy, đây là ba tỷ rưỡi cơ mà, cô bỗng phát hiện ra, từ khi chung sống với Thịnh Trình Việt thì tiền cứ vào như nước ấy.

“Giám sát Tiêu, sếp Thịnh bảo cô hoàn thành bản thiết kế trong cuộc thi quốc tế trong ngày hôm nay.” Mộng Huyền gọi điện cho Tiêu Mộc Diên để chuyển lời của Thịnh Trình Việt.

“Ừm, tôi biết rồi.” Sau khi tắt máy, Tiêu Mộc Diên bỗng cảm thấy thật áp lực, nếu phải hoàn thành bản thiết kế trong ngày hôm nay thì cô lại phải tăng ca rồi đây.

Sáng nay Âu Vũ Đình cũng về rồi, bởi vì anh ấy cũng được mời trong giải thi đấu quốc tế lần này, đương nhiên, điều anh ấy mong muốn hơn là được nhìn thấy Tiêu Mộc Diên.

Buổi trưa, Âu Vũ Đình vuốt điện thoại, thấy đã đến mười một giờ bốn mươi, anh ấy cười lên một cách nhả nhặn, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

Tiêu Mộc Diên vừa nhờ đồng nghiệp mua com giùm, vốn cô định làm việc thêm một lúc nữa, không ngờ điện thoại lại vang lên. Cô hơi nhú mào, nhưng rồi vẫn bắt máy.

“Em đang làm gì vậy? Chúng ta đi ăn com đi.” Âu Vũ Đình tươi cười rạng rỡ, có vẻ như tâm trạng rất tốt.

“Anh về nước rồi à? Em vẫn đang làm việc.” Tiêu Mộc Diên nói nửa câu đầu với giọng kinh ngạc, còn nửa câu sau thì chỉ toàn sự bất đắc dĩ.

Thực ra trong lòng cô cứ thấy trống trải, từ lúc Thịnh Trình Việt bỏ đi tới giờ, cô không thấy anh đâu cả, không biết bây giờ anh đang làm gì? Nghĩ tới đây, Tiêu Mộc Diên đột nhiên lắc đầu, cô điên mất rồi, sao tự nhiên lại nghĩ tới anh chứ?

Âu Vũ Đình lại nhìn đồng hồ một lần nữa, không nhầm mà, bây giờ đã mười một giờ bốn mươi lăm rồi.

“Em đang làm ở công ty của Thịnh Trình Việt đúng không? Anh đang chờ em ở dưới lầu, xuống đây đi.” Có vẻ như tâm trạng của Âu Vũ Đình rất tốt,

vừa nói vừa cười rất tươi.

Tiêu Mộc Diên rất kinh ngạc, anh ấy tới đón cô đi ăn cơm à? Anh ấy đã về thật rồi, cô nhớ lại chuyện lần trước, hình như anh ấy vẫn chưa tha thứ cho cô thì phải. Nghĩ tới đây, Tiêu Mộc Diên mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, một chiếc Ferrari rất bắt mắt đang đỗ trước cửa công ty, Tiêu Mộc Diên ngẫm nghĩ rồi đi thẳng tới đó, đây là xe của Âu Vũ Đình.

Đúng lúc này, Âu Vũ Đình cũng hạ kính xe xuống, thò đầu về phía Tiêu Mộc Diên và nở một nụ cười bảnh trai.

“Anh về thật rồi, em cứ tưởng anh nói đùa cơ!” Vừa nói chuyện, Tiêu Mộc Diên vừa lên xe không hề khách khí. Bởi vì gặp được Âu Vũ Đình, tâm trạng của cô cũng rất tốt.

“Lâm Phong, lúc cuộc họp trưa nay lại cho tôi.” Giọng nói của Thịnh Trình Việt rất lạnh lùng, anh lên xe, nhanh chóng đi theo sau chiếc Ferrari đang trước. Anh còn chưa đủ tốt với cô hay sao mà cô còn giấu anh đi tìm người đàn ông khác.

Âu Vũ Đình vừa lái xe vừa không ngừng đánh giá Tiêu Mộc Diên, như thể muốn xem sau một thời gian dài không gặp mặt thì cô có thay đổi gì không.

Bị Âu Vũ Đình soi xét một lượt từ trên xuống dưới như thế này, Tiêu Mộc Diên cảm thấy rất ngại ngùng, sao anh ấy lại nhìn cô như thế?

“Sao em lại dám gây đi vậy hả! Em nói đi, có phải mấy hôm nay Thịnh Trình Việt ngược đãi em không?” Nhắc tới Thịnh Trình Việt, giọng nói của Âu Vũ Đình toàn sự bất mãn.

Nghe thấy Âu Vũ Đình nói vậy, Tiêu Mộc Diên không khỏi nhìn lại bản thân, cô gây đi à? Sao cô không phát hiện ra? Nhưng cũng vì sự quan tâm của Âu Vũ Đình nên cô cũng rất cảm động, dù có tỏ ra tức giận cỡ nào thì anh ấy cũng thực sự quan tâm đến cô.

“Chắc là vừa tới đây nên chưa quen thôi, một thời gian nữa là sẽ ổn.” Tiêu Mộc Diên cười khẽ nói, cô và Âu Vũ Đình quen nhau đã năm năm, hai người như người thân của nhau vậy.

“Hôm nay em phải mời anh để xin lỗi vì chuyện lần trước em đã lỡ hẹn.” Âu Vũ Đình nói bá đạo, anh ấy nghe nói cô đang làm giám sát bộ phận thiết kế, hẳn là tiền lương không thấp đâu nhỉ?

Ồ? Tiêu Mộc Diên sờ vào túi theo bản năng, phải mời anh ấy ăn cơm à? Ba trăm ngàn có đủ không? Nhưng cô cũng không muốn mời anh ăn bữa cơm ba trăm ngàn đâu.

“Ừ, tự nhiên hôm nay em muốn ăn mì, anh có ăn không?” Một bát mì chỉ có hai chục ngàn, có vẻ khá hơi đắt, còn chưa đủ tiền để anh ấy đổ xăng nữa.

Khóe miệng của Âu Vũ Đình co rúm lại, cô gái này mời kiểu đó à? Biểu cảm của cô rõ ràng quá rồi đấy, mời anh ấy ăn mì?

“Không muốn ăn.” Âu Vũ Đình cười gian rồi mở miệng nói một cách nhả nhặn.

Tiêu Mộc Diên hé miệng, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy mấy tờ tiền trong túi, cô cắn răng mạnh một cái.

“Thế em mời anh uống hai chai rượu.” Xem ra hôm nay không được ăn cơm trưa rồi, hai chai rượu bình thường cũng hết ba trăm ngàn rồi.

“Ồ?” Âu Vũ Đình nhướn mày lên, sau đó lại đánh giá Tiêu Mộc Diên một lần nữa.

“Em mang theo bao nhiêu tiền?” Âu Vũ Đình hỏi, trong trí nhớ của anh ấy, rất ít khi cô gái này mang tiền trong người, bình thường chỉ mang khoảng ba trăm, chẳng lẽ hôm nay mang nhiều tiền à?

“Ba trăm ngàn!” Tiêu Mộc Diên trả lời không chút nghĩ ngợi, ba trăm đối với những người làm công ăn lương như cô đã là nhiều lắm rồi.

“...” Quả nhiên anh ấy đoán không sai, cô chỉ mang theo ba trăm ngàn, đủ! Chắc phải không phải cô định dùng ba trăm ngàn mua cho anh ấy hai chai rượu đấy chứ.

“Két!” Xe của Âu Vũ Đình để lại một đường cong hoàn mỹ, dừng lại trước cửa một khách sạn lớn.

Tiêu Mộc Diên mở to mắt nhìn khách sạn ở trước mặt, rồi lại nhìn Âu Vũ Đình đang tươi cười rạng rỡ, cô tỏ ra không thể tin được.

“Anh bảo em mời anh ăn cơm ở đây á, dù anh có bán em đi thì em cũng không mời nổi đâu.” Ăn một bữa cơm ở đây chắc cũng phải hàng chục triệu á chứ, sao mà cô mời được?

Âu Vũ Đình bước xuống xe một cách phong độ, nụ cười trên mặt rất nhã nhặn, còn ga lăng mở cửa cho Tiêu Mộc Diên.

“Em nói trước rồi đấy nhé, em không có tiền đâu.” Tiêu Mộc Diên vừa xuống xe vừa nói.

Âu Vũ Đình chỉ cười mà không nói, cầm tay Tiêu Mộc Diên vào trong khách sạn.

Thịnh Trình Việt lạnh lùng nhìn mọi thứ đang diễn ra, hay lắm, bọn họ còn tới cả khách sạn nữa, tới để đặt phòng sao? Anh đáp mạnh chân ga, chiếc xe

lao đi như một luồng gió, không ai biết anh đã từng tới đây.

Sau khi ăn cơm xong, Âu Vũ Đình trả tiền rồi lại đưa Tiêu Mộc Diên về công ty.

“Cố gắng, anh sẽ chờ xem tác phẩm em thiết kế trong cuộc thi quốc tế.” Sau khi dứt lời, Âu Vũ Đình còn hôn gió với Tiêu Mộc Diên. Âu Vũ Đình không vội vàng chút nào cả, bởi vì anh ấy cảm thấy sớm muộn gì cô gái này cũng là của mình.

Tiêu Mộc Diên chỉ cười gật đầu, sau đó vẫy tay với Âu Vũ Đình.

“Giám sát Tiêu, sếp Thịnh muốn gặp cô.” Tiêu Mộc Diên vừa vào tới cửa, Mộ Dung Huyền đã bước tới, có vẻ như cô ấy chờ ở đây rất lâu rồi.

Tiêu Mộc Diên rất ngạc nhiên, cô nhìn đồng hồ nơi cửa chính của công ty, cô có đi muộn đâu, Thịnh Trình Việt tìm cô làm gì? Bản thiết kế thì đã nói là hoàn thành trong hôm nay là được mà? Tối nay cô làm xong là được, ngoại trừ việc của bản thiết kế, cô không nghĩ ra được còn có chuyện gì mà Thịnh Trình Việt phải tìm cô.

“Ừm, chúng ta đi thôi.” Mặc dù rất khó hiểu nhưng cô vẫn bình tĩnh đồng ý.

Trong văn phòng, Thịnh Trình Việt cúi đầu đọc văn kiện, anh đã nhìn thấy Tiêu Mộc Diên vào từ lâu rồi, nhưng cố tình không để ý tới cô.

“Ừm... Sếp Thịnh, xin hỏi anh gọi tôi tới để làm gì?” Tiêu Mộc Diên nhẹ nhàng hỏi, cô đã đứng ở đây mười phút rồi, nhưng từ đầu đến cuối Thịnh Trình Việt đều không ngẩng đầu nhìn cô, thậm chí còn không thèm nâng mí mắt lên.

Shịnh Trình Việt đột nhiên gấp tư liệu trong tay lại, ngừng đầu đối diện với Tiêu Mộc Diên, đôi mắt của anh vô cùng lạnh lùng và thâm thúy, chỉ là một ánh mắt mà đã có uy thế khiến người ta phải run sợ.

Không hiểu sao Tiêu Mộc Diên lại cảm thấy rất căng thẳng, trực giác nói cho cô biết, Thịnh Trình Việt đang cáu giận.

“Trưa nay cô đã đi đâu?” Vừa nói chuyện, anh vừa nở một nụ cười lạnh, biểu cảm của anh khiến người ta liên tưởng tới sứ giả câu hồn của địa ngục.

Tiêu Mộc Diên cố gắng không để ý tới ánh mắt đáng sợ của Thịnh Trình Việt, tự nhủ lòng mình phải bình tĩnh lại.

“Chẳng lẽ đi ăn cơm mà còn phải báo cáo với sếp Thịnh sao?” Nói tới đây, Tiêu Mộc Diên không khỏi nhíu chặt lông mày. Cô cảm thấy hôm nay Thịnh Trình Việt cứ là lạ, chẳng lẽ hôm qua bị kích thích quá mạnh nên hôm nay mới khác thường như vậy sao?

Shịnh Trình Việt cười càng rõ nét hơn, anh đột nhiên đứng dậy, cơ thể cao to bước về phía Tiêu Mộc Diên.

Tiêu Mộc Diên không khỏi lùi về phía sau hai bước, anh định làm gì đây? Bây giờ còn đang trong giờ làm việc, chẳng lẽ thú tính của anh lại phát tác nên mới gọi cô tới à?

“Trưa nay cô chỉ đi ăn cơm thật sao?” Giọng nói của Thịnh Trình Việt lại trầm xuống thêm chút nữa, có vẻ như còn mang theo sự tức giận.

Tiêu Mộc Diên không thể hiểu nổi Thịnh Trình Việt nói vậy nghĩa là sao, cũng không biết rốt cuộc anh đang muốn nói điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Anh muốn cô sinh một đứa con

Tiêu Mộc Diên còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên Thịnh Trình Việt trở tay, nắm chặt lấy cổ cô, trong khoảnh khắc ấy ánh mắt anh càng sắc lạnh. Hình như anh đang chờ đợi Tiêu Mộc Diên tự thừa nhận.

“Chẳng lẽ ăn cơm còn có thể là giả sao? Hơn nữa, tôi muốn đi đâu là quyền tự do cá nhân của tôi, tổng giám đốc Thịnh cũng không có quyền quản lý việc cá nhân của tôi.” Hơn thế, cũng chỉ còn hai ngày nữa là hết hiệu lực hợp đồng, sau này họ sẽ trở thành người xa lạ mà thôi.

“À!” Thịnh Trình Việt không khỏi cười gằn, nụ cười của anh mang ý châm chọc, cô muốn làm gì là quyền tự do của cô sao? Chẳng mấy chốc anh sẽ không để cho cô nghĩ như vậy nữa, cô là đồ chơi mà anh đã mua, là của một mình anh thôi, trước khi anh muốn vứt bỏ thì cô không có quyền tự do, dù bị anh vứt bỏ thì cũng không cho phép ai có được cô.

Lực ở tay càng ngày càng lớn, rõ ràng anh nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Mộc Diên vô cùng tái nhợt, trong lòng anh đột nhiên lại cảm thấy khó chịu, nhưng không vì vậy mà buông tay.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy cảm mình đau như sắp rời ra vậy, nhưng khóe miệng của cô vẫn nở nụ cười, cô không hề sai, tại sao phải cúi đầu trước anh kia chứ, tại sao lại phải xin lỗi anh kia chứ.

“Em và Âu Dương Phong có thuê phòng nghỉ không?” Khóe mắt của Thịnh Trình Việt lóe sáng, khuôn mặt đầy góc cạnh và đẹp đẽ của anh lộ rõ vẻ lo lắng.

Tiêu Mộc Diên giật mình, nhìn Thịnh Trình Việt một cách khó hiểu, đột nhiên cô cười một cách sáng khoái, hóa ra là như vậy, chẳng trách anh lại tức giận như thế, thì ra là anh theo dõi cô, hơn nữa còn phát hiện ra cô và Âu Vũ Đình ở cùng với nhau.

“Tôi nói rồi, tôi chỉ đi ăn cơm, tin hay không thì tùy anh.” Giọng điệu của Tiêu Mộc Diên rất lạnh lùng, anh đã không tin cô thì dù cô có giải thích cũng không có ý nghĩa gì, dù sao cô cũng không thêm giải thích với anh.

Tay của Thịnh Trình Việt không ngừng dùng sức, khiến Tiêu Mộc Diên không ngừng nhích lại phía anh, gần như chóp mũi của hai người có thể chạm vào nhau, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang phả ra trên mặt cô, lạnh lạnh, khiến trong lòng cô có một dự cảm không hề hay ho chút nào.

“Tin hay không vậy thì cần phải kiểm tra xem, lời nói không quan trọng, quan trọng là phải có chứng cứ.” Thịnh Trình Việt cười một cách tà ác rồi đột nhiên cúi người xuống phía dưới...

Tiêu Mộc Diên muốn phản kháng, nhưng Thịnh Trình Việt nắm chặt cằm cô khiến cô không thể nào cử động nổi, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn anh một cách đầy tức giận.

Đột nhiên cảm thấy đôi môi mát lạnh ứa vào một mùi hương chanh thơm mát, mùi hương trên cơ thể anh vẫn luôn luôn thơm tho như vậy, khiến cho người ta luôn muốn đắm chìm vào trong đó.

Tiêu Mộc Diên phản kháng theo bản năng, đây xuất phát từ phản xạ.

Thịnh Trình Việt cảm nhận được sự kháng cự của Tiêu Mộc Diên, trong lòng càng cảm thấy không hề thoải mái, anh hôn cô, cô lại kháng cự như vậy, thế còn Âu Vũ Đình thì sao? Khi Âu Vũ Đình hôn cô, cô có hưởng thụ nụ hôn đó không?

Nghĩ như vậy, nụ hôn của Thịnh Trình Việt càng trở nên điên cuồng hơn, vừa lạnh lùng vừa ngang tàn, cuốn sạch hết tinh thần của Tiêu Mộc Diên.

“Nói, Âu Vũ Đình đã từng hôn môi em chưa, anh ta có phải cũng đã được thưởng thức mật ngọt từ môi em?” Thịnh Trình Việt vừa hôn Tiêu Mộc Diên vừa nói một cách không rõ ràng, anh điên cuồng như vật có thể thấy lúc này anh vô cùng tức giận.

Tiêu Mộc Diên lắc đầu nguầy nguậy, Âu Vũ Đình không hề hôn cô, không hề hưởng thụ sự ngọt ngào của cô, nhưng có nhiều lúc Âu Vũ Đình nói chuyện rất ý vị, có những lúc cũng rất ngang tàn nhưng anh ta lại tôn trọng cô, đến tận bây giờ cũng chưa từng đi quá giới hạn, cũng không ép cô làm những gì cô không muốn làm.

“Không có sao? Hà? Em còn định lừa dối anh sao?” Thịnh Trình Việt càng hôn càng điên cuồng, cuối cùng anh đã biến nụ hôn thành cắn. Âu Vũ Đình theo đuổi cô như vậy làm sao có thể không hôn cô kia chứ.

Tiêu Mộc Diên lắc đầu liên tục, giống như thể cô đang muốn nói là cô không lừa anh.

Tiêu Mộc Diên giãy giụa càng lợi hại thì Thịnh Trình Việt càng hôn điên cuồng hơn.

Đột nhiên Thịnh Trình Việt ôm ngang người Tiêu Mộc Diên, ôm thẳng đến bên giường.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, thậm chí cô chưa kịp phản ứng thì thấy cảm giác dưới thân mềm nhũn, cảm giác sợ hãi trong nháy mắt đã trào dâng khắp cơ thể, cảm giác này vô cùng quen thuộc, bởi mỗi lần như thế anh đều làm vậy.

Thực sự là Tiêu Mộc Diên còn chưa kịp suy nghĩ thì Thịnh Trình Việt đã chồm tới, trong nháy mắt mùi hương nam tính của anh bao phủ lấy cô.

Khi Thịnh Trình Việt chồm tới, trong hơi thở lại tỏa ra mùi hương của hoa bách hợp vô cùng dịu dàng, khiến cho lòng anh không khỏi rung động, đây chính là mùi hương của buổi tối của sáu năm về trước, làm sao anh có thể để cho cô chạy thoát.

Nụ hôn, lại lần nữa rơi xuống...

Toàn thân Tiêu Mộc Diên mát lạnh, kháng cự theo bản năng càng lợi hại hơn, cô biết rằng anh đang muốn làm nhục cô, nhưng cô không làm gì hết.

“Tổng giám đốc Thịnh, giờ đã là hai giờ chiều, đến giờ làm việc rồi đó.” Đột nhiên Tiêu Mộc Diên nói, bởi vì cô thấy đồng hồ trên tường chỉ vào hai giờ.

Động tác của Thịnh Trình Việt khê dừng lại, không ngờ lúc này người con gái này lại còn chú ý tới thời gian.

Đột nhiên anh cong môi cười lạnh.

“Lấy lòng anh không phải cũng là một trong việc em cần làm sao?” Thịnh Trình Việt dứt lời lại hôn lên môi Tiêu Mộc Diên.

Cơ thể Tiêu Mộc Diên bỗng căng thẳng, sắc mặt tái nhợt, cô đã nghĩ tới việc anh sẽ làm nhục cô, nhưng khi anh thực sự nói vậy trái tim của cô không khỏi nhói đau.

Cô vốn tưởng rằng trái tim cô đã hoàn toàn chai lì với việc hà hiếp của Thịnh Trình Việt, không ngờ khi anh nói ra cô vẫn có cảm giác vô cùng khác lạ.

Một lát sau, Cơ thể Tiêu Mộc Diên đột nhiên dán chặt lên người Thịnh Trình Việt, không phải là anh muốn cô lấy lòng anh sao? Vậy thì được, cô sẽ lấy lòng anh, đến khi nào anh vui mới thôi.

Khi Tiêu Mộc Diên hôn lên cơ thể Thịnh Trình Việt, hai người nhìn nhau một cách ngạc nhiên, thời gian gần như ngừng trôi.

Rất nhanh sau đó, Tiêu Mộc Diên kịp phản ứng, cô cười một cách nhả nhặn.

Cho tới tận bây giờ, Thịnh Trình Việt chưa bao giờ có cảm giác tốt đẹp tới vậy.

Tiêu Mộc Diên thấy Thịnh Trình Việt không hề có phản ứng gì, nhẹ nhàng lau miệng, cuối cùng bắt đầu tiếp tục kiên trì.

Không phải anh muốn cô lấy lòng anh sao? Vậy thì được, cô sẽ lấy lòng anh.

“Nói, Âu Vũ Đình đã từng chạm vào chỗ nào chưa?” Giọng điệu của Thịnh Trình Việt vô cùng lạnh lẽo, không hề quan tâm tới sắc mặt tái nhợt của Tiêu Mộc Diên.

Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mộc Diên nắm chặt ga trải giường, cô nhìn chăm chăm Thịnh Trình Việt, những lời cô nói anh không hề tin, nếu đã không tin cô tại sao còn hỏi cô làm gì?

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên vẫn không hề nói gì, trong lòng càng tức giận, cô không nói gì có phải là cô đang ngầm thừa nhận rằng Âu Vũ Đình đã từng động vào cô.

Vừa nghĩ tới việc Âu Vũ Đình đã từng có được cơ thể cô, sự tức giận trong lòng anh lại bùng lên, giống như một con sư tử đang phát điên.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy vô cùng đau đớn, lúc này cô đã không còn có thể cảm nhận được tất cả, bởi trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ, đau, nỗi đau gào xé tim gan.

“Nói, có phải em cũng đang từng lấy lòng Âu Vũ Đình?” Thịnh Trình Việt lại hỏi một cách không cam lòng, hai người họ không phải cũng đã từng thâm mật như vậy chứ, anh rất muốn biết, anh điên cuồng muốn biết rõ đáp án, sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng anh muốn cô chính miêng thừa nhận, có lẽ là tận sâu trong lòng anh vẫn muốn có một chút hi vọng nhỏ nhoi.

Tiêu Mộc Diên thấy đáng vẽ của Thịnh Trình Việt, từng câu từng chữ anh nói ra đều đâm sâu vào trái tim cô, khiến cô cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng cô cắn chặt răng lại, không nói gì nữa.

Thịnh Trình Việt chăm chú nhìn Tiêu Mộc Diên, sự tức giận trong lòng càng bùng cháy. Cô không nói? Như vậy có phải là cô đã ngầm thừa nhận.

Đột nhiên anh xoay người đặt Tiêu Mộc Diên xuống dưới, nếu cô đã không nói, vậy thì anh sẽ giày vò cô đến khi nào cô chịu nói mới thôi.

Thịnh Trình Việt xoay người, lúc sau anh nằm dưới, còn Tiêu Mộc Diên nằm lên người anh, anh biết tư thế này khiến cô vô cùng xấu hổ.

Quả nhiên, đúng lúc ấy sắc mặt của Tiêu Mộc Diên càng tái nhợt, anh thích giày vò cô đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mạng Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cô sản thai rồi (1)

Anh vẫn điên cuồng đòi lấy sự ngọt ngào của cô, chỉ cần nghĩ tới việc trước đây đã từng có người đàn ông khác động vào cô, trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng khó chịu không thể nói thành lời.

“Nói đi, Âu Vũ Đình lợi hại hay anh lợi hại.” Thịnh Trình Việt hỏi một cách bất mãn, lòng tự trọng của người đàn ông khiến anh không cho phép bản thân mình kém cỏi hơn người khác.

Tiêu Mộc Diên vẫn nhìn chăm chăm Thịnh Trình Việt, bờ môi bị cô cắn như muốn nát ra, cô cứ nhìn anh như vậy, trái tim cô vào lúc này thực sự rất đau đớn.

“Nói!” Chỉ một từ lạnh lẽo và vô tình, lại mang đến một cảm giác uy lực, khiến người ta không rét mà run.

Phản bụng dưới của cô vô cùng đau đớn, cuối cùng cô không chịu nổi nữa mà bật ra thành tiếng, nhưng tiếng kêu của cô không hề lớn.

Thịnh Trình Việt vô cùng sùng sốt với tiếng kêu của Tiêu Mộc Diên, đương nhiên là anh không ngờ rằng Tiêu Mộc Diên sẽ kêu lên, sắc mặt của cô cũng trở nên trắng bệch vì tiếng kêu ấy.

Cuối cùng Thịnh Trình Việt cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, bình thường nếu không phải không thể chịu đựng nổi thì cô sẽ không bao giờ lên tiếng.

Đột nhiên anh cảm thấy có một chất dịch chảy ra, anh không khỏi nhìn xuống, đánh chết thật sao cô lại chảy nhiều máu tới như vậy, chuyện gì xảy ra thế này?

Lúc này Thịnh Trình Việt vô cùng hoảng hốt, không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, anh ôm Tiêu Mộc Diên đến phòng tắm để rửa sơ qua rồi nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện.

Tiêu Mộc Diên cảm thấy bụng dưới đau dữ dội, hơn nữa sắc mặt không còn chút hồng hào nào cả, điều này khiến Thịnh Trình Việt không khỏi hoảng sợ, anh không muốn cô chết, anh vẫn chơi chưa chán, anh muốn cô sống, nhất định cô phải sống.

“Nếu như tôi chết, phiền anh hãy chăm sóc cho con tôi, nếu như anh không muốn chăm chúng, vậy thì chờ khi nào bỏ tôi ra tù thì hãy gửi chúng tôi cho ông ấy.” Tiêu Mộc Diên nói với giọng thều thào, cô cũng có cảm giác là cô sắp chết, bụng dưới của cô đau tới mức không thể thở nổi, từ trước tới giờ cô chưa từng có cảm giác như vậy.

“Nếu như em chết, bố em đang bị giam ở trong tù đừng hòng mà ra được.” Đây là mệnh lệnh, là một sự uy hiếp trắng trợn, anh không muốn cô chết.

Sắc mặt của Tiêu Mộc Diên bỗng thay đổi, anh nói nếu cô chết thì bố cô vĩnh viễn cũng không thể ra tù, nghĩ lại cũng đúng, nếu như cô chết rồi thì hơn ba tỷ đó cũng không thể có được, cho nên không thể cứu nổi ba cô.

Thực sự cô không hề muốn chết, nhưng... bụng dưới lại đau dữ dội, khiến đầu óc cô trống rỗng, gần như khiến cô hôn mê vậy.

Trong bệnh viện.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?” Thịnh Trình Việt đi tới phòng bệnh, lo lắng hỏi han.

Tiêu Mộc Diên nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Thịnh Trình Việt, đột nhiên trong lòng lại có cảm giác ảm áp, nhưng chỉ trong nháy mắt cảm giác ảm áp ấy lại biến mất, cô cong môi cười một nụ cười lạnh nhạt, anh quan tâm tới cô như vậy bởi vì anh còn chơi chưa chán, anh còn muốn tiếp tục hành hạ cô nữa không phải sao?

Bác sĩ khám cho Tiêu Mộc Diên là một nữ bác sĩ, bà ấy nhìn Thịnh Trình Việt từ đầu tới chân rồi ngẩng đầu lên, mặc dù đối diện với một người vô cùng đẹp trai nhưng đối với việc làm của anh thì bà thực sự tức giận.

“Anh không biết là vợ anh đang mang thai sao? Còn sinh hoạt vợ chồng mạnh mẽ như vậy khiến cô ấy sảy thai.” Bác sĩ nói một cách lạnh lùng và còn hơi kích động.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy toàn thân căng cứng, tất cả mạch máu bỗng ngưng đọng lại.

Bản thân Thịnh Trình Việt rõ ràng cũng trở nên cứng nhắc, giống như thể anh không ngờ rằng chuyện lại thành ra như vậy.

Tại sao lại như vậy? Cô lại có thể mang thai, hơn nữa lại còn bị sảy thai sao? Đến lúc này anh mới nhớ ra, những lần anh tình cảm với cô từ trước tới giờ chưa từng dùng biện pháp an toàn nào, thực sự trong tiềm thức anh vẫn luôn mong ngóng cô có thể sinh cho mình một đứa con.

Cô có thai tại sao lại không nói cho anh biết, nếu như cô nói thì chắc chắn anh sẽ không làm như vậy với cô.

Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mộc Diên khẽ nâng lên đặt xuống bụng, thảo nào vừa nãy cô lại đau tới vậy, thì ra... là mất đi một sinh mạng, lúc này cô cũng không biết nên diễn tả tâm trạng của mình như thế nào nữa, tóm lại là rất khó chịu, chỉ cần nghĩ tới thì trái tim đã cảm thấy đau đớn.

Rất nhiều năm sau này, mỗi lần nghĩ lại buổi trưa ngày hôm nay, có lẽ cô đều cảm thấy rung mình.

“Phải chăm sóc vợ cho thật tốt đấy.” Dứt lời, nữ bác sĩ rời đi, khi bước tới cửa bà không chịu được lại quay đầu lại, âm thầm liếc nhìn Thịnh Trình Việt, người đàn ông này thực sự vô cùng tuần tú.

“Em cảm thấy thế nào? Còn đau bụng không?” Giọng điệu của Thịnh Trình Việt trở nên vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng ngập tràn sự áy náy, nhưng sự đau lòng lại nhanh chóng biến mất, nhanh tới mức gần như người khác không thể nhìn thấy được.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, bàn tay mảnh khảnh của cô đặt trước bụng, đôi mắt cô nhìn lên trần nhà một cách vô định.

Thịnh Trình Việt ngồi xuống bên cạnh cô, anh đặt tay anh lên phía trên tay cô, một cách vô cùng dịu dàng.

“Không sao cả, chúng ta sẽ còn có những đứa con khác, sinh cho anh một đứa con gái đi.” Sinh cho anh một đứa con gái, một cô bé đáng yêu lanh lợi như Nguyệt Nguyệt vậy, đó là suy nghĩ trong lòng anh, nếu như cô có thể sinh cho anh một đứa con, có phải là có thể giữ chặt được trái tim cô không, hay là có thể giữ cô ở bên cạnh cả cuộc đời này.

Tiêu Mộc Diên rất đau lòng vì câu nói này của Thịnh Trình Việt, vừa mới đây thôi, cô còn cảm thấy ảm áp vì sự dịu dàng của anh, nhưng anh lại làm tổn

thương cô, anh nói con đã mất rồi thì có thể sinh tiếp, nhưng anh có nghĩ tới cảm nhận của cô không?

Cô đau khổ như vậy, còn anh mở miệng ra là nói về đứa bé, thì ra anh không chỉ muốn giẫy vò cô mà còn coi cô là công cụ đẻ sinh đẻ mà thôi.

“Ha!” Cô khẽ bật cười, đây là nụ cười tự giễu, nụ cười này là học theo Thịnh Trình Việt.

“Tôi sẽ không sinh con cho anh, đứa bé mất đi thật quá tốt, dù bây giờ có giữ lại được, sau này tôi cũng sẽ nghĩ cách để bỏ nó. Bây giờ không còn nữa thì tôi đỡ phải mất tiền đi phá thai.” Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng, trái tim của cô đang rỉ máu, làm sao cô lại có thể phá bỏ con mình được chứ? Cô chỉ đang giận Thịnh Trình Việt mà thôi.

Quả nhiên sắc mặt Thịnh Trình Việt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, dù cho có con thì cũng sẽ phá ư, cô lại không hề muốn sinh con cho anh như vậy sao? Vậy hai đứa con của cô là con của ai? Anh ghen, ghen tới điên lên được với người đàn ông đó, cái người đàn ông mà Tiêu Mộc Diên đã sinh con cho anh ta.

“Em không sinh cũng phải sinh.” Thịnh Trình Việt đứng hằn dẫy trong lúc nói chuyện, dù cô không muốn sinh con đi chăng nữa chỉ cần anh muốn thì cô không có quyền từ chối, con là của anh.

Tiêu Mộc Diên không nói gì cả, từ đầu tới cuối cô không hề nhìn Thịnh Trình Việt, cô cứ lẳng lặng nhìn trần nhà, cô đang đợi, đợi một thời gian tháng này mau chóng qua đi, đến lúc đó, cô có thể rời khỏi anh.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không nói lời nào lại càng tức giận, thái độ của người phụ nữ này là thế nào đây, lại còn không thèm nói chuyện với anh.

“Em không sinh cũng được, anh sẽ nhận Viễn Đan và Nguyệt Nguyệt là con của anh.”

Tầm mắt Tiêu Mộc Diên đang nhìn lên trần nhà đột nhiên lại nhìn về phía Thịnh Trình Việt, gương mặt cô đã trở nên hồng hào hơn đôi chút, nhưng bởi câu nói đó của anh lại trở nên tái nhợt. Cuối cùng anh vẫn muốn tranh giành con với cô sao? Có phải anh đã phát hiện ra điều gì đó rồi không? Không được, con là của cô, anh không có quyền lấy đi.

Bàn tay mảnh khảnh của cô nắm chặt lại, hình như đang cố gắng nhấn nhai điều gì đó? Sự nhục nhã của sáu năm về trước lại bùng cháy, sáu năm về trước cô chính là người mang thai hộ, nên sáu năm sau cô mới kiên quyết từ chối việc mang thai hộ.

Thịnh Trình Việt nhìn trọn những thay đổi trên gương mặt của Tiêu Mộc Diên, anh chỉ nói bừa thôi, nhưng sao người phụ nữ này lại trở nên kích động như vậy, nhìn đáng vẻ của cô, trái tim Thịnh Trình Việt không khỏi đau âm ỉ, anh muốn nói với cô rằng, anh chỉ đùa với cô mà thôi. Nhưng nghĩ tới những lời trước đó cô đã nói với anh, anh lại mím chặt môi lại, không nói gì nữa.

Đột nhiên Tiêu Mộc Diên xoay người sang phía khác, quay lưng về phía Thịnh Trình Việt, thời điểm này, cô gần như không còn hi vọng gì với anh nữa, đối với cô mà nói anh chính là ác quỷ.

Thịnh Trình Việt nhìn bóng lưng của Tiêu Mộc Diên, bây giờ anh mới phát hiện, thì ra cô gầy gò ốm yếu đến vậy, đáng vẻ của cô yếu đuối vô cùng, anh nhớ rất kỹ khi mới gặp, cô đầy đặn hơn bây giờ rất nhiều.

Cô đi theo anh nên mới gầy vậy sao? Trong lòng anh bỗng nhiên rung động, há hốc mồm, cuối cùng lại không nói được gì.

“Hai đứa bé đó là của tôi, tôi sẽ không từ bỏ, trừ khi tôi chết.” Nếu thực sự anh muốn cướp hai đứa con của cô, vậy thì còn nhẫn tâm hơn là giết chết cô.

Thịnh Trình Việt nhìn Tiêu Mộc Diên, ánh mắt thâm trầm trở nên vô cùng phức tạp, rốt cuộc người phụ nữ này kiên cường tới mức nào, cô quan tâm tới hai đứa bé ấy tới mức nào, mà chỉ cần anh nói vừa như vậy mà cô đã kích động đến thế.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, một lát nữa bố em sẽ tới.” Thịnh Trình Việt nói xong thì rời đi, anh cũng không biết tại sao phải làm như vậy, có lẽ là muốn bù đắp cho cô, khi anh thấy cô đau lòng thì anh cũng không khỏi đau lòng.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, vì câu nói của anh, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt đỏ hoe, chảy ra từ khóe mắt, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Thịnh Trình Việt cũng không nói thêm gì nữa sao? Chỉ xoay người rời đi.

Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Tiêu Mộc Diên mới quay người lại, cuối cùng nước mắt cũng trào ra ồ ạt, anh làm như vậy vì muốn bù đắp cho cô ư? Bởi vì cô mất đi đứa bé nên anh mới thả bỏ cô ra sao, ý là như vậy ư?

Thực ra cô vẫn cảm động với sự dịu dàng trong khoảnh khắc đó của Thịnh Trình Việt, nhưng cô biết, cô không thể đắm chìm trong đó, bởi vì Thịnh Trình Việt không thể cho cô thứ gì cả, cô chỉ là một thứ đồ chơi mà anh mua về, anh không thể kết hôn với cô, cho nên cô không thể ôm bất cứ ảo tưởng nào, cũng không thể đánh mất phương hướng của bản thân mình.

Có lẽ là Tiêu Mộc Diên quá mệt mỏi nên một lát sau đã ngủ mất. Trên gương mặt vẫn còn những vệt nước mắt còn chưa khô.

Khi Tiêu Lâm bước vào, nhìn thấy đáng vẻ con gái đang ngủ say, nhìn thấy khóe mắt cô vẫn còn những giọt nước mắt chưa khô, đôi tay già nua thô ráp

khẽ giờ ra chạm vào gương mặt tái nhợt của Tiêu Mộc Diên.

Nước mắt của ông ta như chực trào ra, con gái ông đã chịu nhiều khổ sở trong những năm vừa qua, còn người đầu sở gây ra lại chính là bản thân ông ta, chính là ông ta đã hại con gái, thậm chí là nợ con gái cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Cô ấy sảy thai rồi(2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 80 CÔ SẢY THAI RỒI (2)

CHƯƠNG 80 CÔ SẢY THAI RỒI (2)

Tiêu Mộc Diên không thể ngủ sâu, có lẽ trong tiềm thức cô đang rất lo sợ, cô luôn cảnh giác với Thịnh Trình Việt vì vậy một hành động nhẹ nhàng của Tiêu Lâm cũng làm cô tỉnh giấc.

Cô bỗng nhiên mở mắt, khoảnh khắc đối diện với Tiêu Lâm, cô nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Nhưng vẫn xúc động nắm chặt lấy đôi bàn tay vừa thô ráp vừa già nua của Tiêu Lâm.

"Bố!" Cô thốt lên nhưng bị mất tiếng, nước mắt lại một lần nữa trào ra, cô vừa khóc vừa òa vào lòng Tiêu Lâm, cô khóc rất thương tâm, dường như cô muốn làm cho tất cả những uất ức đều tuôn trào ra ngoài, nếu như đây là một giấc mơ, vậy cô hi vọng rằng cô sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh giấc.

Tiêu Lâm đưa đôi tay đang run rẩy của mình ra, ông ta muốn ôm đứa con gái của mình, nhưng ông ta lại không có dũng khí ấy, ông ta nghĩ rằng bản thân mình không có tư cách, một đứa con gái tốt như vậy, nhưng ông ta đã hủy hoại cô, đôi bàn tay của ông ta cứ thế cứng lại đưa lên phía trước.

Một lát sau Tiêu Mộc Diên vẫn chưa cảm nhận được Tiêu Lâm đang ôm cô, trong lòng cô cười gượng, quả nhiên đây chỉ là giấc mơ, nhưng nếu đã là mơ, cô cũng thấy rất hạnh phúc, cuối cùng cô cũng có thể ôm lấy bố của mình, hơn nữa cái ôm đó lại chân thật đến vậy.

"Bố... Xin lỗi con." Cổ hòng Tiêu Lâm nghẹn lại, trên khuôn mặt và trong ánh mắt của ông ta tràn đầy sự tự trách.

Trong lòng Tiêu Mộc Diên như đang run lên, cô liền nhận thức được ngẩng đầu nhìn Tiêu Lâm, lúc này trên khuôn mặt của Tiêu Lâm đã tràn đầy những giọt nước mắt ân hận.

"Bố--" Tiêu Mộc Diên lại một lần nữa òa vào lòng Tiêu Lâm, hóa ra không phải cô đang nằm mơ, đây là sự thật, là sự thật, bố đang đứng trước mặt cô.

Lần này Tiêu Lâm cũng ôm lấy đứa con gái của mình, khoảnh khắc ông ta ôm lấy con gái, ông ta mới nhận ra. Hóa ra con gái ông ta lại gầy như vậy, sau này ông ta nhất định phải bù đắp cho cô, sẽ không để cô phải chịu bất kì uất ức nào nữa.

Mộng Huyền tay cầm một chiếc máy tính xách tay cú lạng lẽ đứng ở ngoài cửa, cô ấy vốn dĩ muốn làm theo ý của Thịnh Trình Việt, đem tặng cô chiếc máy tính, tổng giám đốc Thịnh nói, nếu như cô đã nghỉ ngơi đủ rồi thì hãy tiếp tục làm bản thiết kế, bản thiết kế ấy rất quan trọng, trong ngày hôm nay nhất định phải làm xong. Chỉ là lúc này cô ấy không nhẫn tâm làm phiền hai bố con đã lâu ngày không gặp mặt.

Thấy cảm xúc của cả hai người đều đã trở lại bình thường, Mộng Huyền mới gõ cửa.

Tiêu Mộc Diên vừa nhìn thấy Mộng Huyền đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy chiếc máy tính xách tay mà cô ấy đang cầm trong tay, bỗng chốc cô đã hiểu được có chuyện gì. Chắc là Thịnh Trình Việt đã bảo cô ấy đến.

Mộng Huyền mỉm cười bước về phía trước, sau đó đặt chiếc máy tính xách tay xuống bên cạnh đầu giường của Tiêu Mộc Diên.

"Giám đốc Tiêu, Tổng giám đốc Thịnh dặn dò, nếu như sức khỏe của cô đã hồi phục thì hãy làm bản thiết kế này." Mộng Huyền thừa nhận, trong lòng cô ấy cũng cảm động trước những gì vừa diễn ra.

"Được, tôi biết rồi." Bởi vì được gặp Tiêu Lâm, tâm trạng của cô dường như cũng đã tốt hơn nhiều, để Tiêu Lâm đến đây có lẽ là chuyện làm cô vui nhất từ khi cô biết Thịnh Trình Việt.

Vì vậy, để cảm ơn lần này anh đã đưa bố cô đến đây, trước đêm nay cô nhất định sẽ hoàn thành bản thiết kế này cho anh.

Mộng Huyền mỉm cười rời rời khỏi căn phòng.

Trong phòng làm việc, Thịnh Trình Việt thờ ơ nhìn Mộng Huyền, nghe cô kể về lúc cô gặp Tiêu Mộc Diên trong bệnh viện."



"Tổng giám đốc Thịnh, thật ra con người giám đốc Tiêu rất tốt, trải qua những lần tiếp xúc trong những ngày qua, người trong công ty đều đã biết được thực lực của cô ấy, sẽ không nói những câu như cô ấy là con gái thứ mười ba nữa." Mộng Huyền báo cáo tỉ mỉ, Tiêu Mộc Diên đã dùng chính thực lực của mình để khiến mọi người tin tưởng, vì vậy, mọi người đều rất chờ đợi kì tích trong cuộc thi quốc tế lần này.

"Ừ?" Thịnh Trình Việt khẽ chau mày, hóa ra Tiêu Mộc Diên đã dùng chính thực lực của mình để thuyết phục mọi người, thật ra hôm đó anh cũng đã chứng kiến được năng lực của cô, chẳng phải vậy sao?

"Thực lực của cô ấy sẽ được biết vào một tuần sau trong cuộc thi quốc tế." Nếu như thành tích trong cuộc thi quốc tế không tốt, cô sẽ mất đi vị trí giám đốc này, sự chấp nhận của anh dành cho cô cũng chỉ đến lúc đó.

Sau khi Mộng Huyền rời khỏi, Thịnh Trình Việt vẫn không thể nào tập trung làm việc, trong đầu anh chỉ nghĩ đến Tiêu Mộc Diên, anh bực tức ném tập tài liệu trong tay xuống.

"Lâm Phong, vào đây." Anh lạnh lùng nói, bản thân anh bị làm sao, tại sao vừa nhìn thấy tập tài liệu, trong đầu anh lại xuất hiện khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Mộc Diên.

Sau khi vào phòng làm việc, Lâm Phong vẫn đứng đó đợi Thịnh Trình Việt dẫn dò.

"Tôi hỏi cậu một việc." Thịnh Trình Việt lãnh đạm nói, sắc

mặt tối sầm lại khiến người ta phải sợ hãi, trước giờ anh chưa từng gặp phải tình huống này, anh lại quan tâm đến một người con gái như vậy, quan tâm đến mức trong đầu anh chỉ còn có một mình cô.

Lâm Phong không nói gì cả, lẳng lặng đợi câu nói tiếp theo của Thịnh Trình Việt.

"Cậu nói xem, nếu vẫn luôn muốn có được một người con gái, vậy là sao?" Thịnh Trình Việt hỏi, điều này anh thật sự không thể hiểu được.

"Á?" Khuôn mặt của Lâm Phong đỏ ửng, anh ta không nghĩ rằng Thịnh Trình Việt lại hỏi thẳng về vấn đề này, nhưng Lâm Phong vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại như thường.

"Điều này cho thấy trong lòng tổng giám đốc Thịnh đã có cô gái nào đó rồi." Lâm Phong biết người mà Thịnh Trình Việt nói đến là ai, thật ra tự sâu trong đáy lòng, anh ta vẫn cảm thấy Tiêu Mộc Diên không xứng với Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt chau chặt mày lại, trong lòng anh có cô? Trong lòng anh sao có thể có người con gái ấy, nhưng chính vào lúc này, trong đầu anh lại chỉ xuất hiện khuôn mặt trắng bệch ấy của cô.

"Cậu nói xem, cứ mãi nhớ đến một người con gái, vậy là sao?" Anh cảm thấy bản thân mình không được bình thường, tại sao anh lại luôn nghĩ đến Tiêu Mộc Diên, đặc

biệt là khuôn mặt trắng bệch của cô.

Lâm Phong ngơ người, hôm nay tổng giám đốc Thịnh bị làm sao vậy? Tại sao lại hỏi những chuyện này.

“Có lẽ tám mươi phần trăm là tổng giám đốc Thịnh đã rung động rồi.” Lâm Phong đi theo Thịnh Trình Việt nhiều năm như vậy, trước giờ chưa từng thấy Thịnh Trình Việt hỏi về những vấn đề này, xem ra anh thật sự quan tâm đến Tiêu Mộc Diên.

Rung động? Thịnh Trình Việt càng chau chặt mày lại, anh biết rung động? Sao có thể như vậy? Trong lòng anh chỉ có một mình Cao Ngọc Mai, sao có thể rung động được, mặc dù anh nghĩ như vậy nhưng trong đầu anh vẫn không ngừng xuất hiện bóng hình của Tiêu Mộc Diên.

“Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi.” Thịnh Trình Việt lạnh lùng nói, anh cứ nghĩ đến những gì Lâm Phong trả lời anh, anh biết rung động? Sao có thể như vậy? Trái tim của anh đã đóng chặt từ sáu năm trước rồi mà.

Thịnh Trình Việt lật tài liệu định làm việc, nhưng trong đầu anh vẫn nghĩ đến hình bóng của Tiêu Mộc Diên, anh bỗng gấp tài liệu trong tay lại rồi bước thẳng ra ngoài, anh phải đi tìm cô.

Thịnh Trình Việt vừa đứng dậy, Âu Đan đã bước ra, lúc cô ta nhìn thấy Thịnh Trình Việt, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ.



“Việt, anh định đi đâu vậy?” Âu Đan dịu dàng hỏi, vừa nói, cô ta vừa đưa tay ra kéo cánh tay Thịnh Trình Việt, hôm nay gia đình đã định ngày cưới, sau một tháng nữa sẽ tổ chức hôn sự cho hai người, bởi vì vui mừng nên cô ta đã nhanh chóng chạy đến nói với Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt lãnh đạm nhìn Âu Đan một cái, anh không muốn quan tâm đến người phụ nữ này nên liền quay người bước ra ngoài.

Cũng đúng vào lúc này, Thịnh Trình Việt chỉ cảm thấy eo thắt lại, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, ngay sau đó, anh liền gỡ bàn tay Âu Đan đang ôm lấy eo anh ra.

Âu Đan ôm chặt anh không buông, đầu cô ta áp chặt vào sau lưng Thịnh Trình Việt như thể muốn cảm nhận hơi ấm lúc này.

“Buông tay ra!” Giọng nói của Thịnh Trình Việt trầm xuống nói, dường như đang kìm nén cơn tức giận đang dần trào dâng, nếu như cô ta cứ tiếp tục không buông tay ra, anh nhất định sẽ lôi cô ta ra.

Âu Đan có lẽ vẫn chưa có ý định buông tay, ngược lại cô ta còn ôm chặt hơn, đúng lúc Thịnh Trình Việt định kéo Âu Đan ra thì một câu nói của cô ta đã làm anh kinh ngạc.

“Tháng sau chúng ta có thể kết hôn rồi, chuyện này bố anh và bố em đã định.” Lời nói của Âu Đan vẫn tràn đầy



niềm hạnh phúc, trước giờ cô ta chưa từng hạnh phúc như hôm nay.

Mắt Thịnh Trình Việt bỗng lóe lên ánh sáng lạnh giá, thảng sau kết hôn? Thịnh Thắng đúng thật đã không hỏi qua ý kiến của anh, cứ thế tự mình quyết định cho anh, trước giờ anh chưa bao giờ tức giận như lúc này.

"Cút!" Ngữ khí vừa lạnh lùng vừa bá đạo, muốn anh kết hôn, được, vậy anh sẽ kết hôn, đương nhiên, đối tượng kết hôn sẽ không phải là Âu Đan. Lúc này, trong đầu anh bỗng xuất hiện bóng hình của Tiêu Mộc Diên, khóe miệng bỗng mím chặt lại.

Âu Đan ngạc nhiên, mặc dù trước kia Thịnh Trình Việt đúng thật rất ghét cô nhưng cũng chưa từng mắng cô như vậy, giọt nước mắt uất ức ứa tràn ra khoang mắt, cô ra vẻ đáng thương mà ôm lấy Thịnh Trình Việt.

Truyện được mua bản quyền up trên app mê tình truyện

"Việt, em yêu anh như vậy, tại sao anh lại đối xử như vậy với em." Khuôn mặt Âu Đan uất ức, cô ta không hiểu rốt cuộc cô ta đã sai ở đâu mà khiến anh lại ghét cô ta đến vậy.

Thịnh Trình Việt cười lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên gian ác.

"Bởi vì cô là người nhà họ Âu, là cháu gái của Âu Liên." Lẽ ra lúc mới đầu Thịnh Trình Việt nghĩ như vậy, nhưng từ sau



01:25

77.78%

khi Âu Đan hết lần này đến lần khác hãm hại Tiêu Mộc Diên, anh đã đưa Âu Đan vào danh sách đen, trong lòng anh, người nhà họ Âu không một ai là người tốt cả.

Anh phải báo thù, anh sẽ trả thù Âu Liên, ngay đến cả Âu Thị anh cũng sẽ không bỏ qua, anh muốn lấy cả tập đoàn Âu Thị để tế lễ cho cái chết của mẹ anh. Nếu như không có Âu Liên, mẹ của anh sao có thể chết như vậy chứ.

Âu Đan ngạc nhiên, lời nói của anh có ý gì? Bởi vì cô ta là cháu gái của Âu Liên, vì vậy nên anh ghét cô sao?

Ngay sau đó, Âu Đan vẫn chưa kịp nghĩ cho rõ ràng thì cơ thể của cô ta đã bị Thịnh Trình Việt đẩy mạnh, cô ta không thể đứng vững được nên liền ngã xuống dưới đất, lại cố làm quá giờ hai chân lên, nhìn đáng về thật sự rất buồn cười.

Âu Đan chỉ cảm thấy hông mình đau đớn, giọt nước mắt uất ức lại trào ra, cô ta cố gắng nhẫn nhịn sự đau đớn ở hông rồi đứng dậy.

“Là vì em là cháu gái của Âu Liên, vì vậy anh mới đối xử với em như vậy sao? Như vậy phải chăng cũng không công bằng với em?” Âu Đan không hài lòng, cô ta che hông của mình rồi lại một lần nữa tiến lại gần Thịnh Trình Việt.

Thịnh Trình Việt nhíu mắt một cái nhìn Âu Đan đang tiến lại gần, anh nhận ra, anh không muốn nhìn thấy người phụ nữ này một chút nào, những chuyện mà cô ta đã làm với Tiêu Mộc Diên, nếu như anh đưa chứng cứ ra, cô ta nhất

định sẽ phải đi ăn cơm tù vài năm.

Anh không muốn để ý đến cô ta nữa nên liền quay người bước đi.

Âu Đan sao có thể cam tâm, cô ta đứng dậy đuổi theo, nếu như anh chỉ vì Âu Liên mà ghét cô, vậy cô sẽ cắt đứt quan hệ với Âu Liên.

"Việt, anh đừng đi..."

Thịnh Trình Việt không nghĩ rằng Âu Đan lại đi theo anh như vậy, sắc mặt của anh lạnh lùng, quay người bước đi.

VietWriter.com



01:25

100.00%

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Âm mưu quỷ kế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 81 ÂM MƯU QUỲ KẾ

“Đừng bám theo tôi nữa, nếu không thì, cô sẽ phải trả cái giá mà cô không gánh nổi đâu.” Dứt lời, đôi chân thon dài của Thịnh Trình Việt lại tiếp tục bước đi, biến mất khỏi hàng lang rộng lớn.

Âu Đan nhìn theo bóng dáng cao lớn của Thịnh Trình Việt, đôi tay nhỏ nắm chặt lại thành nắm đấm, trong mắt lóe lên một tia thù hận, Thịnh Trình Việt, đây là do anh ép tôi, vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Âu Đan vừa nghĩ vừa gọi điện thoại cho tên xăm trổ.

“Alo, tôi muốn hôm nay anh phải xử lý hai đứa nhỏ đó, nếu như đến chuyện này mà anh còn làm không xong, vậy sau này không cần phải đến tìm tôi nữa.” Âu Đan lạnh lùng nói, trong mắt hằn lên những tia khát máu, Thịnh Trình Việt, anh đã bắt nạt với tôi, vậy tôi sẽ bắt nạt với anh, Nguyệt Nguyệt và Viễn Đan là con riêng của anh phải không, tôi muốn chúng phải chết ở trong tay tôi.

Tên xăm trổ vừa nghe thấy điều này, lập tức gật đầu lia lịa, mặc dù lần trước hắn đã thất bại, thế nhưng đối phó với hai đứa nhỏ, đối với hắn mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, đến lúc đó có phải là hắn lại có thể tiếp tục vuốt ve âu yếm Âu Đan hay không, vừa nghĩ đến dáng vẻ của Âu Đan ở trên giường, máu trong người hắn đã lập tức sôi sục.

“Yên tâm đi, việc này hôm nay anh nhất định sẽ hoàn



01:25

0.0%

thành, vậy tối nay có phải là chúng ta có thể...”

“Chỉ cần anh làm tốt chuyện này, buổi tối anh muốn như thế nào thì sẽ là như thế ấy?” Gương mặt của Âu Đan hiện lên vẻ không quan tâm, dù sao thì chuyện lên giường với tên xăm trổ cũng chẳng phải mới lần một lần hai, thêm vài lần nữa thì cũng có sao.

Tên xăm trổ vừa nghe thấy vậy thì càng thêm hưng phấn, lúc này hẳn đã cảm thấy người anh em ở phía dưới thân của hắn đang biến đổi không ngừng rồi, gấp rút muốn được thưởng thức cơ thể của Âu Đan.

“Được, tối nay em phải dùng miệng...”

“Được rồi, xong việc thì sẽ thỏa mãn anh.” Dứt lời, Âu Đan liến ngắt điện thoại luôn, khoe miệng của cô ta luôn mang theo một nụ cười khẩy khát máu, Thịnh Trình Việt, hãy xem xem hai người chúng ta ai có thể cười đến cuối cùng.

Thịnh Trình Việt lái xe đi thẳng vào bệnh viện, những thứ hiện lên trong đầu anh lúc này chỉ toàn là hình bóng của Tiêu Mộc Diên, cho nên anh muốn nhìn thấy cô, nhìn một chút là được.

Lúc Thịnh Trình Việt đến bệnh viện, Tiêu Mộc Diên đang yên lặng ngồi trên giường làm bản thiết kế.

Anh chỉ yên lặng nhìn đứng ngoài cửa ngắm nhìn Tiêu Mộc Diên như vậy, mà cô dường như không hề phát hiện ra sự

tồn tại của anh.

Không thể không nói, ngoại hình của Tiêu Mộc Diên rất xinh đẹp, anh chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng của cô, da thịt trắng hồng, đẹp như thiên sứ vậy, cô rất chăm chú, chẳng trách người ta thường nói phụ nữ khi làm việc là khi xinh đẹp nhất, hóa ra thật sự là như vậy.

Khóe miệng Thịnh Trình Việt bất giác cong lên, thì ra khi Tiêu Mộc Diên yên lặng cũng dịu dàng như nước vậy, anh cũng không biết mình đã đứng đây bao lâu rồi, mãi cho đến khi Tiêu Mộc Diên lơ đãng ngẩng đầu lên.

Đột nhiên ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung.

VietWriter.com

"Sao anh lại ở đây?" Tiêu Mộc Diên hỏi theo bản năng, thế nhưng sau khi hỏi xong cô liền thấy hối hận, cô nhàn rỗi không có chuyện gì làm hay sao mà hỏi anh ta làm gì chứ? Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu cúi đầu xuống làm việc.

Khóe miệng Thịnh Trình Việt lại lộ ra ý cười, anh nhanh chóng đi về phía Tiêu Mộc Diên. Một thân hình cao lớn lập tức đè xuống.

Tiêu Mộc Diên chỉ cảm thấy trước mặt mình đột nhiên tối sầm lại, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt mang theo ý cười của Thịnh Trình Việt.

Tiêu Mộc Diên hơi sững sờ, anh đang cười cô sao? Sau khi

anh thấy cô sinh non liền cười nhạo cô sao? Rất nhanh Tiêu Mộc Diên liền quay đầu đi hướng khác, tiếp tục tập trung vào công việc.

“Em đói chưa? Chúng ta cùng đi ăn đi.” Thịnh Trình Việt vui vẻ nói, tầm mắt của anh dừng lại trên máy tính, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc, không thể không nói, bản thiết kế này thực sự rất thành công, lấy một giải thưởng ở trên giải đấu quốc tế chắc là không thành vấn đề, ngay cả việc đoạt giải quán quân cũng không phải là không có khả năng.

“Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh, tôi không đói.” Tiêu Mộc Diên thờ ơ nói, cô thậm chí còn không ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Trình Việt, cô sẽ không cùng anh đi ra ngoài.

“Anh đã cứu bố em ra ngoài, lẽ nào em không thể mời anh một bữa cơm hay sao?” Thịnh Trình Việt cười một cách nho nhã, ánh mắt của anh đã chuyển từ máy tính lên người Tiêu Mộc Diên, thế nhưng, khóe miệng của anh vẫn mang theo ý cười.

Quả nhiên, khi nghe thấy câu này, đôi tay nhỏ nhắn của Tiêu Mộc Diên khẽ dừng lại, chuyện này thật sự là phải cảm ơn anh, cho dù là cô không muốn thừa nhận, thế nhưng dù gì thì bố cũng là do anh cứu ra.

“Tôi sẽ thực hiện cái giao ước một tháng đó, sau đó một chút tiền cũng không lấy, coi như là báo đáp chuyện anh đã cứu bố tôi ra ngoài.” Giọng nói của Tiêu Mộc Diên trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng, có lẽ trong lòng cô đã quyết định

như vậy rồi, đối với Thịnh Trình Việt chỉ có thể chấm dứt tại đây, cô ra lệnh cho bản thân, không được phép lún sâu thêm nữa.

"Giao ước một tháng? Bây giờ anh đột nhiên muốn...." Trong khi nói anh còn quan sát Tiêu Mộc Diên từ trên xuống dưới, anh biết bây giờ cô không thể làm chuyện đó, anh chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi.

Sắc mặt Tiêu Mộc Diên liền trắng bệch, bàn tay đang cầm chuột bỗng nắm chặt hơn một chút, lẽ nào anh ta không biết tình trạng hiện giờ của cô sao? Anh ta vậy mà lại có thể muốn cô vào lúc này.

"Tôi-----"

VietWriter.com

"Anh biết bây giờ em không thể, vậy thì cùng anh đi ăn cơm đi." Tâm trạng của anh lúc này nhìn qua dường như rất tốt, anh đột nhiên phát hiện ra, hình như anh và cô chưa từng có một bữa cơm riêng tư nào?

Tiêu Mộc Diên muốn từ chối, nhưng lại không tìm được lí do, vậy thì cùng anh đi ăn cơm vậy, là anh mời, hay là cô mời? Bây giờ cô bắt đầu lo lắng về vấn đề này.

"Chúng ta đi ăn ở đâu?" Tiêu Mộc Diên nhin không được liền hỏi, nếu như đi ăn ở quán cơm nhỏ, có lẽ cô còn có thể suy nghĩ một chút, nhưng nếu như đi ăn ở một nhà hàng lớn, vậy thì cô chắc chắn sẽ không suy nghĩ thêm gì nữa.



Thịnh Trình Việt khẽ cau mày, người phụ nữ này nói vậy là có ý gì chứ? Là cô sợ đến nhà hàng lớn sẽ không có tiền? Hay cô sợ anh sẽ bắt cô trả tiền?

“Đi quán cơm mà trưa nay em và Âu Vũ Đình đã đi, hơn nữa còn phải bao trọn quán, bên trong chỉ có hai chúng ta thôi?” Giọng điệu của Thịnh Trình Việt không nhanh không chậm, nhưng lại khiến cho Tiêu Mộc Diên hoảng hốt.

Anh ta đang nói cái gì vậy? Lại còn bao trọn, nếu như vậy thì 30 triệu cũng chưa đủ sao? Cô cứ tính toán không ngừng ở trong lòng, xem ra lần này cô không mời nổi rồi.

“Tôi không có tiền.” Tiêu Mộc Diên nói rất thành thực, dù sao thì cô cũng sẽ không bỏ tiền, nếu bỏ tiền thì cô sẽ không đi nữa.

“Không sao, đến đó có thể ghi nợ mà.” Khóe miệng Thịnh Trình Việt vẫn đang cong lên, trêu chọc Tiêu Mộc Diên hình như là một chuyện rất vui.

Tiêu Mộc Diên không nói gì, anh đang nói cái gì vậy chứ? Ghi nợ, vậy ý của anh là gì? Anh muốn để cô mời sao?

“Tôi cũng không có tiền!” Tiêu Mộc Diên nói lại lần nữa, đại thần như anh cô mời không nổi.

“Tiền lương của em không phải rất cao sao? Chỉ là tiền lương của mấy tháng mà thôi.” Thịnh Trình Việt vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn kĩ bản thiết kế của cô.



Mặt Tiêu Mộc Diên liền đen lại, tiền lương của cô còn chưa được phát, vậy mà anh đã chăm chăm như hổ đói rình mò số tiền đó rồi, có phải anh định không cho cô dành giùm dù chỉ là chút tiền hay không?

“Tổng giám đốc Thịnh. Tôi trên còn có cha già, dưới còn con nhỏ, hơn nữa tôi còn phải tự nuôi bản thân mình, sao có thể so sánh với anh được cơ chứ?” Tiêu Mộc Diên nói rất nghiêm túc, đúng vậy, cô chỉ là một người làm công ăn lương bình thường, sao có thể đánh đồng với anh.

“Không phải là em vẫn còn một bản thiết kế đáng giá 3 tỷ hay sao?” Thịnh Trình Việt biết, Tiêu Mộc Diên phải làm một bản thiết kế cho Trương Đoàn, 3 tỷ đủ để cô tiêu xài phung phí trong một khoảng thời gian, hơn nữa, đứa con trai thông minh tuyệt đỉnh đó của cô cũng là một cậu chủ giàu có, thế nhưng hình như cô vẫn chưa biết đứa con trai giàu có đó của mình.

Mặt Tiêu Mộc Diên hiện lên sự phẫn nộ, tiền của cô mà sao anh cứ nhớ nhung đến thế nhỉ, hơn nữa anh còn nhớ rõ hơn cả cô, anh có nhiều tiền như vậy rồi, tại sao lại còn cứ suy nghĩ tính toán chút tiền nhỏ bé này của cô chứ?

“Tôi đã nói rồi, tôi còn cha già con nhỏ cần nuôi dưỡng, tôi không như tổng giám đốc Thịnh, nếu như tổng giám đốc Thịnh muốn đến nhà hàng lớn đó để ăn cơm, vậy xin lỗi, tôi không mời nổi.” Cô không phải là không mời anh, mà là mời không nổi anh.



Mắt của Thịnh Trình Việt vẫn đang nhìn chăm chú vào bản thiết kế trên máy tính của cô.

"Nếu như bản thiết kế này của em giành được giải, ít nhất cũng có thể kiếm được 30 tỷ, đến lúc đó thì mời anh ăn cơm nhé." Câu anh nói là một câu khẳng định.

"Nếu như tôi có thể kiếm được 30 tỷ, việc đầu tiên mà tôi sẽ làm đó chính là xóa bỏ giao ước với anh." Đúng vậy, nếu như cô có tiền, cô sẽ không bằng lòng làm công cụ phát tiết của anh dù chỉ là một giây, cô là một người sống sờ sờ có tôn nghiêm, có da có thịt, bị anh lăng nhục như vậy, ai có thể thấu hiểu được nỗi đau của cô?

Trong mắt Thịnh Trình Việt lóe lên sự hoảng hốt, anh vốn vẫn rất tò mò cô sẽ dùng 30 tỷ đó để làm gì, không ngờ được rằng ngay sau đó cô đã nói câu như vậy với anh.

Tiêu Mộc Diên thực sự không hề để ý đến sự hoảng hốt của Thịnh Trình Việt, cô thừa nhận, cô rất yêu tiền tài, đó là vì cô biết, nếu như cô không có tiền, vậy thì một khắc cũng không thể sinh tồn được. Yêu tiền thì chính là yêu tiền, nhưng cô thu dùng theo đạo lý.

"Em rất muốn rời khỏi tôi như vậy sao?" Lúc nói ra câu này, giọng nói của Thịnh Trình Việt trầm thấp một cách lạ thường. Dường như là đang chờ đợi điều gì đó, lại giống như là đang lo lắng điều gì đó?

Tiêu Mộc Diên ngẩng đầu lên đối mặt với Thịnh Trình Việt, hai người bọn họ cứ 4 mắt nhìn nhau như vậy.

“Đúng vậy, một khắc cũng không muốn ở lại bên cạnh anh.” Không hề có chút do dự nào, cô cứ vậy mà nói chắc như đinh đóng cột.

Truyện được mua bản quyền up trên app mê tình truyện

Mắt của Thịnh Trình Việt trong phút chốc, đã u ám, sâu xa đi thêm vài phần, sâu đến nỗi khiến người ta thấy sợ hãi, cô muốn rời khỏi anh như vậy, là vì muốn ở cùng Âu Vũ Đình sao? Cô gấp rút muốn ở cùng Âu Vũ Đình đến vậy sao?

Thịnh Trình Việt bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình dường như bị cái gì đó đâm một nhát, thực sự đã thấy nhói đau, tự nhiên anh nhếch miệng cười, kể cả trong lòng cô không có anh, vậy thì cô cũng không thể thoát khỏi anh, trò chơi đã bắt đầu rồi, anh sẽ không dừng lại, trò chơi thực sự sẽ không thể dừng lại.

“Cho dù là em không muốn, vậy em cũng vẫn bắt buộc phải ở bên anh.” Trên người anh phát ra sự ngang ngược vốn có, trong mắt của anh lúc này tràn ngập sự lạnh lẽo. Ý cười lúc nãy sớm đã không còn tồn tại.

Tiêu Mộc Diên chẳng nói gì, chỉ nhìn Thịnh Trình Việt như vậy, anh nói rất đúng, cho dù là cô có muốn rời khỏi anh thế nào đi nữa, nhưng cô bắt buộc vẫn phải ở lại bên cạnh anh, cô đột nhiên quay người đi, không đến 20 ngày nữa thôi, cô

phải nhịn, cho dù là sự nhục nhã phải chịu có sâu sắc thêm nữa, cũng chỉ còn chưa đến 20 ngày nữa thôi.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Thấy Tiêu Mộc Diên không nói gì, khí thế của Thịnh Trình Việt cũng dịu nhẹ dần xuống, anh thậm chí còn giúp cô tắt máy tính, chỉ cần cô ngoan ngoãn, anh nguyện cưng chiều cô, thế nhưng cô lại thường giẫm đạp lên giới hạn của anh.

Tiêu Mộc Diên xem giờ, bây giờ đã sắp đến giờ đón các con rồi, cô muốn đi đón các con trước, sau đó sẽ dẫn các con cùng đi ăn cơm.

“Hôm nay chúng ta sẽ không đi đón con, tắt nguồn điện thoại của em đi, chỉ có hai người chúng ta đi ăn thôi, không bị bất cứ ai làm phiền.” Khi Thịnh Trình Việt nói những lời này thì đột nhiên sáp lại gần Tiêu Mộc Diên, hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô, khiến khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng cả lên.



01:25

100.00%

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lãng mạn của hai người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 82 LÃNG MẠN CỦA HAI NGƯỜI

Tiêu Mộc Diên không nói gì, dù sao thì anh bỏ tiền, tất cả đều nghe theo sắp xếp của anh vậy, cô thậm chí là đến quyền từ chối cũng không có, mỗi giây mỗi phút cô đều ghi nhớ, cô chẳng qua chỉ là một công cụ mà anh dùng 30 tỷ để mua mà thôi.

Thịnh Trình Việt thấy Tiêu Mộc Diên không nói gì, ngược lại còn đỏ mặt, anh lại nhếch miệng cười, anh đột nhiên cúi người xuống, bế Tiêu Mộc Diên lên.

Tiêu Mộc Diên muốn phản kháng, nhưng vì vừa mới nạo thai, người đã không còn chút sức lực nào, cho nên cũng không giãy dụa, cứ để mặc cho anh bế như vậy.

Khi Thịnh Trình Việt đi đến khúc quanh, cố tình nghiêng người đi một chút, Tiêu Mộc Diên theo bản năng liền ôm lấy cổ anh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, giống như sợ Thịnh Trình Việt sẽ ném cô đi vậy.

Thịnh Trình Việt thấy phản ứng của Tiêu Mộc Diên, bất giác nở một nụ cười ấm áp.

Cô thấy anh cười, lúc này mới biết bản thân đã mắc lừa rồi, là anh đã cố ý nghiêng người đi, để cô chủ động ôm anh.

"Không ngờ rằng em lại hưởng thụ cái ôm của anh như vậy." Trên mặt Thịnh Trình Việt đều là ý cười, thậm chí ý



01:58

0.0%

cười này còn tràn ngập nơi đáy mắt, điều đó đã chứng minh lúc này đây anh đang rất vui. Trong lòng anh lúc này cũng đang dâng lên một suy nghĩ, chính là nhất định phải để cho Tiêu Mộc Diên sinh cho anh một đứa con.

Tiêu Mộc Diên biết Thịnh Trình Việt đang cố ý trêu chọc cô, nhưng cô vẫn không nói gì, trong mắt đột nhiên xoẹt qua một hình ảnh rất quen thuộc, khiến cô lập tức ngây người ra, Tiêu Mộc Diên theo bản năng nép sâu vào trong lòng Thịnh Trình Việt.

Âu Vũ Đình đang cùng Âu Đan đến bệnh viện, Âu Đan nói bụng cô ta đau, hơn nữa còn ở giữa đường, cho nên anh ấy liền đến đó đón cô ta đi bệnh viện.

Thịnh Trình Việt đương nhiên cũng thấy Âu Vũ Đình, rồi nhìn xuống Tiêu Mộc Diên đang ở trong lòng mình, bảo sao cô gái này lại có thể tự nhiên nép sâu vào trong lòng anh? Hóa ra là gặp phải người yêu của cô, cô sợ anh ta sẽ hiểu lầm sao?

Thịnh Trình Việt nghĩ đến đây, đột nhiên liền đi nhanh về phía Âu Vũ Đình, anh cứ muốn để Âu Vũ Đình nhìn thấy người phụ nữ ở trong lòng anh.

Tiêu Mộc Diên dường như cũng cảm nhận được cử động của Thịnh Trình Việt, cô càng ôm chặt cổ Thịnh Trình Việt hơn, tim cũng đập nhanh hơn.

“Đừng!” Khi gần đến trước mặt Âu Vũ Đình rồi, Tiêu Mộc

Diên mới mở miệng, cô thật sự rất sợ anh ấy hiểu lầm, cô cũng không muốn để anh ấy biết mối quan hệ giữa cô và Thịnh Trình Việt.

Cô là công cụ do Thịnh Trình Việt bỏ tiền ra mua về, chuyện này tuyệt đối không thể để Âu Vũ Đình biết, anh ấy sẽ tức giận, cũng sẽ lo lắng, cô không thể tưởng tượng nổi người đàn ông với tính cách như Âu Vũ Đình biết được chuyện này thì sẽ như thế nào nữa?

Bước chân của Thịnh Trình Việt liền dừng lại, dường như là muốn nghe câu sau đó của cô.

“Đừng để anh ấy biết, cầu xin anh đấy.” Giữ lại sự tự tôn cuối cùng cho cô đi, nếu như Âu Vũ Đình biết chuyện này, cô thực không biết sau này sẽ phải đối mặt với anh như thế nào nữa.

Thịnh Trình Việt nhìn dáng vẻ lúc này của Tiêu Mộc Diên, sự cầu xin của cô, một người phụ nữ quật cường như cô, lúc này vậy mà lại đang cầu xin anh, người phụ nữ cao ngạo như cô, lại vì không muốn để cho Âu Vũ Đình biết chuyện này mà cầu xin anh sao? Âu Vũ Đình ở trong lòng cô thật sự quan trọng đến như vậy sao?

Trong ấn tượng của anh, Tiêu Mộc Diên chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà cầu xin anh, bây giờ cô lại có thể vì Âu Vũ Đình mà cầu xin anh, điều này nghĩa là gì chứ? Cô yêu anh ta?

Anh rõ ràng nên nổi giận, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng mềm yếu này của cô, anh vẫn nhịn không được mà mềm lòng, hóa ra anh cũng có lúc mềm lòng với cô.

“Nếu như em đồng ý với anh một điều kiện, anh có thể sẽ không nói chuyện này với Âu Vũ Đình.” Thịnh Trình Việt nghĩ một chút liền nói, anh là một thương nhân, anh chưa từng mua bán mà để bản thân lỗ vốn.

Tiêu Mộc Diên gật đầu không chút do dự, Âu Vũ Đình với cô cũng coi như là một người thân rất quan trọng, cô không muốn để anh ấy biết chuyện này, cô không muốn đến anh ấy cũng sẽ khinh thường cô.

Thịnh Trình Việt nở nụ cười mờ ám, đối với cái gật đầu của Tiêu Mộc Diên anh dường như rất hài lòng.

“Chúng ta tiếp tục giao ước, từ làm tình nhân một tháng sẽ tăng lên một năm.” Đây chính là chuyện anh lo lắng nhất, anh không muốn cô rời xa anh nhanh như thế, ít nhất thì, hiện nay anh vẫn còn hứng thú đối với cô, anh sẽ không dễ dàng buông tay cô như vậy.

“Cái gì? Một năm?” Nét mặt Tiêu Mộc Diên lúc này đang vô cùng sửng sốt, một tháng thôi mà cô còn sợ bản thân sẽ không chịu nổi rồi, vậy mà anh lại còn nói một năm, đây khác nào là muốn giết cô.

Thịnh Trình Việt ngược lại lại gật đầu rất chắc chắn, nếu như trong một năm mà anh vẫn còn hứng thú với cô, vậy thì

sẽ lại tiếp tục.

“Không được!” Tiêu Mộc Diên từ chối thẳng thừng, một năm, với cô mà nói thực sự là quá tàn nhẫn rồi, cô không làm được.

Thịnh Trình Việt không nói thêm gì nữa, đi thẳng về phía trước, mà hướng đó cũng vừa đúng là hướng chỗ Âu Vũ Đình.

Trái tim Tiêu Mộc Diên liên đập liên hồi, đáng chết mà, sao anh ta có thể đi về chỗ Âu Vũ Đình như vậy chứ.

“Đừng, để tôi suy nghĩ thêm.” Tiêu Mộc Diên vẫn ôm chặt cổ Thịnh Trình Việt, trái tim lúc này gần như sắp nhảy loạn lên rồi.

“Nếu như em có thể hôn anh một cái, anh có thể suy nghĩ lại một chút, thế nào?” Đây cũng được coi như là Thịnh Trình Việt đã nhượng bộ cô một chút rồi, anh phát hiện ra, anh thường không thể ra tay tàn nhẫn với Tiêu Mộc Diên được.

Tiêu Mộc Diên lén nhìn Âu Vũ Đình đang ở phía xa kia một cái, rồi lại nhìn Thịnh Trình Việt đang ở trước mặt đây, cuối cùng vẫn là gật đầu.

“Vào trong xe tôi sẽ hôn anh.” Khi Tiêu Mộc Diên nói câu này cô đã vui đầu vào trong lòng Thịnh Trình Việt, đáng vẻ đó dường như còn cho thấy sự thẹn thùng của cô.



01:59

44.44%

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Mang Thai Hộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.